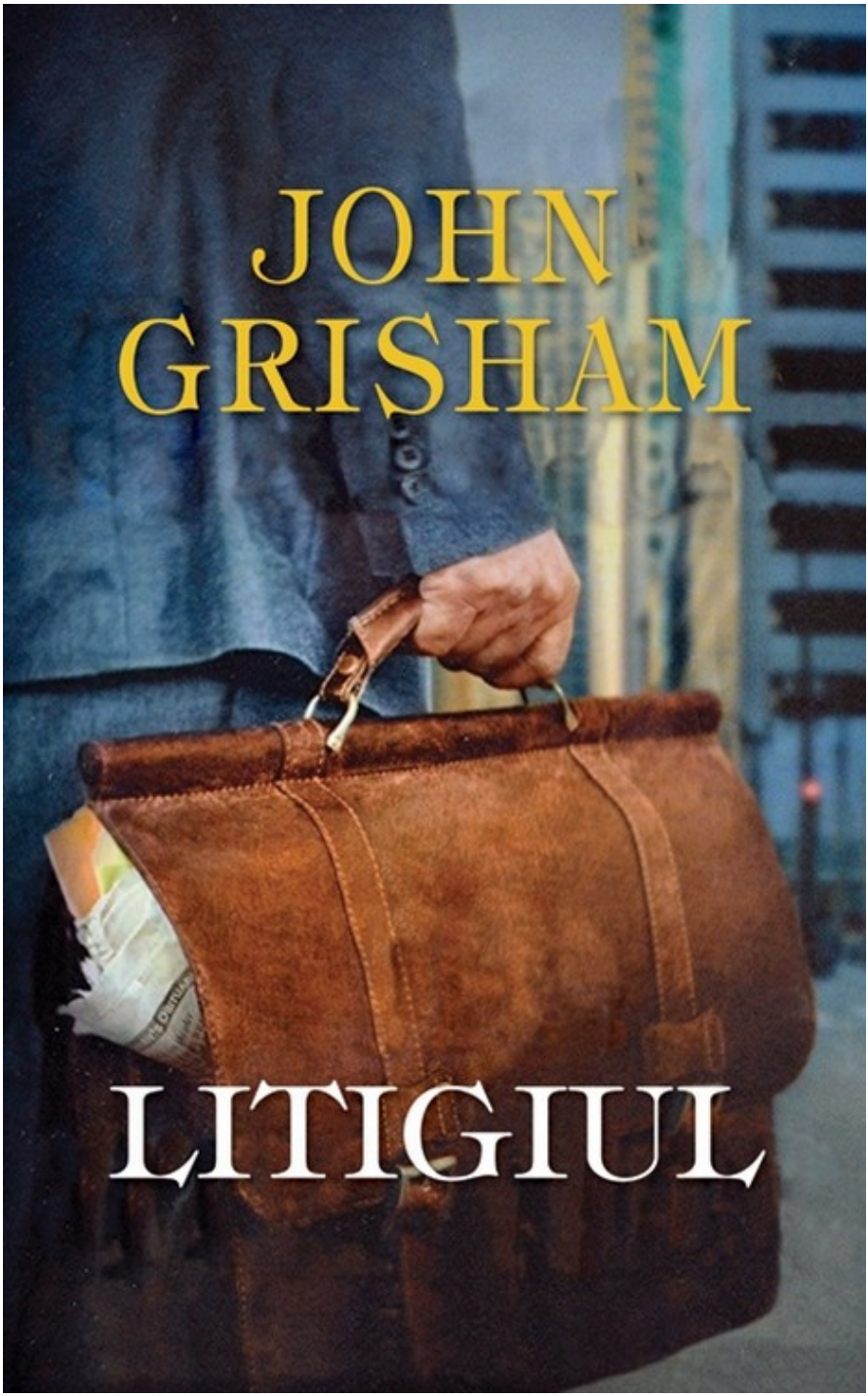
JOHN
GRISHAM
LITIGIUL

JOHN GRISHAM

Litigiul

The Litigators, 2011

Traducere din limba engleză
IANINA MARINESCU

www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
The Litigators
Copyright © 2011 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate
© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2012

| CAPITOLUL 1 |

Firma de avocatură Finley & Figg îşi mai spunea şi „firma-butic“. Acest nume de alint era rostit cât de des posibil în conversaţiile obişnuite, ba chiar apărea şi pe hârtie în unele dintre diversele încercări puse la cale de parteneri pentru a găsi noi clienţi. Întrebuinţat cum se cuvine, însemna că Finley & Figg era ceva dincolo de afacerile de doi bani. Butic, adică mic, dotat şi expert într-o arie specializată. Butic, adică şic şi foarte la modă, exact cum sugerează franţuzismul. Butic, adică al naibii de încântat că este mic, selectiv şi prosper.

Cu excepţia dimensiunii, nu era nimic din toate astea. Învârtelile de la Finley & Figg erau concentrate pe cazuri de agresiuni, care erau la ordinea zilei şi pentru care nu era nevoie de prea multă pricepere sau creativitate, nefiind vreodată considerate grozave sau sexi. Şi profiturile erau la fel de vagi ca statutul. Firma era mică pentru că nu-şi putea permite să crească. Era selectivă doar pentru că nimeni nu voia să lucreze acolo, nici măcar cei doi indivizi care o deţineau. Chiar şi amplasarea acesteia sugera o viaţă monotonă, departe de lumea civilizată. Având în stânga un salon de masaj vietnamez, iar în dreapta un magazin de reparaţii de maşini de tuns iarba, era evident de la prima vedere că Finley & Figg nu prospera. Vizavi mai era o firmă-butic – rivalii de moarte –, şi mulţi alţi avocaţi chiar după colţ. De fapt, cartierul mişuna de avocaţi, unii independenţi, alţii lucrând la firme mici, alţii, tot aşa, în varianta în care aveau propriul butic.

Adresa F&F era pe Preston Avenue, o stradă aglomerată, plină de case vechi, acum transformate şi folosite pentru tot felul de activităţi comerciale. De exemplu, retail (băcănie, curăţătorie, masaj), profesionale (avocatură, dentişti, reparaţii de maşini de tuns iarba) şi de-ale gurii (enchilada, baclavale şi pizza pentru acasă). Oscar Finley câştigase clădirea acum 20 de ani, în urma unui proces. Ceea ce-i lipsea adresei în prestigiu era compensat prin aşezare. Două clădiri mai încolo era intersecţia Preston, Beech şi 38th Street, o convergenţă haotică de trafic şi asfalt, garanţia a cel puţin unei maşini distruse pe săptămână, adesea mai multe. Cheltuielile anuale ale F&F erau acoperite de coliziunile care aveau loc la mai puţin de 100 de metri distanţă. Alte

firme de avocatură, butic sau nu, colindau adesea prin zonă în speranţa de a găsi un sediu ieftin, din care avocaţii, în goana lor după pradă, să poată auzi scrâşnetul de cauciucuri şi de metal zdrobit.

Având doar doi avocaţi/parteneri, era obligatoriu, desigur, ca unul să fie declarat senior şi celălalt junior. Senior era Oscar Finley, 62 de ani, unul dintre supravieţuitorii care, acum 30 de ani, făceau legea cu mâinile goale pe străzile dure din sud-vestul oraşului Chicago. Oscar fusese cândva un poliţist dat naibii, renumit pentru capetele care le spărgea. Fusese la un pas de puşcărie, dar avusese o revelaţie şi făcuse Facultatea de Drept. Când a văzut că nu-l angajează nicio firmă, a pus pe picioare propria coşmelie şi a început să dea în judecată pe oricine se apropia. 32 de ani mai târziu, nu-i venea să creadă că atâta amar de vreme îşi irosise cariera cu procese pentru depăşirea termenului de plată, coliziuni uşoare, divorţuri rapide şi neglijenţe care au dus la accidentări. Era căsătorit cu aceeaşi femeie îngrozitoare, de care ar fi vrut să divorţeze în fiecare zi. Dar nu-şi permitea. După 32 de ani de avocatură, Oscar Finley nu-şi permitea mai nimic.

Partenerul junior – iar Oscar era mândru să spună chestii de genul: „O să-l las pe juniorul meu să se ocupe de asta“, în încercarea de a-i impresiona pe judecători şi pe ceilalţi avocaţi, şi, mai ales, pe posibilii clienţi – era Wally Figg, 45 de ani. Wally se credea un expert în litigii, iar anunţurile sale bătăioase promiteau acţiuni agresive de genul: „Noi luptăm pentru drepturile tale!“, „Companiile de asigurări se tem de noi!“ şi „Fără scrupule e numele nostru!“ Astfel de anunţuri puteau fi văzute pe băncile din parcuri, în staţiile de autobuz şi de taxi, pe programele echipelor de fotbal ale liceelor, chiar şi în cabinele telefonice, deşi asta încălca mai multe ordonanţe. Anunţurile nu se regăseau pe două dintre pieţele esenţiale – televiziunea şi panotajul stradal. Wally şi Oscar încă se certau pe tema asta. Oscar refuza să cheltuiască bani – ambele erau groaznic de scumpe –, iar Wally continua să urzească planuri. Visul său era să-şi vadă la televizor faţa zâmbitoare şi capul chel, în timp ce spune grozăvii despre companiile de asigurări, promiţându-le despăgubiri uriaşe celor suficient de isteţi pentru a suna gratuit la numărul său de telefon.

Dar Oscar nu ar fi plătit nici măcar pentru un panou. Wally ochise unul. La şase străzi distanţă de birou, la intersecţia dintre Beech şi 32nd Street, deasupra traficului neîncetat, sus, pe o clădire de patru etaje cu apartamente de închiriat, acolo era panoul perfect din toată zona metropolitană a oraşului Chicago. În prezent făcând reclamă pentru nişte lenjerie ieftină (anunţul era agreabil, Wally trebui să recunoască),

panoul era întru totul perfect pentru numele şi chipul lui. Dar Oscar continua să refuze.

Wally îşi luase licenţa în Drept la prestigioasa Universitate din Chicago. Oscar şi-a luat-o pe a sa într-un loc, acum inexistent, unde se ţineau cândva cursuri serale. Ambii dăduseră examenul de barou de trei ori. Wally avea patru divorţuri la activ; Oscar doar visa la asta. Wally îşi dorea un mare caz, cu sume de milioane de dolari drept comision. Oscar îşi dorea doar două lucruri – să divorţeze şi să iasă la pensie.

Cum au ajuns cei doi să fie parteneri într-o firmă dintr-o casă transformată de pe Preston Avenue e o altă poveste. Cum au supravieţuit, fără a sări unul la gâtul celuilalt, e un mister de fiecare zi.

Între ei era Rochelle Gibson, o femeie de culoare, robustă, cu o atitudine şi cu o isteţime câştigate pe străzile de unde provenea. Doamna Gibson se ocupa de primire – telefonul, recepţia –, potenţialii clienţi sosind plini de speranţă, şi cei supăraţi plecând furioşi; din când în când se îndeletnicea cu tastatura (deşi şefii ei învăţaseră că, dacă aveau nevoie de ceva la tastatură, era mult mai simplu să se ocupe personal), de câinele firmei şi, cel mai important, de ciondăneala constantă dintre Oscar şi Wally.

Cu ani în urmă, doamna Gibson fusese rănită într-un accident de maşină care nu se întâmplase din vina ei. Astfel, îşi aranjase treburile angajând, deşi nu din proprie voinţă, firma de avocatură Finley & Figg. 24 de ore după accident, umflată de Percocet şi toată numai atele şi ghips, doamna Gibson se trezise cu faţa zâmbitoare şi cărnoasă a avocatului Wally Figg, ce plutea deasupra patului ei de spital. Purta un halat bleu, avea în jurul gâtului un stetoscop şi se pricepea foarte bine să întruchipeze un medic. Wally a păcălit-o să semneze un contract de reprezentare legală, i-a promis şi luna de pe cer, s-a strecurat afară din cameră tot la fel de subtil pe cât se strecurase înăuntru, apoi s-a apucat să-i facă praf cazul. A obţinut 40 000 de dolari, pe care bărbatul ei i-a cheltuit pe băutură şi pe jocuri de noroc în numai câteva săptămâni, ceea ce a dus la o acţiune de divorţ, înaintată de Oscar Finley. Tot el s-a ocupat şi de incapacitatea ei de plată. Doamna Gibson nu a fost impresionată de niciunul din avocaţi şi i-a ameninţat că-i dă în judecată pe amândoi pentru malpraxis. Asta le-a atras atenţia – se mai confruntaseră cu procese similare – şi s-au străduit din greu să cadă la pace cu ea. Pe măsură ce problemele ei se înmulţeau, doamna Gibson a devenit un element permanent al biroului şi, cu timpul, cei trei au început să se simtă confortabil unul cu celălalt.

Finley & Figg era un loc dur pentru secretare. Salariul era mic, clienţii erau, de regulă, dezagreabili, ceilalţi avocaţi de la telefon erau nepoliticoşi, programul era lung, iar partea cea mai grea era să aibă de-a face cu cei doi parteneri. Oscar şi Wally au încercat cu cele mai mature, dar acestea nu făceau faţă presiunii. Au încercat şi cu cele mai tinere, dar au fost daţi în judecată pentru hărţuire sexuală când Wally nu şi-a putut ţine labele departe de bustul unei astfel de făpturi tinere. (Fără să mai ajungă la proces, au căzut la înţelegere pentru 50 000 de dolari şi le-au apărut şi numele în ziar.) S-a întâmplat ca Rochelle Gibson să fie la birou când secretara *en titre* şi-a dat demisia şi a plecat ca o furtună. Cu telefonul sunând şi cu cei doi parteneri urlând unul la altul, doamna Gibson s-a aşezat la birou şi a calmat spiritele. Apoi a făcut un ibric de cafea. A revenit şi în ziua următoare, şi în cealaltă. Opt ani mai târziu, încă ţinea frâiele biroului.

Cei doi fii ai ei erau în închisoare. Wally fusese avocatul lor, deşi, pentru a fi întru totul corecţi, nimeni nu i-ar fi putut salva. Ca adolescenţi, ambii băieţi îl ţinuseră pe Wally ocupat cu şirul lor de arestări sub diverse acuzaţii legate de droguri. S-au implicat tot mai mult în traficul de droguri, şi nu o dată Wally îi avertizase că se îndreaptă direct către închisoare sau către moarte. Acelaşi lucru îi spusese şi doamnei Gibson, care nu avea prea mult control asupra băieţilor şi se ruga deseori să fie arestaţi. Când reţeaua lor a fost prinsă, au fost închişi pentru zece ani. Wally a obţinut o reducere a pedepsei de la 20 de ani, dar nu a primit niciun fel de recunoştinţă din partea celor doi. Doamna Gibson i-a oferit nişte mulţumiri înlăcrimate. Pentru toate cele, Wally nu i-a cerut niciodată comision pentru că îi reprezentase copiii.

De-a lungul anilor, viaţa doamnei Gibson a fost presărată cu multe lacrimi, şi adesea au fost ascunse în biroul lui Wally, cu uşa încuiată. El i-a oferit sfatul şi a încercat să o ajute ori de câte ori s-a putut, dar rolul său cel mai însemnat a fost acela de ascultător. Şi, având în vedere viaţa cu suişuri şi coborâşuri a lui Wally, puteau face rapid schimb de locuri. Când ultimele lui două căsnicii s-au dus pe apa sâmbetei, doamna Gibson l-a ascultat până la capăt şi l-a susţinut. Când el s-a apucat pe băut, ea şi-a dat seama şi nu s-a temut să-l ia la întrebări. Deşi se certau zilnic, neînţelegerile lor erau trecătoare de fiecare dată şi, de cele mai multe ori, se transformau într-un fel de situaţie-tampon.

Erau momente la Finley & Figg când toţi trei bombăneau şi se bosumflau, banii fiind, în general, cauza. Piaţa era pur şi simplu supraaglomerată; erau prea mulţi avocaţi care umblau liberi pe stradă.

Ultimul lucru de care avea nevoie firma era încă unul.

| CAPITOLUL 2 |

David Zinc coborî din metrou la staţia Quincy, în centrul oraşului, şi reuşi să se târască pe treptele care dădeau în Wells Street, însă ceva era în neregulă cu picioarele lui. Le simţea tot mai grele şi păşea tot mai încet. Se opri la colţul dintre Wells şi Adams şi se uită la pantofi în căutarea vreunui indiciu. Nimic, aceiaşi pantofi din piele neagră, standard, cu şireturi, pe care îi poartă fiecare avocat din firmă şi vreo două avocate. Răsufla greu şi, în ciuda aerului rece, simţea sudoare la subraţ. Avea 31 de ani, cu siguranţă prea tânăr pentru un atac de cord, şi, deşi se simţise extenuat în ultimii cinci ani, învăţase a trăi cu această oboseală. Sau cel puţin aşa credea. După colţ zări Trust Tower, un monument falic strălucitor, înălţându-se 300 de metri, până în nori şi ceţuri. În timp ce se opri să se uite în sus, pulsul îi crescu şi simţi că îi vine rău. Alte trupuri îl îmbrânceau, trecând pe lângă el. Traversă Adams Street într-o mulţime compactă şi se târî mai departe.

Trust Tower avea un atrium înalt şi deschis, tot numai marmură şi sticlă, cu sculpturi incomprehensibile, menite să inspire şi să ofere căldură, când de fapt păreau reci şi distante, cel puţin pentru David. Şase scări rulante urcau şi coborau unele pe lângă altele, debordând de războinici gălăgioşi şi trudiţi, în drumul lor către cubicule şi birouri. David făcu o încercare, dar picioarele sale refuzară să-l poarte către una dintre scările rulante. Se aşeză în schimb pe o canapea de piele situată lângă un morman de pietre pictate şi încercă să înţeleagă ce anume se petrecea cu el. Oamenii treceau pe lângă el grăbiţi, cu feţele crispate, cu ochii înfundaţi în orbite, deja stresaţi, chiar dacă era doar ora 7.30 a acestei dimineţi mohorâte.

În mod clar, o „străfulgerare“ nu e un termen medical. Specialiştii folosesc un limbaj mai sofisticat pentru a descrie momentul în care o persoană cu probleme trece dincolo de limită. Cu toate acestea, străfulgerarea este un moment real. Se poate întâmpla într-o fracţiune de secundă, ca urmare a unui groaznic eveniment traumatic. Sau poate fi ultima picătură, tristul apogeu al tensiunii care se acumulează şi se acumulează până ce mintea şi corpul trebuie să găsească o eliberare. Căderea lui David Zinc ţinea de ultima variantă. După cinci ani de

muncă turbată, alături de colegi pe care îi dispreţuia, ceva se petrecu în acea dimineaţă cu David, aşa cum stătea el lângă pietrele pictate, uitându-se la zombi bine îmbrăcaţi îndreptându-se către o nouă zi de muncă fără sens. Fu străfulgerat.

— Hei, David. Urci? spuse cineva.

Era Al, de la antitrust.

David reuşi să zâmbească, să dea din cap şi să mormăie ceva, apoi, din cine ştie ce motiv, se ridică în picioare şi îl urmă pe Al. Acesta era cu o treaptă mai sus pe scara rulantă şi povestea despre meciul de seara trecută al celor de la Blackhawks[1]. Când ajunseră în atrium, David continua să dea din cap. Dedesubt şi din spate veneau zeci de siluete singuratice, în pardesie închise la culoare, alţi tineri avocaţi gata să se afirme, tăcuţi şi sobri, arătând mai degrabă ca nişte ciocli la o înmormântare în miez de iarnă. Ajungând la peretele cu ascensoare de la primul nivel, David şi Al se alăturară unui grup. În timp ce aşteptau, David asculta povestea despre hochei, dar simţea că i se învârte capul şi că i se face din nou rău. Intrară în lift, umăr la umăr cu atât de mulţi alţii. Linişte. Al era tăcut. Nimeni nu vorbea; nimeni nu încerca un contact vizual.

David îşi spuse în sinea sa: „Gata – e ultima dată când merg cu liftul ăsta. Jur“.

Liftul se clătină şi zumzăi, apoi se opri la etajul 80, proprietatea lui Rogan Rothberg. Coborâră trei avocaţi, trei chipuri pe care David le mai văzuse şi înainte, dar nu le ştia după nume, ceea ce nu era ceva neobişnuit, căci firma avea 600 de avocaţi, de la etajul 70 la 100. Alte două costume închise mai coborâră la etajul 84. Pe măsură ce urcau, David începu să transpire, apoi să respire precipitat. Micul său birou era la etajul 93 şi, cu cât se apropiau, cu atât mai violent îi pompa inima. Alte figuri sobre coborâră la etajele 90 şi 91 şi, cu fiecare oprire, David se simţea din ce în ce mai slăbit.

Mai rămăseseră trei persoane în lift pentru etajul 93 – David, Al şi o femeie grasă, căreia, fără ştirea ei, i se spunea Lurch[2]. Liftul se opri cu un sunet ce răsună plăcut, uşa se deschise fără zgomot, iar Lurch coborî. Al coborî. David refuză să se mişte; de fapt, nu se putea mişca. Secundele treceau. Al se uită peste umăr şi spuse:

— Hei, David, e rândul nostru. Haide.

De la David, niciun răspuns, doar privirea inexpresivă, goală, a cuiva din altă lume. Uşa începu să se închidă, iar Al îşi strecură servieta în deschizătură.

— David, eşti bine? întrebă el.

— Da, murmură David în timp ce se străduia să facă un pas înainte. Uşa glisă din nou, deschizându-se, sunetul se auzi iarăşi. Ieşise din lift, uitându-se agitat în jur, de parcă nu mai văzuse niciodată până atunci acel loc. De fapt, plecase de aici cu numai 10 ore în urmă.

— Eşti palid, constată Al.

David simţea că i se învârte capul. Auzi vocea lui Al, dar nu înţelese ce îi spunea. Lurch era la câţiva metri mai departe, holbându-se nedumerită, de parcă s-ar fi uitat la un accident de maşină. Dinspre lift se auzi un alt sunet de astă dată, iar uşa începu să se închidă. Al mai zise ceva, ba chiar întinse mâna ca pentru a-i oferi ajutor. Brusc, David făcu stânga-mprejur, iar picioarele sale de plumb prinseră viaţă. Alergă către lift şi sări înăuntru exact când uşa se închidea. Ultimul lucru pe care îl auzi fu vocea panicată a lui Al.

Când liftul începu să coboare, David Zinc izbucni în râs. Senzaţia de ameţeală şi de rău dispăruse. Apăsarea din piept se evaporase. Îi reuşise! Părăsea munca istovitoare din firma lui Rogan Rothberg, spunând la revedere unui coşmar. Dintre miile de asociaţi şi juniori nefericiţi din clădirea impunătoare din centrul oraşului, el, David Zinc, el şi numai el, avusese coloană vertebrală pentru a lăsa totul baltă în acea dimineaţă mohorâtă. În liftul gol se aşeză pe jos, urmărind, cu un zâmbet până la urechi, cum cifrele digitale colorate în roşu, ale etajelor, descresc sub ochii săi, şi încercă din răsputeri să-şi controleze gândurile. La oameni ca: (1) nevasta lui, o femeie neglijată, care dorea să rămână însărcinată, dar nu reuşea pentru că bărbatul ei era prea obosit pentru a face sex; (2) tatăl lui, un judecător important, care îl forţase practic să urmeze Dreptul, şi nu oriunde, ci la Harvard, pentru că acolo studiase şi el; (3) bunicul lui, tiranul familiei, care pusese bazele unei firme în Kansas City, pornind de la zero şi care, la cei 82 de ani ai săi, încă mai muncea 10 ore pe zi; şi (4) Roy Barton, partenerul şi superiorul său direct, şeful, o scârbă de om care urla şi înjura toată ziua şi care, probabil, era cea mai oribilă persoană pe care o cunoscuse David Zinc. Când se gândi la Roy Barton, îl apucă din nou râsul.

Liftul se opri la etajul 80 şi două secretare dădură să urce. Se opriră o clipă, văzându-l pe David aşezat într-un colţ, cu servieta alături. Păşiră cu atenţie peste picioarele lui şi aşteptară să se închidă uşa.

— Vă simţiţi bine? întrebă una din ele.

— Da, răspunse David. Dumneavoastră?

Nu primi niciun răspuns. Secretarele rămaseră rigide şi tăcute în răstimpul scurtei coborâri şi se grăbiră să iasă din lift la etajul 77. Când David rămase din nou singur, simţi deodată cum îl cuprinde îngrijorarea.

Dar dacă veneau după el? Fără îndoială că Al se va duce direct la Roy Barton şi va raporta că Zinc clacase. Oare ce-o să facă Barton? La zece avea loc o mare întâlnire cu un client furios, un CEO important; de fapt, după cum avea să-şi dea seama David mai târziu, această confruntare fusese punctul culminant care-i provocase, în cele din urmă, străfulgerarea. Roy Barton nu era doar o scârbă agresivă, ci şi un laş. Avea nevoie de David Zinc şi de alţii ca el, după care să se ascundă atunci când respectivul CEO va veni cu o listă lungă de plângeri îndreptăţite.

S-ar putea ca Roy să trimită paza după el. Paza era un contingent de gardieni în uniformă, trecuţi de prima tinereţe, dar mai exista şi o linie de spioni interni care schimbau încuietorile, înregistrau totul, se mişcau din umbră şi se implicau în tot felul de activităţi sub acoperire, menite să facă ordine printre avocaţi. David sări în picioare, îşi luă servieta şi se uită cu nerăbdare la cifrele digitale ce clipeau unele după altele. Liftul se clătină uşor, trecând prin centrul Trust Tower. Când se opri, David coborî şi se îndreptă către scările rulante, care continuau să fie pline de indivizi trişti, ce urcau în tăcere. Cele care coborau erau libere, iar David se îndreptă în grabă către una. Cineva îl strigă:

— Hei, Dave, unde te duci?

David zâmbi şi făcu un semn cu mâna în direcţia din care venea vocea, ca şi cum totul era sub control. Trecu apoi cu paşi mari pe lângă pietrele pictate şi pe lângă bizara sculptură şi se strecură pe uşa de sticlă. Era afară, iar aerul care i se păruse atât de umed în acele momente chinuitoare purta acum promisiunea unui nou început.

Trase adânc aer în piept şi se uită în jur. Trebuia să continue să se deplaseze. Începu să înainteze pe LaSalle Street, grăbit, temându-se să se uite înapoi peste umăr. „Nu trezi bănuieli. Fii calm. Asta e acum una dintre cele mai importante zile din viaţa ta, îşi spuse, aşa că nu o strica.“ Nu se putea duce acasă, deoarece nu era pregătit pentru o astfel de confruntare. Nu se putea plimba pe străzi, pentru că ar putea da peste cineva cunoscut. Unde s-ar putea ascunde pentru o vreme, ca să reflecteze, să-şi facă ordine în gânduri şi să alcătuiască un plan? Se uită la ceas: 7.51, momentul ideal pentru micul dejun. Mai jos pe stradă văzu clipind lumina de neon, în roşu şi verde, indicând Abner’s, şi, pe măsură ce se apropia, nu putu să-şi dea seama dacă era o cafenea sau un bar. La intrare aruncă o privire peste umăr, se asigură că paza nu era pe urmele sale şi pătrunse în lumea caldă şi întunecoasă de la Abner’s.

Era un bar. Mesele din dreapta erau goale. Scaunele erau aşezate cu picioarele în sus pe mese, în aşteptarea cuiva care să spele pe jos. Abner

era în spatele tejghelei lungi din lemn bine lustruit, având pe chip un surâs afectat, care parcă spunea: „Ce cauţi aici?“

— Aţi deschis? întrebă David.

— Uşa era închisă? replică Abner.

Purta un şorţ alb şi golea o halbă de bere. Avea braţe scurte şi păroase şi, în ciuda manierelor grosolane, avea chipul inspirând încredere al unui barman veteran pe care nu-l mai miră nimic.

— Se pare că nu.

David înaintă încet către bar, se uită în dreapta şi în capăt văzu un bărbat aproape leşinat, care ţinea o băutură în mână.

David îşi scoase pardesiul gri-închis şi îl puse pe spătarul scaunului. Se aşeză, se uită la şirurile de sticle cu băuturi aliniate în faţa sa, cuprinse cu privirea oglinzile şi dozatoarele de bere, precum şi zecile de pahare pe care Abner le aranjase perfect, după care spuse:

— Ce îmi recomanzi înainte de opt?

Abner se uită la bărbatul care stătea cu capul pe tejghea şi răspunse:

— Ce-ai zice de o cafea?

— Am băut deja una. Serviţi micul dejun?

— Da, se numeşte Bloody Mary.

— Iau şi eu unul.

Rochelle Gibson locuia într-un apartament subdimensionat împreună cu mama, una dintre fiice, doi nepoţi, diverse alte combinaţii de nepoţi şi nepoate şi, din când în când, chiar şi cu câte un văr care avea nevoie de un acoperiş deasupra capului. Pentru a scăpa de haos, adesea o ştergea la serviciu, chiar dacă uneori acolo era mai rău decât acasă. În flecare zi, ajungea la birou în jur de 7.30, descuia uşa, aduna cele două ziare de pe verandă, potrivea temperatura, făcea cafeaua şi verifica dacă e totul în regulă cu AC, câinele firmei. Fredona şi uneori chiar cânta în surdină în timp ce făcea toate astea. Deşi nu ar fi recunoscut vreodată faţă de niciunul din şefii ei, era chiar mândră să fie asistent juridic, chiar şi pentru o firmă ca Finley & Figg. Atunci când era întrebată cu ce se ocupă, se grăbea tot timpul să declare că era „asistent juridic“. Nu orice specie de asistent, ci unul juridic. Ceea ce îi lipsea din punctul de vedere al educaţiei propriu-zise era compensat prin experienţă. Opt ani în miezul activităţii pe o stradă aglomerată o învăţaseră multe despre avocatură şi chiar mai multe despre avocaţi.

AC era o potaie şi stătea la birou pentru că niciunul dintre ei nu ar fi vrut să-l ia acasă. Le aparţinea celor trei – Rochelle, Oscar şi Wally – în mod egal, chiar dacă, practic, toate responsabilităţile îngrijirii sale

cădeau în sarcina lui Rochelle. Era un fugar care, cu nişte ani în urmă, îşi alesese F&F drept casă. În timpul zilei dormea într-un culcuş la mică distanţă de Rochelle, iar noaptea mişuna prin birou, păzindu-l. Era un câine de pază bunicel, ale cărui lătrături alungaseră hoţi, huligani şi chiar şi câţiva clienţi nemulţumiţi.

Rochelle îi dădu să mănânce şi îi umplu castronul cu apă. Din micul frigider din bucătărie, îşi luă un iaurt cu căpşuni. După ce cafeaua fu gata, îşi turnă o ceaşcă şi mai aranjă câteva lucruri pe biroul pe care îl ţinea într-o ordine exemplară. Era din sticlă şi cromat, masiv şi impresionant, fiind primul lucru pe care îl zăreau clienţii când intrau pe uşă. Biroul lui Oscar era destul de curăţel. Cel al lui Wally era ca o ladă de gunoi. Ei se puteau ascunde în spatele uşilor închise, dar Rochelle era la vedere.

Deschise *Sun-Times* şi începu să citească prima pagină. Citea fără grabă, sorbind din cafea, mâncându-şi iaurtul, fredonând uşor în timp ce AC sforăia în spatele ei. Rochelle preţuia aceste câteva clipe de tihnă ale dimineţii. Nu peste mult timp, telefonul începea să sune, avocaţii urmau să-şi facă apariţia, iar apoi, dacă aveau noroc, veneau şi clienţi, unii programaţi, alţii nu.

Pentru a scăpa de nevastă-sa, Oscar Finley pleca de acasă în fiecare dimineaţă la şapte, dar rareori ajungea la birou înainte de nouă. Timp de două ore se plimba prin oraş, oprindu-se pe la o secţie de poliţie unde un văr de-al său se ocupa cu procesele-verbale ale accidentelor, înfiinţându-se pentru a-i saluta pe şoferii maşinilor de patrulă şi pentru a afla ultimele bârfe despre cele mai recente accidente, bându-şi cafeaua cu un individ care era proprietarul a două firme de servicii funerare pentru cei cu venituri mici, luând gogoşi pentru o unitate de pompieri şi stând de vorbă cu şoferii de pe autospeciale şi, uneori, făcându-şi turul pe la spitalele sale preferate, unde se plimba pe culoarele aglomerate, având ochiul format pentru a-i depista pe cei vătămaţi din neglijenţa altora.

Oscar ajungea la nouă. În cazul lui Wally, a cărui viaţă era mult mai puţin organizată, nu se ştia niciodată. Putea să dea buzna la 7.30, energizat de cofeină şi Red Bull, gata să dea în judecată pe oricine îi ieşea în cale, sau se putea târî în firmă pe la 11.00, cu ochii umflaţi, mahmur şi ascunzându-se repede la el în birou.

În această importantă zi, Wally sosi totuşi cu câteva minute înainte de opt, cu un zâmbet până la urechi şi cu ochii limpezi.

— Bună dimineaţa, doamnă Gibson, spuse el cu convingere în glas.

— Bună dimineaţa, domnule Figg, răspunse ea cu aceeaşi convingere.

La Finley & Figg atmosfera era tot timpul tensionată, orice comentariu putând declanşa o dispută. Cuvintele erau alese cu grijă şi primite cu rezervă. Saluturile vesele de dimineaţă erau gestionate cu precauţie, pentru că puteau fi preambulul unui atac. Chiar şi recursul la „domnule“ şi „doamnă“ era plin de capcane şi îşi avea povestea sa. În trecut, când Rochelle era doar o clientă, Wally făcuse greşeala de a i se adresa cu „fetiţă“. Fusese ceva de genul: „Fetiţă, uite, fac tot ce pot“. Cu siguranţă nu intenţionase s-o jignească, dar reacţia ei exagerată îl luase prin surprindere şi, din acel moment, ea insistase să i se adreseze cu „doamna Gibson“.

Era uşor iritată pentru că îi fusese întreruptă solitudinea. Wally stătu de vorbă cu AC, îl mângâie pe cap şi, în timp ce se îndrepta să-şi toarne cafeaua, întrebă:

— Ceva interesant în ziar?

— Nu, răspunse ea, nedorind să discute ştirile.

— Nu mă miră, spuse el, lansând primul atac al zilei. Ea citea *Sun-Times*. El citea *Tribune*. Fiecare din ei considera gustul celuilalt în materie de ştiri ca fiind mai degrabă îndoielnic.

Al doilea atac veni câteva clipe mai târziu, când Wally îşi făcu din nou apariţia.

— Cine a făcut cafeaua? întrebă el.

Femeia îl ignoră.

— E puţin cam slabă, nu vi se pare?

Ea întoarse fără grabă pagina, apoi mai luă o gură de iaurt.

Wally sorbi cu zgomot, se linse pe buze, se încruntă de parcă ar fi băut oţet, apoi îşi luă ziarul şi se aşeză la masă. Înainte ca Oscar să câştige clădirea la proces, cineva dărâmase mai mulţi pereţi de la intrare, în apropiere de recepţie, creând un spaţiu deschis, de aşteptare. Biroul lui Rochelle era pe una dintre laturi, în apropiere de uşă, iar la câţiva metri mai încolo erau scaune pentru clienţii care aşteptau şi o masă lungă, folosită cândva în scopuri culinare. De-a lungul timpului, masa devenise locul unde se citea ziarul, se bea cafeaua şi chiar se luau depoziţii. Lui Wally îi plăcea să piardă timpul pe acolo, pentru că biroul său era ca o cocină.

Îşi deschise larg ziarul, făcând cât mai mult zgomot posibil. Rochelle îl ignoră şi continuă să fredoneze.

Peste câteva minute începu să sune telefonul. Doamna Gibson păru că nu-l aude. După cel de-al treilea apel, Wally îşi ridică privirea pe deasupra ziarului şi spuse:

— Nu vreţi să răspundeţi, doamnă Gibson?

— Nu, zise ea scurt.

Sună a patra oară.

— Şi de ce, mă rog? ceru el lămuriri.

Ea îl ignoră. După al cincilea apel, Wally îşi aruncă ziarul, se ridică în picioare şi se îndreptă spre telefonul din perete, din apropiere de copiator.

— Nu aş răspunde dacă aş fi în locul dumneavoastră, spuse calm doamna Gibson.

El se opri.

— De ce nu?

— Voia bani.

— De unde ştiţi? Wally se uită la telefon. Pe ecran scria: „NUMĂR PRIVAT“.

— Ştiu eu. Sună în fiecare săptămână la ora asta.

Telefonul amuţi, iar Wally se reîntoarse la masă şi la ziarul său. Se ascunse în spatele acestuia, întrebându-se oare ce factură nu fusese plătită, care furnizor era într-atât de enervat, încât să sune la un birou de avocatură şi să-i strângă cu uşa pe avocaţi. Rochelle ştia, bineînţeles, pentru că ea ţinea contabilitatea şi pentru că ea ştia aproape orice, dar preferă să nu o întrebe. Dacă ar fi făcut-o, aveau să se certe cu privire la facturi şi taxe neplătite, şi la lipsa de bani în general, iar asta putea să alunece foarte uşor către o discuţie despre strategiile firmei în general, despre viitorul ei şi despre defectele celor doi parteneri.

Niciunul din ei nu dorea aşa ceva.

Abner era foarte mândru de cocktailurile sale Bloody Mary. Folosea cantităţi exacte de suc de roşii, votcă, hrean, lămâie, lime, sos Worcestershire, piper, Tabasco şi sare. Adăuga întotdeauna două măsline verzi şi încheia cu o tulpină de ţelină.

Trecuse multă vreme de când David nu se mai bucurase de un asemenea mic dejun. După două astfel de creaţii ale lui Abner rapid consumate, zâmbea prosteşte, mândru de decizia sa de a da totul dracului. Beţivul de la capătul tejghelei sforăia. Alţi clienţi nu mai erau. Abner îşi vedea de treburile lui, spălând şi ştergând paharele de cocktail, inventariind băuturile şi jucându-se cu dozatoarele de bere, în timp ce făcea comentarii despre o varietate largă de subiecte.

Telefonul lui David sună în cele din urmă. Era Lana, secretara sa.

— O, Doamne, spuse el.

— Cine e? întrebă Abner.

— De la birou.

— Omul are dreptul să ia micul dejun, zic bine?

David zâmbi din nou şi răspunse:

— Alo!

— David, unde eşti? întrebă Lana. E opt şi jumătate.

— Am şi eu ceas, dragă. Iau micul dejun.

— Eşti bine? Se aude că ai fost văzut ultima dată plonjând înapoi în ascensor.

— E doar un zvon, dragă, doar un zvon.

— Bine. La ce oră ajungi? Roy Barton a sunat deja.

— Lasă-mă să-mi termin micul dejun, da?

— Sigur că da. Doar să ştim de tine.

David lăsă telefonul din mână, trase tare din pai, apoi anunţă:

— Încă unul.

Abner se încruntă şi spuse:

— Poate vrei să o iei mai încet.

— Exact asta fac.

— Bine.

Abner puse pe bar un pahar curat şi începu să prepare amestecul.

— Presupun că nu te mai duci la birou astăzi.

— Nu. Îmi dau demisia. Plec.

— Ce lucrezi?

— Avocat. La Rogan Rothberg. Cunoşti?

— Am auzit de ei. Firmă mare, nu?

— 600 de avocaţi la biroul de aici, din Chicago. Vreo 2 000 în lume. Pe locul trei în prezent din punctul de vedere al mărimii, locul cinci la numărul de ore plătite per avocat, locul patru la profituri nete per partener, locul doi la salariile asociaţilor şi, fără îndoială, pe primul loc la numărul de cretini pe metru pătrat.

— Îmi pare rău că am întrebat.

David puse mâna pe telefon şi întrebă:

— Vezi telefonul ăsta?

— Crezi că-s orb?

— Chestia asta mi-a condus viaţa în ultimii cinci ani. Nu pot să mă duc nicăieri fără el. Politica firmei. Îl ţin cu mine tot timpul. Mi-a întrerupt cine plăcute la restaurant. M-a scos de la duş. M-a trezit la orice oră din noapte. O dată m-a întrerupt în timp ce făceam sex cu nevastă-mea, săraca, pe care o neglijez. Vara trecută, eram la un meci al celor de la Cubs[3] eu şi doi amici din facultate, punctul culminant al reprizei a doua, iar chestia asta începe să vibreze. Era Roy Barton. Ţi-am povestit de Roy Barton?

— Încă nu.

— Superiorul meu ierarhic, un ordinar periculos. 40 de ani, tot numai orgoliu, darul lui Dumnezeu pentru profesia de avocat. Face un milion de dolari pe an, dar nu-i ajunge. Munceşte 15 ore pe zi, şapte zile pe săptămână, pentru că la Rogan Rothberg toţi Mai-Marii muncesc non-stop. Iar Roy îşi imaginează că este un ditamai Mai-Marele.

— Simpatic tipul…

— Îl urăsc. Sper să nu-l mai văd niciodată la faţă.

Abner făcu să alunece pe tejghea al treilea Bloody Mary şi spuse:

— Se pare că eşti pe calea cea bună, prietene. Hai noroc!

| CAPITOLUL 3 |

Telefonul sună din nou, iar Rochelle se hotărî să răspundă.

— Firma de avocatură Finley & Figg, rosti ea cu profesionalism.

Wally nu-şi ridică privirea din ziar. Ea ascultă pentru o clipă, apoi spuse:

— Îmi pare rău, dar nu ne ocupăm de tranzacţiile imobiliare.

Cu opt ani în urmă, când Rochelle îşi însuşise funcţia, firma se ocupa de fapt de tranzacţii imobiliare. Cu toate acestea, ea îşi dăduse seama curând că din acest gen de servicii ieşeau puţini bani şi că se bazau mult pe secretară, aproape fără să fie nevoie de vreun efort din partea avocaţilor. După o scurtă cercetare, ea hotărî că nu-i plac imobiliarele. Pentru că ea avea control asupra telefonului, se făcuse o triere a apelurilor, iar secţiunea imobiliară a firmei Finley & Figg a dispărut. Oscar s-a scandalizat şi a ameninţat că o dă afară, dar s-a potolit când ea i-a amintit, din nou, că i-ar putea da în judecată pentru malpraxis. Wally a mediat un armistiţiu, dar săptămâni la rând situaţia a fost mai tensionată decât de obicei.

Şi alte specializări au fost lăsate deoparte sub atenta ei triere. Serviciile penale au devenit de domeniul trecutului; lui Rochelle nu-i plăceau, pentru că nu-i plăcea pe clienţi. Şofatul în stare de ebrietate era în regulă, pentru că erau multe cazuri, se plătea bine şi aproape că nu era nevoie de implicare din partea ei. Insolvenţa a avut aceeaşi soartă ca imobiliarele – comisioane de nimic şi prea multă muncă pentru secretară. De-a lungul timpului, Rochelle a reuşit să canalizeze activitatea firmei, iar asta era în continuare o sursă de probleme.

Teoria lui Oscar, cea care îl menţinuse falit timp de mai bine de 30 de ani, era că firma trebuia să ia orice caz care bătea la uşă, să-şi întindă năvoadele pentru tot felul de peşti, iar apoi să caute printre aluviuni, în speranţa că se va găsi şi câte un caz bun de vătămare. Wally nu era de acord. El voia peştele cel mare. Deşi de sus era obligat să se ocupe de tot felul de sarcini juridice uşoare, visa tot timpul la diverse modalităţi de a da lovitura.

— Bravo! îi spuse el, după ce ea închise telefonul. Nu mi-au plăcut niciodată imobiliarele.

Ea îl ignoră şi se reîntoarse la ziarul ei. AC începu să mârâie încet. Când se uitară la el, îl văzură cum stă în culcuşul lui, cu nasul înainte, coada întinsă şi dreaptă, şi ochii îngustaţi de concentrare. Mârâitul lui deveni mai puternic, iar apoi, ca la un semn, sunetul îndepărtat al unei ambulanţe răsună în atmosfera tihnită a dimineţii. Sirenele reuşeau întotdeauna să-i trezească entuziasmul lui Wally şi o secundă sau două rămase nemişcat, lăsându-şi flerul să reflecteze. Poliţia, pompierii sau salvarea? Asta era de fiecare dată prima problemă, iar Wally putea să facă diferenţa între cele trei cât ai zice peşte. Sirenele maşinilor de pompieri sau de poliţie nu însemnau nimic şi erau ignorate imediat, dar sirena unei salvări făcea de fiecare dată să-i crească pulsul.

— Salvare, zise el, apoi îşi puse ziarul pe masă, se ridică şi se îndreptă spre uşa din faţă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

La fel, Rochelle se ridică şi se duse la o fereastră, unde trase jaluzelele pentru a arunca o privire. AC continua să mârâie, iar când Wally deschise uşa şi păşi pe verandă, câinele îi urmă. De vizavi, Vince Gholston ieşise din propriul butic şi se uita plin de speranţă la intersecţia Beech cu 38th Street. Apoi îl zări pe Wally, îi făcu semn cu mâna, iar Wally îi întoarse imediat salutul.

Asurzitoare, ambulanţa intră pe Beech, croindu-şi drum prin traficul aglomerat, claxonând cu furie şi provocând mai mult haos şi pericol decât acolo unde era aşteptată. Wally o urmări până o pierdu din vedere, apoi se întoarse înăuntru.

Lectura ziarului continuă fără alte întreruperi – fără sirene, fără telefoane de la potenţiali clienţi sau de la creditori. La nouă dimineaţa se deschise uşa şi partenerul senior îşi tăcu apariţia. Ca de obicei, Oscar purta un pardesiu lung şi închis la culoare şi căra o servietă din piele neagră, burduşită, de parcă ar fi muncit acasă toată noaptea. Mai avea cu el şi umbrela, ca întotdeauna, indiferent de cum era vremea sau prognoza. Oscar trudea departe de cei cu renume, dar măcar arăta ca un avocat distins. Pardesiuri închise, costume închise, cămăşi albe şi cravate de mătase. Nevastă-sa se ocupa de ţinuta lui şi insista ca el să arate ca un avocat adevărat. Wally, pe de altă parte, se îmbrăca aproape cu orice se nimerea.

— ’Neaţa, spuse Oscar morocănos, în faţa biroului doamnei Gibson.

— Bună dimineaţa, răspunse ea.

— Ceva interesant în ziar?

Oscar nu era interesat de scoruri sau de inundaţii, sau de studii de piaţă, sau de ultimele ştiri din Orientul Mijlociu.

— Un muncitor a fost zdrobit la o fabrică din Palos Heights, răspunse

prompt doamna Gibson. Asta făcea parte din ritualul lor de dimineaţă. Dacă nu găsea vreun accident sau alte variaţiuni pe aceeaşi temă, pentru a-i însenina dimineaţa, atunci el devenea şi mai prost dispus.

— Îmi place, spuse el. A murit?

— Încă nu.

— Şi mai bine. Multă durere şi suferinţă. Notează. O să mă uit mai târziu peste asta.

Doamna Gibson dădu din cap, de parcă bietul om ar fi fost practic înregistrat drept un nou client. Sigur că nu era. Şi că nici nu va fi. Finley & Figg rareori ajungeau primii la locul accidentului. Probabil că nevasta muncitorului era deja hăituită de avocaţi mai agresivi, dintre care se ştia că unii oferă bani sau bunuri pentru a prelua cazul.

Animat de această veste bună, Oscar se apropie de masă şi spuse:

— Bună dimineaţa!

— 'Neaţa, Oscar! răspunse Wally.

— Vreun client de-ai noştri pe la necrologuri?

— Încă nu am ajuns până acolo.

— Cu necrologurile ar trebui să începi.

— Mulţumesc, Oscar. Mai ai şi alte sfaturi despre cum se citeşte un ziar?

Oscar se îndepărtase deja. O întrebă peste umăr pe doamna Gibson:

— Ce e în agenda mea pentru azi?

— Ca de obicei. Divorţuri şi beţivi.

— Divorţuri şi beţivi, murmură Oscar ca pentru sine, în timp ce intra în biroul lui. Am nevoie de un accident ca lumea de maşină. Îşi agăţă pardesiul pe spatele uşii, îşi puse umbrela într-un suport şi începu să-şi golească servieta. La scurt timp, Wally veni lângă el, ţinând ziarul în mână.

— Numele Chester Marino îţi spune ceva? întrebă el. Necrolog: 57 de ani, nevastă, copii, nepoţi, fără o cauză a morţii.

Oscar se scărpină în cap şi spuse:

— Posibil. Poate testamentul şi ultima dorinţă.

— L-au dus la Van Easel & Sons. Program de vizitare diseară, înmormântarea mâine. O să dau o raită prin zonă, să văd cum stă treaba. Dacă e unul de-ai noştri, vrei să trimitem flori?

— Nu până nu afli ce avere are.

— Bine gândit. Wally ţinea încă ziarul în mână. Chestia asta cu Taserul[4] a scăpat de sub control, ştii. Poliţiştii din Joliet sunt acuzaţi că au electrocutat cu Taserul un bărbat în vârstă de 70 de ani care se dusese la Walmart să cumpere Sudafed pentru nepotul său. Farmacistul

s-a gândit că bătrânul folosea pastilele pentru un laborator de metadonă, aşa că, fiind un bun cetăţean, a chemat poliţia. Se pare că poliţiştii tocmai fuseseră dotaţi cu Tasere noi-nouţe, aşa că cinci astfel de clovni l-au oprit pe bătrân în parcare şi i-au aplicat electroşocuri. E în stare critică.

— Aşa că ne întoarcem la cazurile de abuz cu Taser, da, Wally?

— Normal. Sunt cazuri bune, Oscar! Ar trebui să obţinem câteva.

Oscar se aşează şi suspină adânc.

— Deci săptămâna asta sunt armele Taser. Săptămâna trecută a fost iritaţia de la scutece – mari planuri de a-i da în judecată pe cei care produc pamperşi, de vreme ce câteva mii de bebeluşi s-au iritat. Luna trecută a fost ghips-cartonul chinezesc.

— Au plătit deja patru miliarde de dolari într-un proces colectiv legat de ghips-carton.

— Da, dar noi nu am văzut niciun cent.

— Exact despre asta vorbesc, Oscar. Trebuia să luăm în serios aceste cazuri de prejudicii colective. Din asta vin banii grei. Comisioane de milioane de dolari plătite de companii care fac profituri de miliarde.

Uşa era deschisă, iar Rochelle asculta fiecare cuvânt, deşi conversaţia bătea pasul pe loc.

Wally vorbea tare:

— Punem mâna pe câteva astfel de cazuri, apoi ne combinăm cu specialiştii în cazuri de prejudicii colective, le dăm şi lor câte ceva, apoi stăm pe capul lor până când cad la înţelegere şi ne alegem cu o groază de bani. Bani câştigaţi uşor, Oscar!

— Din iritaţia de scutec?

— Bine, asta nu a mers. Dar chestia asta cu Taser e o mină de aur.

— Altă mină de aur, Wally?

— Da, o să ţi-o dovedesc.

— Aşa să faci.

Beţivul de la capătul barului se adună întru câtva. Îşi ridică fruntea, cu ochii pe jumătate deschişi, iar Abner îi dădu o cafea şi schimbă cu el câteva cuvinte, toate astea în încercarea de a-l convinge că era timpul să plece. Un adolescent cu o mătură curăţa podeaua şi aranja mesele şi scaunele. Micul bar începu să dea semne de viaţă.

Având creierul îmbibat de votcă, David se uită la el în oglindă şi încercă în zadar să aibă o perspectivă asupra lucrurilor. Acum era plin de entuziasm şi mândru de evadarea sa temerară din marşul morţii de la Rogan Rothberg, acum se temea pentru nevastă-sa, pentru familie,

pentru viitor. Băutura îi dădea curaj însă, iar el se hotărî să continue să bea.

Telefonul îi vibră din nou. Era Lana, de la birou.

— Alo, spuse el liniştit.

— David, unde eşti?

— Uite, termin de mâncat micul dejun.

— David, nu pari să fii în regulă. Eşti bine?

— Sunt bine. Sunt bine.

Pauză, apoi:

— Ai băut?

— Bineînţeles că nu. E nouă juma' ceasul.

— Bine, mă rog. Uite, Roy Barton tocmai a plecat şi e furios. N-am mai auzit niciodată un astfel de limbaj. Tot felul de ameninţări.

— Spune-i lui Roy să mă pupe în fund.

— Poftim?

— M-ai auzit. Spune-i lui Roy să mă pupe în fund.

— Ai luat-o razna, David. Deci e adevărat. Ai clacat. Nu mă surprinde. Mă aşteptam la asta. Ştiam eu.

— Sunt bine.

— Nu eşti bine. Eşti beat şi ai clacat.

— Bine, se poate să fiu beat, dar…

— Cred că îl aud din nou pe Roy Barton. Ce să-i spun?

— Să mă pupe-n fund.

— De ce nu-i spui tu, David? Ai telefon. Dă-i un telefon domnului Barton.

Spunând asta, ea închise.

Abner se apropia încet, curios să afle ce mai era nou cu acest ultim telefon. Ştergea din nou tejgheaua de lemn, pentru a treia sau a patra oară de când se plantase David la bar.

— De la birou, spuse David, iar Abner se încruntă de parcă asta ar fi însemnat veşti proaste pentru toată lumea. Mai sus-amintitul Roy Barton mă caută, trântind şi bufnind. Mi-aş dori să fiu o muscă pe perete. Sper să facă un atac de cord.

Abner veni mai aproape.

— Ia zi-mi, că nu ţi-am reţinut numele.

— David Zinc.

— Încântat. Uite, David, bucătarul tocmai ce-a sosit. Vrei ceva de mâncare? Poate ceva foarte gras? Cartofi prăjiţi, inele de ceapă, un burger mare şi gros?

— Vreau o porţie dublă de inele de ceapă şi o sticlă mare de ketchup.

— Aşa-mi placi!

Abner dispăru. David îşi sorbi ultimul Bloody Mary şi merse să caute toaleta. Când se întoarse, îşi luă scaunul în primire, se uită la ceas – 9.28 – şi se puse să aştepte inelele de ceapă. Putea să le simtă cum miros, pe undeva pe-acolo, sfârâind în uleiul încins. Beţivul de la capătul barului, din dreapta sa, îşi sorbea hulpav cafeaua şi se lupta să-şi ţină ochii deschişi. Adolescentul continua să dea cu mătura şi să aranjeze mesele şi scaunele.

Telefonul vibră pe tejghea. Era soţia lui. David nu schiţă nicio mişcare pentru a răspunde. Când se opri din vibrat, aşteptă, apoi îşi verifică mesageria vocală. Mesajul lui Helen era cam ceea ce se aştepta: „David, m-au sunat de la tine de la birou de două ori. Unde eşti? Ce faci? Toată lumea e foarte îngrijorată. Eşti bine? Sună-mă cât mai repede“.

Ea era doctorandă la Northwestern şi, la 6.45, când o sărutase înainte să plece, ea era încă sub pături. În seara de dinainte, când ajunsese acasă, la 22.05, mâncaseră în faţa televizorului nişte lasagna încălzită, apoi el adormise pe canapea. Helen era cu doi ani mai mare decât el şi voia să rămână însărcinată, ceea ce părea din ce în ce mai improbabil, dată fiind epuizarea permanentă a soţului ei. Între timp, ea urma cursuri doctorale de istoria artei, într-un ritm relaxat.

Un bip scurt, apoi un mesaj de la ea: „Unde eşti? Eşti bine? Te rog“.

Prefera să nu vorbească timp de câteva ore cu ea. Ar fi fost obligat să recunoască faptul că, într-adevăr, clacase, iar ea ar fi insistat ca el să se lase ajutat de un specialist. Taică-său era psihiatru, iar maică-sa se ocupa cu terapii de cuplu, şi întreaga familie era de părere că toate problemele şi nefericirea vieţii se rezolvau cu câteva ore de terapie. În acelaşi timp însă, el nu putea suporta gândul că ea era extrem de îngrijorată cu privire la siguranţa lui.

Îi trimise un mesaj: „Sunt bine. A trebuit să plec un pic de la birou. O să fiu în regulă. Te rog, nu-ţi face griji“.

Ea răspunse: „Unde eşti?“

Sosiră inelele de ceapă, o porţie imensă de cercuri aurii şi rumenite, acoperite cu aluat dens şi pline de grăsime, fierbinţi, direct din tigaie. Abner le aşeză în faţa lui David şi spuse:

— Sunt cele mai bune. Nu vrei un pahar cu apă?

— Mă gândeam la o halbă de bere.

— S-a făcut. Abner luă o halbă şi se îndreptă spre dozator.

— Acum mă caută şi nevastă-mea, spuse David. Tu eşti însurat?

— Nu mă întreba.

— Scuze. E o fată minunată, vrea o familie şi toate cele, dar se pare că

nu putem să punem lucrurile în mişcare. În ultimul an am muncit 4 000 de ore, poţi să crezi aşa ceva? 4 000 de ore! Ajung de regulă la şapte dimineaţa şi plec în jur de zece noaptea. Asta e o zi obişnuită, dar nu e ieşit din comun să muncesc până după miezul nopţii. Aşa că, atunci când ajung acasă, mă prăbuşesc. Cred că luna trecută am făcut sex doar o dată. Pare greu de crezut. Eu am 31 de ani. Ea are 33. Suntem amândoi la prima căsătorie şi ne dorim un copil, dar băiatul nu se poate ţine treaz.

Deschise sticla de ketchup şi îşi turnă o treime. Abner îi aşeză în faţă o halbă de bere rece.

— Măcar faci o grămadă de bani, spuse Abner.

David curăţă un inel de ceapă, îl cufundă în ketchup şi îl îndesă în gură.

— A, sigur, îmi dau bani. De ce m-aş fi supus unui asemenea abuz, dacă nu eram plătit?

David se uită în jur, să se asigure că nu-l auzea nimeni. Locul era gol. Îşi coborî vocea în timp ce mesteca inelul de ceapă şi spuse:

— Sunt asociat senior, lucrez de cinci ani, venitul brut anul trecut a fost de trei sute de mii. Asta e o groază de bani şi, întrucât nu am timp să-i cheltuiesc, se adună pur şi simplu la bancă. Dar uită-te la calcule. Am muncit 4 000 de ore, dar am fost plătit doar pentru 3 000. 3 000 de ore, printre cei mai buni din firmă. Restul de ore s-au pierdut în alte activităţi în firmă şi în munca pro bono. Mă urmăreşti, Abner? Pari plictisit.

— Te ascult. Am mai servit avocaţi până acum. Ştiu cât sunt de plicticoşi.

David bău îndelung din halba de bere şi apoi se linse pe buze.

— Îţi apreciez sinceritatea.

— Doar îmi fac meseria.

— Firma încasează pentru mine comisioane de 500 de dolari pe oră. Înmulţeşte cu 3 000. Asta înseamnă 1,5 milioane pentru dragul de Rogan Rothberg, iar mie îmi dau nişte mizerabile 300 000. Înmulţeşte asta cu 500 de asociaţi care fac toţi cam acelaşi lucru, şi vei înţelege de ce Facultăţile de Drept sunt pline de studenţi tineri şi deştepţi care cred că vor să facă parte dintr-o mare firmă de avocatură, să devină parteneri şi să se îmbogăţească. Te-am plictisit, Abner?

— Sunt fascinat.

— Vrei un inel de ceapă?

— Nu, mulţumesc.

David îşi mai îndesă unul în gura uscată, apoi se răcori cu jumătate de

halbă de bere. Din capătul barului se auzi o bufnitură. Beţivul de acolo sucombă încă o dată. Căzuse cu capul pe tejghea.

— Cine-i tipul? întrebă David.

— Îl cheamă Eddie. Frate-său are jumătate din local, aşa că el acumulează datorii pe care nu le achită niciodată. M-am săturat de el.

Abner se îndepărtă şi merse să vorbească cu Eddie, care nu-i răspunse. Abner luă ceaşca de cafea şi şterse tejgheaua în jurul lui Eddie, apoi reveni fără grabă la David.

— Deci laşi baltă cele 300 de miare, spuse Abner. Care-i planul?

David râse, mult prea zgomotos.

— Planul? Nu am ajuns încă până acolo. Acum două ore eram încă în serviciu, ca întotdeauna; acum am clacat.

Mai luă o înghiţitură.

— Planul meu, Abner, e să stau aici vreme îndelungată şi să încerc să-mi analizez căderea. O să mă ajuţi?

— Asta mi-e meseria.

— Eu o să plătesc ce-ţi datorez.

— Aşa facem.

— Încă o halbă, te rog!

| CAPITOLUL 4 |

După vreo oră şi ceva de citit ziarul, de mâncat iaurt şi de savurat cafeaua, Rochelle Gibson se îndură, fără tragere de inimă, să se apuce de treabă. Primul lucru fu să verifice în registrul de clienţi după un oarecare Chester Marino, care acum se odihnea în pace, într-un sicriu modest de bronz, la firma de pompe funebre Van Easel & Sons. Oscar avusese dreptate. Acum şase ani, firma se ocupase de ultima dorinţă şi de testamentul domnului Marino. Rochelle găsi dosarul subţire în debaraua de lângă bucătărie şi i-l duse lui Wally, care abia se descurca prin harababura de pe biroul său.

Biroul lui Wallis T. Figg, Avocat şi Consilier în Drept, fusese, în schema originală a casei, un dormitor, dar, de-a lungul timpului, toţi pereţii şi toate uşile fuseseră reconfigurate, iar spaţiul fusese cumva extins. Cu siguranţă că nu mai rămăsese nimic din fostul dormitor, dar nu semăna prea mult nici cu un birou. Pornind de la uşă, între pereţi nu era o distanţă mai mare de trei metri, apoi spre dreapta, într-un unghi ascuţit, se deschidea un spaţiu mai mare, unde Wally lucra din spatele unui birou în stilul anilor ‘50, birou pe care îl cumpărase pe un preţ de nimic, la o licitaţie. Biroul era acoperit de mormane de dosare şi blocnotesuri folosite şi de sute de bileţele cu mesaje telefonice, astfel încât persoanele care nu cunoşteau situaţia, inclusiv potenţialii clienţi, aveau impresia că bărbatul este extrem de ocupat, poate chiar important.

Ca de fiecare dată, doamna Gibson merse încet către birou, atentă să nu deranjeze mormanele de cărţi groase de drept şi de dosare vechi, îngrămădite pe margine. Îi întinse dosarul şi spuse:

— Am făcut un testament pentru domnul Marino.

— Mulţumesc. Ceva bunuri?

— Nu m-am uitat, spuse ea, deja îndepărtându-se.

Plecă fără să mai rostească altceva.

Wally deschise dosarul. Cu şase ani în urmă, domnul Marino lucrase ca auditor pentru statul Illinois, câştigând 70 000 de dolari pe an, locuia cu cea de-a doua soţie a sa şi cu cei doi copii adolescenţi ai acesteia şi se bucura de o viaţă tihnită în suburbii. Tocmai achitase ipoteca pentru

casa în care stăteau şi care era singurul lor bun semnificativ. Îşi reuniseră conturile bancare, fondurile de pensie şi câteva debite. Singura informaţie folositoare era despre o colecţie de 300 de cartonaşe cu poze ale jucătorilor de baseball, pe care domnul Marino le evaluase la 90 000 de dolari. Pagina patru a dosarului era o copie xerox a unui cartonaş din 1916 cu Joe Jackson cel Desculţ în echipamentul celor de la White Sox, sub care Oscar scrisese: „75 000 de dolari". Oscar nu era interesat de sport şi nu-i spusese niciodată lui Wally despre această ciudăţenie. Domnul Marino era semnatarul unui testament simplu, pe care şi l-ar fi putut face chiar el, dar a preferat să plătească un onorariu de 250 de dolari la Finley & Figg. Citind testamentul, Wally şi-a dat seama că, în vreme ce toate celelalte bunuri erau deţinute în comun, singurul scop real al acestuia era ca nu cumva cei doi copii adoptivi să pună mâna pe colecţia de cartonaşe. Domnul Marino i-o lăsa fiului său, Lyle. La pagina cinci, Oscar mâzgălise: „Soţia nu ştie de cartonaşe".

Wally estima valoarea proprietăţii undeva în jur de 500 000 de dolari şi, în urma schemei de succesiune în vigoare, avocatul care se ocupa de încheierea acesteia avea de câştigat în jur de 5 000 de dolari. Dacă nu avea să fie nicio luptă pentru cartonaşe, dar Wally bineînţeles că spera că va fi, succesiunea ar fi fost o rutină chinuitoare şi ar fi durat vreun an şi jumătate. Dar dacă moştenitorii se luptau, atunci Wally ar fi tras de timp vreo trei ani şi şi-ar fi triplat comisionul. Nu-i plăcea munca pe care o presupunea succesiunea, dar era de departe mai bine decât un caz de divorţ şi de custodie a copiilor. Din succesiune se plăteau facturile şi, din când în când, mai aducea şi comisioane suplimentare.

Faptul că testamentul fusese întocmit de Finley & Figg nu însemna nimic pentru succesiune. Orice avocat putea face asta, iar Wally ştia, din vasta sa experienţă în lumea tenebroasă a solicitărilor din partea clienţilor, că existau sute de avocaţi vorace care puricau necrologurile şi-şi calculau comisioanele. Merita să-şi facă timp pentru a se duce până acolo şi a-şi cere dreptul de a se ocupa de întocmirea actelor necesare pentru a pune în ordine afacerile lui Chester. Cu siguranţă merita să se suie în maşină şi să meargă până la Van Easel & Sons, una dintre numeroasele firme de pompe funebre de pe ruta sa.

Mai erau trei luni până la încetarea suspendării permisului auto al lui Wally pentru conducere în stare de ebrietate, dar chiar şi aşa el tot se suia la volan. Era totuşi precaut, mergând pe străzile din apropierea casei şi biroului, unde îi cunoştea pe poliţişti. Când se ducea în centru, la tribunal, lua autobuzul sau metroul.

Van Easel & Sons se afla la câteva străzi în afara zonei sale de confort, dar se hotărî să rişte. Dacă era să fie prins, probabil papagalul pe care îl avea l-ar fi scos din belea. Dacă poliţiştii erau de neînduplecat, atunci îi ştia pe judecători. Merse cât de mult posibil pe străzi lăturalnice şi se ţinu departe de traficul aglomerat.

Domnul Van Easel şi cei trei fii ai săi muriseră de ani de zile şi, întrucât firma lor de pompe funebre trecuse de la un proprietar la altul, afacerea intrase în declin, ca şi „serviciile pline de implicare şi de grijă“ anunţate pe firmament. Wally opri în spate, într-o parcare goală, şi intră pe uşa din faţă, ca şi cum ar fi fost acolo pentru a-şi prezenta condoleanţele. Era aproape zece dimineaţa, într-o zi de miercuri, şi, pentru câteva secunde, nu mai zări pe nimeni altcineva. Se opri în hol şi se uită la orarul priveghiurilor. Chester era la a doua uşă pe dreapta, în cea de-a doua dintre cele trei camere de priveghi. În partea stângă era o capelă micuţă. Se apropie de el un bărbat cu o piele gălbejită, dinţi aproape maronii, îmbrăcat într-un costum negru, care îi spuse:

— Bună dimineaţa! Vă pot ajuta?

— Bună dimineaţa, domnule Grayber, zise Wally.

— A, tot tu eşti.

— Plăcerea e de partea mea.

Deşi Wally strânsese odată mâna domnului Grayber, nu se grăbea să o facă din nou. Nu era sigur, dar bănuia că este unul dintre antreprenorii de pompe funebre. Nu putea să-şi şteargă din minte atingerea moale şi rece a palmei lui. Iar domnul Grayber, la rândul lui, îşi ţinea palmele pentru sine. Fiecăruia din ei îi era antipatică profesia celuilalt.

— Domnul Marino era un client de-ai noştri, spuse Wally grav.

— Priveghiul său începe abia diseară, rosti Grayber.

— Da, văd asta, dar după-amiază plec din oraş.

— Bine atunci.

Făcu un semn cu mâna în direcţia camerelor de priveghi.

— Presupun că nu a mai trecut pe aici vreun alt avocat, spuse Wally.

Grayber pufni şi îşi dădu ochii peste cap.

— Cine ştie?! Nu pot să ţin pasul cu voi, oameni buni! Săptămâna trecută ne-am ocupat de un mexican ilegal, care a fost strivit de buldozer; a fost depus acolo, în capelă, spuse el, arătând cu capul spre uşa capelei. Am avut pe-aici mai mulţi avocaţi decât membri ai familiei. Bietul om nu a fost niciodată atât de iubit.

— Ce drăguţ! exclamă Wally.

Şi el venise săptămâna trecută. Finley & Figg nu obţinuseră cazul.

— Mulţumesc! spuse el şi se îndepărtă.

Trecu de prima cameră de priveghi – sicriu închis, nimeni care să-l jelească. Păşi în cea de-a doua, o cameră slab luminată, 6 x 6 m, cu un sicriu de-a lungul unui perete şi cu scaune ieftine, aliniate de-a lungul celuilalt. Chester avea sicriul închis, ceea ce lui Wally îi făcu plăcere. Îşi aşeză mâna pe sicriu, de parcă abia îşi reţinea lacrimile. Doar el şi Chester împărtăşind un ultim moment.

Obiceiul era să stai câteva momente în speranţa că-şi va face apariţia vreun membru al familiei sau vreun prieten. Dacă nu, atunci Wally s-ar fi semnat în catastif şi i-ar fi lăsat lui Grayber cartea de vizită alături de instrucţiuni specifice, de a transmite familiei că avocatul domnului Marino trecuse pe acolo pentru a-şi prezenta condoleanţele.

Firma va trimite flori şi o scrisoare văduvei sale, iar peste câteva zile, Wally o va suna, comportându-se de parcă ea ar fi cumva obligată să angajeze Finley & Figg pentru că ei întocmiseră testamentul. Asta funcţiona cam în jumătate din cazuri.

Wally se pregătea să plece, când în cameră intră un tânăr. Avea în jur de 30 de ani, arăta bine şi era îmbrăcat rezonabil, cu sacou şi cravată. Se uită la Wally plin de scepticism, mod în care mulţi oameni îl percepeau iniţial, însă asta deja nu-l mai deranja. Când doi necunoscuţi se întâlnesc în faţa unui sicriu dintr-o cameră goală de priveghi, primele cuvinte sunt întotdeauna cam ciudate. În cele din urmă, Wally reuşi să-şi rostească numele, iar tânărul spuse:

— Da, păi, tatăl meu e acolo. Eu sunt Lyle Marino.

Ah, fiul viitor posesor al unei frumoase colecţii de cartonaşe cu jucători de baseball. Însă Wally nu putea să pomenească de asta.

— Tatăl tău a fost clientul firmei noastre de avocatură, spuse Wally. Noi i-am întocmit testamentul şi ultima dorinţă. Condoleanţele mele.

— Mulţumesc, spuse Lyle şi păru uşurat. Nici nu-mi vine să cred. Chiar sâmbăta trecută am fost la meciul celor de la Blackhawks. Ne-am simţit tare bine. Iar acum nu mai este.

— Îmi pare foarte rău. Deci a fost dintr-odată?

— Atac de cord. Lyle pocni din degete şi spuse: Uite-aşa. Era luni dimineaţă şi era la el la birou, şi dintr-odată a început să transpire şi să respire greu, apoi s-a prăbuşit pe jos. Mort.

— Îmi pare tare rău, Lyle, zise Wally de parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna pe tânăr.

Lyle bătea uşor în capătul sicriului şi repeta:

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

Wally avea nevoie să afle mai multe.

— Părinţii tăi au divorţat cam acum 10 ani?

— Cam aşa ceva.
— Mama ta e tot aici, în oraş?
— Da.
Lyle îşi şterse ochii cu dosul palmei.
— Şi mama vitregă? Sunteţi apropiaţi?
— Nu. Nu vorbim. Divorţul a fost urât.
Wally îşi reţinu un zâmbet. O discordie în familie face să-i crească venitul din comision.
— Îmi cer scuze. O cheamă…
— Millie.
— Da. Uite, Lyle, trebuie să plec. Îţi las cartea mea de vizită.
Wally scoase cu îndemânare o carte de vizită şi i-o dădu.
— Chester a fost un om extraordinar, spuse Wally. Sună-ne dacă te putem ajuta.
Lyle luă cartea de vizită şi o îndesă în buzunarul de la pantaloni. Se uita în gol la sicriu.
— Îmi cer scuze, nu v-am reţinut numele.
— Figg, Wally Figg.
— Şi sunteţi avocat?
— Da. La Finley & Figg, o mică firmă-butic cu o groază de procese pe rol, în toate tribunalele importante.
— Şi l-aţi cunoscut pe tata?
— O, da, foarte bine. Îi plăcea să colecţioneze cartonaşe cu jucători de baseball.
Lyle îşi luă mâna de pe sicriu şi se uită drept în ochii alunecoşi ai lui Wally Figg.
— Ştiţi ce l-a ucis pe tata, domnule Figg?
— Mi-ai spus că un atac de cord.
— Exact. Ştiţi ce a provocat atacul de cord?
— Ăăă, nu!
Lyle aruncă o privire către uşă, pentru a se asigura că sunt singuri. Se uită de jur împrejurul camerei, pentru a se asigura că nu-i poate auzi nimeni. Făcu un pas mai aproape, astfel că pantofii lui aproape că îi atingeau pe cei ai lui Wally, care se aştepta deja să audă că bătrânul Chester fusese omorât în cine ştie ce manieră deşteaptă.
Aproape şoptind, Lyle îl întrebă:
— Aţi auzit vreodată de un medicament numit Krayoxx?

În centrul comercial de lângă Van Easel era un McDonald's. Wally cumpără două cafele şi se aşezară într-un separeu, cât mai departe de

casele de marcat. Lyle avea o grămadă de hârtii – articole scoase de pe internet – şi era clar ca lumina zilei că avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. De la decesul tatălui său, cu 48 de ore în urmă, devenise obsedat de Krayoxx.

Medicamentul era pe piaţă de şase ani, iar vânzările crescuseră rapid. În majoritatea cazurilor, scădea nivelul de colesterol la persoanele obeze. Greutatea lui Chester ajunsese încetul cu încetul la 130 de kilograme, iar asta avusese şi alte efecte – creşterea tensiunii arteriale şi a colesterolului, pentru a le numi pe cele mai evidente. Lyle a stat pe capul lui taică-său în privinţa greutăţii, dar Chester nu putea renunţa la îngheţata din miez de noapte. Modul său de a face faţă stresului provocat de acel divorţ urât era să stea pe întuneric şi să dea gata cutie după cutie de îngheţată Ben & Jerry. Odată obezitatea instalată, el nu mai putuse să scape de ea. Cu un an în urmă, medicul său îi prescrisese Krayoxx, iar nivelul de colesterol îi scăzuse spectaculos. În acelaşi timp, începuse să se plângă că are puls neregulat şi probleme de respiraţie. Îi spusese toate astea medicului, care îl asigurase că nu era nicio problemă. Scăderea semnificativă a nivelului de colesterol depăşea cu mult oricare dintre aceste minore efecte adverse.

Krayoxx era un produs al Laboratoarelor Varrick, o firmă din New Jersey, în prezent numărul trei în topul celor zece al celor mai mari companii farmaceutice din lume, cu vânzări anuale de aproximativ 25 de miliarde de dolari şi o lungă şi urâtă istorie de lupte, nu tocmai plăcute, cu reglementările federale şi cu avocaţii specializaţi pe prejudicii.

— Varrick face şase miliarde pe an din vânzările de Krayoxx, povestea Lyle în timp ce căuta prin hârtii. Cu o creştere anuală de 10%.

Uitându-se peste rapoarte, Wally uită de cafea. Asculta tăcut, deşi în minte rotiţele i se învârteau atât de repede, încât aproape că ameţise.

— Iar partea cea mai bună abia acum urmează, spuse Lyle, luând în mână o altă hârtie. Aţi auzit vreodată de o firmă de avocatură numită Zell & Potter?

Wally nu auzise niciodată de Krayoxx, deşi, la cele 100 de kilograme ale sale şi cu colesterolul lui uşor ridicat, era surprins că medicul nu-i pomenise de medicament. Nici de Zell & Potter nu auzise, dar, simţind că reprezintă un mare jucător în ceva important, nu avea de gând să-şi recunoască ignoranţa.

— Cred că da, spuse el, încruntându-se gânditor.

— Mare firmă de procese civile din Fort Lauderdale.

— Da.

— Săptămâna trecută au deschis un proces împotriva Varrick, un proces uriaş pentru astfel de decese cauzate de Krayoxx. Uitaţi articolul din *Miami Herald*.

Wally se uită peste articol şi pulsul i se dublă.

— Cred că aţi auzit de acest proces, spuse Lyle.

Wally continua să fie uimit de naivitatea omului obişnuit. În fiecare an, în Statele Unite sunt deschise peste două milioane de procese şi bietul Lyle credea că Wally remarcase unul din sudul Floridei.

— Da, pe ăsta l-am urmărit, spuse Wally.

— Şi firma voastră se ocupă de astfel de cazuri? întrebă, inocent, Lyle.

— În asta suntem specializaţi, spuse Wally. Cu decese şi cazuri de vătămare ne-am format. Mi-ar plăcea să-i dau în judecată pe cei de la Laboratoarele Varrick.

— Da? I-aţi mai dat vreodată până acum?

— Nu, dar am dat multe dintre marile companii farmaceutice.

— Asta e super. Atunci sunteţi dispuşi să preluaţi şi cazul tatălui meu?

„Normal că o să-l iau“, se gândi Wally, dar anii de experienţă îl învăţaseră să nu se grăbească. Sau cel puţin să nu pară excesiv de optimist.

— Hai să spunem doar că acest caz chiar are potenţial. Trebuie să mă sfătuiesc cu partenerul meu senior, să fac oarecare cercetări, să stau puţin de vorbă cu băieţii de la Zell & Potter, să-mi fac temele. Munca pentru cazurile de prejudicii colective e foarte complicată.

„Şi ar putea fi şi al naibii de profitabilă“ – fu primul gând al lui Wally în acel moment.

— Vă mulţumesc, domnule Figg.

Cu cinci minute înainte de 11, Abner începu să se agite. Se tot uita la uşă în timp ce continua să şteargă paharele de martini cu şervetul său, până când străluceau. Eddie se trezise din nou, sorbea din cafea, dar continua să fie pe altă lume. În cele din urmă, Abner zise:

— David, ia zi, poţi să-mi faci un serviciu?

— Orice.

— Poţi să te dai două scaune mai încolo? Cel pe care stai acum e rezervat în fiecare dimineaţă de la ora 11.

David se uită spre dreapta – erau opt scaune libere între el şi Eddie. Iar la stânga erau şapte scaune libere de la el până la capătul barului.

— Glumeşti? întrebă David.

— Haide.

Abner îi luă halba de bere, care era aproape goală, şi i-o înlocui cu

una plină, pe care o aşează două scaune spre stânga. David se ridică în picioare cu încetineală şi se duse unde îi era berea.

— Care-i faza? întrebă el.

— O să vezi, spuse Abner, făcând semn din cap către uşă.

Nu mai era nimeni altcineva în bar, exceptându-l, desigur, pe Eddie.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat asiatic între două vârste. Purta o uniformă la patru ace, cu papion, şi o şapcă de şofer. Era pregătit să ajute o doamnă mult mai în vârstă ca el. Ea mergea în baston, fără altă susţinere, dar avându-l pe şofer aproape, iar cei doi se îndreptară şovăitor către bar. David îi urmărea fascinat – avea halucinaţii până la urmă sau era de-adevăratelea? Abner prepara o băutură şi îi urmărea şi el. Eddie murmura ceva în legea lui.

— Bună dimineaţa, domnişoară Spence, rosti Abner politicos, aproape făcând o reverenţă.

— Bună dimineaţa, Abner, spuse ea, ridicându-se uşor şi aşezându-se delicat pe scaun.

Şoferul îi supraveghea mişcările cu ambele mâini, fără să o atingă. După ce se aşeză şi se instală, spuse:

— Ca de obicei.

Şoferul îi făcu lui Abner un semn din cap, apoi se retrase şi părăsi tăcut barul.

Domnişoara Spence purta o haină de nurcă lungă până în pământ, un şirag gros de perle în jurul gâtului ei micuţ şi straturi groase de ruj şi de rimel, care nu prea reuşeau să ascundă faptul că avea cel puţin 90 de ani. Lui David îi stârni imediat admiraţie. Bunica lui avea 92 de ani şi era legată de pat într-un azil, absentă din această lume, şi iat-o pe această distinsă damă la anii ei, dând băutura pe gât înainte de prânz.

Ea nu-l băgă în seamă. Abner îi prepară băutura, o combinaţie ameţitoare de ingrediente.

— Un Pearl Harbor, spuse el, oferindu-i-o.

Ea o duse încet la gură, sorbi puţin din ea cu ochii închişi, o plimbă prin gură, apoi, printre riduri, îi oferi lui Abner un zâmbet abia schiţat.

David, nu întru totul afumat, dar destul, se aplecă înainte şi spuse:

— Veniţi des aici?

Abner înghiţi vizibil şi îşi arătă ambele palme spre David.

— Domnişoara Spence e de-ai casei şi preferă să bea în linişte, explică el panicat.

Domnişoara Spence mai luă o înghiţitură, tot cu ochii închişi.

— Vrea să bea în linişte într-un bar? întrebă David neîncrezător.

— Da! i-o trânti Abner.

— Păi atunci, cred că a ales barul potrivit, spuse David, făcând cu braţul un gest larg, arătând spre barul gol. Locul ăsta e pustiu. E vreodată aglomerat pe aici?

— Linişte, îl somă Abner. Pe chipul lui se citea: „Stai în banca ta puţin“.

Dar David continuă:

— Vreau să spun că nu ai avut decât doi clienţi toată dimineaţa, eu şi Eddie de colo, şi ştim cu toţii că el nu-şi plăteşte consumaţia.

În acel moment, Eddie ridică în direcţia feţei ceaşca de cafea, dar avea dificultăţi în a-şi găsi gura. Evident, nu auzise comentariul lui David.

— Termină, mârâi Abner, sau o să îţi cer să părăseşti localul.

— Scuze, spuse David şi tăcu.

Nu avea niciun chef să plece, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee unde să se ducă.

Cea de-a treia sorbitură îşi făcu efectul şi mai relaxă puţin lucrurile. Domnişoara Spence deschise ochii şi se uită în jur. Lent şi cu o voce venerabilă, zise:

— Da, vin des aici. De luni până sâmbătă. Tu?

— Prima mea vizită, spuse David, dar nu şi ultima. După ziua de azi, probabil, voi avea mai mult timp să beau, şi mai multe motive. Noroc!

Se înclină în faţă cu halba sa de bere şi îi atinse paharul extrem de delicat.

— Noroc! spuse ea. Şi de ce, mă rog, eşti aici, tinere?

— E o poveste lungă, ce se lungeşte şi mai tare. Dumneavoastră de ce sunteţi aici?

— O, nu ştiu. Din obişnuinţă presupun. Şase zile pe săptămână, de câtă vreme, Abner?

— De cel puţin 20 de ani.

Se pare că ea nu dorea să audă lunga poveste a lui David. Mai luă o înghiţitură şi păru că-i cade capul în piept. Şi David se simţi deodată cuprins de somnolenţă.

| CAPITOLUL 5 |

Helen Zinc ajunse la Trust Tower cu puţin timp după prânz. Îndreptându-se spre centru cu maşina, ea încercase pentru a nu ştiu câta oară să-l sune pe soţul ei şi să-i dea mesaj, fără vreun efect. La 9.33 îi trimisese un sms în care îi spunea să nu-şi facă griji, iar la 10.42, un al doilea şi ultimul, în care îi spunea: „Nu, iubi. Sunt OK. Nu-ţi face griji“.

Helen parcă într-un garaj, ieşi repede în stradă şi intră în atriumul clădirii. Peste câteva minute, ea coborî din lift la etajul 93. O secretară o conduse într-o mică sală de conferinţe, unde o lăsă singură să aştepte. Deşi era ora prânzului, la Rogan Rothberg oricine pleca din clădire ca să mănânce nu era privit cu ochi buni. Mâncarea bună şi aerul proaspăt erau aproape un tabu. Din când în când, unul dintre partenerii importanţi pleca să ia o masă copioasă cu câte un client, un prânz scump, pe care clientul avea, în cele din urmă, să-l plătească prin intermediul şmecheriilor onorariilor cu ora şi al comisioanelor făcute să stoarcă bani, însă, ca regulă generală – chiar dacă nescrisă –, asociaţii şi partenerii mai mici îşi luau repede câte un sendviş de la automat. Într-o zi obişnuită, David îşi lua şi micul dejun, şi prânzul pe birou, şi nu era ieşit din comun să-şi ia şi cina tot acolo. Ba chiar i se lăudase odată lui Helen că facturase câte o oră la trei clienţi diferiţi în timp ce ingurgita ton afumat, chipsuri şi o cola dietetică. Ea sperase că el doar glumeşte.

Deşi nu ştia prea bine cifra exactă, de când se căsătoriseră, se îngrăşase cel puţin 15 kilograme. Pe atunci alerga la maraton, iar kilogramele în plus încă nu reprezentau o problemă. Dar alimentaţia constantă cu mâncare de proastă calitate, alături de absenţa aproape totală a exerciţiilor fizice, îi făcuse pe amândoi să se îngrijoreze. La Rogan Rothberg, ora cuprinsă între 12 şi 13 nu era cu nimic diferită de orice altă oră din zi sau din noapte.

În cinci ani, aceasta era a doua vizită a lui Helen la birou. Partenerii de viaţă nu erau excluşi, dar nici nu erau invitaţi. Nu exista niciun motiv pentru ca ea să vină acolo şi, dată fiind avalanşa de povestiri înfiorătoare pe care i le spunea David acasă, ea nu avea nici cea mai mică dorinţă de a vedea acel loc sau de a petrece timp cu acei oameni. De două ori pe an, ea şi David se târau în silă la câte o reuniune oribilă a

firmei, la câte o sindrofie nefericită, menită să întreţină camaraderia între avocaţii chinuiţi şi soţiile lor neglijate. Invariabil, acestea ajungeau să fie doar nişte beţii monstruoase ducând la comportamente jenante şi imposibil de uitat. Ia o mână de avocaţi epuizaţi, îmbibă-i în băutură, iar lucrurile vor ieşi urât.

Cu un an înainte, la o petrecere pe un iaht, în largul lacului Michigan, Roy Barton încercase să se dea la ea. Dacă nu ar fi fost atât de beat, poate i-ar fi ieşit ceva, iar asta ar fi dus la probleme serioase. O săptămână întreagă ea şi David se gândiseră ce e de făcut. David ar fi vrut să-i spună în faţă, iar apoi să facă plângere la Comisia de Etică a firmei. Helen nu fusese de acord, căci asta nu ar fi făcut decât să afecteze cariera lui David. Nu existau martori şi adevărul e că Barton era atât de beat, încât probabil nu-şi mai amintea nimic. Cu timpul, au încetat să mai vorbească despre incident. După cinci ani, auzise atâtea poveşti despre Roy Barton, încât David refuza să rostească acasă numele şefului său.

Şi iată-l acum. Roy intră în mica sală de conferinţe, arborând un rânjet şi întrebând:

— Helen, ce se întâmplă?

— Ciudat, dar am pentru tine aceeaşi întrebare, nu se lăsă ea.

Domnul Barton, aşa cum prefera el să i se spună, îi intimida pe oameni lătrând mai întâi, iar apoi încercând să-i stingherească. Ea nu se lăsă impresionată de nimic din toate astea.

— Unde e? lătră el.

— Tu să-mi spui asta, Roy, zise ea.

Lana, secretara, Al şi Lurch îşi făcură apariţia împreună, de parcă ar fi fost somaţi de acelaşi şerif. În timp ce Roy închidea uşa, fură făcute, pe scurt, prezentările. Helen vorbise cu Lana de mai multe ori la telefon, dar nu o cunoscuse până acum.

Roy se uită la Al şi la Lurch, apoi spuse:

— Spuneţi-ne exact ce s-a întâmplat.

Cei doi povestiră varianta ultimei deplasări cu liftul a lui David Zinc şi, fără nici cea mai mică urmă de cosmetizare, prezentară o imagine destul de clară a unui bărbat tulburat, care pur şi simplu a clacat. Transpira, respira greu, era palid şi practic se aruncase cu capul înainte înapoi în lift, aterizând pe jos, şi, exact când se închidea uşa, îl auziseră râzând.

— Era foarte bine azi-dimineaţă, când a plecat de acasă, îi asigură Helen, ca pentru a accentua ideea că tulburarea lui era din vina firmei, şi nu a ei.

— Tu, lătră Roy în direcţia Lanei. Tu ai stat de vorbă cu el.

Lana avea notiţele cu ea. Vorbise cu el de două ori, apoi el nu-i mai răspunsese la telefon.

— În cea de-a doua convorbire, spuse ea, am avut impresia clară că băuse. I se împleticea puţin limba şi nu mai rostea silabele la fel de precis.

Roy se uită la Helen de parcă ar fi fost vina ei.

— Unde s-ar duce? întrebă Roy.

— O, acolo unde se duce de regulă, Roy, spuse Helen. Acelaşi loc în care se duce de fiecare dată când clachează la 7.30 dimineaţa şi unde se îmbată.

În încăpere se aşternu o tăcere grea. Evident, Helen Zinc se simţea liberă să-l ia peste picior pe domnul Barton, dar în mod sigur nu şi ceilalţi.

Coborând tonul, domnul Barton o întrebă:

— Exagerează cu băutura?

— Nu are timp să bea, Roy. Vine acasă la zece sau la unşpe, bea uneori un pahar cu vin, apoi cade lat pe canapea.

— Merge la psiholog?

— De ce? Că munceşte 100 de ore pe săptămână? Eu am crezut că asta e norma aici la voi. Cred că voi toţi ar trebui să mergeţi la psiholog.

Din nou tăcere. Roy o încasa pe teren propriu, iar asta era foarte neobişnuit. Al şi Lurch se uitau fix către masă şi îşi reţineau cu greu zâmbetul. Lana era ca o căprioară în lumina farurilor, gata să fie împuşcată.

— Deci nu ai nicio informaţie care să ne poată fi de folos? spuse Roy.

— Nu, şi e clar că nici tu nu ai vreo informaţie care să-mi fie de folos, nu-i aşa, Roy?

Roy se săturase. Ochii i se îngustară, maxilarul i se încleştă şi se înroşi la faţă. Se uită la Helen şi spuse:

— Bine, mai devreme sau mai târziu, o să apară el. O să ia un taxi şi o să vină acasă. O să se târască înapoi la tine, iar apoi o să se târască înapoi la noi. O să îi mai dăm o şansă, înţelegi? Vreau să fie la mine în birou, mâine-dimineaţă la opt punct. Treaz şi spăşit.

Lui Helen i se umeziră brusc ochii. Îşi duse mâinile la faţă şi, cu o voce gata să izbucnească în plâns, rosti:

— Nu vreau decât să-l găsesc. Vreau să ştiu că e teafăr. Mă poţi ajuta?

— Apucă-te şi caută-l, zise Roy. Sunt o mie de baruri în centrul oraşului. Mai devreme sau mai târziu, tot o să-l găseşti.

Spunând asta, Roy Barton îşi făcu o ieşire teatrală, trântind uşa în

urma lui. Imediat după asta, Al păşi înainte, îi puse lui Helen mâna pe umăr şi îi spuse blând:

— Uite, Roy e un nenorocit, dar are dreptate cu privire la un lucru. David e undeva într-un bar, bându-şi minţile. În cele din urmă o să se suie într-un taxi şi o să vină acasă.

Lurch se apropie şi ea şi zise:

— Helen, lucrurile astea s-au mai întâmplat şi cu alte ocazii pe aici. De fapt, nu e chiar atât de neobişnuit. Mâine o să fie ca nou.

— Iar firma plăteşte un terapeut, un profesionist adevărat, care se ocupă de cei care cad victime în felul ăsta, adăugă Al.

— Victimă? întrebă Helen. Asta a ajuns bărbatul meu în acest moment?

Lurch ridică din umeri şi spuse:

— Da, dar o să fie bine.

Al ridică din umeri şi zise:

— E undeva într-un bar. Mi-ar plăcea să fiu şi eu cu el.

În cele din urmă, la Abner's localul se umplu pentru masa de prânz. Separeurile şi mesele erau pline, iar scaunele de la bar erau ocupate de funcţionari care înfulecau burgeri şi dădeau pe gât halbe de bere. David se mută un scaun mai la dreapta, aşa că acum stătea lângă domnişoara Spence. Femeia era la al treilea şi ultimul Pearl Harbor. David era la al doilea. Când ea se oferise să i-l ia pe primul, iniţial o refuză, pretinzând că nu-i plac băuturile preparate cu shakerul. Ea insistase, iar Abner îi prepară unul şi îl făcu să lunece în faţa lui David. Deşi arăta la fel de inofensiv ca siropul de tuse, băutura era o combinaţie letală de votcă, lichior de pepene galben şi suc de ananas.

Au descoperit, ca teren comun, Wrigley Field[5]. Tatăl domnişoarei Spence o ducea acolo încă de când era mică, iar ea urmărise toată viaţa meciurile celor de la Cubs, pe care îi iubea. A avut bilete pentru întregul sezon timp de 62 de ani, un record, era convinsă, şi îi văzuse pe cei mai mari jucători – Rogers Hornsby, Ernie Banks, Ron Santo, Billy Williams, Fergie Jenkins şi Ryne Sandberg. Şi suferise intens, alături de toţi fanii Cubs. Îi dansau ochii în cap în timp ce spunea bine cunoscuta poveste a Blestemului lui Billy Goat. I se umeziră ochii atunci când îşi aminti, în detaliu, de toamna lui 1969. După ce povesti despre infama sincopă din iunie 1977, luă o lungă înghiţitură. Lăsă să-i scape că ultimul ei soţ a încercat la un moment dat să cumpere echipa, dar cumva planurile i-au fost dejucate.

După două Pearl Harbour era de-a dreptul terminată. Al treilea o

scoase din circuit. Nu avea niciun fel de curiozitate faţă de situaţia lui David; prefera să vorbească mai mult ea, iar David, care era şi el ameţit, se mulţumea să tacă şi să o asculte. Abner se abătea pe la ei din când în când, pentru a se asigura că ea era mulţumită.

La 12.15 fix, când localul lui Abner atinsese maximum de aglomeraţie pentru masa de prânz, şoferul asiatic al domnişoarei Spence sosi ca să o ia de acolo. Ea îşi goli paharul, îşi luă la revedere de la Abner, nu schiţă niciun gest de a-şi plăti consumaţia, îi mulţumi lui David pentru companie şi părăsi barul, cu mâna stângă ţinându-se de braţul şoferului, iar cu dreapta mânuind bastonul. Mersul îi era încet, dar drept, mândru. Va reveni.

— Cine e? îl întrebă David pe Abner, când acesta se apropie suficient de mult.

— O să-ţi spun mai târziu. Vrei ceva la prânz?

— Sigur. Burgerii ăia arată bine. Un dublu cheeseburger cu cartofi prăjiţi.

— S-a făcut.

Pe şoferul de taxi îl chema Bowie şi lui îi plăcea să vorbească. Plecând de la cea de-a treia firmă de pompe funebre, el nu-şi mai putu reţinu curiozitatea.

— Ia spune, frate, trebuie să te întreb, ciripi el peste umăr, care-i faza cu toate firmele astea funerare?

Wally acoperise bancheta din spate cu paginile cu necrologuri, cu hărţi ale oraşului şi cu blocnotesuri.

— Hai să mergem la Wood & Ferguson, pe 103rd Street, în apropiere de Beverly Park, spuse el, ignorând deocamdată întrebarea lui Bowie.

Mergeau împreună de aproape două ore, iar aparatul se apropia de 180 de dolari, o sumă frumuşică ţinând cont de tariful taxiului, dar mărunţiş în contextul litigiului Krayoxx. Potrivit unora dintre articolele pe care i le dăduse Lyle Marino, avocaţii speculau că un proces pentru deces din cauza medicamentului ar putea valora între două şi patru milioane de dolari. Avocaţii ar lua 40%, iar Finley & Figg ar trebui, desigur, să-şi împartă comisionul cu Zell & Porter sau cu o altă firmă specializată în prejudicii, care ar fi vârful de lance al litigiului. Chiar şi aşa, după împărţirea tuturor comisioanelor, medicamentul tot era o mină de aur. Problema urgentă era găsirea cazurilor. În vreme ce alergau prin Chicago, Wally era convins că este singurul dintre cei un milion de avocaţi din oraş care, în acel moment, era suficient de priceput pentru a face combinaţiile potrivite de străzi în căutarea

victimelor medicamentului Krayoxx.

Conform altui articol, pericolele medicamentului abia fuseseră descoperite. Iar un altul, care cita un avocat, spunea că publicul, în general, şi comunitatea medicală încă nu erau la curent cu „fiascoul Krayoxx“. Dar Wally era la curent acum şi nu-i păsa cât de mult cheltuia pe taxi.

— Întrebam despre toate aceste firme de pompe funebre, ciripi Bowie din nou.

Nu pleca nicăieri şi nu putea fi ignorat.

— E unu ceasul, anunţă Wally. Ai mâncat de prânz?

— Prânz? Am fost cu tine în ultimele două ore. M-ai văzut mâncând de prânz?

— Mie mi-e foame. Aici pe dreapta e un Taco Bell. Au şi drive-service.

— Tu plăteşti, da?

— Da.

— Îmi place Taco Bell.

Bowie comandă nişte taco moi pentru el şi un burrito suprem pentru pasagerul său. Pe când aşteptau la rând, Bowie spuse:

— Aşa că, ştii, nu-mi iese din minte: „Ce face tipul ăsta la toate firmele astea de pompe funebre?“ Nu e treaba mea, dar sunt şofer pe taxi de 18 ani şi nu am avut niciodată un client care s-o ţină din firmă funerară în firmă funerară, prin tot oraşul. N-am avut niciodată un client cu atâţia prieteni, mă înţelegi?

— Ai nimerit-o cu un singur lucru, spuse Wally, ridicându-şi privirea din hârtiile pe care i le dăduse Lyle. Nu e treaba ta.

— Uau! Mi-ai tras-o la faza asta, nu? Şi eu care am crezut că eşti un tip de treabă.

— Sunt avocat.

— Şi mai rău. Glumesc, să ştii, şi unchiu-meu e avocat. Ticălosul!

Wally îi întinse o bancnotă de 20 de dolari. Bowie luă punga cu comanda şi împărţi mâncarea. Revenind pe stradă, el îşi îndesă un taco în gură şi nu mai scoase o vorbă.

| CAPITOLUL 6 |

Rochelle citea pe furiş un roman de dragoste, când auzi zgomot de paşi pe veranda de la intrare. Îndesă iute volumul într-un sertar şi îşi plimbă degetele pe tastatură, astfel încât, când uşa se deschise, să pară că munceşte din greu. Un bărbat şi o femeie intrară timid, rotindu-şi ochii de jur împrejur, aproape temători. Nu era ceva neobişnuit. Rochelle văzuse mii venind şi plecând, şi aproape de fiecare dată intrau cu un zâmbet şi o mină bănuitoare. Şi de ce nu? Nu ar fi aici dacă nu ar avea probleme şi, pentru cei mai mulţi, era prima lor vizită la un birou de avocatură.

— Bună ziua! spuse ea pe un ton profesionist.

— Suntem în căutarea unui avocat, explică bărbatul.

— De divorţuri, îl corectă femeia.

Lui Rochelle îi fu imediat limpede că ea îl corecta de ceva vreme, iar el probabil se săturase până peste cap. Aveau totuşi în jur de 60 de ani, un pic prea bătrâni pentru divorţ.

Rochelle reuşi să zâmbească şi spuse:

— Luaţi loc, vă rog, indicându-le două scaune din apropiere. Trebuie să notez câteva informaţii de bază.

— Putem vedea un avocat fără programare? întrebă bărbatul.

— Cred că da, spuse Rochelle.

Amândoi se aşezară, iar apoi flecare îşi trase scaunul cât mai departe de celălalt. „Nu-i a bună“, se gândi Rochelle. Scoase un chestionar şi luă un pix.

— Numele dumneavoastră, vă rog. Complete.

— Calvin A. Flander, se prezentă el, luând-o înainte.

— Barbara Marie Scarbro Flander, spuse ea. Scarbro e numele de fată şi s-ar putea să-l iau din nou, încă nu m-am hotărât, dar orice altceva e stabilit deja şi am semnat deja şi o înţelegere pentru bunurile comune pe care le avem, am găsit un model online şi am totul aici.

Ţinea în mână un plic mare, sigilat.

— Te-a întrebat doar cum te cheamă, zise domnul Flander.

— Ştiu asta.

— Se poate să-şi reia numele de fată? Adică, ştiţi, nu l-a mai folosit de

42 de ani şi tot încerc să-i spun că n-o să ştie nimeni cine e dacă o să se apuce acum să se numească din nou Scarbro.

— E de o mie de ori mai bun decât Flander, ripostă Barbara. Flander sună ca un loc din Europa sau ca porecla unui care-şi face de cap, nu credeţi?

Amândoi se uitau la Rochelle, care întrebă calm:

— Minori sub vârsta de 18 ani?

Ambii clătinară din cap în semn că nu.

— Doi, mari, spuse doamna Flander. Şase nepoţei.

— Nu te-a întrebat despre nepoţi, zise domnul Flander.

— Dar uite că tocmai i-am spus, nu-i aşa?

Rochelle reuşi să obţină de la ei datele de naştere, adresa, numerele de asigurări sociale şi istoricul profesional, fără să işte vreun conflict serios.

— Şi spuneţi că aţi fost căsătoriţi timp de 42 de ani?

Ambii aprobară cu dispreţ.

Era tentată să întrebe ce şi de ce anume nu mersese şi dacă nu cumva îşi puteau salva căsnicia. Dar ştia că nu e cazul să înceapă o astfel de conversaţie. Mai bine să-i lase pe avocaţi să se descurce cu asta.

— Aţi menţionat o înţelegere în privinţa bunurilor. Presupun că vă gândiţi la un divorţ amiabil, pe temeiul diferenţelor ireconciliabile.

— Exact, zise domnul Flander. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— E totul aici, spuse doamna Flander, apucând plicul.

— Casă, maşini, conturi bancare, conturi de pensie, carduri de credit, datorii, chiar şi mobilier şi aparatură?

— Totul, întări el.

— E totul aici, repetă doamna Flander.

— Şi sunteţi amândoi mulţumiţi de această înţelegere?

— O, da, spuse el. Am făcut toată treaba, tot ce avem nevoie e un avocat care să se ocupe de hârtii şi să meargă cu noi la tribunal. Fără niciun fel de complicaţii.

— Păi, asta e singura cale, dădu Rochelle glas vocii experienţei. O să-l anunţ pe unul din avocaţii noştri că sunteţi aici şi o să detaliaţi împreună lucrurile. Tariful firmei noastre e de 750 de dolari pentru un divorţ amiabil şi solicităm jumătate în ziua primei întâlniri, iar cealaltă jumătate în ziua înfăţişării la tribunal.

Cei doi Flander reacţionară diferit. Ea rămase cu gura căscată de neîncredere, de parcă Rochelle ar fi cerut 10 000 de dolari, bani gheaţă. El îşi miji ochii şi se încruntă, de parcă exact la asta se aştepta – un jaf la drumul mare, coordonat de o mână de avocaţi mizerabili. Nu spuse niciunul nimic până când Rochelle nu întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Domnul Flander zise nemulţumit:

— Ce-i asta? Vechiul truc ca să prinzi clientul? Firma asta îşi face reclamă că se ocupă de divorţuri amiabile pentru 399 de dolari şi ne aduceţi aici că să dublaţi preţul?

Reacţia imediată a lui Rochelle fu să se întrebe: „Ce-a mai făcut Wally de astă dată?“ Făcea atâta reclamă, în atâtea feluri şi în atâtea locuri bizare, încât era imposibil să ţii pasul cu el.

Domnul Flander se ridică brusc, scoase o hârtie din buzunar şi o aruncă pe biroul lui Rochelle.

— Uitaţi-vă la asta, spuse el.

Era un bilet de bingo de la Oficiul de Veterani 178, McKinley Park. Pe spate era o reclamă galbenă-deschisă, care spunea: „Finley & Figg, avocaţi, divorţuri amiabile pentru numai 399 de dolari. Sunaţi la 773-718-JUSTICE“.

Rochelle fusese luată prin surprindere de atâtea ori, încât era deja imună. Dar bilete de bingo? Se uitase cum posibilii clienţi se căutau prin poşete, rucsacuri şi buzunare, pentru a scoate predici bisericeşti, programe ale meciurilor de fotbal, bilete de tombolă de la Clubul Rotary, cupoane şi alte sute de fiţuici care dovedeau că Avocatul Figg îşi marca teritoriul peste tot prin Marele Chicago, în încercarea necontenită de a-şi face cunoscută, cu surle şi trâmbiţe, afacerea. Iar acum o comisese din nou. Trebuia să recunoască faptul că era, într-adevăr, surprinsă.

Schema tarifară a firmei era tot timpul o ţintă în mişcare, costurile de reprezentare schimbându-se din zbor, în funcţie de client şi de situaţie. Un cuplu bine îmbrăcat, conducând o maşină ultimul model, ar putea fi taxat cu 1 000 de dolari pentru un divorţ amiabil din partea unuia din avocaţi, iar o oră mai târziu, un muncitor îndesat şi nevasta lui răvăşită ar putea obţine jumătate din sumă, negociind cu celălalt avocat. O parte din truda zilnică a lui Rochelle era să aplaneze disputele şi discrepanţele dintre comisioane.

Bilete de bingo? Pentru numai 399 de dolari? Oscar o să-şi iasă din fire.

— Bine, spuse ea calm, de parcă reclamele pe biletele de bingo ar fi fost o tradiţie îndelungată în firmă. Vreau să văd înţelegerea asupra bunurilor.

Doamna Flander îi întinse plicul. Rochelle îşi aruncă rapid privirea peste hârtii, apoi i le dădu înapoi.

— O clipă, să văd dacă domnul Finley e disponibil, spuse, luând cu ea

biletul de bingo.

Uşa lui Oscar era închisă, ca de obicei. Firma avea o politică rigidă în privinţa uşilor închise, care îi ferea pe avocaţi unul de celălalt şi de traficul de pe stradă, dar şi de orice altă neplăcere. Din locul ei din apropiere de uşa de la intrare, Rochelle putea vedea fiecare uşă – a lui Oscar, a lui Wally, uşa de la bucătărie, de la toaleta de jos, de la camera cu copiatoare şi de la micuţa debara folosită pe post de depozit. Mai ştia şi că avocaţii au tendinţa de a asculta în tăcere, prin uşa lor închisă, atunci când ea întorcea pe toate părţile un potenţial client. Wally avea o uşă laterală prin care putea să scape de un client scandalagiu, dar Oscar nu avea. Ea ştia că el e la birou şi, câtă vreme Wally umbla pe la firmele de pompe funebre, nu avea de ales.

Închise uşa după ea şi aşeză biletul de bingo în faţa domnului Finley.

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse.

— Ce-a mai făcut de data asta? întrebă Oscar, uitându-se la bilet. 399 de dolari?

— Da.

— Credeam că 500 era onorariul minim pentru un divorţ amiabil!

— Nu, am stabilit 750, apoi 600, apoi 1 000, apoi 500 de dolari. Săptămâna viitoare sunt sigură că vom stabili altceva.

— Nu o să mă ocup de un divorţ pentru 400 de dolari. Sunt avocat de 32 de ani şi nu o să mă prostituez pentru un asemenea comision infim. M-auzi, doamnă Gibson?

— Am mai auzit toate astea.

— Să se ocupe Figg. E cazul lui. E biletul lui de bingo. Eu sunt prea ocupat.

— Bine, dar Figg nu e aici, iar tu nu eşti chiar atât de ocupat.

— El unde e?

— Îi vizitează pe morţi, e la unul dintre tururile lui „funerare“ prin oraş.

— Care e faza de astă dată?

— Nu ştiu încă.

— De dimineaţă erau armele Taser.

Oscar puse biletul de bingo pe birou şi se uită la el. Clătină din cap, mormăi ceva şi apoi întrebă:

— Ce fel de minte tulburată s-ar fi putut gândi măcar la noţiunea de reclamă pe un bilet de bingo pentru veterani?

— Figg, spuse ea fără ezitare.

— S-ar putea să fiu nevoit să-l strâng de gât.

— Eu o să-l ţin.

— Aruncă porcăria asta la el pe birou. Stabileşte o întâlnire. Pot să vină mai târziu. E o jignire să creadă că pot da buzna aşa din stradă ca să se consulte cu un avocat, fie el şi Figg, fără o programare. Lasă-mi puţină demnitate, da?

— Bine, demnitate. Uite, au ceva bunuri şi aproape nicio datorie. Au 60 de ani, copiii sunt la casele lor. Eu zic să-i separi, să stai de vorbă cu ea şi să porneşti aparatul de taxat.

Pe la trei după-amiaza, la Abner's era din nou linişte. Eddie dispăruse cumva cu mulţimea de la prânz, iar David Zinc era singur la bar. Patru bărbaţi de vreo 40 de ani se îmbătau într-un separeu, în timp ce-şi făceau planuri pentru o excursie de pescuit în Mexic.

Abner spăla pahare într-o chiuvetă mică din apropiere de dozatoarele de bere. Povestea despre domnişoara Spence:

— Ultimul ei soţ a fost Angus Spence. Sună cunoscut?

David clătină din cap. În acel moment, nimic nu i se părea cunoscut. Era viu, dar absent.

— Angus a fost miliardarul pe care nimeni nu-l cunoştea. Avea nişte exploatări de potasiu în Canada şi Australia. A murit acum 10 ani şi i-a lăsat o avere. Ea ar fi în topul Forbes, dar nu reuşesc să găsească toate proprietăţile. Bătrânul a fost prea deştept. Ea stă într-un apartament pe malul lacului, vine aici în fiecare zi la ora 11, bea trei Pearl Harbour la prânz, pleacă la 12.15, când se aglomerează, şi presupun că se duce acasă şi trage la aghioase.

— Eu cred că e simpatică.

— Are 94 de ani.

— Nu şi-a plătit consumaţia.

— Nu are de ce. Îmi trimite lunar 1 000 de dolari. Vrea acel scaun, trei băuturi şi intimitate. Nu am mai văzut-o vorbind vreodată cu cineva. Ar trebui să te consideri norocos.

— I-a plăcut de mine.

— Păi, ştii unde să o găseşti.

David luă o gură mică de bere Guinness. Rogan Rothberg era o amintire îndepărtată. Legat de Helen, nu era la fel de sigur, dar chiar nu-i păsa. Se hotărâse să se îmbete de tot şi să se bucure de moment. Nimic, absolut nimic nu ar putea să-i strice această minunată alunecare în uitare.

Abner îi aşeză în faţă o ceaşcă de cafea şi spuse:

— Abia râşnită.

David nu o luă în seamă.

— Deci lucrezi cu onorariu, mmm? Aşa, ca o firmă de avocatură. Eu de ce-aş avea parte pentru 1 000 de dolari pe lună?

— În ritmul în care bei, 1 000 nu ar fi de-ajuns. Ai sunat-o pe nevastă-ta, David?

— Abner, uite, tu eşti barman, nu consilier marital. Pentru mine, asta e o zi mare, o zi care-mi va schimba viaţa pentru totdeauna. Sunt în toiul unei crize serioase sau căderi, sau ce naiba o fi. Viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel, aşa că lasă-mă să mă bucur de acest moment.

— Oricând vrei, o să-ţi chem un taxi.

— Nu plec nicăieri.

La prima întâlnire cu un client, Oscar îşi punea întotdeauna sacoul negru şi îşi strângea cravata. Prima impresie era importantă, iar un avocat în costum negru însemna putere, informaţie, autoritate. De asemenea, Oscar credea cu tărie că imaginea mai transmitea şi mesajul că nu lucra pe bani puţini, chiar dacă de regulă o făcea.

Era absorbit de înţelegerea asupra bunurilor, încruntându-se de parcă ar fi fost redactată de nişte idioţi. Soţii Flander stăteau de cealaltă parte a biroului. Din când în când se uitau în jur la Peretele Ego-ului, un potpuriu de fotografii înrămate – înfăţişându-l pe domnul Finley zâmbind şi dând mâna cu celebrităţi necunoscute – şi de diplome înrămate – având ca scop să arate că domnul Finley era bine instruit şi foarte priceput –, precum şi câteva plăcuţe ce dovedeau clar că, de-a lungul anilor, i se recunoscuseră meritele. Ceilalţi pereţi erau plini de rafturi cu cărţi şi tratate groase şi serioase de drept, încă o dovadă că domnul Finley îşi cunoştea meseria.

— Cât valorează casa? întrebă el, fără să-şi ridice ochii de pe document.

— În jur de 250 000, răspunse domnul Flander.

— Cred că mai mult, interveni doamna Flander.

— Nu e momentul potrivit pentru a vinde o casă, spuse Oscar înţelept, deşi orice proprietar din America ştia că piaţa e slabă.

Şi mai multă tăcere, în timp ce Oscar, în înţelepciunea sa, le studia chipurile.

Îşi ridică privirea din hârtii şi se uită prin ochelarii lui de farmacist în ochii înfrigurаţi de aşteptare ai doamnei Flander.

— Vă alegeţi cu maşina de spălat, cuptorul cu microunde, banda de alergare şi plasma?

— Da.

— De fapt, vă alegeţi probabil cu 80% din mobilierul casei, corect?

— Presupun că da. Ce e în neregulă cu asta?

— Nimic, cu excepţia faptului că el se alege cu mare parte din banii lichizi.

— Eu cred că este corect, spuse domnul Flander.

— Sunt convins de asta.

— Nu credeţi că e corect? întrebă ea.

Oscar ridică din umeri ca şi cum nu ar fi fost treaba lui.

— Destul de tipic, aş spune. Dar banii sunt mai importanţi decât un vagon plin cu mobilă veche. Probabil că o să vă mutaţi într-un apartament mult mai mic şi nu o să aveţi destul spaţiu pentru toate vechiturile. El, pe de altă parte, are banii din bancă.

Ea îi aruncă o privire dură viitorului ei fost soţ. Oscar continuă să-i întărâte:

— Iar maşina dumneavoastră e cu trei ani mai veche, deci vă alegeţi cu o maşină veche şi cu o mobilă veche.

— A fost ideea lui, zise ea.

— Ba nu. Am căzut de acord.

— Tu ai vrut contul de pensii şi maşina cea nouă.

— Pentru că a fost maşina mea dintotdeauna.

— Pentru că tu ai avut dintotdeauna maşina cea mai frumoasă.

— Nu e adevărat, Barbara! Nu începe să exagerezi, aşa cum faci mereu, da?

Ridicând tonul, Barbara răspunse:

— Iar tu nu începe să minţi în faţa avocatului, Cal. Am fost de acord să venim aici, să spunem adevărul, şi nu să ne certăm în faţa avocatului. Nu-i aşa?

— A, sigur, dar cum poţi să stai acolo şi să spui că eu am avut întotdeauna maşina cea mai frumoasă? Ai uitat de Toyota Camry?

— Doamne Dumnezeule, Cal, asta a fost acum 20 de ani!

— Contează.

— Da, bine, îmi amintesc de ea şi îmi amintesc şi ziua în care ai făcut-o praf.

Rochelle le auzea vocile şi zâmbea ca pentru sine. Întoarse pagina la cartea ei. AC, adormit lângă ea, se ridică brusc în picioare şi începu să mârâie încet. Rochelle se uită la el, apoi se ridică alene şi merse la fereastră. Potrivise jaluzelele ca să vadă afară, apoi auzi sunetul îndepărtat al unei sirene. Pe măsură ce devenea tot mai puternic, şi mârâitul lui AC creştea în intensitate.

Şi Oscar era la fereastră, uitându-se, ca din întâmplare, la intersecţia din depărtare, sperând să poată zări ambulanţa. Era un obicei prea

înrădăcinat pentru a nu-i da curs şi, de fapt, nici nu voia asta. El, Wally şi acum şi Rochelle, şi, probabil, mii de avocaţi din oraş nu-şi puteau reţine valul de adrenalină care-i năpădea auzind sunetul unei ambulanţe care se apropie. Iar vederea uneia gonind pe stradă îl făcea să zâmbească de fiecare dată.

Totuşi, soţii Flander nu zâmbeau. Rămăseseră tăcuţi, uitându-se la el amândoi, urându-se unul pe altul. Când sunetul sirenei se pierdu în depărtare, Oscar se reîntoarse pe scaun şi spuse:

— Oameni buni, iată cum stă treaba, o să vă luptaţi pentru toate astea, iar eu nu vă pot reprezenta pe amândoi.

Amândoi fură tentaţi să o ia la fugă. Odată ajunşi afară, puteau merge pe drumuri separate, pentru a găsi avocaţi mai respectabili, dar, pentru o clipă sau două, nu prea ştiură ce să facă. Apoi domnul Flander clipi. Se ridică în picioare şi se îndreptă către uşă.

— Nu-ţi face probleme, Finley! O să mă duc să-mi caut un avocat adevărat.

Deschise uşa, o trânti în urma sa, apoi, călcând apăsat, trecu pe lângă Rochelle şi pe lângă câine, care tocmai reveniseră la locurile lor. Deschise hotărât uşa din faţă, o trânti şi pe aceasta şi plecă pentru totdeauna de la Finley & Figg.

| CAPITOLUL 7 |

Happy hour ţinea de la cinci la şapte, iar Abner decise că noul lui prieten ar trebui să plece înainte de asta. Chemă un taxi, înmuie un prosop curat în apă rece, iar apoi ieşi de după tejghea, înainta şi îl înghionti cu blândeţe:

— David, trezeşte-te, prietene, e aproape cinci.

De vreo oră, David era criţă. Abner, ca orice bun barman, nu voia ca aceia care veneau să bea un pahar după muncă să vadă un individ cu capul pe bar, beat criţă, sforăind. Abner îl şterse cu prosopul pe faţă şi spuse:

— Hai cu tata. Petrecerea s-a terminat.

David îşi reveni brusc. Făcu ochii mari şi se uită cu gura căscată la Abner.

— Ce, ce, ce? bolborosi el.

— E aproape cinci. E timpul să te duci acasă, David. Taxiul e afară.

— Cinci! strigă David, uluit de această veste.

În bar mai erau vreo cinci, şase consumatori care îl priveau cu înţelegere. Mâine ar putea fi unul dintre ei. David se ridică în picioare şi, cu ajutorul lui Abner, reuşi să-şi ia pe el pardesiul şi să-şi găsească servieta.

— De când sunt aici? întrebă el, uitându-se nedumerit în jur, de parcă vedea pentru prima dată localul.

— De mult timp, răspunse Abner. Îi îndesă în buzunar o carte de vizită şi spuse: Sună-mă mâine să vorbim despre cât îmi datorezi.

Braţ la braţ, merseră împleticindu-se până la uşă şi ieşiră afară. Taxiul era la colţ. Abner deschise uşa din spate, îl trânti pe David pe banchetă, apoi îi spuse şoferului: „E al tău de-acum“ şi închise portiera.

David îl privi cum dispare în bar. Se uită la şofer şi îl întrebă:

— Cum te cheamă?

Acesta răspunse ceva neinteligibil, iar David se stropşi la el:

— Engleză vorbeşti?

— Încotro, domnule? întrebă şoferul.

— Asta e o întrebare bună. Ştii vreun bar ca lumea pe aici?

Şoferul scutură din cap.

— Nu mă simt în stare să mă duc acasă, pentru că e ea acolo şi, of, Doamne!

David simţea că se învârte maşina cu el. Din spate se auzi un claxon puternic. Şoferul intră în trafic.

— Nu aşa repede, mormăi David cu ochii închişi.

Mergeau cu 15 km/h.

— Ia-o spre nord, zise David.

— Am nevoie de o destinaţie, domnule, spuse şoferul şi viră spre South Dearborn.

Era ora de vârf şi se înainta lent.

— Cred că mi-e rău, spuse David, înghiţind cu greu şi temându-se să deschidă ochii.

— Vă rog, nu în maşina mea!

Se opriră şi porniră de mai multe ori. David reuşi să-şi mai vină în fire.

— Destinaţia, domnule? repetă şoferul.

David îşi deschise ochiul stâng şi se uită pe geam. Alături de taxi, aşteptând în trafic, era un autobuz plin cu muncitori obosiţi, atât de paradit, că scotea fum. Pe una din lateralele sale era un anunţ, de 1 pe 1/3, făcând reclamă la serviciile firmei de avocatură Finley & Figg. „Ai condus în stare de ebrietate? Sună experţii. 777-718-JUSTICE“. Adresa, cu litere de-o şchioapă. David îşi deschise şi ochiul drept şi, pentru o clipă, zări chipul zâmbitor al lui Wally Figg. Se concentră pe cuvântul „ebrietate“ şi se întrebă dacă nu cumva l-ar putea ajuta în vreun fel. Oare mai văzuse până acum asemenea anunţuri? Oare auzise de ei? Nu ştia prea bine. Nimic nu îi era clar; nimic nu avea sens. Deodată, maşina începu din nou să se învârtă cu el, ba chiar mai repede.

— Preston Avenue 418, îi spuse el şoferului, apoi leşină.

Rochelle nu se grăbea niciodată să plece, pentru că nu dorea să se ducă acasă. Oricât de tensionate puteau deveni lucrurile la birou, erau cu mult mai suportabile decât haosul din apartamentul ei.

Divorţul soţilor Flander debuta cu asperităţi, dar, datorită manipulării abile a lui Oscar, lucrurile se redresară. Doamna Flander angajă firma să o reprezinte şi plăti un comision de 750 de dolari. Se aranjă totul în cele din urmă pentru un divorţ amiabil, dar nu înainte ca Oscar să o tapeze de încă vreo 2 000. Totuşi, Oscar sufla fumul deasupra biletului de bingo, în aşteptarea partenerului său mai tânăr.

Wally îşi făcu apariţia pe la 17.30, după o zi obositoare de căutare a victimelor medicamentului Krayoxx. Căutarea lui, se pare, se reduse la Chester Marino, dar Wally era foarte încrezător în şansele sale. Era pe

cale să pună mâna pe ceva mare. Clienţii existau pe undeva, iar el îi va găsi.

— Oscar vorbeşte la telefon, anunţă Rochelle. Şi e supărat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Wally.

— Ne-am trezit cu un bilet de bingo: 399 de dolari.

— O treabă deşteaptă, nu? Unchiu-meu joacă bingo la veterani.

— Minunată.

Ea îi povesti varianta scurtă a soţilor Flander.

— Vezi, a mers! spuse Wally mândru. Trebuie să-i aduci aici, doamnă Gibson, asta am zis mereu. Cei 399 de dolari sunt momeala, apoi schimbăm foaia. Oscar s-a descurcat perfect.

— Dar cum rămâne cu reclama falsă?

— Mare parte din ceea ce facem e reclamă falsă. Ai auzit vreodată de Krayoxx? Medicamentul pentru colesterol?

— Poate. De ce?

— Pentru că îi omoară pe oameni, da, şi pentru că o să ne îmbogăţim de pe urma lui.

— Cred că am mai auzit asta şi înainte. A terminat de vorbit.

Wally se duse direct la Oscar la birou, bătu la uşă în timp ce o deschidea şi spuse:

— Am auzit că îţi place anunţul meu de pe biletele de bingo.

Oscar stătea în picioare lângă birou, cu cravata desfăcută, obosit şi simţind nevoia să bea ceva. Cu două ore în urmă era gata de ceartă. Acum nu voia decât să plece.

— Ce Dumnezeu, Wally, bilete de bingo?

— Da, suntem prima firmă de avocatură din Chicago care se foloseşte de biletele de bingo.

— Am mai fost primii de mai multe ori, şi tot faliţi suntem.

— Se va termina cu asta, dragul meu, spuse Wally, căutând prin servietă. Ai auzit vreodată de un medicament pentru colesterol numit Krayoxx?

— Da, da, nevastă-mea îl ia.

— Ei bine, Oscar, medicamentul ăsta îi omoară pe oameni.

Oscar zâmbi mai întâi, apoi redeveni serios.

— De unde ştii asta?

Wally puse pe biroul lui Oscar un morman de documente.

— Ia uite aici, totul despre Krayoxx. O mare firmă specializată în prejudicii colective, din Fort Lauderdale, a dat în judecată săptămâna trecută Laboratoarele Varrick din cauza Krayoxx, deschizând un proces colectiv. Ei susţin că medicamentul creşte enorm riscul de atac de cord şi

de accident vascular cerebral şi au şi experţi care să o dovedească. Varrick a introdus pe piaţă mai multe porcării decât oricare altă mare firmă de farmaceutice şi a plătit, la rândul său, mai multe despăgubiri. Miliarde. Se pare că medicamentul Krayoxx e ultima lor găselniţă. Băieţii de la prejudicii colective tocmai s-au trezit. Toate astea se întâmplă acum, Oscar, şi, dacă putem face rost de vreo 10 cazuri de Krayoxx, o să fim bogaţi.

— Am mai auzit toate astea şi înainte, Wally.

Când taxiul opri, David era din nou treaz, deşi semiconştient. Cu un oarecare efort, el reuşi să arunce două hârtii de 20 de dolari pe scaunul din faţă şi, cu şi mai mult efort, reuşi să se extragă din maşină. Se uită cum taxiul se îndepărtează, după care vomită la canal.

Apoi se simţi mult mai bine.

Rochelle îşi făcea ordine pe birou şi asculta ciorovăiala celor doi parteneri, când auzi nişte paşi grei pe verandă. Ceva se lovi de uşă, iar aceasta se deschise ca ieşită din ţâţâni. Tânărul avea ochii bulbucaţi, era roşu la faţă şi nu prea se ţinea pe picioare, însă era bine îmbrăcat.

— Vă pot ajuta cu ceva? spuse ea bănuitoare.

David se uita la ea, dar nu o vedea. Se uită de jur împrejurul încăperii, se clătină pe picioare şi îşi îngustă ochii în încercarea de a focaliza ceva.

— Domnule? insistă ea.

— Îmi place aici, îi spuse el. Chiar îmi place aici, mult de tot.

— Mă bucur. Vă pot…

— Îmi caut un job şi aici aş vrea să lucrez.

AC adulmecă scandalul şi ieşi de după colţul biroului lui Rochelle.

— Ce drăguţ! spuse David tare, chicotind. Cum îl cheamă?

— AC.

— AC. Bine. Lămureşte-mă. Ce înseamnă AC?

— Ambulance Chaser[6].

— Îmi place. Chiar îmi place mult. Muşcă?

— Nu-l atinge.

Cei doi parteneri veniră să se uite în tăcere. Stăteau în uşa biroului lui Oscar. Rochelle le aruncă o privire enervată.

— Aici vreau să lucrez, repetă David. Am nevoie de un job.

— Sunteţi avocat? întrebă Wally.

— Sunteţi Figg sau Finley?

— Sunt Figg. El e Finley. Sunteţi avocat?

— Cred că da. Azi-dimineaţă, la ora opt, eram încă angajat la Rogan Rothberg, unul dintre cei 600. Dar mi-am dat demisia, s-a rupt filmul,

am clacat şi m-am dus într-un bar. Am avut o zi lungă.

David se sprijini de perete pentru a se stabiliza.

— Ce vă face să credeţi că suntem în căutarea unui asociat? întrebă Oscar.

— Asociat? Mă gândeam mai degrabă să devin direct partener, spuse David, iar apoi izbucni în râs.

Nimeni altcineva nu schiţă vreun zâmbet. Nu prea ştiau ce să facă, dar Wally avea să mărturisească mai târziu că se gândise să sune la poliţie. Când se opri din râs, David se sprijini din nou şi repetă:

— Îmi place aici.

— De ce pleci de la o firmă mare? întrebă Wally.

— Oh, dintr-o mie de motive. Să spunem doar că detest ce fac acolo, detest oamenii cu care lucrez şi detest clienţii.

— Te vei simţi în largul tău aici, spuse Rochelle.

— Nu facem angajări, spuse Oscar.

— Ei, na! Am făcut Dreptul la Harvard. O să lucrez part-time – 50 de ore pe săptămână, jumătate din cât lucram. V-aţi prins? Part-time?

Izbucni din nou în râs, de unul singur.

— Ne pare rău, prietene, spuse Wally, concediindu-l.

Nu foarte departe, un şofer claxonă, un sunet lung şi disperat, care nu se putea încheia decât rău. Un alt şofer apăsă violent pe frână. Încă un claxon, şi mai multe frâne şi, pentru o lungă secundă, toţi din firma Finley & Figg îşi ţinură respiraţia împreună. Ciocnirea care urmă fu răsunătoare, mult mai impresionantă decât multe altele, şi era evident că mai multe maşini tocmai se făcuseră praf în intersecţia dintre Preston, Beech şi 38th Street. Oscar îşi luă pardesiul. Rochelle îşi înşfăcă puloverul. Îl urmară pe Wally afară pe uşă, lăsându-l pe beţiv să-şi poarte singur de grijă.

De-a lungul Preston Avenue, alte birouri se goliră, avocaţii, funcţionarii şi asistenţii lor grăbindu-se să inspecteze masacrul şi să le ofere alinare celor vătămaţi.

În accident fuseseră implicate cel puţin patru vehicule, toate avariate, bucăţi din ele zăcând împrăştiate. Una se răsturnase, iar roţile continuau să i se învârtă. În mijlocul panicii iscate şi printre sirenele din depărtare, se auzeau strigăte. Wally alergă spre un Ford grav avariat. Portiera din faţă fusese ruptă şi o adolescentă încerca să iasă din maşină. Era zăpăcită şi plină de sânge. Wally o luă de braţ şi o ajută să iasă dintre fiare. Rochelle îi dădu o mână de ajutor, în timp ce aşezau fata pe o bancă din staţia de autobuz din apropiere. Wally se reîntoarse la locul accidentului, în căutarea altor clienţi. Oscar găsise deja un martor

ocular, cineva care să-i ajute să stabilească cine fusese de vină şi astfel să atragă clienţi. Finley & Figg ştia cum să profite de pe urma unui accident.

Mama adolescentei era pe bancheta din spate, iar Wally o ajută şi pe ea. O conduse la banca din staţia de autobuz şi către braţele întinse ale lui Rochelle. Îşi făcu apariţia şi Vince Gholston, rivalul lor de vizavi, iar Wally îl zări.

— Vezi-ţi de treaba ta, Gholston, îl avertiză. Aceştia sunt clienţii noştri.

— Nici vorbă, Figg! Nu scrie asta nicăieri.

— Vezi-ţi de treaba ta, măgarule!

Mulţimea se înghesui tot mai tare, pe măsură ce alţi gură-cască se grăbiră către locul accidentului. Traficul fusese întrerupt şi mulţi şoferi se dădură jos din maşini să arunce o privire. Cineva strigă:

— Miroase a benzină!

Ceea ce duse imediat la sporirea panicii.

O Toyota era cu roţile în sus, iar ocupanţii maşinii încercau cu disperare să iasă. Un bărbat gras, încălţat în cizme, dădu cu piciorul în geam, dar nu-l putu sparge. Oamenii ţipau, urlau. Sirenele se apropiau. Wally înconjură un Buick al cărui şofer părea să-şi fi pierdut cunoştinţa. Oscar le împărţea tuturor cărţi de vizită.

În mijlocul acestui vacarm, răsună vocea unui tânăr:

— Nu te apropia de clienţii noştri, zbieră el, şi toată lumea se uită în direcţia de unde venea vocea. Era o privelişte uluitoare. David Zinc era aproape de banca din staţia de autobuz, ţinând în mână o bucată mare şi zimţată de tablă, rezultată din accident, pe care o vântura aproape de faţa lui Vince Gholston, care dădea înapoi. Aceştia sunt clienţii noştri! spuse David furios.

Avea o privire de nebun şi nu era nicio îndoială că s-ar fi folosit de armă la nevoie.

Oscar veni lângă Wally şi spuse:

— S-ar putea ca băiatul să aibă ceva potenţial până la urmă.

Wally se uita plin de admiraţie.

— Să-l luăm în barca noastră.

| CAPITOLUL 8 |

Când Helen Zinc ajunse cu maşina pe Preston Avenue, la numărul 418, primul lucru pe care îl observă nu fu exteriorul degradat de la Finley & Figg, avocaţi, ci, mai degrabă, reclama luminoasă de alături. Stinse farurile, opri motorul şi stătu o clipă pentru a-şi aduna gândurile. Soţul ei era viu şi nevătămat; doar băuse „câteva pahare“, după spusele lui Wally Figg, un bărbat destul de plăcut, care îi telefonase cu o oră în urmă. Domnul Figg „stătea cu soţul ei“, orice ar fi însemnat asta. Ceasul digital de pe bord arăta 20.20, aşa că de aproape 12 ore era moartă de îngrijorare neştiind unde îi e bărbatul şi dacă e bine. Acum, că ştia că e în viaţă, se gândea că l-ar omorî, dacă ar putea.

Se uită în jur, pentru a se familiariza cu cartierul, şi dezaprobă tot ce vedea. Apoi se dădu jos din BMW-ul său şi se îndreptă încet către uşă. Îl întrebase pe domnul Figg cum ajunsese bărbatul ei din clădirile înalte, din centrul oraşului, în cartierul sărac din apropiere de Preston Avenue. Domnul Figg îi spusese că nu ştie toate detaliile şi că ar fi mai bine dacă ar vorbi mai târziu despre asta.

Ea deschise uşa. Se auzi un clinchet de clopoţel ieftin. Un câine mârâi la ea, dar nu făcu niciun efort să o atace.

Rochelle Gibson şi Oscar Finley plecaseră. Wally stătea aşezat la masă, prinzând cu agrafe necrologuri din ziare vechi şi mâncând la cină o pungă de chipsuri şi o cola dietetică. Se ridică imediat în picioare, îşi şterse mâinile de pantaloni şi îi zâmbi larg.

— Tu trebuie să fii Helen, spuse el.

— Da, zise ea, aproape ferindu-se de mâna lui întinsă.

— Sunt Wally Figg, se prezentă el, măsurând-o din cap până-n picioare.

Un specimen foarte frumos. Păr castaniu, tuns scurt, ochi căprui în spatele unor ochelari şic, de firmă, 1,75 m, slabă, bine îmbrăcată. Wally bifă aprobator. Se întoarse apoi şi făcu semn cu mâna înspre masa aglomerată. În spatele ei, aşezată la perete, era o canapea veche din piele, iar pe ea stătea David Zinc, plecat din astă lume, din nou doborât. Cracul drept de la pantaloni era sfâşiat – o rană superficială de la accidentul de maşină şi de la ceea ce urmase –, dar, în afară de asta,

părea teafăr.

Helen se apropie şi se uită la el.

— Eşti sigur că e viu? întrebă ea.

— O, da, şi încă cum. A intrat într-o încăierare la accidentul de maşină şi şi-a sfâşiat pantalonii.

— O încăierare?

— Da, un individ pe nume Gholston, o scârbă de vizavi, a încercat să ne ia un client după accident, iar David l-a alungat cu o bucată de tablă. Şi şi-a rupt cumva pantalonii.

Helen, care îndurase destul pentru o singură zi, scutură din cap.

— Vrei ceva de băut? Cafea, apă, whisky?

— Nu beau alcool, spuse ea.

Wally se uită la ea, se uită la David, apoi se uită din nou la ea. „Probabil că au o căsnicie ciudată“, se gândi el.

— Nici eu, spuse el mândru. E cafea abia făcută. Am făcut pentru David şi a băut două ceşti înainte să tragă un pui de somn.

— Da, mulţumesc, zise ea.

Băură cafea stând la masă şi vorbiră în şoaptă.

— Tot ce pot să-ţi spun, zise Wally, e că l-a lovit azi-dimineaţă, pe când era în lift. A avut o cădere nervoasă, a plecat de acolo şi a ajuns într-un bar unde şi-a petrecut cam toată ziua bând.

— Cam asta ştiu şi eu, spuse ea. Dar cum a ajuns aici?

— Asta nu mai ştiu, însă trebuie să îţi spun, Helen, că el susţine că nu se mai întoarce acolo şi că vrea să rămână aici să muncească.

Nu se putu reţine să nu se uite prin încăperea mare, spaţioasă şi aglomerată. Ar fi greu de imaginat un loc care să pară mai puţin prosper.

— Câinele tău? întrebă ea.

— El e AC, câinele firmei. Locuieşte aici.

— Câţi avocaţi sunt în firmă?

— Doar doi. E o firmă-butic. Eu sunt juniorul. Oscar Finley e seniorul.

— Ce fel de muncă ar face David aici?

— Noi suntem specializaţi pe cazuri de vătămare şi pe decese.

— Ca aceia care îşi fac reclamă la televizor?

— Noi nu ne facem reclamă la TV, spuse Wally, plin de sine.

„Dacă ar şti ea…“ El lucra tot timpul la texte. Se lupta cu Oscar pe tema cheltuirii banilor. Se uita cu invidie cum alţi avocaţi specializaţi în vătămare corporală inundau eterul cu reclame care, după părerea lui, erau aproape de fiecare dată prost făcute. Şi, cel mai dureros, îşi imagina toate comisioanele pierdute, de la toate cazurile ratate în favoarea altor

avocaţi mai puţin talentaţi, dar gata să rişte un buget pentru TV.

David scoase un gâlgâit, urmat de o fornăială scurtă şi, deşi măcar scotea nişte sunete, nu exista niciun indiciu că ar fi în vreun fel conştient.

— Crezi că o să-şi amintească mâine-dimineaţă ceva din toate astea? întrebă ea, încruntându-se la David.

— Greu de spus, remarcă Wally.

Povestea lui de dragoste cu alcoolul fusese lungă şi urâtă, iar el îşi petrecuse multe dimineţi tulburi, luptându-se să-şi aducă aminte ce se întâmplase. Wally sorbi din cafea şi spuse:

— Uite, ştiu că nu e deloc treaba mea, dar face asta adesea? El zice că vrea să lucreze aici şi-atunci, vezi tu, trebuie să ştim dacă are o problemă cu sticla.

— Nu prea bea deloc. Nu a băut niciodată. Poate doar ocazional, la vreo petrecere, dar munceşte prea mult ca să aibă timp să bea mult. Şi având în vedere că şi eu mă ating rar de băutură, nu avem băutură prin casă.

— Eram doar curios. Că şi eu am avut probleme.

— Îmi pare rău.

— Nu, e în regulă. Nu am mai pus gura pe alcool de 60 de zile.

Asta mai mult o îngrijoră pe Helen, decât să o impresioneze. Wally încă se lupta cu alcoolul, iar victoria era departe. Dintr-odată se simţi obosită de această conversaţie şi de acest loc.

— Presupun că ar trebui să-l iau acasă.

— Da, cred că da. Sau ar putea rămâne aici cu câinele.

— Cam asta merită, nu? Ar trebui să-l las să se trezească mâine-dimineaţă aici, pe canapea, îmbrăcat, cu o durere groaznică de cap, cu greţuri, cu gâtul uscat şi fără nici cea mai vagă idee unde se află. Aşa ar merita, nu crezi?

— Se poate, dar eu prefer să nu mai curăţ încă o dată după el.

— Deja a…

— De două ori. O dată pe verandă, o dată la baie.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Dar trebuie să meargă acasă.

— Ştiu. Hai să-l trezim.

Odată trezit, David stătu frumos de vorbă cu nevastă-sa, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ieşi neajutat din birou, coborî treptele de la intrare şi merse la maşină. Îşi luă la revedere de la Wally şi îi mulţumi din inimă şi chiar se oferi să conducă el maşina. Helen refuză. Plecară de

acolo şi o luară spre nord.

Timp de cinci minute, niciunul nu spuse nimic. Apoi Helen începu simplu:

— Uite, cred că, în mare parte, am reperele principale, dar mi-ar fi de ajutor câteva amănunte. Unde e barul?

— La Abner's. La câteva străzi distanţă de birou.

David se făcuse mic pe scaun, cu gulerul pardesiului ridicat peste urechi.

— Ai mai fost vreodată acolo?

— Nu, dar e un local pe cinste. O să te duc acolo din când în când.

— Sigur. De ce nu mâine? Şi de dimineaţă, pe la ce oră ai ajuns la Abner's?

— Între 7.30 şi 8.00. Am şters-o de la birou, am gonit câteva străzi mai departe şi am dat de Abner's.

— Şi ai început să bei?

— O, da!

— Îţi aduci aminte ce anume?

— Păi, să vedem. Făcu o pauză, încercând să-şi amintească. La micul dejun am băut patru Bloody Mary, special preparate de Abner. Chiar sunt foarte bune. Apoi am mâncat o farfurie de inele de ceapă şi am băut mai multe halbe de bere. Apoi a venit domnişoara Spence şi am băut două cocktailuri de-ale ei, Pearl Harbor. Nu mai vreau să fac asta vreodată.

— Domnişoara Spence?

— Da. Vine în fiecare zi, stă pe acelaşi scaun, bea aceeaşi băutură, totul la fel.

— Şi ţi-a plăcut de ea?

— La nebunie. Foarte simpatică, foarte tare.

— Înţeleg. E căsătorită?

— Nu, e văduvă. Are 94 de ani şi câteva miliarde.

— Alte femei au mai fost?

— O, nu, doar domnişoara Spence. A plecat aproape de prânz şi, ăăă, să vedem… La prânz am mâncat un burger cu cartofi prăjiţi, am trecut din nou pe bere, iar apoi, la un moment dat, am tras un pui de somn.

— S-a rupt filmul?

— Mă rog…

Urmă o pauză în care ea conduse mai departe, iar el se uită la apărătoarea de vânt.

— Şi cum ai ajuns de la bar la firma de avocatură de aici?

— Cu taxiul. I-am dat tipului 40 de dolari.

— Unde te-ai suit în taxi?

Pauză.

— Nu-mi amintesc asta.

— Hai că faci progrese. Şi marea întrebare: Cum ai găsit firma Finley & Figg?

David începu să scuture din cap. În cele din urmă spuse:

— N-am nici cea mai vagă idee.

Erau atâtea despre care să vorbească! Chestia cu băutura – ar putea fi o problemă, în ciuda a ceea ce îi spusese lui Wally? Rogan Rothberg – avea de gând să se întoarcă acolo? Ar trebui să-i pomenească despre ultimatumul lui Roy Barton? Finley & Figg – era serios în privinţa asta? Helen avea multe în minte, multe de spus, o lungă listă de doleanţe, dar, în acelaşi timp, nu se putea abţine să nu fie uşor amuzată. Nu-l văzuse niciodată pe David atât de beat, iar faptul că de la un zgârie-nori din centru aterizase la periferie urma să devină curând o poveste de familie de proporţii legendare. El era în siguranţă, şi asta era tot ce conta cu adevărat. Şi probabil că nu era nebun. Căderea nervoasă se putea rezolva.

— Am o întrebare, spuse el, simţindu-şi pleoapele grele.

— Eu am o groază de întrebări, răspunse ea.

— Sunt convins că ai, dar nu vreau să vorbim acum. Păstrează-le pentru mâine, când o să fiu treaz, bine? Nu e corect să mă baţi la cap acum, când sunt beat.

— De acord. Care era întrebarea?

— Se întâmplă cumva ca părinţii tăi să fie la noi acasă în acest moment?

— Da. De ceva vreme. Sunt foarte îngrijoraţi.

— Ce drăguţ! Uite, eu nu merg acasă dacă părinţii tăi sunt acolo, ne-am înţeles? Nu vreau ca ei să mă vadă aşa. Înţelegi?

— David, ei ţin la tine. Ne-ai băgat pe toţi în sperieţi.

— Dar de ce v-aţi speriat? Ţi-am trimis două mesaje şi ţi-am spus că sunt bine. Ştiai că sunt teafăr. Pentru ce atâta panică?

— Să nu începem cu asta.

— Am avut o zi proastă, ce-i aşa grav?

— O zi proastă?

— De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, a fost o zi destul de bună.

— Ce-ar fi să ne certăm mâine, David, ce zici? Nu asta mi-ai cerut?

— Da, dar nu mă dau jos din maşină până nu pleacă ei. Te rog!

Erau pe autostrada Stevenson, iar traficul era aglomerat. Nu-şi mai spuseră nimic în timp ce abia înaintau. David se lupta să rămână treaz.

În cele din urmă, Helen luă telefonul mobil şi-şi sună părinţii.

| CAPITOLUL 9 |

Cam o dată pe lună Rochelle Gibson ajungea la serviciu cu gândul la clipele sale de linişte, doar pentru a găsi biroul deja deschis, cafeaua făcută, câinele hrănit şi pe domnul Figg agitându-se de colo-colo, entuziasmat de un nou plan de a pune mâna pe cazuri de vătămare. Asta o enerva la culme. Nu numai că-i distrugea cele câteva momente de linişte ale unei zile altfel zgomotoase, dar mai însemna şi muncă în plus.

Abia dacă intrase pe uşă când Wally o interpelă cu un cordial „Bună dimineaţa, doamnă Gibson“, de parcă ar fi fost surprins să o vadă ajungând la serviciu marţea la 7.30 dimineaţa.

— Bună dimineaţa, domnule Figg, răspunse ea cu mult mai puţin entuziasm. Aproape că-i venea să adauge: „Şi ce anume te aduce pe aici aşa devreme?“ dar se abţinu. Urma să-i audă planurile destul de curând.

Luându-şi cafeaua, iaurtul şi ziarul, se aşeză la biroul ei şi încercă să-l ignore.

— Aseară am cunoscut-o pe nevasta lui David, spuse Wally de la masa din partea opusă a încăperii. Foarte simpatică şi drăguţă. Zicea că el nu prea bea, poate doar aşa, din când în când. Cred că uneori e copleşit de presiuni. Ştiu că aşa mi se întâmplă mie. Mereu presiunile astea…

Când Wally obişnuia să bea, nu avea nevoie de scuze pentru asta. După o zi grea se îmbăta, iar în zilele uşoare bea vin la masa de prânz. Bea când era stresat şi bea şi pe terenul de golf. Rochelle le văzuse şi le auzise deja pe toate. De asemenea, era la curent şi cu socoteala – 61 de zile fără băutură. Asta era povestea vieţii lui Wally – tot felul de socoteli, mereu în desfăşurare. Nu ştiu câte zile de când nu a mai pus gura pe băutură. Nu ştiu câte zile până când i se termină suspendarea permisului de conducere. Nu ştiu câte zile până la încheierea divorţului de actuala soţie. Şi, din păcate, nu ştiu câte zile până când o să i se dea drumul de la dezalcoolizare.

— Pe la ce oră a venit să-l ia? întrebă ea, fără să-şi ridice privirea din ziar.

— După opt. A plecat de aici pe picioarele lui, ba chiar a întrebat-o dacă să conducă el. Ea i-a zis că nu.

— Era supărată?

— Era destul de calmă. Şi mai ales uşurată. Marea întrebare e dacă o să-şi mai amintească de ceva. Iar dacă o face, atunci întrebarea este dacă o să mai dea de noi. Chiar o să lase baltă firma şi banii? Mă cam îndoiesc.

Şi Rochelle se cam îndoia, dar încerca să reducă la minimum conversaţia. Finley & Figg nu era locul potrivit pentru genul de avocat de firmă, absolvent de Harvard, şi, sincer vorbind, ea nu-şi dorea încă un avocat care să-i complice viaţa. Aceştia doi îi erau de-ajuns.

— Deşi ne-ar fi de folos, continuă Wally, şi Rochelle ştiu că urma să audă cel mai recent plan. Ai auzit vreodată de un medicament pentru colesterol numit Krayoxx?

— M-ai mai întrebat asta.

— Provoacă atacuri de cord şi accidente vasculare, iar adevărul abia acum iese la iveală. Primul val de procese e în desfăşurare şi ar putea fi zeci de mii de cazuri până când se va încheia. Avocaţii specializaţi în prejudicii colective numai de asta se ocupă. Ieri am stat de vorbă cu o firmă mare, din Fort Lauderdale. Ei au înaintat deja un proces colectiv şi sunt în căutare de noi cazuri.

Rochelle întoarse pagina de parcă nu ar fi auzit nimic.

— În sfârşit, o să-mi petrec următoarele câteva zile căutând cazuri de Krayoxx şi, în mod clar, mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Mă asculţi, doamnă Gibson?

— Desigur.

— Câte nume sunt în baza noastră de date cu clienţi, atât activi, cât şi foşti?

Ea luă o gură de iaurt şi păru exasperată.

— Avem cam 200 de dosare active, spuse.

Cu toate acestea, la Finley & Figg, un dosar considerat activ nu era neapărat unul căruia să i se acorde atenţie. De cele mai multe ori, era pur şi simplu un dosar neglijat, pe care nimeni nu se deranjase să-l arhiveze. De regulă, Wally se ocupa într-o săptămână de vreo 30 de dosare – divorţuri, testamente, proprietăţi, vătămări corporale, şoferi în stare de ebrietate şi mici dispute contractuale –, iar pe altele cam 50 le evita sistematic. Oscar, care era mai dornic să se ocupe de clienţi noi şi care era şi ceva mai organizat decât partenerul său junior, avea cam 100 de dosare în lucru. Mai adaugă şi câteva pierdute, ascunse sau de care nu se ţinuse cont, şi numărul lor se învârtea tot timpul în jur de 200.

— Şi arhivate? întrebă el.

O gură de cafea, încă un mormăit.

— Când am verificat ultima dată, computerul arăta 3 000 de dosare

arhivate începând cu 1991. Nu ştiu ce e pe sus.

Sus era ultima destinaţie pentru orice – cărţi de drept vechi, computere şi programe ieşite din uz, obiecte nefolosite de birotică şi papetărie şi zeci de cutii cu dosare pe care le arhivase Oscar înainte de venirea lui Wally ca partener.

— 3 000, spuse Wally, cu un zâmbet satisfăcut, de parcă un asemenea număr mare ar fi fost dovada clară a unei lungi cariere de succes. Iată care e planul, doamnă Gibson! Am redactat o scrisoare pe care doresc să o printezi pe hârtie cu antet, pentru fiecare client de-ai noştri, actual sau nu, activ sau fost. Toate numele din baza noastră de date.

Rochelle se gândi la toţi clienţii nemulţumiţi care renunţaseră la serviciile Finley & Figg. Onorariile neplătite, scrisorile neplăcute şi ameninţările cu procese de malpraxis. Ba chiar păstra un dosar denumit „Ameninţări“. De-a lungul anilor, vreo cinci, şase foşti clienţi îşi exprimaseră nemulţumirea în scris. Un cuplu le promitea că o să-i pândească şi o să-i bată. Altul pomenise de arma unui lunetist.

De ce să nu-i lase în pace pe aceşti bieţi oameni? Suferiseră destul că avuseseră de-a face cu această firmă.

Wally se ridică în picioare şi veni spre ea cu scrisoarea. Nu avea de ales, trebuia să o ia şi să o citească.

Stimate Domnule_____,

Feriţi-vă de Krayoxx! S-a dovedit că acest medicament pentru colesterol, fabricat de Laboratoarele Varrick, provoacă atacuri de cord şi accidente vasculare. Deşi este pe piaţă de şase ani, dovezile ştiinţifice abia acum scot la iveală efectele secundare fatale ale acestui medicament. Dacă luaţi Krayoxx, opriţi-vă imediat.

Firma de avocatură Finley & Figg este în prima linie în litigiile împotriva Krayoxx. În curând ne vom alătura unui proces colectiv la nivel naţional, în încercarea extrem de dificilă de a deferi justiţiei Laboratoarele Varrick.

Avem nevoie de dumneavoastră! Dacă dumneavoastră sau altcineva cunoscut aţi luat Krayoxx, s-ar putea să fiţi unul dintre cazuri. Şi, mai important, dacă ştiţi pe cineva care a luat Krayoxx şi a suferit un atac de cord sau un accident vascular, vă rog sunaţi de urgenţă. În numai câteva ore, un avocat de la Finley & Figg va fi la dumneavoastră acasă.

Nu ezitaţi! Sunaţi acum! Anticipăm că sumele pentru a cădea la înţelegere vor fi uriaşe.

Al dumneavoastră
Wallis T. Figg, avocat şi consilier juridic

— Oscar a văzut asta? întrebă ea.
— Încă nu. Destul de bine, nu?
— E de-adevăratelea?

— O, şi încă cum, doamnă Gibson! Acesta e momentul nostru.

— O altă mină de aur?

— Mai mare decât o mină de aur.

— Şi vrei să trimiţi 3 000 de scrisori?

— Da. Dumneata le printezi, eu le semnez, le punem în plic şi pleacă cu poşta de azi.

— Asta înseamnă mai bine de 1 000 de dolari pentru serviciile poştale.

— Doamnă Gibson, un caz de Krayoxx va genera în medie cam 200 000 de dolari, onorariile avocatului, iar asta e partea legală. Ar putea ajunge şi până la 400 000 de dolari pe caz. Dacă facem rost de 10 cazuri, socotelile se fac singure.

Rochelle făcu socotelile, iar rezistenţa ei începu să pălească. Mintea începu să-i zboare. Cu atâtea reviste şi newslettere juridice, care îi trecuseră prin mână, văzuse mii de poveşti despre mari verdicte şi mari înţelegeri. Avocaţii obţinuseră onorarii de milioane.

Cu siguranţă s-ar alege şi ea cu un bonus frumuşel.

— Bine, spuse ea, lăsând ziarul deoparte.

Nu mult după aceea, Oscar şi Wally se certară pentru a doua oară în legătură cu Krayoxx. La nouă dimineaţa când sosi Oscar, nu putu să nu remarce activitatea febrilă din jurul biroului de la recepţie. Rochelle lucra la computer. Imprimanta era în focuri. Wally se semna pe scrisori. Chiar şi AC era treaz şi urmărea totul.

— Ce-i cu toate astea? ceru Oscar lămuriri.

— Sunetul capitalismului în plină acţiune, îi răspunse vesel Wally.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Protejarea drepturilor celor vătămaţi. Servicii aduse clienţilor noştri. Epurarea pieţei de produse periculoase. Aducerea în faţa justiţiei a corporatiştilor care au greşit.

— Alergarea după ambulanţe, spuse Rochelle.

Oscar se arătă dezgustat şi-şi urmă drumul spre birou, unde trânti uşa. Înainte să apuce să-şi scoată haina şi să-şi lase umbrela, Wally se înfiinţase deja la el în birou, ronţăind dintr-o brioşă şi fluturând una dintre scrisori.

— Oscar, trebuie să citeşti asta, zise el. E genial.

Oscar o citi, iar ridurile de pe fruntea lui se adânceau cu fiecare paragraf. Când termină de citit, zise:

— La naiba, Wally, iar? Câte de-astea ai de gând să trimiţi?

— 3 000. La toată lista noastră de clienţi.

— Ce? Gândeşte-te la costurile poştale. Gândeşte-te la timpul pierdut.

Iar o luăm de la capăt. O să-ţi petreci următoarea lună agitându-te de colo-colo, chiţăind în stânga şi în dreapta despre Krayoxx, şi o să iroseşti 100 de ore căutând cazuri fără nicio valoare şi aşa mai departe. Nu e prima dată, Wally, ce naiba! Fă ceva productiv!

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu să stai undeva la primiri urgenţe şi să aştepţi să apară un caz adevărat. Nu trebuie să-ţi spun eu cum să găseşti cazuri bune.

— M-am săturat de prostiile astea, Oscar! Vreau să fac bani ca lumea. Hai să dăm lovitura măcar o dată!

— Nevastă-mea ia acest medicament de doi ani. Şi îi place.

— I-ai spus să nu-l mai ia, că omoară oameni?

— Bineînţeles că nu.

Pe măsură ce ei ridicau tonul, Rochelle se strecură şi închise încet uşa de la biroul lui Oscar. Tocmai se întorcea la ea la birou, când se deschise uşa de la intrare. Era David Zinc, treaz şi binedispus, cu un zâmbet larg, un costum impecabil, pardesiu de caşmir şi două serviete groase, pline până la refuz.

— Ia te uită, ia te uită, domnul Harvard în carne şi oase! spuse Rochelle.

— M-am întors.

— Mă mir că ai putut să ne găseşti.

— Nu a fost uşor. Care e biroul meu?

— Păi, ăăă, să vedem. Nu sunt sigură că avem unul. Poate că ar trebui să-i întrebăm pe cei doi şefi despre asta.

Ea făcu un semn cu capul către uşa lui Oscar, dincolo de care li se puteau auzi vocile.

— Deci sunt aici? întrebă David.

— Da, de regulă îşi încep ziua cu o rundă de ciondăneli.

— Aha.

— Pe bune, Harvard, eşti sigur că ştii ce faci? Asta e altă lume. Te cam arunci cu capul înainte, plecând de la viaţa fiţoasă a unei corporaţii, pentru noi, ăştia mărunţi. Pe aici s-ar putea să te alegi cu capul spart şi sigur n-o să câştigi bani.

— Ştiu deja cum e la o firmă mare, doamnă Gibson, şi mai repede mă arunc de pe pod decât să mă întorc acolo. Doar dă-mi ceva spaţiu pe aici, pe undeva, ca să mă instalez, şi o să mă descurc eu.

Uşa se deschise şi ieşiră Oscar şi Wally. Înmărmuriră văzându-l pe David stând în faţa biroului lui Rochelle. Wally zâmbi şi spuse:

— Ei, bună dimineaţa, David! Arăţi surprinzător de bine.

— Mulţumesc! Şi aş vrea să-mi cer scuze pentru apariţia mea de ieri. Se uită la toţi trei în timp ce vorbea: M-aţi prins la finalul unui episod mai degrabă neobişnuit, dar, cu toate astea, a fost o zi importantă din viaţa mea. Am plecat de la marea firmă şi iată-mă aici, gata să pun osul la treabă.

— Cam la ce gen de treabă te gândeşti? întrebă Oscar.

David ridică uşor din umeri, de parcă n-ar fi avut nici cea mai vagă idee.

— În ultimii cinci ani, am trudit în temniţa garantării de creanţe, cu accentul pe a doua şi a treia tranzacţionare, în primul rând pentru corporaţii multinaţionale străine, care preferă să evite să plătească taxe oriunde în lumea asta. Dacă nu aveţi nicio idee ce înseamnă asta, nu vă faceţi griji. Nimeni altcineva nu are. Înseamnă că o mică echipă formată din noi, idioţii, munceşte 15 ore pe zi într-o cameră fără ferestre, întocmind acte peste acte. De fapt, nu am văzut niciodată cum arată o sală de judecată sau un tribunal pe dinăuntru, nu am cunoscut niciun judecător în robă şi nu am oferit niciodată o mână de ajutor cuiva care avea nevoie de un avocat adevărat. Pentru a vă răspunde la întrebare, domnule Finley, sunt aici gata să fac orice. Gândiţi-vă la mine ca la un proaspăt absolvent de Drept, care nu ştie pe ce lume trăieşte. Dar învăţ repede.

Salariul ar fi trebuit să fie următoarea chestiune, dar cei doi parteneri se fereau să discute despre bani de faţă cu Rochelle. Ea, desigur, ar fi de părere că pe oricine altcineva ar angaja, avocat sau nu, ar trebui plătit mai puţin decât câştigă ea.

— E ceva spaţiu la etaj, spuse Wally.

— Numai bun.

— E debaraua, zise Oscar.

— Numai bună, spuse David, ridicând cele două serviete ale sale, gata să se mute acolo.

— Nu am mai intrat acolo de ani de zile, rosti Rochelle dându-şi ochii peste cap, evident nemulţumită de extinderea bruscă a firmei.

O uşă îngustă de lângă bucătărie dădea spre o scară. David îl urmă pe Wally, Oscar încheind şirul. Wally era încântat că are pe cineva care să-l ajute să scormonească după cazuri de Krayoxx. Oscar se gândea doar la cât de mult ar putea creşte costurile cu salariile, lăsând la o parte taxele, deducerile pentru şomaj şi, Doamne fereşte, asigurarea de sănătate. Finley & Figg oferea puţine beneficii – fără fond de pensii, fără deduceri fiscale, fără fonduri de pensii de orice fel şi, cu siguranţă, fără asigurare de sănătate sau stomatologică. Rochelle le scotea ochii de ani de zile că

era obligată să-şi încheie propria poliţă de asigurare privată, ca şi cei doi parteneri. Dacă tânărul David se aştepta la asigurare de sănătate?

Urcând pe scări, Oscar simţi povara unor cheltuieli mai mari. Mai multe cheltuieli la birou însemnau mai puţini bani de adus acasă. Pensionarea sa părea şi mai îndepărtată.

Debaraua era exact aşa, un spaţiu întunecat şi plin de praf şi de pânze de păianjen, de mobilier vechi şi cutii cu dosare.

— Îmi place, spuse David când Wally aprinse lumina.

„Probabil că e nebun“, se gândi Oscar.

Dar exista un mic birou şi vreo două scaune. David văzu doar potenţialul. Şi mai avea şi două ferestre. Razele soarelui vor fi un adaos plăcut în viaţa sa. Când afară era întuneric, el va fi acasă cu Helen, procreând.

Oscar îndepărtă dintr-o lovitură o pânză de păianjen şi spuse:

— David, uite, putem să-ţi oferim un salariu mic, dar va trebui să-ţi câştigi propriile onorarii. Iar asta nu va fi uşor, cel puţin nu la început.

La început? Oscar se tot lupta de mai bine de 30 de ani pentru nişte venituri insuficiente.

— Despre cât vorbim? întrebă David.

Oscar se uită la Wally, iar Wally se uită la perete. Cei doi nu mai angajaseră un asociat de 15 ani şi nici măcar nu avuseseră de gând să o facă. Prezenţa lui David îi luase prin surprindere.

În calitate de partener senior, Oscar se simţi obligat să preia iniţiativa:

— Putem să te plătim cu 1 000 de dolari pe lună, plus jumătate din veniturile pe care le aduci firmei. După şase luni, renegociem.

Wally se grăbi să adauge:

— Va fi dur la început, cu toată concurenţa de aici, din zonă.

— Putem să-ţi dăm nişte dosare, adăugă Oscar.

— O să-ţi dăm ceva şi din litigiul Krayoxx, promise Wally, de parcă încasaseră deja onorarii uriaşe.

— Care litigiu? întrebă David.

— Nu-l băga în seamă, spuse Oscar, încruntându-se.

— Oameni buni, uite cum stă treaba, rosti David, zâmbind. El se simţea mult mai confortabil decât ei. În ultimii cinci ani, am avut un salariu foarte bun. Am cheltuit mult, dar mai am o groază de bani în bancă. Nu vă faceţi griji în privinţa mea! Accept propunerea.

Şi, spunând asta, întinse mâna, strângându-i-o întâi lui Oscar, apoi lui Wally.

| CAPITOLUL 10 |

În următoarea oră, David se ocupă de curăţenie. Şterse praful de pe birou şi de pe scaune. În bucătărie găsi un aspirator vechi şi dădu cu el pe parchet. Umplu doi saci mari de gunoi şi îi duse afară, pe veranda din spate. Din când în când, se oprea să admire ferestrele şi lumina soarelui, ceva ce nu făcuse la Rogan Rothberg. Sigur, într-o zi senină, priveliştea asupra lacului Michigan era splendidă, dar în primul an în firmă învăţase că nu era plătit pentru timpul petrecut în contemplaţie pe Trust Tower. Asociaţii juniori erau instalaţi într-un buncăr de cubicule, unde trudeau cât era ziulica de lungă şi, cu timpul, uitau de razele soarelui şi de visatul cu ochii deschişi. Acum, pentru David, ferestrele însemnau totul. Priveliştea, trebuie să recunoaştem, nu era încântătoare. Uitându-se în jos, putea vedea salonul de masaj, iar dincolo de el, intersecţia Preston cu Beech şi cu 38th Street, adică locul unde înşfăcase o bucată de tablă şi îl alungase cu ea pe scârba de Gholston. După intersecţie, se întindea o stradă cu vile renovate.

Nu era cine ştie ce privelişte, dar lui David îi plăcea oricum. Pentru el însemna o schimbare deosebită în viaţa sa, o nouă provocare. Însemna libertate.

Wally se înfiinţa din 10 în 10 minute, pentru a vedea cum merg lucrurile, şi devenise clar că îl preocupa ceva anume. În cele din urmă, după o oră, spuse:

— David, eu trebuie să ajung la tribunal la 11. Un divorţ la Curtea Civilă. Nu cred că ai fost pe acolo vreodată, aşa că mă gândeam că ai putea veni cu mine, iar eu să te prezint judecătorului. Ce zici?

Curăţenia devenise monotonă. David zise:

— Să mergem.

În timp ce ieşeau pe uşa din spate, Wally spuse:

— SUV-ul ăsta Audi e al tău?

— Da.

— Nu te deranjează să mergem cu maşina ta, da? Eu o să te ţin de vorbă.

— Sigur.

Pe când ieşeau pe Preston, Wally explică:

— David, ideea e că am fost amendat pentru că am condus în stare de ebrietate anul trecut, iar permisul meu e suspendat. Gata, am zis-o. Eu cred în sinceritate.

— Bine. Mai mult ca sigur că m-ai văzut mort de beat.

— Într-adevăr. Dar simpatica ta soţie mi-a spus că nu prea te omori cu băutura. Eu, pe de altă parte, am un oarecare trecut. Nu m-am mai atins de alcool de 61 de zile. Fiecare zi e o provocare. Merg la Alcoolicii Anonimi şi am fost la dezalcoolizare de câteva ori. Ce altceva doreşti să mai ştii?

— N-am adus eu vorba despre asta.

— Oscar bea şi el câteva tării în fiecare seară. Crede-mă, la cum e nevastă-sa, are nevoie de ele, dar el le ţine sub control. Ştii, unii sunt şi aşa. Se pot opri după două sau trei pahare. Pot să nu bea câteva zile, chiar săptămâni, fără probleme. Alţii nu se pot opri până nu li se rupe filmul, cam aşa, ca tine, ieri.

— Mulţumesc, Wally. Şi apropo, încotro?

— În centru' la Daley Center, West Washington numărul 50. Eu sunt în regulă de ceva vreme. M-am tot lăsat de patru, cinci ori, ştii?

— De unde să ştiu asta?

— Mă rog, gata cu băutura.

— Care e treaba cu nevasta lui Oscar?

Wally şuieră şi se uită pe geam pentru o clipă.

— O femeie dură, prietene. Genul de persoană care a crescut în partea frumoasă a oraşului, taică-său se îmbrăca la costum şi cravată ca să se ducă la muncă, şi nu în uniformă, aşa că a fost educată să creadă că e mai bună decât restul lumii. O lipitoare. A făcut o mare greşeală când s-a măritat Cu Oscar, gândindu-se că e avocat, nu-i aşa? Iar avocaţii fac o groază de bani, nu? Ei bine, nu. Oscar nu a câştigat niciodată suficient pentru ca ea să fie mulţumită, iar ea îl cicăleşte fără încetare, pentru că vrea mai mulţi bani. O dispreţuiesc pe această femeie. Nu o să ai ocazia să o întâlneşti, pentru că refuză să calce pe la birou, ceea ce-mi convine.

— De ce nu divorţează?

— Asta îi spun şi eu de ani de zile. Eu nu am nicio problemă cu divorţul. Am fost pe strada asta de patru ori.

— De patru ori?

— Da. Şi a meritat de fiecare dată, în ciuda neînţelegerilor. Ştii cum se zice – motivul pentru care divorţul e atât de scump e pentru că face toţi banii.

Wally râse la această glumă răsuflată.

— Şi acum eşti căsătorit? întrebă David, oarecum temător.

— Nu, din nou în căutare de pradă, zise Wally, pătruns de propria importanţă, de parcă nicio femeie nu ar fi în siguranţă din cauza asta.

David nu-şi putea imagina o persoană mai puţin atrăgătoare dându-se la femei în baruri şi pe la petreceri. Deci, în mai puţin de un sfert de oră, aflase că Wally era un fost alcoolic care avusese patru neveste, mai multe opriri pe la dezalcoolizare şi cel puţin o amendă pentru şofat în stare de ebrietate. David se hotărî să nu mai pună întrebări.

În timp ce lua micul dejun cu Helen, făcuse ceva săpături online şi aflase că: (1) cu 10 ani în urmă, Finley & Figg au ajuns la înţelegere într-un proces de hărţuire sexuală intentat de o fostă secretară; (2) o dată, Oscar a fost admonestat de către asociaţia avocaţilor pledanţi pentru că încărcase nepermis de mult factura unui client într-un caz de divorţ; (3) de alte două ori, Wally fusese admonestat de asociaţia avocaţilor pledanţi, pentru „reprezentarea flagrantă“ de clienţi care fuseseră vătămaţi în accidente auto, şi pentru o chestiune urâtă, când Wally, îmbrăcat în halat de medic, dăduse buzna în salonul unui adolescent rănit, care a decedat o oră mai târziu; (4) cel puţin patru foşti clienţi dăduseră firma în judecată pentru malpraxis, deşi nu era clar dacă vreunul dintre ei fusese despăgubit; şi (5) firma fusese menţionată într-un articol ironic, scris de un profesor de etică juridică, îngreţoşat de reclamele pe care şi le fac avocaţii. Şi toate astea doar la micul dejun.

Helen se alarmase, dar David i-a dat o replică dură, cinică, spunând că un asemenea comportament dubios era nimic pe lângă stilul lipsit de scrupule în care băieţii fini de la Rogan Rothberg practicau avocatura. Fu suficient să amintească de cazul râului Strick pentru a câştiga disputa. Râul Strick din Wisconsin fusese puternic poluat de o infamă companie de produse chimice, reprezentată de Rogan Rothberg, şi, după zeci de ani de litigii brutale şi de hărţuire abilă din partea avocaţilor, deversarea continuase.

Wally scotocea prin servieta sa.

Începură să se zărească zgârie-norii, iar David se uită la clădirile înalte şi impunătoare, concentrate în centrul oraşului. Trust Tower era în mijloc.

— Acum trebuia să fiu acolo, spuse el în şoaptă, aproape pentru sine.

Wally îşi ridică privirea, se uită la zgârie-nori şi îşi dădu seama la ce se gândea David.

— Care? întrebă Wally.

— Trust Tower.

— Eu am fost la Sears Tower într-o vară, funcţionar, după al doilea an de drept. La Martin & Wheeler. Şi am crezut că asta e ce îmi doream.

— Şi ce s-a întâmplat?

— N-am luat examenul de barou.

David adăugă şi asta la lista tot mai mare de defecte.

— Presupun că n-o să-ţi lipsească, nu-i aşa?

— Nu, mă ia cu transpiraţie chiar şi acum, doar uitându-mă la clădire. Nu vreau să rămân prin preajmă.

— Fă la stânga pe Washington. Aproape am ajuns.

La Richard J. Daley Center trecuseră prin porţile de securitate şi luară liftul până la etajul 60. Locul era înţesat de avocaţi şi împricinaţi, de funcţionari şi poliţişti, fie înghesuindu-se pe-acolo, fie strânşi în bisericuţe şi prinşi în conversaţii serioase. Justiţia se arăta la orizont şi toată lumea părea să se teamă de ea.

David habar nu avea încotro mergea şi ce anume căuta acolo, aşa că se ţinu aproape de Wally, care părea că e în elementul său. David îşi ţinea servieta în mână, iar în ea avea doar un blocnotes. Trecură pe lângă mai multe săli de judecată.

— Chiar nu ai fost niciodată într-o sală de judecată? întrebă Wally, în timp ce mergeau repede, iar tocurile pantofilor li se loveau de dalele uzate de marmură.

— După facultate, nu.

— Incredibil. Şi ce-ai făcut în ultimii cinci ani?

— Nu vrei să ştii.

— Sunt sigur că ai dreptate. Am ajuns, spuse Wally, arătând spre uşa dublă, masivă, a unei săli de judecată, pe care scria: „Jurisdicţia Tribunalului de pe lângă Cook County – Divorţuri, judecător Charles Bradbury“.

— Cine e Bradbury? întrebă David.

— O să-l cunoşti îndată.

Wally deschise uşa şi păşiră înăuntru. Se găseau câţiva spectatori, risipiţi pe rândurile cu băncuţe. Avocaţii erau aşezaţi în faţă, aşteptând plictisiţi. Scaunul martorilor era gol; nu era niciun proces în desfăşurare. Judecătorul Bradbury se uita din nou pe un document şi nu se grăbea deloc. David şi Wally se aşezară pe al doilea rând. Wally se uită prin sală, îşi zări clienta, zâmbi şi salută din cap.

Îi şopti lui David:

— Asta se cheamă o zi cu public, spre deosebire de o zi de proces. În general, poţi obţine moţiuni, ţi se pot aproba chestiuni de rutină, mărunţişuri din astea. Doamna de acolo, în rochie galbenă şi scurtă, este scumpa noastră clientă, DeeAnna Nuxhall, şi crede că o să obţină din

nou divorţul.

— Din nou? întrebă David, uitându-se într-acolo.

DeeAnna îi făcu cu ochiul. Blondă oxigenată, cu sâni enormi şi picioarele până-n gât.

— Am mai avut unul. Ăsta ar fi al doilea. Cred că mai are unul la activ.

— Arată ca o dansatoare de striptease.

— Nu m-ar surprinde.

Judecătorul Bradbury semnă nişte acte. Avocaţii se apropiară de prezidiu, vorbiră cu el, obţinură ceea ce doreau şi plecară. Trecu un sfert de oră, iar Wally deveni nerăbdător.

— Domnule Figg, spuse judecătorul.

Wally şi David merseră până la bară, trecură de mese şi se apropiară de prezidiu – un prezidiu jos, care aproape că le permitea avocaţilor să vorbească de la acelaşi nivel cu judecătorul. Bradbury împinse microfonul mai încolo, ca să poată discuta fără să fie auziţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Avem un nou asociat, onorată instanţă, spuse Wally cu mândrie. Vi-l prezint pe David Zinc.

David se întinse şi dădu mâna cu judecătorul, care îl primi cu căldură.

— Fii bine-venit în sala mea de judecată, spuse el.

— David a lucrat la o firmă mare, din centru. Acum vrea să vadă adevărata faţă a justiţiei, explică Wally.

— N-o să-nveţi prea multe de la Figg, spuse Bradbury, chicotind.

— A urmat Dreptul la Harvard, anunţă Wally cu şi mai multă mândrie.

— Şi atunci, ce cauţi aici? întrebă judecătorul, şi păru al naibii de serios.

— M-am săturat de firma cea mare, zise David.

Wally îi întinse judecătorului nişte acte.

— Domnule judecător, avem aici o mică problemă. Clienta mea este încântătoarea DeeAnna Nuxhall, cea în rochie galbenă, de pe al patrulea rând din stânga.

Bradbury se uită cu atenţie peste ochelarii săi de citit şi spuse:

— Îmi pare cunoscută.

— Da, a mai fost aici cam acum un an, la al doilea sau al treilea divorţ.

— Are aceeaşi rochie, cred.

— Da, aşa cred şi eu. Aceeaşi rochie, dar ţâţele sunt noi.

— Ai şi tu parte de ele?

— Nu încă.

David simţi că-l ia cu leşin. Deşi nu-i putea auzi nimeni, judecătorul şi avocatul vorbeau, chiar în sala de tribunal, despre cum o fi să faci sex cu clienta.

— Care e problema? întrebă Bradbury.

— Nu am fost plătit. Ea-mi datorează 300 de dolari şi se pare că nu pot să-i storc de la ea.

— Dar ce-ai putut să storci de la ea?

— Ha-ha. Refuză să plătească, domnule judecător.

— Trebuie să mă uit mai îndeaproape.

Wally se întoarse şi îi făcu semn doamnei Nuxhall să li se alăture la prezidiu. Ea se ridică şi se undui printre bănci, apoi veni în faţă. Avocaţii rămaseră fără grai. Cei doi aprozi se treziră. Ceilalţi spectatori rămaseră cu gurile căscate. Când mergea, rochia era şi mai scurtă, iar în picioare avea platforme cu toc cui care ar fi făcut-o şi pe o prostituată să roşească. David se trase cât mai la o parte când ea li se alătură bărbaţilor, la prezidiu.

Judecătorul Bradbury se prefăcu că nu o observă. Era mult prea ocupat cu conţinutul dosarelor sale.

— Practic, un divorţ amiabil, nu-i aşa, domnule Figg?

— Aşa este, onorată instanţă, răspunse Wally cum se cuvine.

— E totul în regulă?

— Da, cu excepţia unei mici chestiuni legate de onorariul meu.

— Tocmai ce-am remarcat asta, spuse Bradbury, încruntându-se. Se pare că e vorba de 300 de dolari, nu-i aşa?

— Aşa este, onorată instanţă.

Bradbury se uită peste ochelarii săi de citit, mai întâi la sânii ei, iar apoi în ochii ei.

— Doamnă Nuxhall, sunteţi gata să vă ocupaţi de chestiunea onorariului?

— Da, onorată instanţă, spuse ea cu o voce stridentă. Dar trebuie să aştept până săptămâna viitoare. Vedeţi, sâmbătă mă căsătoresc şi nu pot rezolva problema până atunci.

Cu ochii plimbându-i-se de la sâni la ochi, judecătorul spuse:

— Din experienţa mea, doamnă Nuxhall, în cazurile de divorţ, onorariile nu se plătesc niciodată după. Mă aştept ca avocaţii mei să fie respectaţi şi să fie plătiţi înainte să semnez ordinul final. Care este onorariul total, domnule Figg?

— 600. A plătit jumătate în avans.

— 600? repetă Bradbury, mimând neîncrederea. E un onorariu foarte rezonabil, doamnă Nuxhall! De ce nu ţi-ai plătit avocatul?

Ochii i se umeziră imediat.

Avocaţii şi spectatorii nu puteau auzi amănunte, dar, cu toate acestea, nu-şi luau ochii de la DeeAnna, mai ales de la picioarele şi pantofii ei. David se dădu şi mai mult înapoi, şocat de acest şantaj în plin tribunal.

Bradbury se pregăti pentru lovitura finală. Ridică uşor tonul şi spuse:

— Nu semnez acest divorţ azi, doamnă Nuxhall! Îţi plăteşti avocatul şi apoi am să semnez actele. Ne-am înţeles?

Ştergându-şi obrajii de lacrimi, ea spuse:

— Vă rog.

— Îmi pare rău, dar eu sunt mână de fier. Insist să fie plătite toate obligaţiile – pensie alimentară, pensie pentru copil, onorarii. Sunt doar 300 de dolari. Mergeţi şi împrumutaţi-vă la o prietenă.

— Am încercat, onorată instanţă, dar…

— Vă rog. Aud asta tot timpul. Sunteţi liberă.

Ea se întoarse şi plecă, judecătorul salivând la fiecare pas al ei. Wally se uită şi el, clătinând din cap, minunându-se, gata să sară asupra prăzii.

— Altceva?

— Încă unul, domnule judecător. Joannie Brenner. Amiabil, s-au înţeles asupra bunurilor comune, fără copii şi, cel mai important, onorariul mi-a fost plătit în întregime.

— Adu-o aici.

— **N**u sunt convins că sunt făcut pentru divorţuri, recunoscu David.

Reveniţi în maşină, înaintau încet prin traficul de la prânz, lăsând în urmă Daley Center.

— Minunat, ai fost la tribunal o singură dată, timp de mai puţin de o oră, şi ţi-ai ales deja o direcţie, răspunse Wally.

— Toţi judecătorii procedează precum Bradbury?

— Ce? Te referi la protejarea avocaţilor lor? Nu, cei mai mulţi judecători au uitat cum e să fii în tranşee. Îndată ce îmbracă roba cea neagră, uită. Bradbury, el e diferit. El nu uită ce nenorociţi reprezentăm.

— Şi ce-o să se întâmple acum? DeeAnna o să-şi obţină divorţul?

— O să treacă după-amiază pe la birou să aducă banii, şi vineri o să i se semneze divorţul. Sâmbătă se căsătoreşte, iar peste vreo şase luni o să revină pentru un alt divorţ.

— Exact cum spuneam, nu sunt făcut pentru divorţuri.

— Of, e nasol, sunt de acord. 90% din ceea ce facem e nasol. Avem o grămadă de cazuri prost plătite, pentru a ne achita cheltuielile, şi visăm la un caz important. Dar aseară, David, nu visam, şi am să-ţi spun de ce. Ai auzit vreodată de un medicament numit Krayoxx, un medicament

pentru colesterol?

— Nu.

— Ei bine, o să auzi. Medicamentul ăsta îi omoară pe oameni în stânga şi-n dreapta, fără îndoială, e următorul mare val de procese colective, iar noi trebuie să ne băgăm în asta rapid. Unde mergem?

— Trebuie să mă ocup de un mic comision şi profit că suntem în centru. N-o să dureze mult.

Un minut mai târziu, David parcă ilegal în faţă la Abner's.

— Ai fost vreodată aici? întrebă el.

— A, sigur. Nu sunt multe baruri cu care să nu fiu familiarizat, David. Dar a trecut ceva timp.

— Aici mi-am petrecut ziua de ieri şi trebuie să plătesc ce am consumat.

— De ce nu ai plătit ieri?

— Pentru că nu ştiam nici unde-mi sunt buzunarele, îţi aminteşti?

— O să aştept în maşină, iar apoi se uită lung şi plin de poftă la uşa barului.

Domnişoara Spence era pe tronul ei, cu ochii strălucind, roşie în obraji, transpusă în altă lume. Abner zorea de colo-colo prin bar, prepara băuturi, turna bere, făcea să lunece pe tejghea farfuriile cu burgeri. David îl prinse în apropiere de casa de marcat şi-i spuse:

— M-am întors.

Abner zâmbi şi zise:

— Deci eşti viu până la urmă.

— Da, normal. Vin de la tribunal. Ai pe undeva pe-aici nota mea de plată?

Abner scotoci într-un sertar şi scoase un bon.

— Să zicem 130 de dolari.

— Doar atât?

David îi întinse două bancnote de 100 de dolari şi zise:

— Păstrează restul.

— Gagica ta e-acolo, spuse Abner, arătând-o cu capul pe domnişoara Spence, care pe moment îşi ţinea ochii închişi.

— Azi nu mai e la fel de drăguţă, constată David.

— Am un prieten de la finanţe, a fost pe-aici aseară şi mi-a zis că baba are opt miliarde.

— M-am răzgândit.

— Cred că te place, dar ar trebui să te grăbeşti.

— Mai bine o las în pace. Mulţumesc că te-ai îngrijit de mine.

— Nicio problemă. Mai vino pe aici din când în când.

„Puţin probabil“, se gândi David în timp ce-şi strângeau mâinile.

| CAPITOLUL 11 |

Pentru un şofer fără permis, Wally se dovedi un copilot abil. Pe undeva pe-aproape de Midway Airport, el îl îndrumă pe David printr-un labirint de străduţe, în care dădură din alte două străzi imposibile, înfundate, apoi insistă să meargă pe interzis şi făcu toate astea în timpul unui monolog neîncetat, rostind de mai multe ori: „Cunosc locul ăsta ca-n palmă“. Parcară la o curbă, în faţa unei case cu etaj aşezate de-a curmezişul, având ferestrele acoperite cu folie de aluminiu, un grătar pe verandă şi o pisică portocalie, imensă, care păzea uşa de la intrare.

— Şi cine stă aici? întrebă David, uitându-se prin împrejurimile sărace. Două adolescente sumar îmbrăcate, de vizavi, păreau fascinate de Audi-ul său lucios.

— Aici stă o încântătoare femeie pe nume Iris Klopeck, văduva lui Percy Klopeck, care a murit acum vreun an şi jumătate, la vârsta de 48 de ani. A murit în somn. Foarte trist! Au venit la mine la un moment dat pentru a divorţa, dar s-au răzgândit apoi. Din câte îmi amintesc, el era aproape obez, dar nici pe departe la fel de mare ca ea.

Cei doi avocaţi stăteau de vorbă în maşină, de parcă nici n-ar fi vrut să coboare. Doar nişte agenţi FBI în costume negre şi într-un sedan negru ar fi ieşit mai mult în evidenţă.

— Şi de ce suntem aici? întrebă David.

— Krayoxx, prietene, Krayoxx. Vreau să stau de vorbă cu Iris, să văd dacă nu cumva Percy lua medicamentul atunci când a murit.

Dacă da, atunci *voilà!* Avem încă un caz Krayoxx, a cărui valoare e undeva între două şi patru milioane. Alte întrebări?

Oh, zeci de întrebări. Mintea lui David funcţiona febril de când îşi dăduse seama că erau pe cale, aşa, pe nepusă masă, să o ia la întrebări pe doamna Klopeck despre răposatul ei soţ.

— Ştie că venim? întrebă el.

— Eu n-am sunat-o, ai sunat-o tu?

— Păi, nu.

Wally deschise larg portiera şi ieşi. David făcu acelaşi lucru fără nicio tragere de inimă şi reuşi să se încrunte la adolescentele care îi admirau maşina. Pisica portocalie refuză să se mişte de pe covorul de la uşă.

Soneria nu putea fi auzită de afară, aşa că Wally începu să apese butonul din ce în ce mai tare, în timp ce David continua să se uite nervos spre stradă. În cele din urmă se auzi lanţul şi uşa se întredeschise.

— Cine e? întrebă o femeie.

— Avocatul Wally Figg. O caut pe doamna Iris Klopeck.

Uşa se deschise şi, prin uşa de sticlă împotriva furtunii, îşi făcu apariţia Iris. Aşa grasă, cum fusese descrisă, avea pe ea ceea ce părea a fi un cearşaf bej, cu găuri pentru cap şi pentru braţe.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea.

— Sunt Wally Figg, Iris. V-am cunoscut pe dumneata şi pe Percy atunci când aveaţi de gând să divorţaţi. Cam acum trei ani. Aţi trecut pe la mine pe la birou, în Preston.

— Percy a murit, spuse ea.

— Da, ştiu. Condoleanţe. De-asta sunt aici. Vreau să vorbim despre moartea lui. Aş vrea să ştiu ce medicamente lua atunci când a murit.

— Ce mai contează?

— Contează pentru că sunt multe procese legate de medicamentele pentru colesterol, de analgezice şi de antidepresive. Unele dintre acestea au omorât mii de oameni. S-ar putea să fie vorba de foarte mulţi bani.

Urmă o pauză în care ea se uită la ei.

— Casa e alandala, spuse ea.

„Ce surpriză“, gândi David. O urmară înăuntru, într-o bucătărie îngustă şi murdară, şi se aşezară la masă. Ea pregăti o cafea instant în trei căni diferite, apoi se aşeză faţă în faţă cu ei. Scaunul lui David era dintr-un lemn şubred, gata să se prăbuşească în orice clipă. Şi al ei părea să fie la fel. Deplasarea la uşă, apoi în bucătărie, alături de prepararea cafelelor, o lăsară fără suflu. Pe fruntea ei buretoasă apărură broboane de sudoare.

În cele din urmă Wally reuşi să-l prezinte pe David doamnei Klopeck.

— David a terminat Dreptul la Harvard şi tocmai s-a alăturat firmei noastre, spuse Wally.

Ea nu-şi întinse mâna pentru a face cunoştinţă, şi nici Dl Harvard n-o făcu. Puţin îi păsa ei unde studiase David, Wally sau oricine altcineva. Respiraţia ei era la fel de zgomotoasă ca un furnal vechi. Înăuntru mirosea a urină de pisică şi a fum stătut.

Încă o dată, Wally îi prezentă ipocrit condoleanţe pentru decesul dragului de Percy, apoi trecu repede la subiect:

— Principalul medicament care mă interesează e Krayoxx, un medicament pentru colesterol. Percy îl lua când a murit?

Fără ezitare, ea spuse:

— Da. Îl lua de ani de zile. Şi eu l-am luat, dar am renunţat.

Wally fu în acelaşi timp încântat că Percy îl luase, şi dezamăgit că Iris nu-l mai ia.

— E ceva în neregulă cu Krayoxx? întrebă ea.

— O, da, foarte în neregulă, spuse Wally, frecându-şi mâinile.

El se lansă elocvent şi convingător în ceea ce urma să devină un caz împotriva Krayoxx şi împotriva Laboratoarelor Varrick. Îi prezentă doar fapte şi cifre care să-i susţină argumentaţia, preluate din cercetarea preliminară a avocaţilor specializaţi în prejudicii colective. Cită mult din procesul deschis în Fort Lauderdale. Susţinu, plin de convingere, că timpul era totul şi că Iris trebuia să lase Finley & Figg să-i preia imediat cazul.

— Cât o să mă coste? întrebă ea.

— Niciun sfanţ, îi replică Wally. Suportăm noi cheltuielile procesului şi luăm 40% din suma finală.

Cafeaua avea gust de apă sărată. După o gură, David ar fi vrut să o scuipe. Iris însă părea să o savureze. Sorbi îndelung, o plimbă prin gura ei de mamut, apoi o înghiţi.

— 40% pare cam mult, spuse ea.

— E un litigiu foarte complicat, Iris, împotriva unei corporaţii ce are zeci de miliarde de dolari şi mii de avocaţi. Priveşte lucrurile aşa: acum ai 60% din nimic. Peste un an sau doi, dacă ne angajezi pe noi, ai putea avea 60% din ceva baban.

— Cât de baban?

— E o întrebare grea, Iris, dar îmi amintesc că tu pui mereu întrebări grele. Asta mi-a plăcut mereu la tine. E o întrebare grea şi, ca să fiu sincer, nu am un răspuns, pentru că nimeni nu poate prezice ce va face juriul. Se poate ca juriul să vadă adevărul despre Krayoxx şi să i se pună pata pe cei de la Varrick, şi să-ţi dea cinci milioane de dolari. Sau se poate ca juriul să creadă minciunile scoase la înaintare de cei de la Varrick şi de avocaţii perfizi pe care-i au, şi să nu-ţi dea nimic. Cât despre mine, eu cred că acest caz se învârte pe la un milion de dolari. Însă trebuie să înţelegi, Iris, că nu pot să-ţi promit nimic. Se uită la David şi spuse: Nu-i aşa, David, că nu putem promite nimic într-un caz ca ăsta? Nimic nu e sigur.

— Aşa-i, spuse cu convingere David, noul specialist în prejudicii colective.

Ea-şi mai vărsă nişte apă sărată pe lângă gură şi se uită la Wally.

— Cu siguranţă mi-ar prinde bine, spuse. Suntem doar eu şi Clint, iar acum el lucrează doar part-time.

Wally şi David luau notiţe şi confirmară din cap, de parcă ar fi ştiut exact cine e Clint. Ea nu se deranjă să dea lămuriri.

— Trăiesc din asigurările sociale de 1 200 de dolari pe lună, aşa că oricât poţi obţine ar fi nemaipomenit.

— O să obţinem ceva pentru tine, Iris. Sunt sigur de asta.

— Când asta?

— Altă întrebarea grea, Iris. O ipoteză e că Varrick va primi o asemenea lovitură odată cu cazurile de Krayoxx, încât compania se va preda şi va cădea la înţelegere pe mulţi bani. Majoritatea avocaţilor, Printre care şi eu, ne aşteptăm ca asta să se întâmple în următorii doi ani. Cealaltă ipoteză e că Varrick va ajunge la proces în câteva dintre aceste cazuri, aşa, pentru a vedea cum stau lucrurile peste tot prin ţară, pentru a vedea ce crede juriul despre medicamentul lor. Dacă se întâmplă aşa, s-ar putea să dureze mai mult până vor fi obligaţi să cadă la înţelegere.

Chiar şi David, care era licenţiat în drept şi avea cinci ani de experienţă, începu să creadă că Wally ştia ce spune. Acesta continuă:

— Dacă se ajunge la înţelegere, iar noi suntem convinşi că aşa se va întâmpla, mai întâi se va negocia pentru cazurile de deces. Iar apoi cei de la Varrick vor fi disperaţi să caute o înţelegere şi pentru cazurile în care nu s-a ajuns la deces, cu oameni ca tine.

— Eu sunt un caz în care nu s-a ajuns la deces? întrebă ea nedumerită.

— Pentru moment. Dovezile ştiinţifice nu sunt clare, dar se pare că există un risc destul de mare ca Krayoxx să fie responsabil pentru problemele cardiace ale multor oameni care altfel erau sănătoşi.

Cum s-ar putea uita cineva la Iris şi presupune că e sănătoasă, pe David, cel puţin, îl depăşea total.

— Slavă Domnului, spuse ea şi i se umeziră ochii. Numai de-asta nu mai aveam nevoie – şi mai multe probleme cu inima.

— Nu te mai îngrijora acum, spuse Wally, fără urmă de consolare. Vom ajunge la cazul tău mai târziu. Cel mai important e să-l reprezentăm pe Percy. Tu eşti văduva lui şi principalul moştenitor; prin urmare, trebuie să mă angajezi pe mine, în calitatea ta de reprezentantă a lui.

Din haina sa boţită scoase un dosar îndoit şi plin cu acte pe care le întinse în faţa lui Iris.

— Acesta e un contract pentru servicii juridice. Ai mai semnat unul şi înainte, pentru divorţ, atunci când tu şi Percy aţi venit la mine la birou.

— Nu-mi amintesc să fi semnat aşa ceva, spuse ea.

— Îl avem la dosar. Trebuie să semnezi încă unul, înainte să mă pot

ocupa de cazul tău împotriva celor de la Varrick.

— Şi eşti sigur că e totul legal? întrebă ea ezitând, nesigură.

Lui David i se păru ciudat ca potenţialul client să-l întrebe pe avocat dacă actul era „legal“. Însă Wally nu lăsa impresia unui avocat cu standarde etice stricte. Întrebarea ei nu îl enervase.

— Toţi clienţii pe care îi reprezentăm pentru Krayoxx au semnat asta, spuse el. Iris, uite, am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să mai găseşti şi alte cazuri Krayoxx. Prieteni, rude, vecini, oricine altcineva care se poate să fi fost afectat de acest medicament. Firma noastră oferă un comision de 500 de dolari pentru cazurile de deces şi 200 de dolari pentru cele în care nu s-a ajuns la deces, care ne sunt aduse la cunoştinţă. Bani gheaţă.

Ochii i se uscară dintr-odată. Apoi se îngustară, iar apoi îi încolţi un zâmbet pe buze. Se gândea deja la alţii.

David reuşi să-şi păstreze o mină avocăţească uşor încruntată, în timp ce mâzgălea tot felul de prostii în blocnotesul lui, şi încerca să digere ce auzea. Era etic aşa ceva? Era legal? Mită în bani, pentru a face rost de noi cazuri?

— Se întâmplă să ştii vreun alt caz de deces legat de Krayoxx? întrebă Wally.

Iris aproape că spuse ceva, dar se abţinu. Era clar că avea un nume.

— 500 de dolari, da? spuse ea, plimbându-şi repede privirea de la David la Wally.

— Da, asta-i înţelegerea. Cine este?

— Un bărbat la două străzi mai încolo, care obişnuia să joace poker cu Percy şi care a crăpat anul trecut, în timp ce făcea duş, la două luni după ce a murit Percy. Ştiu sigur că lua Krayoxx.

Ochii lui Wally erau avizi.

— Cum îl cheamă?

— Ai zis bani gheaţă, da? 500 bani gheaţă. Aş vrea să-i văd, domnule Figg, înainte să îţi dau un alt caz. Chiar am nevoie de ei.

Deranjat pentru o clipă, Wally plusă cu o minciună convingătoare:

— Păi, în mod normal, facem retrageri din contul de cheltuieli pentru litigii al firmei, ca să nu-l supărăm pe contabilul nostru, mă-înţelegi?

Ea-şi încrucişă la piept braţele ca nişte buşteni, îşi îndreptă coloana vertebrală, îşi îngustă ochii şi spuse:

— Foarte bine. Du-te, scoate banii şi adu-mi-i. Iar apoi o să-ţi spun numele.

Wally îşi căută portofelul.

— Nici nu ştiu dacă am atâţia bani la mine. David, tu cât ai?

David îşi duse instinctiv mâna la portofel. Plină de suspiciune, Iris se uita cum cei doi avocaţi se scotoceau după bani. Wally scoase trei bancnote de 20 de dolari şi una de cinci dolari, şi se uita plin de speranţă la David, care găsi 220 de dolari, în diverse combinaţii de bancnote. Dacă nu s-ar fi oprit la Abner's să plătească nota, ar mai fi avut nevoie doar de 15 dolari pentru a acoperi comisionul lui Iris.

— Şi eu care credeam că avocaţii sunt plini de bani, remarcă Iris.

— Îi ţinem la bancă, îi dădu Wally replica, fără să cedeze o clipă. Se pare că avem vreo 285 de dolari. O să trec din nou mâine pentru restul.

Iris clătină din cap în semn că nu.

— Haide, Iris, pledă Wally. Acum eşti clienta noastră. Suntem în aceeaşi echipă. Vorbim de o înţelegere viitoare pentru sume uriaşe, şi tu nu ai încredere în noi pentru 200 de dolari?

— Accept să-mi daţi un înscris, spuse ea.

Ajunşi aici, David ar fi preferat să-şi spună părerea, să arate o oarecare mândrie, să ia banii de pe masă şi pa la revedere. Însă era departe de a fi sigur pe sine şi ştia că nu e treaba lui. Wally, pe de altă parte, era ca un câine turbat. Încropi repede un înscris pe blocnotesul său, îl semnă şi îi făcu vânt pe masă. Iris îl citi fără grabă, dezaprobator, apoi i-l întinse lui David.

— Semnează-l şi tu, spuse ea.

Pentru prima dată de la marea sa evadare, David Zinc îşi puse la îndoială alegerea. Cu aproximativ 48 de ore în urmă, lucra la o refinanţare complicată, cu obligaţiuni de mare valoare, puse în vânzare de guvernul Indiei. În total, afacerea se învârtea în jurul a 15 milioane de dolari. Acum, în noua sa viaţă de avocat al străzii, era intimidat de o femeie de 180 de kile, care îi cerea să semneze o bucată de hârtie fără valoare.

Ezită, trase adânc aer în piept, îl fulgeră pe Wally cu o privire consternată, apoi semnă.

*

Cartierul sărac devenea din ce în ce mai sordid, pe măsură ce îl străbăteau mai departe. „Două străzi mai încolo", după spusele lui Iris, erau mai degrabă vreo cinci şi, când reuşiră să găsească locuinţa şi să parcheze în faţa ei, David îşi făcea deja griji privind siguranţa lor.

Căsuţa văduvei Cozart era o fortăreaţă – o casă mică, din cărămizi, aşezată pe un teren îngust şi delimitat cu un gard de sârmă, înalt de cinci metri. După spusele lui Iris, Herb Cozart era în conflict cu golanii

de adolescenţi negri care bântuiau pe străzi. Îşi petrecea mare parte a zilei stând pe verandă, cu arma în mână, uitându-se la mucoşi şi înjurându-i dacă veneau prea aproape. Când murise, cineva le legase baloane de gard. Tot după spusele lui Iris, doamna Cozart avea de gând să se mute.

Scoţând cheia din contact, David se uită în josul străzii şi exclamă:

— O, Doamne!

Wally încremeni, se uită în aceeaşi direcţie şi spuse:

— S-ar putea să fie interesant.

Cinci adolescenţi negri, îmbrăcaţi cu toţii ca nişte rapperi adevăraţi, observaseră Audi-ul lucios şi îl cercetau cu interes de la 50 de metri distanţă.

— Cred că o să rămân la maşină, spuse David. Descurcă-te singur de data asta.

— Că bine zici. O să fiu scurt.

Wally ieşi din maşină, luându-şi servieta. Iris sunase înainte, iar doamna Cozart stătea pe verandă.

Banda înainta spre Audi. David blocă uşile şi se gândi ce bine ar fi fost să aibă orice fel de pistol, doar pentru a se proteja. Ceva să le arate băieţilor, pentru a-i face să-şi mute distracţia în altă parte. Înarmat însă doar cu un telefon mobil, şi-l fixă la ureche şi se prefăcu adâncit în conversaţie pe măsură ce banda venea tot mai aproape. Îi înconjurară maşina, vorbind neîncetat, deşi David nu putea înţelege ce-şi spuneau. Minutele treceau şi David se aştepta să vadă cum o cărămidă o să-i spargă geamul. Se adunară lângă bara de protecţie din faţă, şi toţi cinci se lăsară pe spate, de parcă ar fi fost maşina lor şi simţeau nevoia să o folosească pentru a se odihni. O mişcară uşor, atenţi să nu o zgârie, să nu o strice. Apoi unul dintre ei aprinse un joint şi îl trecură de la unul la altul.

David se gândi să pornească motorul şi să plece de acolo, dar asta ar fi generat mai multe probleme, abandonarea bietului Wally nefiind cea mai neînsemnată dintre ele. Se gândi să coboare geamul şi să înceapă să-i ia prieteneşte peste picior pe băieţi, dar ei nu păreau deloc prietenoşi.

Cu coada ochiului, David văzu cum se deschide larg uşa casei doamnei Cozart şi cum Wally iese din casă ca o furtună. Wally căută în servietă, scoase un pistol de mână foarte mare şi strigă:

— FBI! Jos de pe maşină!

Băieţii erau prea surprinşi pentru a se mişca sau pentru a se mişca suficient de repede, aşa că Wally ţinti în sus şi trase un foc ce răsună ca un tun. Cei cinci o luară la goană, se împrăştiară, se făcură nevăzuţi.

Wally îndesă pistolul înapoi în geantă şi se sui în maşină.

— Hai să plecăm de-aici, zise.

David accelera deja.

— Golani, blestemă Wally.

— Ai tot timpul o armă la tine? întrebă David.

— Am permis. Da, o port tot timpul cu mine. În profesia asta, s-ar putea să ai nevoie de una.

— Şi majoritatea avocaţilor au armă?

— Nu-mi pasă ce fac majoritatea avocaţilor, da? Nu e treaba mea să-i protejez. Am fost atacat de două ori în oraşul ăsta, aşa că nu o să mă mai las atacat încă o dată.

David luă o curbă şi se grăbi să părăsească acel cartier.

Wally continuă:

— Nebuna asta voia şi ea bani. Iris, bineînţeles, a sunat-o şi i-a zis că venim şi i-a zis şi despre comision, dar, pentru că femeia e nebună, tot ce a auzit a fost partea cu cei 500 de dolari.

— Ai convins-o şi pe ea?

— Nu. Îmi cerea bani, ceea ce e o prostie, pentru că Iris ar fi trebuit să ştie că ne-a luat toţi banii.

— Unde mergem acum?

— La birou. N-a vrut să-mi spună nici măcar data când a murit bărbatu-său, aşa că m-am gândit că o să facem o căutare şi o să aflăm. Faci tu asta când ajungem la birou?

— Dar el nu e clientul nostru.

— Nu, el e mort. Şi pentru că nevastă-sa e nebună, şi vreau să zic că femeia asta chiar e sărită de pe fix, putem obţine ca tribunalul să numească un funcţionar care să aprobe procesul. Există mai multe căi de a jupui o pisică, David! O să le înveţi tu.

— O, învăţ. Nu e ilegal să tragi un foc de armă în oraş?

— Măi să fie, chiar te-au învăţat câte ceva ăştia de la Harvard. Da, aşa este, şi la fel de ilegal e să tragi un foc de armă care pătrunde în capul cuiva. Se numeşte crimă şi are loc cel puţin o dată pe zi aici, în Chicago. Şi, pentru că sunt atâtea crime, poliţia e depăşită de situaţie şi nu are timp de pierdut pentru focurile de armă trase inofensiv în aer. Te gândeşti să mă torni la poliţie sau ceva?

— Nu. Doar eram curios. Şi Oscar are o armă la el?

— Nu cred, dar ţine una într-un sertar de la birou. Oscar a fost atacat o dată, la birou, de un client furios. Era vorba despre un simplu divorţ amiabil, fără alte contestaţii, iar Oscar a găsit cumva o cale să piardă procesul.

— Cum poţi pierde un divorţ amiabil?

— Nu ştiu, dar să nu-l întrebi pe Oscar, da? E încă un subiect sensibil. În sfârşit, i-a spus clientului că va trebui să redeschidă acţiunea şi să treacă din nou prin întregul proces, iar clientul a luat-o razna şi l-a snopit în bătaie pe Oscar.

— Oscar pare să-şi poată purta singur de grijă. Tipul trebuie să fi fost unul dat naibii.

— Cine a zis că era un el?

— O femeie?

— Da. O femeie foarte grasă şi furioasă, dar o femeie totuşi. A avut un avantaj asupra lui, că l-a lovit cu ceaşca de cafea – de porţelan, nu de hârtie – direct între ochi. Apoi a pus mâna pe umbrela lui şi a început să-i dea. 14 copci. O chema Vallie Pennebaker, nu a uitat-o niciodată.

— Cine i-a despărţit?

— Rochelle a ajuns la ei în cele din urmă – Oscar se jură că nu s-a grăbit – şi a oprit-o pe Vallie şi-a potolit-o. Apoi a sunat la poliţie, iar ei au luat-o pe Vallie şi au acuzat-o de atac deosebit de grav. Ea a contraatacat cu un proces de malpraxis. A fost nevoie de doi ani şi de vreo 5 000 de dolari pentru a ajunge la o înţelegere. Acum Oscar ţine o armă în birou.

„Oare ce-ar zice cei de la Rogan Rothberg?“ se întrebă David. Avocaţi care poartă arme. Avocaţi care pretind că sunt agenţi FBI şi care trag în aer. Avocaţi bătuţi la sânge de clienţi nemulţumiţi.

Aproape că-i venea să-l întrebe pe Wally dacă şi el fusese vreodată atacat de vreun client, dar îşi ţinu gura şi nu profită de ocazie. Se gândi că ştie răspunsul.

| CAPITOLUL 12 |

Reveniră la adăpostul aparent al biroului pe la 16.30. Imprimanta scotea foaie după foaie. Rochelle era la masă, sortând şi aranjând teancurile de scrisori.

— Ce i-ai făcut lui DeeAnna Nuxhall? se răţoi ea la Wally.

— Să zicem că divorţul ei a fost amânat până când găseşte o cale de a-şi plăti avocatul. De ce?

— A sunat de trei ori, plângând şi turuind ca o moară stricată. Voia să ştie când te întorci. Vrea să te vadă neapărat.

— Bun. Asta înseamnă că a făcut rost de bani.

Wally se uită pe o scrisoare dintr-un teanc de pe masă. Îi înmână una lui David, care o luă şi începu să o citească. A fost imediat prins de prima frază: „Feriţi-vă de Krayoxx!“

— Hai să ne apucăm să le semnăm, zise Wally. Le vreau la poştă în după-amiaza asta. Timpul trece.

Scrisorile aveau antetul Finley & Figg şi erau trimise de către Onorabilul Wallis T. Figg, avocat. După „Al dumneavoastră“ mai era loc doar pentru o singură semnătură.

— Ce-ar trebui să fac eu? întrebă David.

— Pune-te şi semnează cu numele meu, îi răspunse Wally.

— Poftim?

— Pune-te şi semnează cu numele meu. Ce, doar nu crezi că o să semnez eu toate cele 3 000 de scrisori?

— Aşa că îţi falsific eu semnătura?

— Nu. Confirm că îţi acord autoritatea de a semna cu numele meu aceste scrisori, explică Wally, rostind apăsat fiecare cuvânt, de parcă i-ar fi vorbit unui idiot. Apoi se uită la Rochelle şi spuse: Şi tu la fel.

— Am semnat deja vreo sută, spuse ea, înmânându-i o altă scrisoare lui David. Uită-te la semnătură. Şi un copil de clasa întâi s-ar descurca.

Semnătura era o mâzgălitură care nu presupunea niciun efort, şi începea cu o buclă care era probabil menită să fie un W, iar apoi se transforma vertiginos fie într-un T, fie într-un F. David luă una dintre scrisorile pe care tocmai le semnase Wally şi-i compară semnătura cu cea falsificată de Rochelle. Semănau puţin, dar erau ambele ilizibile şi

indescifrabile.

— Da, nu arată foarte bine, observă David.

— Nu contează ce scrii acolo, oricum nu poate descifra nimeni, interveni ea.

— Eu cred că are distincţie, spuse Wally, semnând în continuare. Acum ne putem apuca de treabă cu toţii?

David se aşeză şi începu să execute câteva încercări de semnătură. Rochelle le împăturea, le punea în plic şi lipea timbrele. După câteva minute, David întrebă:

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Clienţii din baza noastră de date, îi răspunse Wally plin de importanţă. Peste 3 000 de nume.

— Începând de când?

— Cam de-acum 20 de ani, răspunse Rochelle.

— Deci de unii dintre ei nu s-a mai auzit de ani de zile, nu?

— Exact, zise ea. Probabil că unii au murit; alţii s-au mutat. Mulţi dintre ei nu vor fi foarte încântaţi să primească o scrisoare de la Finley & Figg.

— Dacă au murit, să sperăm că e de la Krayoxx, îi ieşi lui Wally pe gură, iar apoi râse tare.

Nici David, nici Rochelle nu gustară gluma. Câteva minute se scurseră în tăcere. David se gândea la biroul lui de sus şi la câte erau de făcut. Rochelle se uita la ceas, aşteptând să se facă cinci după-amiaza. Wally era fericit să pescuiască noi clienţi.

— La ce fel de răspuns te aştepţi? întrebă David.

Rochelle îşi dădu ochii peste cap ca pentru a sugera „Zero“.

Wally se opri o clipă şi îşi scutură mâna, care-i amorţise semnând.

— Foarte bună întrebare, recunoscu el, apoi se frecă pe bărbie şi se uită în tavan, gândindu-se cum să răspundă la o asemenea întrebare complexă.

— Să presupunem că 1% din populaţia adultă a acestei ţări ia Krayoxx. Acuma…

— De unde până unde un procent? îl întrerupse David.

— Din cercetări. E la dosar. Ia-l acasă diseară şi vezi cum stau lucrurile. Deci, aşa cum spuneam, 1% din clienţii noştri înseamnă vreo 30 de oameni. Dacă 20% dintre ei au avut probleme cu inima sau accidente vasculare, atunci ne rămân cam cinci, şase cazuri. Poate şapte sau opt, cine ştie. Şi dacă, aşa ca mine, sunteţi de părere că un caz, de deces mai ales, valorează vreo două milioane, atunci avem în faţă o sumă frumuşică. Am senzaţia că nimeni de aici nu mă crede, dar nu am

de gând să mă cert pentru asta.

— Nu am spus nimic, îi răspunse Rochelle.

— Eram curios, doar atât, zise David.

Mai trecură câteva minute, apoi David întrebă:

— Şi când deschidem un mare proces?

Wally, expertul, îşi drese vocea de parcă s-ar fi pregătit să ţină o cuvântare:

— Foarte curând. O avem pe Iris Klopeck, aşa că am putea chiar şi mâine, dacă am vrea. Am de gând să o aduc şi pe văduva lui Chester Moreno, de îndată ce termină cu înmormântarea. Scrisorile astea pleacă azi; peste vreo două zile o să înceapă să sune telefoanele. Cu puţin noroc, s-ar putea să avem vreo şase cazuri după o săptămână, apoi deschidem acţiunea. Mâine o să încerc să fac un plan. În procesele astea de prejudicii colective e important să te mişti repede. O să lansăm prima bombă aici, la Chicago, o să se scrie în ziare şi fiecare om care ia Krayoxx o să-l arunce la gunoi şi o să ne sune.

— O, Doamne! exclamă Rochelle.

— „O, Doamne“ are dreptate. Stai să ajungem la înţelegere şi o să-ţi arăt eu un alt „O, Doamne!“

— Tribunalul local sau cel federal? întrebă David, grăbindu-se să înăbuşe cearta.

— Bună întrebare! Aş vrea să faci ceva cercetări asupra problemei. Dacă mergem la un tribunal local, îi putem da în judecată şi pe medicii care le-au prescris Krayoxx clienţilor noştri. Asta înseamnă mai mulţi acuzaţi, dar şi mai mulţi avocaţi ai apărării, foarte buni, care să ne facă probleme. Sincer vorbind, Laboratoarele Varrick au destui bani ca să ne facă pe toţi fericiţi, aşa că sunt tentat să nu-i implic şi pe medici. La tribunalul federal, pe de altă parte, întrucât litigiul Krayoxx va deveni unul naţional, putem intra în reţeaua de procese colective şi le putem călca pe urme. Nimeni nu se aşteaptă de fapt să se ajungă la proces cu aceste cazuri, iar atunci când vor începe negocierile pentru a cădea la înţelegere, trebuie să fim pe lângă cei mari.

Din nou, Wally părea că le ştie pe toate atât de bine, încât David era gata-gata să-l creadă. Dar era deja de destulă vreme în firmă ca să ştie că Wally nu se ocupase niciodată de vreun caz de prejudicii colective. Şi nici Oscar.

Uşa biroului lui Oscar se deschise şi acesta ieşi cu obişnuita-i încruntare şi cu o expresie obosită.

— Ce dracu’-i asta? zise el amabil.

Nu-i răspunse nimeni. Merse până la masă, luă o scrisoare, iar apoi o

lăsă să-i cadă. Tocmai voia să spună ceva, când uşa de la intrare se deschise cu zgomot şi îşi făcu apariţia un individ înalt, îndesat, solid şi tatuat, care începu să urle de răsună încăperea:

— Care dintre voi e Figg?!

Fără nicio ezitare, Oscar şi David, şi chiar şi Rochelle îl arătară pe Wally, care încremenise speriat. În spatele intrusului era o paraşută în rochie galbenă, DeeAnna Nuxhall, de la tribunal, iar ea strigă:

— El e, Trip, ăla mic şi gras!

Trip se îndreptă direct către Wally, gata să-l omoare. Toţi ceilalţi se îndepărtară de masă, lăsându-l pe Wally să se apere singur. Trip îl ameninţă pe Wally cu pumnii prin aer de câteva ori şi zise:

— Figg, măscăriciu' dracului, ai grijă! Sâmbătă ne căsătorim, aşa că fata mea are nevoie să termine treaba cu divorţul mâine. Care-i problema?

Wally, stând încă pe scaun, chircit, în aşteptarea unei lovituri, spuse:

— Păi, aş vrea să-mi primesc plata.

— Dar ţi-a promis că o să te plătească mai târziu, nu?

— Sigur că da, îi sări DeeAnna în ajutor.

— Dacă mă atingi, o să pun să fii arestat, zise Wally. Şi din puşcărie nu poţi să te-nsori.

— Ţi-am zis că face pe deşteptul, ciripi DeeAnna.

Fiindcă avea nevoie să dea în ceva, dar încă nu era gata să-l ia la bătaie pe Wally, Trip mătură cu mâna un teanc de scrisori care zburară prin aer.

— Încheie divorţul, da, Figg? O să fiu la tribunal mâine şi, dacă fata mea nu e divorţată mâine, o să te cotonogesc chiar acolo, în sala de tribunal.

— Cheamă poliţia! urlă Oscar la Rochelle.

Trip avea nevoie de ceva mai dramatic, aşa că puse mâna pe o carte groasă de drept şi o aruncă în fereastra din faţă. Geamul se sparse şi cioburile căzură cu zgomot pe verandă. AC chelălăi, dar se retrase într-un loc ascuns, sub biroul lui Rochelle.

Ochii lui Trip scăpărau.

— O să-ţi rup gâtul, Figg, ai înţeles?

— Dă-i una, Trip, îl îndemnă DeeAnna.

David se uită la canapea şi văzu acolo servieta lui Wally. Se apropie de ea.

— Mâine o să fim la tribunal, Figg. O să fii acolo?

Trip făcu un pas mai aproape. Wally luă o poziţie de apărare. Rochelle încercă să se îndrepte spre birou, iar asta îl supără pe Trip.

— Nu te mişca! Nu chemi pe nimeni.

— Cheamă poliţia! urlă Oscar din nou, dar nu făcu niciun efort să sune chiar el la poliţie.

David se apropie şi mai mult de servietă.

— Vorbeşte, Figg, îi ceru Trip.

— M-a făcut de râs în faţa întregului tribunal, se smiorcăi DeeAnna.

Era clar că voia să se lase cu sânge.

— Eşti un nemernic, Figg, ştii asta?

Wally tocmai dădea să spună ceva inteligent, când Trip îl atinse în cele din urmă. Îl îmbrânci pe avocat mai puţin violent decât te-ai fi aşteptat de la un individ ca el, dar era totuşi un atac.

— Hei, ia vezi! îi strigă Wally, pocnindu-l peste mână.

David deschise repede servieta şi scoase de acolo un Colt Magnum 44, mare şi negru. Nu ştia dacă mai pusese vreodată mâna pe un pistol şi nu era sigur că o poate face acum fără să-i zboare din mână, dar ştia că nu trebuia să atingă trăgaciul.

— Ia aici, Wally, spuse el şi puse pistolul pe masă.

Wally îl înşfăcă şi se ridică de pe scaun, iar regulile jocului se schimbară dramatic.

Trip făcu un pas în spate şi rosti cu voce ascuţită:

— Fir’aş al naibii!

DeeAnna se ascunse în spatele lui, smiorcăindu-se. Rochelle şi Oscar erau la fel de uluiţi de armă ca şi Trip. Wally nu îndreptă arma către cineva anume, dar o ţinea în aşa fel încât nu exista urmă de îndoială că putea să descarce câteva gloanţe în numai o secundă şi că o va face.

— Mai întâi, vreau să-ţi ceri scuze, spuse el, apropiindu-se de Trip, care-şi pierduse aerul mândru. Ai tupeu să vii aici cu pretenţii, când femeia ta nu-şi plăteşte datoriile.

Trip, care, fără îndoială, avea ceva experienţă cu armele, se uită la Colt şi spuse umil:

— Da, normal, ai dreptate, omule.

— Cheamă poliţia, doamnă Gibson, spuse Wally, iar ea sună la 911.

AC îşi scoase capul de sub birou şi mârâi la Trip.

— Vreau 300 de dolari pentru divorţ şi 200 de dolari pentru geam, îi ceru Wally.

Trip continua să se dea înapoi, cu DeeAnna care, practic, nu se vedea din spatele său.

— Calmează-te, omule, zise Trip, cu ambele palme ridicate şi îndreptate spre Wally.

— O, sunt foarte calm.

— Fă ceva, iubi, zise DeeAnna.

— Ce? Tu vezi cât e de mare chestia aia?

— Nu putem pur şi simplu să plecăm de-aici? întrebă ea.

— Nu, răspunse Wally. Nu, până nu vine poliţia.

Mai ridică arma câţiva centimetri, atent să nu fie îndreptată direct către Trip.

Rochelle plecă de la birou şi se duse în bucătărie.

— Fii calm, omule, insistă Trip. Plecăm.

— Nu plecaţi nicăieri.

Poliţia sosi în câteva minute. Poliţiştii îi puseră cătuşele lui Trip şi îl aşezară pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. DeeAnna plângea fără să impresioneze pe nimeni, apoi încercă să flirteze cu poliţiştii, iar asta se dovedi ceva mai util. Până la urmă, totuşi, Trip fu ridicat sub acuzaţia de atac la persoană şi vandalism.

Când toată agitaţia se potoli, Rochelle şi Oscar se duseră acasă, lăsându-i pe Wally şi pe David să mătură cioburile şi să termine de semnat scrisorile despre Krayoxx. Lucrară la ele timp de o oră, semnându-le automat cu numele lui Wally şi discutând despre cum să rezolve cu geamul spart. Nu avea să fie înlocuit până în ziua următoare, iar biroul nu putea fi lăsat peste noapte cu un geam spart. Preston nu era un cartier periculos, dar nimeni nu-şi lăsa cheile în contact sau uşa deschisă. Wally tocmai se hotărâse să doarmă la birou, pe canapea, lângă masă, cu AC alături şi cu Coltul la îndemână, când se deschise din nou uşa, iar DeeAnna îşi făcu apariţia pentru a doua oară.

— Ce cauţi aici? o luă Wally la rost.

— Trebuie să stăm de vorbă, Wally, spuse ea cu o voce nesigură şi mult mai blândă.

Se aşeză pe un scaun în apropiere de biroul lui Rochelle şi îşi puse picior peste picior într-un fel care lăsa să i se vadă pulpele cât mai mult. Avea picioare foarte frumoase şi purta aceiaşi pantofi de agăţat pe care îi purtase şi la tribunal de dimineaţă.

— O-la-la, spuse Wally suspinând. Şi despre ce ai vrea să stăm de vorbă? o întrebă apoi.

— Cred că a băut ceva, îi şopti David, în timp ce el continua să semneze.

— Nu sunt sigură că vreau să mă mărit cu Trip, îi anunţă ea.

— E o brută, un ratat, DeeAnna. Tu poţi mai mult decât atât.

— Dar chiar vreau să divorţez, Wally. Nu mă poţi ajuta cu asta?

— Atunci, plăteşte-mă.

— Nu pot face rost de bani până mâine, decât după ce mergem la tribunal. Mă jur că e adevărat.

— Îmi pare rău, atunci.

David hotărî că, dacă ar fi fost cazul lui, el ar fi făcut tot ce era nevoie pentru a încheia divorţul, astfel încât să scape de DeeAnna şi de Trip. Pentru 300 de dolari nu merita să treacă prin toate astea.

Îşi schimbă poziţia picior peste picior, iar fusta i se ridică şi mai sus.

— Wally, mă gândeam că am putea să facem o altă înţelegere, ştii, numai noi doi.

Wally oftă, se uită la picioarele ei, se gândi o clipă şi spuse:

— Nu pot. Trebuie să rămân aici peste noapte, pentru că un nenorocit a spart geamul din faţă.

— Atunci o să rămân şi eu, susură ea, lingându-şi buzele roşii şi lucioase.

Wally nu avea voinţa necesară pentru a fugi de aceste situaţii, nu că le-ar fi întâlnit la tot pasul! Rareori avea câte o clientă atât de deschisă şi cu intenţii atât de vădite. De fapt, în acest moment teribil, dar în acelaşi timp excitant, nu-şi putea aminti de alta la fel de uşoară.

— S-ar putea să iasă ceva, zise el, uitându-se lacom la DeeAnna.

— Eu am plecat, spuse David, sărind în picioare şi luându-şi servieta.

— Poţi să mai rămâi, îi zise ea.

Viziunea fu instantanee şi oribilă – David, cu o căsnicie fericită, dând târcoale unei târfe drăguţe, cu tot atâtea divorţuri la activ ca şi avocatul ei grăsuţ şi dezbrăcat. David se grăbi spre uşă şi o trânti în urma sa.

Barul lor preferat era la Lincoln Park, unde puteau ajunge pe jos. Se întâlniseră adesea acolo pentru o cină frugală înainte de închiderea bucătăriei, la ora 11, când David se târa spre casă după o zi epuizantă la birou. În seara asta însă, ajunseră înainte de ora nouă şi găsiră localul aglomerat. Masa lor era într-un colţ.

La un moment dat, pe la mijlocul carierei sale de cinci ani la Rogan Rothberg, David adoptase politica de a nu discuta despre serviciu şi de a nu-şi aduce niciodată acasă problemele de la serviciu. Erau atât de neplăcute şi de dezgustătoare, şi de plicticoase, încât pur şi simplu nu putea să i le împărtăşească lui Helen. Ea era mulţumită de această politică, aşa că de obicei vorbeau despre studiile ei sau despre ce mai făceau prietenii lor. Însă lucrurile erau dintr-odată altfel. Gata cu marea firmă şi cu clienţii fără chip, şi cu dosarele lor anoste. Acum David avea de-a face cu oameni în carne şi oase, care făceau chestii incredibile, ce trebuiau repovestite în amănunt. De exemplu, cele două conflicte

aproape armate, cărora David le supravieţuise alături de tovarăşul său, Wally. La început, Helen refuză categoric să creadă că Wally chiar trăsese un foc de armă în aer pentru a-i împrăştia pe acei golani, dar se mai înmuie în cele din urmă, datorită tenacităţii cu care David povestea. Nici întâmplarea cu Trip nu o crezuse de prima dată. La fel de sceptică fusese şi în legătură cu târgul încheiat între Wally şi judecătorul Bradbury, în plină sală de judecată, cu privire la DeeAnna Nuxhall. Nu-i venea să creadă că bărbatul ei se scotocise după bani în faţa lui Iris Klopeck, iar apoi semnase un înscris pentru restul de bani. Că Oscar fusese snopit în bătaie de o clientă furioasă era ceva mai uşor de crezut.

Păstrând la final partea cea mai interesantă, David încheie povestea despre prima sa zi de neuitat la Finley & Figg cu cireaşa de pe tort:

— Şi, draga mea, chiar acum, când stăm de vorbă, Wally şi DeeAnna sunt goi pe canapea, făcându-şi de cap cu geamul deschis şi cu câinele păzindu-i, onorariul neplătit fiind satisfăcut într-un mod spectaculos.

— Minţi.

— Aş vrea eu! Cei 300 de dolari vor fi daţi uitării, iar mâine la prânz DeeAnna va fi o femeie divorţată.

— Ce om de nimic!

— Care din ei?

— Păi, amândoi. Şi majoritatea clienţilor tăi trebuie să plătească aşa?

— Mă îndoiesc. Ţi-am zis de Iris Klopeck. Presupun că ea se încadrează mai bine în profilul clientului acestei firme. Onorariul la pat nu cred că ar rezista kilogramelor ei.

— Nu poţi lucra pentru oamenii ăştia, David. Ce naiba! Dă-ţi demisia de la Rogan, dacă vrei, dar hai să găsim o altă firmă. Clovnii ăştia doi nu sunt decât nişte escroci. Cum rămâne cu etica profesională?

— Nu cred că şi-au petrecut prea mult timp vorbind despre etică.

— De ce să nu căutăm o firmă mijlocie, cu oameni drăguţi, care nu au arme şi nu aleargă după ambulanţe, şi nu dau munca pe sex?

— Şi care e specializarea mea, Helen?

— Ceva cu obligaţiuni.

— Exact. Ştiu foarte multe despre obligaţiunile de mare valoare, pe termen lung, emise de guverne şi de corporaţii străine. Asta e tot ce ştiu în drept, pentru că asta e tot ce am făcut în ultimii cinci ani. Pune asta într-un CV şi singurii care vor suna vor fi o mână de snobi de la alte firme mari, la fel ca Rogan, care s-ar putea să aibă nevoie de cineva ca mine.

— Dar poţi învăţa.

— Sigur că pot, dar nimeni nu angajează, pe un salariu bun, un avocat

cu experienţă de cinci ani, pe care să-l ia de la bastonaşe. Ei cer experienţă, iar eu nu am.

— Aşa că Finley & Figg e singurul loc unde poţi munci?

— Sau altul la fel. O să mă gândesc că e ca o practică timp de un an sau doi, iar apoi poate îmi deschid propria firmă.

— Nemaipomenit! Te-ai dus o zi la muncă şi te gândeşti deja la plecare.

— Nu chiar. Îmi place acolo.

— Ţi-ai pierdut minţile.

— Da, şi e atât de eliberator!

| CAPITOLUL 13 |

Schema lui Wally de a trimite scrisori în masă se dovedise inutilă. Jumătate dintre acestea se întorseseră din diverse motive. Telefonul se încinsese un pic în săptămâna următoare, însă majoritatea apelurilor fuseseră de la foşti clienţi care cereau să fie scoşi din lista de corespondenţă a firmei Finley & Figg. Fără să se dea bătut, Wally deschise o acţiune judecătorească la Tribunalul de pe lângă Districtul de Nord al Statului Illinois, în numele lui Iris Klopeck şi al lui Millie Marino, precum şi al altora care vor fi nominalizaţi mai târziu, sub acuzaţia că rudele acestora decedaseră în urma folosirii medicamentului Krayoxx, produs şi comercializat de Laboratoarele Varrick. Încercând marea cu degetul, Wally ceru o despăgubire totală de 100 de milioane de dolari şi solicită un proces cu juraţi.

Deschiderea acţiunii nu fusese nici pe departe atât de spectaculoasă pe cât şi-ar fi dorit el. Încercase cu disperare să atragă atenţia mass-mediei, dar interesul fusese redus. În loc să-l deschidă online, el şi David, îmbrăcaţi amândoi în cele mai bune costume negre ale lor, se suiră în maşină şi se duseră în centru, la Tribunalul Everett M. Dirksen, şi înmânară personal funcţionarului dosarul de 20 de pagini. Nu era acolo niciun reporter şi niciun fotograf, iar asta îl supără pe Wally. Îl convinse pe un funcţionar inferior să le facă o poză în timp ce aceşti doi avocaţi, cu zâmbetul pe buze, înaintau actele pentru proces. Întors la birou, trimise prin e-mail fotografia şi informaţiile despre proces către *Tribune, Sun-Times, Wall Street Journal, Newsweek* şi zeci de alte publicaţii.

David se ruga ca fotografia să scape neobservată, dar Wally avu noroc. Un reporter de la *Tribune* sună la birou şi i se făcu imediat legătura cu entuziastul avocat Figg. Avalanşa de publicitate începuse.

A doua zi dimineaţă, pe prima pagină, în partea de jos, era următorul articol: „Avocat din Chicago atacă Laboratoarele Varrick pentru Krayoxx“. Articolul rezuma procesul şi spunea că avocatul Wally Figg „se descrie ca fiind un specialist în procese colective“. Finley & Figg era o „firmă-butic“ cu o lungă istorie de procese intentate marilor companii de medicamente. Totuşi, reporterul adulmecă pe ici, pe colo şi cită doi avocaţi bine-cunoscuţi, care declarau că, practic, nu auziseră niciodată

de firma asta. Şi nu exista niciun istoric al unor procese similare deschise de Finley & Figg în ultimii 10 ani. Cei de la Varrick răspunseră agresiv, apărându-şi produsul, promiţând o apărare puternică şi „un proces corect, în faţa unui juriu imparţial, care să le refacă reputaţia“. Fotografia era mai degrabă mare. Asta îl măguli pe Wally şi îl stânjeni pe David. Ce mai pereche: Wally cu chelie, rubicond şi prost îmbrăcat, în timp ce David era mai înalt, mai bine îmbrăcat şi mai tânăr.

Povestea împânzi internetul, iar telefonul începu să sune non-stop. Din când în când, Rochelle era depăşită de situaţie şi o mai ajuta David. Unii dintre cei care sunau erau reporteri, alţii erau avocaţi în căutare de informaţii, dar cei mai mulţi erau oameni care luau Krayoxx, speriaţi şi confuzi. David nu prea ştia ce să le spună. Strategia firmei, dacă putea fi numită astfel, era să se aleagă doar cazurile de deces, iar apoi cândva, în viitor, nu se ştie când, să se ocupe şi de cazurile unor clienţi care nu decedaseră şi să se facă o acţiune colectivă. David nu ştia nici el prea bine.

Cu telefonul sunând întruna şi cu agitaţia din jur, chiar şi Oscar ieşi din birou şi manifestă un oarecare interes. Mica sa firmă nu fusese niciodată martora unei activităţi atât de febrile şi poate că într-adevăr acesta era momentul lor de glorie. Poate că, în sfârşit, avea şi Wally dreptate. Poate, doar poate, asta avea să le aducă bani frumoşi, ceea ce însemna, după multă aşteptare, divorţul atât de dorit, urmat imediat de pensionare.

Spre sfârşitul zilei, cei trei avocaţi se reuniră în jurul mesei, pentru a-şi compara notiţele. Wally era în priză, aproape asudat. Îşi flutură carneţelul în aer şi spuse:

— Avem aici patru cazuri de deces, noi-nouţe, şi trebuie să le reprezentăm imediat. Oscar, te bagi?

— Sigur, o să iau unul, zise Oscar, încercând să pară reticent, ca de fiecare dată.

— Mulţumesc. Acum, doamnă Gibson, pe 19th Street, nu departe de dumneata, locuieşte o doamnă de culoare – pe Bassitt Towers, la numărul 3. Ea zice că nu e periculos.

— Nu mă duc la Bassitt Towers, spuse Rochelle. Aproape că pot să aud de la mine de acasă schimburile de focuri de acolo.

— Exact asta spuneam. E aproape de dumneata. Poţi să te opreşti pe-acolo în drumul spre casă.

— Nici nu mă gândesc.

Wally lovi cu carneţelul în masă.

— La naiba, chiar nu vezi ce se întâmplă? Oamenii ăştia ne imploră să

le preluăm cazurile, cazuri care valorează milioane de dolari. S-ar putea ca într-un an să se ajungă la o înţelegere pe sume uriaşe. Suntem aproape de a da lovitura şi, ca de fiecare dată, dumitale nici că-ţi pasă.

— N-o să-mi risc viaţa pentru firma asta.

— Foarte bine. Aşa că, atunci când o să cădem la înţelegere cu Varrick şi când o să plouă cu bani, dumneata o să renunţi la bonusul care ţi se cuvine. Asta vrei să ne spui?

— Ce bonus?

Wally merse cu paşi apăsaţi până la uşa de la intrare, apoi reveni la masă.

— Măi, măi, ce repede uităm. Doamnă Gibson, îţi aduci aminte de cazul Sherman, de anul trecut? Un accident frumuşel, maşină accidentată din spate. State Farm a plătit 60 de miare. Noi am luat o treime, un onorariu frumos de 20 000, pentru bătrâna firmă Finley & Figg. Am achitat câteva facturi, eu am luat 7 000, Oscar şapte şi ţi-am pus şi dumitale pe masă 1 000 de dolari. Nu, Oscar?

— Da, şi nu era prima dată, zise Oscar.

În timp ce Wally vorbea, Rochelle făcea calcule. Ar fi fost de râsul lumii să scape aşa un loz. Şi dacă Wally avea dreptate? El tăcu şi, pentru o clipă, se făcu linişte şi se simţi tensiunea din aer. AC se ridică în picioare şi începu să mârâie. Trecură câteva secunde, iar apoi se auzi sunetul îndepărtat al unei ambulanţe. Se auzea din ce în ce mai tare, dar, în mod ciudat, nimeni nu se duse la fereastră sau pe verandă.

Oare îşi pierduseră interesul pentru cazurile din care-şi câştigau pâinea? Oare mica firmă-butic era dintr-odată prea mare pentru accidentele rutiere şi migrase către un domeniu mult mai profitabil?

— Despre ce sumă vorbim? întrebă ea.

— Haide, doamnă Gibson, spuse Wally, exasperat. Habar nu am.

— Ce să-i spun acestei nefericite?

Wally îşi luă blocnotesul.

— Am vorbit cu ea acum o oră, o cheamă Pauline Sutton, 62 de ani. Jermaine, fiul ei de 41 de ani, a murit de atac de cord acum şapte luni; mi-a spus că era cam gras şi că a luat Krayoxx timp de patru ani, pentru a-i reduce nivelul de colesterol. O doamnă încântătoare, dar şi o mamă care suferă. Ia unul dintre noile noastre contracte de reprezentare juridică pentru cazurile de Krayoxx, explică-i-l şi pune-o să-l semneze. Floare la ureche.

— Şi dacă îmi pune întrebări despre proces şi despre înţelegere?

— Fă-i o programare şi fă-o să vină aici. O să-i răspund la toate întrebările pe care le are. Important e să o facem să semneze. Am creat

un cuib de viespi aici, în Chicago. Fiecare avocat de doi bani care urmărea ambulanţe e acum pe străzi, în căutare de victime ale pastilei Krayoxx. Timpul e esenţial. Te descurci cu asta, doamnă Gibson?

— Cred că da.

— Mulţumim mult. Acum propun să o pornim cu toţii.

Prima oprire fu la o pizzerie nu departe de birou. Localul făcea parte dintr-un lanţ, o firmă oarecum abjectă, care era în focurile unei publicităţi negative, provocate întru totul de meniul său. O celebră revistă de sănătate îi analizase mâncarea şi o declarase periculoasă şi inadecvată consumului uman. Totul era scăldat în grăsimi, uleiuri şi aditivi şi nu se făcea niciun efort pentru a se găti ceva cât de cât sănătos. După ce mâncarea era gata, era servită în regim de autoservire, la preţuri ridicol de mici. Lanţul devenise sinonim cu hoardele de obezi care veneau să se autoservească. Profiturile erau la înălţime.

Asistent managerul era un tânăr dolofan, pe nume Adam Grand, şi îi rugă să aştepte 10 minute până să poată lua o pauză. David şi Wally găsiră un separeu cât mai departe de mesele cu mâncare, ceea ce nu era deloc departe. Separeul era spaţios şi deschis, şi David îşi dădu seama că aici totul era supradimensionat – farfuriile, paharele, şerveţelele, mesele, scaunele, separeurile. Wally vorbea la telefon, stabilind entuziast o întâlnire cu un alt potenţial client. David nu avea cum să nu se uite la acei oameni uriaşi, îndopându-se cu bucăţi mari de pizza. Aproape că îi părea rău pentru ei.

Adam Grand se aşeză lângă David şi spuse:

— Aveţi cinci minute. Şeful meu ţipă prin spate, pe-acolo.

Wally nu stătu pe gânduri.

— Mi-ai spus la telefon că mama ta a murit acum şase luni, atac de cord. Avea 66 de ani şi lua Krayoxx de circa doi ani. Dar tatăl tău?

— El a murit acum trei ani.

— Îmi pare rău. Tot Krayoxx, probabil?

— Nu, cancer de colon.

— Fraţi, surori?

— Un frate care locuieşte în Peru. El nu se va implica în nimic din toate astea.

David şi Wally luau notiţe. David se simţi obligat să spună ceva important, dar nu-i venea nimic în minte. Era aici pe post de şofer. Wally tocmai se pregătea să pună o altă întrebare, când Adam îi tăie vorba:

— Ştii, tocmai ce-am stat de vorbă cu un alt avocat.

Wally se îndreptă de spate; pupilele i se dilatară.

— A, da? Cum îl cheamă?

— Mi-a zis că e expert în Krayoxx şi că ne poate face rost de un milion de dolari, fără bătaie de cap. E adevărat?

Wally era gata de luptă.

— Minte. Dacă ţi-a promis un milion de dolari, e un idiot. Nu putem promite nimic legat de bani. Dar putem promite că îţi vom oferi cea mai bună reprezentare juridică.

— Da, da, dar îmi place ideea unui avocat care să-mi spună cam cât aş putea obţine, mă înţelegi?

— Putem să-ţi obţinem cu mult mai mult de un milion de dolari, îl asigură Wally.

— Aşa-mi place. Cât o să dureze?

— Un an, poate doi, îi promise. Se uita peste un contract. Uită-te aici. Ăsta e un contract între tine şi firma noastră, ca reprezentant legal al bunurilor mamei tale.

Adam se uită repede peste el şi zise:

— Nu trebuie să dau nimic, da?

— Oh, nu, ne ocupăm noi de cheltuieli.

— 40% pentru voi e cam mult, oameni buni.

Wally scutură din cap.

— Asta e media în acest domeniu. Standard. Orice avocat care se ocupă de procese colective şi care îşi cunoaşte meseria ia 40%. Unii vor 50%, dar noi nu. Cred că 50% nu e etic.

Se uită la David pentru confirmare, iar David clătină din cap şi se încruntă la gândul acelor avocaţi dubioşi, care aveau o etică îndoielnică.

— Aha, zise Adam şi semnă.

Wally luă contractul şi spuse:

— Bravo, Adam. Ai făcut o mişcare bună. Bine ai venit! O să adăugăm acest caz la procesul nostru şi o să-i dăm bătaie în forţă. Întrebări?

— Da. Ce să-i zic celuilalt avocat?

— Spune-i că i-ai ales pe cei mai buni, Finley & Figg.

— Eşti pe mâini bune, Adam, rosti David solemn, dar îşi dădu seama imediat că sunase ca o reclamă proastă.

Wally îi aruncă o privire care spunea: „Serios?“

— Presupun că asta rămâne de văzut, nu-i aşa? zise Adam. O să ştim când o să-mi primesc cecul gras. Mi-ai promis mai mult de un milion, domnule Figg, şi te cred pe cuvânt.

— N-o să-ţi pară rău.

— Ţinem legătura, zise Adam şi dispăru.

Wally îşi îndesă blocnotesul în servietă şi zise:

— N-a fost greu.

— Tocmai ce i-ai garantat mai bine de un milion. E înţelept din partea ta?

— Nu. Dar dacă aşa merge treaba, atunci aşa merge treaba. Aşa funcţionează lucrurile astea, tinere David! Îi faci să semneze, îi ai de partea ta, îi ţii mulţumiţi şi, când le pui banii pe masă, uită ce le-ai zis la început. Să zicem, de pildă, că peste un an Varrick se satură de toată tărăşenia cu Krayoxx şi aruncă prosopul. Să zicem că noului nostru amic, Adam, i se cuvine mai puţin de un milion, zi o sumă – 750 000 de dolari. Acum, chiar crezi că nenorocitul ăsta va renunţa la atât bănet?

— Probabil că nu.

— Exact. O să fie un băiat fericit şi o să uite orice am fi vorbit azi. Aşa funcţionează.

Wally se uită lung şi hămesit la mesele cu mâncare.

— Ia zi, ai planuri pentru cină? Eu sunt mort de foame.

David nu avea niciun plan, dar nu voia să mănânce acolo.

— Da, nevastă-mea mă aşteaptă să mâncăm ceva.

Wally se uită din nou la tăvile imense şi la masele de oameni mătăhăloşi care se înfruptau. Încremeni pentru o clipă, apoi zâmbi.

— Ce idee minunată, spuse el, complimentându-se singur.

— Poftim?

— Uită-te la oamenii ăştia. Care e greutatea lor medie?

— Habar nu am.

— Nici eu, dar dacă eu sunt cam îndesat la 100 de kile, indivizii ăştia au cu mult peste 180.

— Nu prea înţeleg unde baţi, Wally.

— David, e evident, nu vezi? Locul ăsta e înţesat de oameni supraponderali şi probabil că jumătate dintre ei iau Krayoxx. Pun pariu că, dacă strig acum: „Cine ia Krayoxx?“, jumătate din prăpădiţii ăştia o să ridice mâna.

— Nu face asta.

— Nu, dar înţelegi ce vreau să spun.

— Vrei să începi să le dai cărţi de vizită?

— Nu, deşteptule, dar trebuie să fie o cale prin care să ne dăm seama care dintre ei ia Krayoxx.

— Dar încă nu au murit.

— Nu mai durează mult. Uite, îi putem reuni pentru cel de-al doilea proces al nostru, cu cazuri în care nu s-a ajuns la deces.

— Cred că-mi scapă ceva, Wally. Dă-mi o mână de ajutor. Nu ni se

cere oare să dovedim, la un moment dat, că medicamentul cauzează la propriu un anumit tip de afecţiune?

— Ba da, şi o să o dovedim mai târziu, când o să angajăm anumiţi specialişti. Acum, cel mai important e să găsim toate cazurile şi să le preluăm. E o cursă îndrăcită, David! Trebuie să găsim o cale să ne dăm seama care de aici ia Krayoxx şi să îi facem să semneze.

Se apropia ora şase, iar restaurantul era plin. David şi Wally erau la singura masă unde nu se mânca. Se apropie de ei o familie mare, fiecare membru având în mână două farfurii de pizza. Asta era o afacere serioasă.

Următoarea lor oprire fu la un duplex în apropiere de Midway Airport. David parcă în curbă, în spatele unui Volkswagen Beetle vechi, pus pe butuci. Wally îl informă:

— Frank Schmidt avea 52 de ani anul trecut, când a decedat în urma unui accident vascular. Am vorbit cu nevasta lui, Agnes.

Dar David îl asculta doar pe jumătate. Încerca să se autoconvingă că într-adevăr făcea aşa ceva – se vântura de colo-colo, la lăsarea întunericului, prin zonele periculoase din partea de sud-vest a oraşului, împreună cu noul său şef, care nu putea conduce din pricina unor probleme, ferindu-se de tot felul de golani, bătând la uşile unor case neîngrijite, fără să ştie ce-o să găsească înăuntru, şi toate astea în încercarea de a găsi la repezeală noi clienţi înainte să-şi facă apariţia următorul avocat. Ce-ar spune despre asta prietenii lui de la Harvard? Cât de tare ar râde? Dar David se hotărî că puţin îi pasă. Orice job în domeniu era mai bun decât fostul său job, şi majoritatea prietenilor lui din facultate n-o duceau prea bine. El însă se eliberase.

Agnes Schmidt fie se ascundea, fie nu era acasă. Nu veni nimeni să le deschidă, iar cei doi avocaţi plecară repede de acolo. În timp ce conducea, David spuse:

— Wally, chiar vreau să ajung acasă la nevastă-mea. N-am văzut-o prea des în ultimii cinci ani. E timpul să recuperez.

— Nu mă mir. E foarte drăguţă.

| CAPITOLUL 14 |

La o săptămână după deschiderea acţiunii judecătoreşti, firma avea în total opt cazuri de deces, o cifră respectabilă care, cu siguranţă, îi va îmbogăţi. Pentru că Wally o spusese de atâtea ori, se obişnuiseră cu ideea că fiecare caz însemna, în mare, un onorariu net în jur de jumătate de milion de dolari pentru Finley & Figg. Socoteala lui era şubredă şi plină de presupuneri care nu prea aveau o bază reală, cel puţin nu acum, în acest stadiu incipient al procesului, dar cei trei avocaţi şi Rochelle începură să gândească în termenii acestor sume. Veştile despre Krayoxx, deloc pozitive, se răspândiră în toată ţara, iar viitorul se prevedea de rău augur, cel puţin în ceea ce-i privea pe cei de la Laboratoarele Varrick.

Finley & Figg muncise din greu ca să facă rost de toate aceste cazuri şi ar fi fost un şoc să-şi dea seama că s-ar putea să piardă vreunul. Millie Marino îşi făcu într-o dimineaţă valvârtej apariţia la birou şi ceru să-l vadă pe domnul Figg. Îl angajase pentru a se ocupa de succesiune după moartea soţului ei, iar apoi îşi dăduse acordul, fără prea multă convingere, pentru procesul Krayoxx. La Wally în birou, cu uşile închise, ea îi explică faptul că nu putea accepta că unul din avocaţii din firmă – Oscar – redactase un testament care ţinuse ascunsă o parte importantă de moştenire – colecţia de cartonaşe de baseball – şi că acum celălalt avocat, Wally, se ocupa de executarea aceluiaşi testament. După părerea ei, acesta era un conflict clar de interese şi, pe deasupra, şi o totală neglijenţă. Era supărată şi începu să plângă.

Wally încercă să-i explice că avocaţii sunt obligaţi să respecte nişte reguli de confidenţialitate. Când Oscar s-a ocupat de testament, a trebuit să respecte întru totul dorinţele lui Chester şi, cum el nu a dorit să afle cineva de existenţa cartonaşelor de baseball până după moartea sa, iar apoi acestea să intre în posesia fiului său, Lyle, atunci asta e situaţia. Din punct de vedere etic, Oscar nu putea să divulge nimănui niciun fel de informaţie despre Chester şi despre testamentul lui.

Millie nu vedea lucrurile la fel. În calitatea sa de soţie, ea avea dreptul să ştie despre toate bunurile lui, cu atât mai mult despre ceva atât de valoros precum cartonaşele. Ea a vorbit deja cu un dealer, şi numai cartonaşul cu Joe cel Desculţ valora cel puţin 100 000 de dolari.

Întreaga colecţie i-ar putea aduce 150 000 de dolari.

Wally chiar nu dădea doi bani pe cartonaşele de baseball sau pe restul bunurilor. Onorariul de 5 000 de dolari la care visase cândva i se părea acum o nimica toată. Avea în prezent un caz de Krayoxx, şi ar fi spus şi ar fi făcut orice să-l păstreze.

— Sincer vorbind, spuse el cu gravitate, uitându-se la uşă, între noi fie vorba, eu aş fi rezolvat altfel lucrurile, dar domnul Finley e de modă veche.

— Adică? întrebă ea.

— El e cam şovin. Soţul e capul familiei, e cel care deţine toate bunurile, singurul care ia deciziile, cunoşti genul. Dacă bărbatul vrea să ascundă ceva de soţia lui, nu i se pare nimic în neregulă cu asta. Eu sunt mult mai liberal.

Rostind asta, începu să râdă – un râs nervos, care era derutant.

— Dar e prea târziu, spuse ea. Testamentul a fost făcut. Acum va intra în executare.

— Adevărat, Millie, dar lucrurile se vor rezolva. Soţul tău i-a lăsat fiului său cartonaşele de baseball, dar ţie ţi-a lăsat un frumos proces.

— Un ce?

— Ştii tu, Krayoxx.

— A, asta. Da, păi nu sunt prea încântată nici de asta. Am stat de vorbă cu un alt avocat, care mi-a spus că eşti implicat până peste cap şi că nu o să reuşeşti niciodată să duci la bun sfârşit un caz ca ăsta.

Wally simţi că rămâne fără aer, apoi reuşi să o întrebe, cu o voce piţigăiată:

— De ce stai de vorbă cu alţi avocaţi?

— Pentru că m-a sunat aseară. Am căutat informaţii despre el pe internet. Lucrează la o firmă mare, cu birouri peste tot prin ţară, care se ocupă doar cu procesele împotriva companiilor de medicamente. Mă gândesc să-l angajez.

— Millie, nu face asta! Indivizii ăştia sunt faimoşi că strâng o mie de cazuri, apoi îşi bat joc de clienţi. Nu o să mai apuci să stai cu el de vorbă apoi, ci doar cu cine ştie ce asistent mărunt. E o jigodie, ţi-o jur. Cu mine însă poţi oricând să stai de vorbă la telefon.

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine nici la telefon, nici personal.

Se ridicase în picioare şi pusese deja mâna pe geantă.

— Millie, te rog!

— O să mă mai gândesc, domnule Figg, dar nu sunt mulţumită.

La 10 minute după plecarea ei, primi un telefon de la Iris Klopeck, care îi cerea să-i împrumute 5 000 de dolari din partea care îi va reveni

ei după înţelegerea cu Krayoxx. Wally se aşează la birou, îşi luă capul în mâini şi se întrebă ce-o să se întâmple mai departe.

Pentru procesul lui Wally, fusese desemnat judecător onorabilul Harry Seawright, numit de Reagan, care era în funcţie de aproape 30 de ani. Avea 81 de ani, se gândea să se pensioneze şi nu era prea încântat de un proces care i-ar putea lua câţiva ani buni şi care i-ar mânca zilele. Dar era curios. Nepotul său preferat luase Krayoxx timp de câţiva ani şi îi făcuse bine, fără vreun fel de efecte secundare. Deloc surprinzător, judecătorul Seawright nu auzise niciodată de Finley & Figg. Îi ordonă grefierului său să verifice ce-i cu această firmă, iar acesta îi trimise un e-mail: „O firmă cu doi indivizi, sacul şi peticul, cu sediul pe Preston, în partea de sud-vest; îşi face reclamă pentru divorţuri rapide, conducere în stare de ebrietate, infracţiuni banale, probleme domestice şi cazuri de vătămare corporală; nu au înaintat procese la tribunalul federal în ultimii 10 ani; nu au avut procese cu juraţi în ultimii 10 ani; nu au activat în asociaţia avocaţilor din barou; se duc din când în când la tribunal – Figg a fost prins de două, trei ori în ultimii 12 ani pentru că a condus în stare de ebrietate; firma a fost dată în judecată o dată pentru hărţuire sexuală; au căzut la înţelegere.“

Lui Seawright nu-i venea să creadă. Îi răspunse grefierului: „Indivizii ăştia n-au experienţă de tribunal, dar au deschis o acţiune de 100 de milioane de dolari împotriva celei de-a treia dintre cele mai mari companii farmaceutice din lume?“

Grefierul îi răspunse: „Corect“.

Judecătorul Seawright: „Sunt nebuni. Cine e în spatele chestiei ăsteia?“

Grefierul: „Panica provocată de Krayoxx. E cel mai recent şi mai tare medicament cu renume prost din ţară; e o frenezie de procese colective. Finley & Figg speră probabil să stea pe spinarea altora până se ajunge la înţelegere“.

Judecătorul Seawright: „Continuă să faci săpături“.

Mai târziu, grefierul îi răspunse: „Acţiunea e semnată de Finley & Figg, dar şi de un al treilea avocat – David E. Zinc, fost asociat la Rogan Rothberg; mi-am sunat un amic de-acolo – zicea că Zinc a clacat şi a şters-o acum 10 zile şi a aterizat cumva la FF; nu are experienţă în litigii; presupun că a găsit locul potrivit“.

Judecătorul Seawright: „Să urmărim cu atenţie cazul ăsta“.

Grefierul: „Ca de fiecare dată“.

Laboratoarele Varrick aveau sediul central într-o serie de clădiri din sticlă şi oţel, dintr-o pădure din apropiere de Montville, New Jersey. Complexul era opera unui arhitect renumit cândva şi care, de atunci, îşi repudiase propriul concept. Din când în când era apreciat ca îndrăzneţ şi futurist, dar de cele mai multe ori era numit monoton, hidos, ca un buncăr, în stil sovietic, plus o grămadă de alte cuvinte neplăcute. Sub multe aspecte semăna cu o fortăreaţă înconjurată de copaci, departe de trafic şi de aglomeraţie, protejată. Deoarece Laboratoarele Varrick ajungeau să fie date în judecată atât de des, părea că au un sediu pe măsură. Compania rezista pe poziţii acolo, în pădure, pregătită pentru următorul asalt.

Preşedintele companiei era Reuben Massey, care se afla la conducere de mulţi ani, trecuse prin perioade tulburi şi obţinuse mereu profituri impresionante. Laboratoarele Varrick erau tot timpul în război cu avocaţii de procese colective şi, în vreme ce alte companii farmaceutice au cedat sau au fost doborâte de numărul mare de procese, Massey reuşea să-şi menţină acţionarii mulţumiţi. Ştia când să se lupte, când să cadă la înţelegere, când să cadă la înţelegere pe bani puţini şi când să facă apel la lăcomia avocaţilor pentru a salva miliardele de dolari ale companiei. În timpul mandatului său, Varrick supravieţuise după: (1) daune de 400 de milioane de dolari pentru un adeziv dentar care provoca intoxicaţie cu zinc; (2) daune de 450 de milioane de dolari pentru un laxativ care avea efectul invers, şi mai mult constipa; (3) daune de 700 de milioane de dolari pentru un anticoagulant care afecta ficatul; (4) daune de 1,2 miliarde de dolari pentru un remediu împotriva migrenei, care se pare că ducea la creşterea tensiunii arteriale; (5) daune de 2,2 miliarde de dolari pentru o pastilă antihipertensivă, care se pare că provoca migrene; (6) daune de 2,3 miliarde de dolari pentru un analgezic care dădea imediat dependenţă; şi, cel mai rău dintre toate, (7) daune de 3 miliarde de dolari pentru o pastilă de slăbit care provoca orbire.

O listă lungă şi nefericită, iar Laboratoarele Varrick au plătit scump în faţa justiţiei şi a opiniei publice. Cu toate acestea, Reuben Massey continua să le amintească angajaţilor săi de sutele de medicamente inovatoare şi eficiente pe care le-au creat şi le-au vândut peste tot în lume. Ce nu spunea decât în consiliul de administraţie era faptul că Laboratoarele Varrick scoseseră profit de pe urma fiecărui medicament aflat în vizorul avocaţilor. Până acum, compania câştigase bătălia, chiar dacă trebuise să scoată din buzunar sume uriaşe pentru înţelegeri.

Totuşi, cazul Krayoxx putea să fie diferit. Aveau acum patru procese;

primul în Fort Lauderdale, al doilea în Chicago, şi încă două noi, în Texas şi în Brooklyn. Massey monitoriza cu atenţie ce făceau avocaţii specializaţi în acţiuni colective. În fiecare zi stătea cu avocaţii săi din firmă şi studiau procesele, citeau revistele, newsletterele şi blogurile baroului şi vorbeau cu avocaţii din marile firme de peste tot din ţară. Unul dintre semnalele cele mai importante în fiecare război care se prefigura la orizont era publicitatea la TV. Când avocaţii începeau să bombardeze eterul cu apelurile lor ieftine, de genul îmbogăţeşte-te rapid, Massey ştia că urmează încă o hărţuială pe bani mulţi.

Anunţuri despre Krayoxx răsăreau peste tot. Nebunia începuse.

Massey fusese îngrijorat cu privire la alte câteva medicamente vizate. Pastila pentru migrene fusese o mare greşeală, şi încă îşi dădea pumni în cap că a continuat cu cercetarea şi aprobările. Din cauza anticoagulantului aproape că era să fie dat afară. Dar legat de Krayoxx nu avusese nicio îndoială şi nici nu va avea vreodată. Laboratoarele cheltuiseră peste 4 miliarde de dolari pentru crearea medicamentului. Fusese testat intensiv în experimente clinice din ţările lumii a treia; rezultatele fuseseră spectaculoase. Cercetarea pentru Krayoxx fusese extrem de detaliată şi fără pată. Pedigree-ul său era impecabil. Krayoxx provoca tot atâtea atacuri de cord şi accidente vasculare ca vitaminele obişnuite, iar Laboratoarele Varrick aveau un munte de studii ştiinţifice cu care să o dovedească.

Întâlnirea cu avocaţii avea loc zilnic la 9.30 fix, în sala de consiliu a Laboratoarelor Varrick, de la etajul cinci al unei clădiri care semăna cu un siloz de grâu din Kansas. Reuben Massey ţinea enorm la punctualitate, iar cei opt avocaţi ai săi din firmă erau deja pe scaunele lor încă de la 9.15. Echipa era condusă de Nicholas Walker, fost procuror, fost avocat pe Wall Street şi în prezent creierul din spatele fiecărei apărări construite de Varrick pentru a se proteja. Când procesele începeau să cadă ca nişte bombe, Walker şi Reuben Massey petreceau împreună ore în şir, rămânând calmi, analizând, punând ţara la cale şi, la nevoie, direcţionând contraatacuri.

Massey intră în sală la 9.25, îşi luă agenda şi spuse:

— Care sunt ultimele veşti?

— Despre Krayoxx sau Faladin? întrebă Walker.

— Aoleu, aproape că am uitat de Faladin. Să rămânem la Krayoxx pentru moment.

Faladin era o cremă antirid care se pare că provoca riduri, după spusele câtorva avocaţi cu gura mare, de pe Coasta de Vest. Procesul nu

luase încă amploare, în primul rând pentru că avocaţilor le era greu să măsoare ridurile, înainte şi după.

Nicholas Walker zise:

— Ei bine, s-au deschis cerurile. Bulgărele de zăpadă se rostogoleşte la vale. Alege tu ce metaforă doreşti. S-au deschis porţile iadului. Ieri am vorbit cu Alisandros, de la Zell & Potter, şi sunt invadaţi de noi şi noi cazuri. Are de gând să forţeze cât poate pentru a stabili punctul central în Florida şi să nu scape hăţurile din mână.

— Alisandros. De ce oare aceiaşi hoţi îşi fac apariţia cu fiecare nou jaf? se întrebă Massey. Nu le-am dat destui bani în ultimii 20 de ani?

— Se pare că nu. A construit un teren de golf, doar pentru avocaţii de la Zell & Potter şi alţi câţiva prieteni norocoşi, şi m-a invitat şi pe mine să mă duc la o partidă. 18 găuri.

— Te rog să te duci, Nick! Trebuie să vedem cât de înţelept au fost investiţi banii noştri de către aceşti pungaşi.

— O să mă duc. Ieri-seară am primit un telefon de la Amanda Petrocelli din Reno, care mi-a zis că a făcut rost de câteva cazuri de deces şi-a pus de-o acţiune colectivă, şi că o s-o înainteze ori azi, ori mâine. I-am spus că pentru noi chiar nu contează când o să deschidă ea acţiunea. Săptămâna asta şi cea viitoare ne putem aştepta şi la alte procese.

— Krayoxx nu provoacă atacuri de cord şi accidente vasculare, zise Massey. Eu cred în acest medicament.

Cei opt avocaţi aprobară. Reuben Massey nu era omul care să facă declaraţii hazardate sau afirmaţii false. Se îndoia de Faladin şi, până la urmă, Laboratoarele Varrick o să cadă la înţelegere pentru câteva milioane, cu mult înainte să se ajungă la proces.

Numărul doi în echipa de avocaţi era o femeie pe nume Judy Beck, o altă veterană a proceselor colective. Ea afirmă:

— Şi noi suntem cu toţii de aceeaşi părere, Reuben. Cercetările noastre sunt mai bune decât ale lor, dacă au, practic, vreuna. Specialiştii noştri sunt mai buni. Dovezile noastre sunt mai bune. Poate că e timpul să contraatacăm şi să dăm în duşman cu tot ce avem.

— Mi-ai citit gândurile, Judy, zise Massey. Aveţi vreo strategie, băieţi?

Nicholas Walker spuse:

— E în lucru, dar, pentru moment, facem acelaşi mişcări, aceleaşi declaraţii publice, stăm şi aşteptăm să vedem cine ce face şi unde. Analizăm procesele, studiem judecătorii şi jurisdicţiile şi ne alegem locul potrivit. Când ni se aliniază planetele – avocatul potrivit, oraşul potrivit, judecătorul potrivit –, atunci o să-l angajăm pe cel mai bun pistolar din

oraş şi-i tragem tare cu procesul.

— Asta are şi dezavantaje, ştii, spuse Massey. Nu uita cazul Klervex. Ne-a costat două miliarde.

Pastila lor miraculoasă împotriva tensiunii arteriale era menită să aibă mare succes, până când mii de pacienţi au început să aibă migrene groaznice. Ei – Massey şi avocaţii săi – au crezut în medicament şi au mers la risc cu primul proces cu juraţi, pe care se aşteptau să-l câştige dintr-o mişcare. O victorie răsunătoare ar mai fi domolit entuziasmul acţiunilor colective şi i-ar fi scutit pe cei de la Varrick de plata a milioane de dolari. Cu toate acestea, juriul a fost de altă părere şi a stabilit daune de 20 de milioane de dolari.

— Ăsta nu e Klervex, spuse Walker. Krayoxx e un medicament mult mai bun, iar procesele sunt mult mai slăbuţe.

— De acord, zise Massey. Îmi place planul vostru.

| CAPITOLUL 15 |

De cel puţin două ori pe an, chiar mai des dacă era posibil, onorabilul Anderson Zinc şi încântătoarea sa soţie, Caroline, veneau cu maşina din St. Paul până la Chicago, pentru a-l vizita pe unicul lor fiu şi pe frumoasa lui soţie, Helen. Judecătorul Zinc era şeful Curţii Supreme din Minnesota, o poziţie pe care avea onoarea să o ocupe de 14 ani. Caroline Zinc preda artă şi fotografie la o şcoală privată din St. Paul. Celelalte două fiice ale lor erau încă la facultate.

Woodrow Zinc, tatăl judecătorului Zinc şi bunicul lui David, era o legendă care, la vârsta de 82 de ani, se ţinea încă bine şi continua să muncească în fruntea firmei de 200 de avocaţi pe care o fondase cu 50 de ani în urmă, în Kansas City. Familia Zinc avea rădăcini adânci în acel oraş, dar nu suficient de adânci pentru a-i împiedica pe Anderson Zinc şi pe fiul lui să fugă de asprimea pe care o presupunea munca alături de bătrânul Woodrow. Nu-şi doreau să lucreze la firma lui şi părăsiră Kansas City, ceea ce a dus la o ruptură care abia acum începea să se atenueze.

Se prevedea însă o altă ruptură. Judecătorul Zinc nu înţelesese prea bine schimbarea bruscă petrecută în cariera fiului său şi dorea să pună lucrurile la punct. El şi Caroline sosiră tocmai la timp, sâmbătă după-amiaza, pentru a lua prânzul, şi fură plăcut surprinşi să-şi găsească fiul acasă. De obicei era la birou, într-un zgârie-nori din centru. Anul trecut, când veniseră în vizită, practic nu apucaseră să-l vadă. Ajunsese acasă sâmbătă, după miezul nopţii, iar apoi, după numai cinci ore, plecase iar la birou.

Astăzi însă era cocoţat pe o scară şi curăţa jgheaburile. Se dădu jos şi se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Arăţi nemaipomenit, mamă! îi zise, luând-o în braţe şi învârtind-o.

— Lasă-mă jos, îi spuse ea.

David dădu mâna cu tatăl său, dar nu se îmbrăţişară. Bărbaţii din familia Zinc nu se îmbrăţişau. Helen îşi făcu apariţia din garaj şi îşi salută socrii. Ea şi David zâmbeau amândoi copilăreşte. În cele din urmă, el zise:

— Avem o veste mare pentru voi.

— Sunt însărcinată! nu se mai putu abţine Helen.

— O să fiţi bunici voi doi, spuse David.

Judecătorul şi doamna Zinc primiră vestea foarte bine. Aveau aproape 60 de ani, şi mulţi dintre prietenii lor deveniseră deja bunici. Helen avea 33 de ani, cu doi ani mai mult decât David, şi cam venise vremea doar, nu-i aşa? Se lăsară impresionaţi de această veste, felicitându-i pe cei tineri şi cerându-le detalii. Helen începu să le povestească, în timp ce David le luă bagajele şi intrară cu toţii în casă.

În timpul mesei, când discuţia despre copil se epuiză, judecătorul Zinc trecu în cele din urmă la subiect:

— Spune-mi despre noua firmă la care lucrezi, David.

David ştia foarte bine că tatăl său făcuse suficiente săpături şi găsise puţinul care era de ştiut despre Finley & Figg.

— A, Andy, nu începe, te rog, zise Caroline, de parcă ar fi fost un subiect delicat, ce trebuia evitat.

Caroline era de acord cu soţul ei şi considera că David făcuse o mare greşeală, dar vestea despre sarcina lui Helen schimbase totul, cel puţin pentru viitoarea bunică.

— Ţi-am zis la telefon, spuse David repede, nerăbdător să poarte această discuţie şi să scape de ea.

De asemenea, era pregătit să se apere, chiar să lupte, la nevoie. Tatăl său alesese o carieră care nu era ceea ce-şi dorise bătrânul Woodrow. Acum David făcuse la fel.

— E o firmă mică, cu doi parteneri şi profil generalist. 50 de ore pe săptămână, ceea ce îmi permite să am timp să-mi fac de cap cu nevasta mea şi să duc mai departe numele familiei. Ar trebui să fii mândru.

— Sunt încântat că Helen e însărcinată, dar nu prea îţi înţeleg decizia. Rogan Rothberg e una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din lume. La ei s-au format judecători, studenţi în drept, diplomaţi şi lideri în afaceri şi în politică. Cum se poate să întorci spatele pur şi simplu?

— Nu am întors spatele, tată, am fugit mâncând pământul. Şi nici că mă mai întorc. Urăsc numele de Rogan Rothberg şi nici celor de-acolo nu le păstrez o amintire prea bună.

În timp ce vorbeau, luau şi masa. Atmosfera era cordială. Andy îi promisese lui Caroline că nu va provoca o ceartă. David îi promisese lui Helen că nu se va lansa într-o ceartă.

— Deci firma asta are doi parteneri? întrebă judecătorul.

— Doi parteneri, iar acum trei avocaţi. Plus Rochelle, secretară, recepţioneră, office manager şi multe altele.

— Alţi angajaţi? Funcţionari, asistenţi, interni?

— Rochelle se ocupă de toate astea. E o firmă mică, unde ne redactăm singuri documentele şi ne ocupăm singuri de cercetare.

— Şi seara e acasă la cină, adăugă Helen. Nu l-am văzut niciodată aşa de fericit.

— Arătaţi foarte bine, spuse Caroline. Amândoi.

Judecătorul nu era obişnuit să fie depăşit de situaţie.

— Şi aceşti doi parteneri sunt avocaţi pledanţi?

— Ei aşa pretind, dar mă cam îndoiesc. Sunt, de fapt, doi indivizi care vânează ambulanţe, care-şi fac multă publicitate şi supravieţuiesc din accidente rutiere.

— Ce te-a făcut să-i alegi pe ei?

David se uită la Helen, care îşi mută privirea, zâmbind.

— Tată, asta e o poveste lungă şi n-o să te plictisesc cu ea.

— O, nu e deloc plicticoasă, spuse Helen, abia abţinându-se să nu izbucnească în râs.

— Câţi bani fac? întrebă judecătorul.

— Sunt la ei de trei săptămâni. Nu mi-au arătat registrul contabil, dar nu se îmbogăţesc. Şi sunt convins că vrei să ştii cât câştig eu.

Răspunsul e acelaşi. Nu ştiu. Primesc o parte din ceea ce aduc şi n-am nici cea mai vagă idee ce s-ar putea întâmpla mâine.

— Şi aşa îţi întemeiezi tu o familie?

— Da, şi voi fi acasă să iau cina cu familia mea, să jucăm baseball, să mergem în excursii şi să asist la piesele de teatru de la şcoală, şi alte lucruri minunate, pe care se presupune că părinţii le fac alături de copiii lor.

— Şi eu am fost lângă tine, David, am pierdut foarte puţine.

— Da, ai fost, dar tu nu ai lucrat niciodată pentru unii care să scoată untul din tine, ca la Rogan Rothberg.

Urmă o pauză în care fiecare răsuflă adânc. David spuse:

— Am făcut economii. O să ne descurcăm foarte bine. O să vezi.

— Sunt sigură că aşa o să fie, spuse mama lui, fiind complet de partea copiilor şi întru totul împotriva soţului ei.

— Încă nu am început să mă ocup de camera copilului, îi spuse Helen lui Caroline. Dacă vrei, putem să mergem la un magazin foarte bun, aici, aproape, să ne uităm după un tapet.

— Perfect.

Judecătorul îşi şterse cu un şerveţel colţurile gurii şi spuse:

— Perioada de formare ca asociat e doar o chestie de rutină în ziua de azi, David. Treci de asta, devii partener şi totul e bine.

— Tată, nu m-am înscris în marină, iar la o firmă de avocatură atât de mare ca Rogan nu e niciodată bine, pentru că partenerii nu câştigă niciodată suficient. Îi ştiu pe aceşti parteneri. I-am văzut. În mare parte, sunt nişte avocaţi de succes şi nişte oameni nefericiţi. Mi-am dat demisia. Nu mă mai întorc. Las-o baltă.

Fusese prima străfulgerare de mânie de până acum şi, în sinea sa, David se simţea dezamăgit. Bău puţină apă minerală şi luă o gură de salată de pui.

Taică-său zâmbi, luă şi el o gură şi mestecă îndelung. Helen se interesă de cele două surori ale lui David, iar Caroline nu scăpă ocazia de a schimba subiectul.

La desert, taică-său îl întrebă cordial:

— Şi de ce te ocupi practic?

— O grămadă de chestii. Săptămâna asta am făcut un testament pentru o doamnă care îşi ascunde bunurile de copiii ei. Aceştia bănuiesc că ea a moştenit ceva bani de la cel de-al treilea soţ al ei, ceea ce este exact, dar se pare că nu le pot da de urmă. Ea vrea să-i lase totul agentului FedEx care se ocupă de livrările ei. Mai reprezint şi un cuplu de gay care încearcă să adopte un copil din Coreea. Am două cazuri de deportări ale unor mexicani intraţi ilegal şi care au fost prinşi la o razie antidrog. Reprezint familia unei fete de 14 ani, dependentă de cocaină de doi ani şi pentru care nu se găseşte loc la dezintoxicare. Şi vreo doi clienţi care au condus în stare de ebrietate.

— Par numai lepădături, remarcă judecătorul.

— Nu, de fapt sunt oameni adevăraţi, cu probleme adevărate şi care au nevoie de ajutor. În asta constă frumuseţea practicii de stradă – te întâlneşti cu clienţii faţă în faţă, ajungi să-i cunoşti şi, dacă lucrurile ies bine, reuşeşti să-i ajuţi.

— Dacă nu mori de foame.

— N-o să mor de foame, tată, promit. În plus, oamenii ăştia chiar mai dau câte o lovitură din când în când.

— Ştiu, ştiu. I-am văzut pe când eram avocat, iar acum le văd cazurile în apel. Săptămâna trecută am dat câştig de cauză, prin verdictul juriului, pentru daune de nouă milioane de dolari în favoarea unui caz teribil, al unui copil cu probleme cerebrale din cauza unei intoxicaţii cu plumb de la nişte jucării. Avea un avocat independent, care se ocupase de acuzaţia de conducere în stare de ebrietate adusă maică-sii. Acesta a preluat cazul copilului, a apelat la un avocat tare, iar acum amândoi îşi împart 40% din nouă milioane de dolari.

Aceste cifre făcură înconjurul mesei timp de câteva minute.

— Vrea cineva cafea? întrebă Helen.

Refuzară toţi şi trecură în sufragerie. După puţin timp, Helen şi Caroline plecară să arunce o privire în camera de oaspeţi, care urma să devină camera copilului.

Rămaşi singuri, judecătorul porni în sfârşit atacul:

— Unul dintre grefierii mei de la tribunal mi-a povestit ceva despre procesul cu Krayoxx. Ţi-a văzut poza pe internet, cea din *Tribune,* cu domnul Figg. E un tip vertical?

— Nu chiar, recunoscu David.

— Nici nu arată.

— Să spunem doar că Wally e un tip complex.

— Nu sunt convins că o să avansezi în carieră dacă. te-ai înhăitat cu indivizii ăştia.

— Tată, s-ar putea să ai dreptate, dar, pentru moment, mă simt bine. Abia aştept să mă duc la birou. Îmi plac clienţii pe care îi am, puţini câţi sunt, şi mi s-a luat o piatră de pe inimă că am scăpat de tortură. Relaxează-te puţin, da? Dacă nu-mi iese aici, o să încerc şi altceva.

— Cum de-ai ajuns implicat în procesul ăsta cu Krayoxx?

— Am găsit câteva cazuri.

David zâmbi la gândul reacţiei tatălui său dacă ar fi aflat cum obţinuseră aceşti clienţi. Wally şi pistolul său Magnum 44. Wally mituind clienţi pentru recomandări. Wally făcând turul firmelor de pompe funebre. Nu, erau lucruri pe care judecătorul nu trebuia să le afle niciodată.

— Ai făcut cercetări despre Krayoxx? întrebă judecătorul.

— Sunt pe cale. Tu ai făcut?

— De fapt. da. Reclame TV sunt şi în Minnesota. Medicamentului i se acordă foarte multă atenţie. Mi se pare că avem în faţă încă o escrocherie colectivă. Sute de procese, până când producătorul ajunge la faliment, apoi negociază o înţelegere pentru sume uriaşe, care-i fac pe avocaţi şi mai bogaţi şi îi permit producătorului să-şi păstreze afacerea. Şi în toate astea se pierde noţiunea de responsabilitate, ca să nu mai vorbim de ce-ar fi mai bine pentru clienţi.

— E un rezumat destul de corect, recunoscu David.

— Deci încă nu te-ai convins cum stă treaba?

— Încă nu. Am frunzărit vreo mie de pagini, dar încă sunt în căutarea unei fisuri – cercetarea care să dovedească faptul că medicamentul le face rău oamenilor. Nu sunt convins de asta.

— Păi, şi atunci de ce ţi-ai semnat numele în actele procesului?

David trase adânc aer în piept şi se gândi o clipă.

— Wally mi-a cerut să o fac şi, pentru că sunt nou în firmă, m-am simţit obligat să mă alătur distracţiei. Tată, uite, în ţara asta sunt destui avocaţi puternici, care au deschis acelaşi proces şi care cred că acest medicament nu e bun. Wally nu inspiră prea multă încredere, dar ceilalţi da.

— Aşa că doar le călcaţi pe urme?

— Încercăm şi noi să supravieţuim.

— Vezi să nu-ţi frângi gâtul.

Femeile se întoarseră şi puneau la cale o ieşire la cumpărături. David se ridică în picioare şi pretinse că se dă în vânt după tapet. Judecătorul îi urmă fără tragere de inimă.

David aproape că adormise, când Helen se întoarse spre el şi zise:

— Dormi?

— Acum nu. De ce?

— Părinţii tăi sunt de treabă.

— Da, şi e momentul ca părinţii mei să se ducă la ei acasă.

— Cazul acela de care a pomenit tatăl tău, cu băiatul intoxicat cu plumb…

— Helen, e trecut de miezul nopţii.

— Plumbul a provenit de la o jucărie şi i-a cauzat probleme la creier, nu?

— Din câte îmi amintesc, da. Unde vrei să ajungi, dragă?

— La unul dintre cursurile mele, e o tipă, Toni, şi săptămâna trecută am mâncat pe fugă un sendviş împreună. E cu câţiva ani mai mare, copiii ei sunt la liceu şi are o menajeră din Birmania.

— Fascinant. Acum putem să ne culcăm?

— Ascultă-mă. Menajera are un nepot, un băieţel, care acum e în spital, cu probleme cerebrale. E în comă, respiră artificial, situaţia e disperată. Medicii suspectează intoxicaţie cu plumb şi i-au cerut femeii să caute peste tot după plumb. Una dintre surse ar putea fi jucăriile.

David se ridică în capul oaselor şi aprinse veioza.

| CAPITOLUL 16 |

Rochelle era la biroul ei, căutând de zor informaţii despre reducerile la lenjeria de pat de la un magazin din apropiere, când sună telefonul. Un oarecare domn Jerry Alisandros, din Fort Lauderdale, dorea să vorbească cu domnul Figg, care era la el la birou. Ea făcu legătura telefonică şi reveni la căutarea online.

Câteva clipe mai târziu, Wally ieşi din birou mergând ţanţoş şi având pe chip cunoscuta-i expresie de mulţumire de sine.

— Doamnă Gibson, îmi puteţi căuta un zbor spre Las Vegas în acest weekend, cu plecare vineri după-amiază?

— Cred că da. Cine se duce la Las Vegas?

— Păi, cine a întrebat de deplasarea la Las Vegas? Eu. În weekend se ţine o întâlnire neoficială a avocaţilor cu cazuri Krayoxx, la MGM Grand. Jerry Alisandros era la telefon. Probabil cel mai mare avocat pe procese colective din ţară. Mi-a zis că trebuie să fiu acolo. Oscar e la birou?

— Da. Cred că e treaz.

Wally bătu la uşă în timp ce o întredeschidea. O trânti în urma sa.

— Ai picat la ţanc, zise Oscar, în timp ce-şi ridica nasul din hârţogăria de pe biroul lui.

Wally se afundă într-un fotoliu mare, din piele.

— Tocmai am primit un telefon de la Zell & Porter, din Fort Lauderdale. Vor să mă duc în Vegas în weekend, la o întâlnire neoficială, pentru a stabili strategia. O să fie acolo toţi avocaţii tari, pentru a pune la cale planul de atac. E foarte important. Ei vor discuta despre mai multe litigii de district, despre care merge primul la proces şi, cel mai important, despre decontare. Jerry crede că Varrick vrea ca acest proces să se încheie repede.

În timp ce vorbea, Wally îşi freca mâinile.

— Jerry?

— Alisandros, legendar pentru procesele colective. Firma lui a făcut un miliard numai din Fen-Phen.

— Aşa că vrei să te duci la Las Vegas?

Wally ridică indiferent din umeri.

— Nu ţin neapărat să mă duc eu, Oscar, dar e esenţial ca cineva de la

noi din firmă să fie acolo. S-ar putea să înceapă să vorbească despre bani, despre înţelegere, bani grei, Oscar. Chestia asta s-ar putea să fie mai rapidă decât ne dăm seama.

— Şi vrei ca firma să-ţi plătească deplasarea la Vegas?

— Bineînţeles, e o cheltuială legitimă, pentru proces.

Oscar răvăşi un teanc de hârtii şi găsi ce căuta. O ridică şi o flutură prin faţa ochilor partenerului său.

— Ai văzut nota lui David? Mi-a dat-o aseară. Cea despre costurile posibile ale litigiului Krayoxx.

— Nu, nu ştiam că…

— Băiatul e foarte deştept, Wally. Face treaba pe care ar trebui să o faci tu. Trebuie să te uiţi peste asta pentru că e al naibii de înfricoşător. Avem nevoie de cel puţin trei specialişti, şi asta acum, nu săptămâna viitoare. De fapt, ar fi trebuit să-i avem deja înainte să deschizi acţiunea. Primul specialist e un cardiolog, care să explice cauza morţii în cazul fiecăruia dintre dragii noştri clienţi. Costul estimat pentru a angaja unul este 20 000 de dolari, iar asta e numai pentru evaluarea şi depoziţia iniţiale. Dacă acest cardiolog depune mărturie la proces, se mai adaugă încă 20 000 de dolari.

— Nu o să ajungem la proces.

— Asta e ceea ce tot spui tu. Apoi e un farmacolog care să le poată explica juraţilor în amănunt cum anume medicamentul i-a omorât pe clienţii noştri. Ce anume le-a făcut la inimă. Individul e şi mai scump – 25 000 de dolari şi tot aşa, dacă depune mărturie la proces.

— Pare scump.

— Toate astea par scumpe. Al treilea e un cercetător care să îi poată prezenta juriului rezultatele studiului său, care vor dovedi, într-o măsură covârşitoare, că statisticile arată că e mai probabil să îţi fie afectat cordul dacă iei Krayoxx decât dacă iei alt medicament pentru colesterol.

— Cunosc omul potrivit pentru asta.

— E vorba de McFadden?

— Da, de el.

— Minunat. El a scris raportul care a dus la această frenezie, iar acum ezită să se implice în litigiu. Totuşi, dacă o firmă de avocatură iese la înaintare cu o sumă iniţială de 50 000 de dolari, atunci s-ar putea să-i dea o mână de ajutor acelei firme de avocatură.

— E strigător la cer.

— Toate sunt strigătoare la cer. Te rog să te uiţi pe nota lui David, Wally! El face un rezumat al ripostelor împotriva lui McFadden şi a cercetării sale. Există nişte îndoieli serioase dacă medicamentul face sau

nu rău.

— Şi ce ştie David despre litigii?

— Dar noi ce ştim despre litigii, Wally? Acum vorbeşti cu mine, partenerul tău de atâta vreme, nu cu vreun posibil client. Îi dăm înainte în stânga şi-n dreapta, că o să-i aducem în faţa justiţiei pe băieţii cei răi, dar ştii adevărul. Întotdeauna se ajunge la înţelegere.

— Şi la fel şi acum, Oscar. Ai încredere în mine. O să ştiu mult mai multe când o să mă întorc de la Las Vegas.

— Cât o să coste asta?

— O nimica toată, în ordinea lucrurilor.

— Suntem în rahat până peste urechi, Wally.

— Nu, nu suntem. O să ne ţinem după cei mari şi o să facem o avere, Oscar.

Rochelle găsise o cameră mult mai ieftină la motelul Spirit of Rio. Pozele de pe site-ul lor ofereau privelişti uluitoare ale Vegas Strip dând impresia că oaspeţii săi erau în miezul lucrurilor. Nu erau, îşi dădu seama Wally când maşina de la aeroport se opri în cele din urmă. Hotelurile şi cazinourile înalte şi suple erau vizibile, dar se aflau la o distanţă de un sfert de oră. Wally o blestemă pe Rochelle în timp ce aştepta să se cazeze în recepţia care-ţi amintea de o saună. O cameră simplă la MGM Grand costa 400 de dolari pe noapte. În văgăuna asta era 125 de dolari, o economie de două nopţi cu care aproape că-şi acoperise deplasarea. „Ciupim mărunţiş de ici, de colo, în timp ce sperăm la o avere“, îşi spuse Wally în timp ce urca două şiruri de scări, până în camera sa mai degrabă mică.

Nu putea închiria o maşină, din cauza amenzii pentru conducere în stare de ebrietate şi lipsei unui permis valid. Întrebând pe unii şi pe alţii, află că exista din zece în zece minute o cursă de la Spirit of Rio până la Strip. În lobby, jucă la aparate şi câştigă o sută de dolari. Poate că acesta era weekendul său norocos.

Maşina era plină de pensionari supraponderali. Wally nu putu să găsească un loc, aşa că rămase în picioare, înghesuit între bare, lipit de oameni transpiraţi şi, uitându-se în jur, se întrebă câţi oare or fi fost victime ale Krayoxx. Nivelul ridicat de colesterol se vedea cu ochiul liber. Avea în buzunar, ca de fiecare dată, cărţi de vizită, dar lăsă să-i scape ocazia.

Se plimbă prin cazinou pentru o vreme, uitându-se îndeaproape cum oameni uluitor de diferiţi jucau blackjack, ruletă şi zaruri, jocuri pe care el nu le jucase niciodată şi nici nu dorea să le joace acum. Îşi mai omorî

timpul la un aparat şi refuză de două ori băutura oferită de o chelneriţă drăguţă. Wally începea să-şi dea seama că un cazinou era un loc total nepotrivit pentru un alcoolic în recuperare. La şapte seara, se duse într-o sală de banchete de la mezanin. La uşă erau doi paznici, iar Wally se simţi uşurat când îi regăsiră numele pe listă. Înăuntru erau vreo douăzeci şi ceva de bărbaţi bine îmbrăcaţi şi trei femei, şi toţi stăteau de vorbă şi beau câte ceva. La peretele din spate era aranjat un bufet suedez. Unii dintre avocaţi se cunoşteau între ei, însă Wally nu era singurul nou-venit. Părea că toţi îl ştiau după nume şi cu toţii ştiau despre procesul său. În scurtă vreme începu să se simtă în largul său. Jerry Alisandros îl căută şi îşi dădură mâna ca nişte prieteni vechi. Se mai adunară şi alţii, iar apoi, ici şi colo, se legară mici conversaţii. Vorbeau despre procese, politică, ultimul răcnet de avion particular, case în Caraibe despre cine divorţa de cine şi cu cine se recăsătorea. Wally avea puţine de spus, dar le ţinu isonul cu capul sus şi se dovedi a fi un bun ascultător. Avocaţii pledanţi preferau să vorbească doar ei şi uneori vorbeau toţi deodată. Wally se mulţumea să zâmbească, să asculte şi să soarbă din paharul său cu apă minerală.

După o cină scurtă, Alisandros se ridică în picioare şi începu să vorbească. Planul era să se întâlnească la ora nouă în dimineaţa următoare, în aceeaşi sală, şi să treacă la afaceri. Ar trebui să termine până la amiază. El discutase de mai multe ori cu Nicholas Walker, de la Laboratoarele Varrick şi, evident, compania era absolut şocată. În lunga şi colorata sa istorie de litigii, nu fusese niciodată bombardată atât de repede şi de tare cu atât de multe procese. Bâjbâia în încercarea de a-şi face o idee despre prejudicii. Conform specialiştilor angajaţi de Alisandros, numărul potenţial de persoane afectate sau decedate s-ar putea ridica la o jumătate de milion.

Această veste – despre atâta suferinţă şi nefericire – a fost bine primită de toţi cei de la masă.

Costurile potenţiale pentru Varrick, după evaluarea unui alt specialist angajat de Alisandros, erau de cel puţin cinci miliarde. Wally era mai mult ca sigur că nu era el singurul de la masă care făcuse rapid socoteala: 40% din cinci miliarde. Totuşi, pe ceilalţi vestea părea că nu-i surprinde. Încă un medicament, încă un război cu marile companii farmaceutice, încă o înţelegere pe sume uriaşe, care o să-i facă şi mai bogaţi. Îşi vor putea cumpăra mai multe avioane particulare, mai multe case, mai multe neveste-trofeu, bunuri de care lui Wally nici că-i păsa. Tot ce îşi dorea el era un cont gras în bancă, suficienţi bani lichizi pentru ca viaţa să fie frumoasă şi să se elibereze de truda zilnică.

Într-o sală plină de orgolii considerabile, era doar o chestiune de timp până când altcineva va fi dorit să ia cuvântul. Prin urmare, Dudley Brill, de la Lubbock, se amestecă în repovestirea unei conversaţii recente, avute cu un mare avocat din Houston, implicat în apărarea celor de la Varrick, care susţinuse cu tărie cum că Laboratoarele nu aveau de gând să ajungă la înţelegere decât după ce siguranţa medicamentului era testată în faţa câtorva juraţi. Astfel, pe baza acestei conversaţii despre care nimeni altcineva din sală nu mai avea cunoştinţă, Dudley Brill, de la Lubbock, Texas, pretindea că ar trebui să fie avocatul principal în primul proces şi că ar trebui să facă asta în oraşul său, unde era lucru dovedit că juraţii îl simpatizau şi aveau să arunce în joc sume uriaşe dacă le-o va cere el. Era clar că Brill băuse ceva, la fel ca toţi ceilalţi în afară de Wally, iar analiza care îi servea propriilor interese stârni o dezbatere aprinsă în jurul mesei. Nu dură mult până să se ajungă la ceartă, accese de furie şi schimburi de insulte.

Jerry Alisandros reuşi să facă linişte.

— Speram să putem păstra toate astea pentru mâine, spuse el cu diplomaţie. Haideţi să ne retragem acum, să mergem fiecare în colţul lui şi să ne reîntâlnim mâine, treji cu toţii şi odihniţi.

După cum se prezentau lucrurile în dimineaţa următoare, nu toţi avocaţii se duseseră la culcare în camerele lor. Cearcăne, ochi roşii, mâini bâjbâind după apă rece şi cafea – toate semnele. Mahmureală din plin. În plus, nici nu mai erau la fel de mulţi şi, pe măsură ce trecea timpul, Wally începu să-şi dea seama că multe dintre înţelegeri fuseseră puse la cale în faţa unui pahar, în seara de dinainte. Se încheiaseră acorduri, se inventaseră alianţe şi unii fuseseră lucraţi pe la spate. Wally se întrebă cum stătea el.

Doi specialişti vorbeau despre Krayoxx şi despre cele mai recente studii. Fiecare avocat a vorbit câteva minute despre procesul său – număr de clienţi, număr de potenţiali clienţi decedaţi versus afectaţi, judecători, consilii locale care se opun şi tendinţele verdictelor în jurisdicţie. Wally le parcurse în grabă şi spuse cât de puţin posibil.

Un expert incredibil de plicticos disecă situaţia financiară a Laboratoarelor Varrick şi aprecie că Varrick avea destui bani pentru a susţine o pierdere uriaşă, datorată înţelegerii pentru Krayoxx. Cuvântul „înţelegere“ era folosit frecvent, iar Wally îşi ciulea de fiecare dată urechile. Acelaşi expert deveni şi mai plictisitor când trecu la analiza diverselor asigurări pe care le încheiaseră Laboratoarele Varrick.

După două ore, Wally simţi nevoia unei pauze. Se strecură afară şi

merse la toaletă. Când se întoarse, Jerry Alisandros îl aştepta în faţa uşii.

— Când te întorci la Chicago? întrebă el.

— Mâine-dimineaţă, îi răspunse Wally.

— Un zbor de linie?

„Normal, se gândi Wally. Nu am propriul avion, aşa că, la fel ca americanul obişnuit, sunt obligat să plătesc bilet pentru un avion deţinut de altcineva.“

— Da, spuse el zâmbind.

— Wally, uite, eu mă duc la New York după-amiază. Ce zici de-o călătorie? Firma mea tocmai a cumpărat un Gulfstream G650 nou-nouţ. O să luăm masa în avion şi o să te lăsăm la Chicago.

Urma să existe un preţ pentru asta, o înţelegere, dar Wally oricum era interesat de una. Citise despre avocaţii bogaţi şi avioanele lor private, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că va vedea vreodată unul pe dinăuntru.

— Foarte generos din partea ta, spuse el. De acord.

— Ne vedem în lobby la unu după-amiază, da?

— S-a făcut.

Pe pista de la centrul de aviaţie McCarran Field erau vreo zece avioane particulare. Urmându-l pe Jerry, noul lui tovarăş, Wally trecu pe lângă ele, întrebându-se câte dintre acestea erau deţinute de ceilalţi avocaţi specializaţi în prejudicii colective. Când ajunseră la cel al lui Jerry, urcă treptele, trase aer în piept, apoi păşi înăuntrul strălucitorului G650. O asiatică superbă îi luă haina şi îl întrebă ce ar dori de băut. Doar apă minerală.

Jerry Alisandros avea cu el un mic anturaj – un asociat, doi asistenţi şi un fel de secretară. Aceştia se adunară cu toţii în spatele cabinei, în timp ce Wally se instala pe scaunul său generos din piele, gândindu-se la Iris Klopeck şi la Millie Marino, şi la acele extraordinare văduve ale căror soţi decedaţi îl aduseseră pe el în lumea proceselor colective, iar acum, aici. Însoţitoarea de zbor îi întinse lui Wally un meniu. Departe, la capătul culoarului, el zări o bucătărie şi un maestru bucătar care aştepta comanda. În ce timp rulau pe pistă, Jerry veni către Wally şi se aşeză faţă în faţă cu el.

— Ce părere ai? zise el, ridicând mâna şi prezentându-şi cea mai nouă jucărie.

— Întrece, fără îndoială, zborurile de linie, spuse Wally.

Jerry râse baritonal – fără îndoială, lucrul cel mai caraghios pe care îl auzise vreodată.

O voce anunţă decolarea şi îşi legară cu toţii centurile de siguranţă. Când avionul părăsi pista şi se înălţă în aer, Wally închise ochii şi încercă să savureze clipa. S-ar putea să fie unică.

Îndată ce se stabilizară, Jerry prinse viaţă. Apăsă un buton şi din perete îşi făcu apariţia o masă din lemn de mahon.

— Să vorbim despre afaceri, zise el.

„E avionul tău“, se gândi Wally.

— Sigur.

— În mod realist, câte cazuri te aştepţi să aduni?

— S-ar putea să avem zece cazuri de deces; acum avem opt. Cazuri nesoldate cu deces, nu ştiu exact. Avem cam câteva sute de potenţiale cazuri din care să alegem, dar încă nu le-am analizat.

Jerry se încruntă, de parcă n-ar fi fost suficient şi nu merita să-şi piardă timpul. Wally se întrebă dacă i-ar putea ordona pilotului să întoarcă sau să deschidă vreo trapă pe undeva.

— Te-ai gândit să faci echipă cu o firmă mai mare? întrebă Jerry. Ştiu că voi nu vă ocupaţi prea mult de cazuri de prejudicii colective.

— Sigur, sunt deschis să discutăm despre asta, îi răspunse Wally, încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Acesta fusese planul lui încă de la început. Contractul meu prevede un onorariu de 40% la câştig de cauză. Cât vrei?

— De regulă, noi suntem cei care suportăm cheltuielile, iar acestea nu sunt nişte cazuri ieftine. Noi găsim medicii, experţii, cercetătorii şi aşa mai departe, iar toţi ăştia costă o avere. Luăm jumătate din onorariu, 20%, dar cheltuielile ne sunt achitate înainte de împărţirea onorariului.

— Sună rezonabil. Care e rolul nostru în toate astea?

— Simplu. Să găsiţi cât mai multe cazuri de deces şi nu numai. Să le obţineţi. Luni o să-ţi trimit o schiţă de contract. Încerc să adun cât mai multe cazuri. Următorul mare pas este crearea unui litigiu multidistrictual. Tribunalul va numi o Comisie de Coordonare a Litigiului, formată de regulă din cinci, şase avocaţi buni, care vor deţine controlul asupra litigiului. Acest grup are dreptul la un onorariu suplimentar, de regulă în jur de 6%, iar acesta se achită din suma totală şi e în afara părţilor pentru avocaţi.

Wally dădea din cap. Se interesase în prealabil şi ştia avantajele şi dezavantajele, oricum pe cele mai multe dintre ele.

— Tu vei face parte din Comisia de Coordonare a Litigiului? întrebă el.

— Probabil, de regulă, da.

Însoţitoarea de zbor aduse încă un rând de băuturi. Jerry luă o gură de

vin şi continuă:

— Când demarăm totul, o să trimitem pe cineva să vă ajute cu depoziţiile clienţilor. Nu e mare lucru. Mai degrabă o muncă de rutină. Nu uita, Wally, că şi apărarea vede în asta o mină de aur, aşa că vor depune toate eforturile. O să găsesc un cardiolog care să fie de încredere şi care să-i consulte pe clienţii tăi. O să-l plătim din fondul pentru proces. Întrebări?

— Deocamdată nu, spuse Wally.

Nu era prea încântat să renunţe la jumătate din onorariu, dar era entuziasmat să colaboreze cu o firmă experimentată şi plină de bani. Şi, oricum, vor rămâne o groază de bani şi pentru Finley & Figg. Se gândi la Oscar şi abia aştepta să-i povestească despre G650.

— Cam cât crezi că va dura? întrebă Wally.

Cu alte cuvinte, când să mă pot aştepta la ceva bani?

Jerry bău îndelung şi plin de satisfacţie din paharul cu vin, apoi spuse:

— Din experienţa mea, care, aşa cum ştii, Wally, e destul de vastă, mă aştept să ajungem la înţelegere într-un an şi să începem să ne cheltuim banii imediat. Cine ştie, Wally, poate că într-un an de-acum încolo o să ai şi tu propriul avion.

| CAPITOLUL 17 |

Nicholas Walker împreună cu Judy Beck şi alţi doi avocaţi ai Laboratoarelor Varrick zburară până la Chicago cu unul dintre avioanele particulare ale companiei, un Gulfstream G650, la fel de nou ca acela care-l impresionase pe Wally atât de tare. Scopul călătoriei lor era să-şi concedieze firma de avocatură cu care lucraseră şi să angajeze una nouă. Walker şi şeful lui, Reuben Massey, puseseră la punct toate detaliile unui plan de bătaie pentru problema Krayoxx, iar prima mare bătălie urma să aibă loc în Chicago. Însă mai întâi era nevoie să aibă oamenii potriviţi la locul potrivit.

Cei nepotriviţi erau de la o firmă ce reprezentase Laboratoarele Varrick timp de zece ani, iar activitatea lor fusese considerată tot timpul de primă mână. Neajunsurile nu erau din vina lor. Potrivit cercetării exhaustive realizate de Walker şi de echipa sa, în oraş exista o altă firmă care avea legături mai strânse cu judecătorul Harry Seawright. Iar această firmă se întâmpla să aibă un partener care era cel mai bun avocat al apărării din oraş.

Numele ei era Nadine Karros, avocată de litigii, în vârstă de 44 de ani, care nu mai pierduse niciun proces cu juraţi în ultimii zece ani. Cu cât câştiga mai multe, cu atât cazurile sale deveneau mai dificile şi cu atât mai impresionante erau victoriile. După ce au stat de vorbă cu vreo zece avocaţi care se confruntaseră cu ea în sala de judecată şi pierduseră, Nick Walter şi Reuben Massey deciseseră ca doamna Karros să conducă apărarea în cazul Krayoxx, fără să le pese cât avea să-i coste asta în cele din urmă.

Totuşi, mai întâi trebuiau să o convingă. În timpul unei teleconferinţe îndelungate, ea se arătase nehotărâtă cu privire la preluarea unui caz atât de amplu şi care se extindea zilnic. Deloc surprinzător, ea avea deja mult prea multe de care să se ocupe; calendarul său de procese era deja arhiplin; şi aşa mai departe. Nu fusese niciodată implicată într-un proces colectiv, deşi, ca avocat de litigii, asta nu reprezenta cine ştie ce obstacol. Walker şi Massey ştiau că recenta ei serie de victorii la tribunal includea o gamă variată de probleme – contaminarea apelor freatice, neglijenţă medicală, coliziunea în aer a două avioane cu navetişti. Ca

avocat de elită, Nadine Karros putea face faţă oricărui fel de caz, în faţa oricărui fel de juriu.

Ea era partener în departamentul de litigii al firmei Rogan Rothberg şi îşi avea biroul la etajul 85 al clădirii Trust Tower, un birou pe colţ, cu vedere spre lac, de care însă rareori se bucura. Ea se întâlni cu echipa de la Varrick într-o sală mare de conferinţe de la etajul 86 şi, după ce toată lumea admiră repede lacul Michigan, se instalară pentru ceea ce se aşteptau a fi o întâlnire de cel puţin două ore. De partea sa, doamna Karros era susţinută de tineri asistenţi şi asociaţi, un adevărat anturaj de creaturi zâmbitoare, gata să spună: „Cât de sus?“ când ea le spunea: „Săriţi!“ În dreapta ei era un partener pe nume Hotchkin, mâna sa dreaptă.

Mai târziu, într-o discuţie telefonică purtată cu Reuben Massey, Nicholas Walker îi povestea:

— E foarte atrăgătoare, Reuben, cu părul lung şi negru, bărbie şi dinţi puternici, ochi căprui foarte frumoşi, atât de calzi şi de ademenitori, încât te gândeşti că asta e femeia pe care vrei s-o duci acasă, pentru a-ţi cunoaşte mama. O personalitate foarte plăcută, ageră şi cu un zâmbet interesant. O voce profundă, plină, la care te-ai aştepta de la o cântăreaţă de operă. E uşor să-ţi dai seama de ce juraţii sunt atât de prinşi când o văd. Dar e dură, fără urmă de îndoială, Reuben! Preia frâiele şi dă ordine, şi ai impresia că toţi cei din jurul ei îi sunt extrem de loiali. Nu mi-ar plăcea să o înfrunt pe această femeie în sala de judecată, Reuben.

— Deci ea e omul potrivit? întrebă Reuben.

— Fără îndoială. M-am surprins că abia aştept procesul, doar pentru a o vedea în acţiune.

— Picioarele?

— O, da. Perfecte. Suplă, îmbrăcată ca din reviste. Trebuie să o vezi cât mai repede posibil.

Era pe teritoriul ei, aşa că doamna Karros preluă repede controlul. Ea îl arătă cu capul pe Hotchkin şi spuse:

— Eu şi domnul Hotchkin am prezentat propunerea voastră Comisiei pentru Onorarii. Onorariul meu va fi de 1 000 de dolari pe oră în afara tribunalului şi 2 000 de dolari la tribunal, cu un avans de cinci milioane, nerambursabil, desigur.

Nicholas Walker negociase onorarii cu avocaţi de elită timp de 20 de ani şi era şocat.

— Iar pentru ceilalţi parteneri? întrebă el calm, de parcă firma sa ar fi putut face faţă la orice îi spunea ea, ceea ce de fapt chiar aşa era.

— 800 pe oră. 500 pentru asociaţi, îi răspunse ea.

— De acord, spuse el.

Toată lumea din sală ştia că, pentru apărare, costurile se vor ridica la milioane de dolari. De fapt, Walker şi echipa sa îşi fixaseră deja o estimare iniţială de 25-30 de milioane. O nimica toată, atunci când eşti dat în judecată pentru miliarde.

Odată stabilite costurile, trecură la următoarea chestiune importantă. Nicholas Walker luă cuvântul.

— Strategia noastră e simplă şi complexă în acelaşi timp, începu el. Simplă în sensul că alegem un caz din puzderia de procese deschise împotriva noastră, un caz individual, nu unul colectiv, şi insistăm pentru a se ajunge la proces. Noi vrem proces. Nu ne temem de proces, pentru că noi credem în medicamentul nostru. Noi credem şi putem dovedi că cercetarea pe care se bazează băieţii cu prejudiciul colectiv este greşită. Suntem convinşi că produsul Krayoxx îşi face efectul aşa cum trebuie şi nu duce la creşterea riscului de atac de cord sau accident vascular. Suntem siguri de asta, atât de siguri, încât vrem un juriu, unul chiar aici, în Chicago, care să ne asculte dovezile, iar asta repede. Suntem încrezători că juriul ne va crede şi, când juriul va respinge atacul asupra medicamentului nostru, când juriul va decide în favoarea noastră, câmpul de luptă se va schimba spectaculos. Sincer vorbind, suntem de părere că avocaţii lor se vor împrăştia ca frunzele în vânt. Se vor da la fund. S-ar putea să mai fie nevoie de încă un proces, de încă o victorie, dar nu prea cred. Pe scurt, doamnă Karros, le dăm o lovitură puternică şi rapidă în procesul cu juraţi şi, când vom câştiga, îi vom trimite acasă.

Ea ascultă fără să ia notiţe. Când el termină de vorbit, spuse:

— Într-adevăr, e destul de simplu şi nu întru totul original. De ce la Chicago?

— Din pricina judecătorului. Harry Seawright. Am studiat fiecare judecător de la fiecare caz de Krayoxx deschis până acum şi credem că Seawright e omul nostru. El nu s-a dovedit foarte răbdător cu cazurile colective. Dispreţuieşte procesele frivole şi acţiunile deschise la grămadă. Se ocupă repede şi bine de preliminarii şi de trimiterea cazurilor în sala de judecată. Refuză să lase să se adune praful pe vreun caz. Nepotul său preferat ia Krayoxx. Şi, cel mai important, prietenul său apropiat e fostul senator Paxton, care acum, dacă nu mă înşel, are un birou aici, la Rogan Rothberg, la etajul 83.

— Sugerezi cumva că am putea influenţa un judecător federal? întrebă

ea, arcuindu-şi uşor sprânceana stângă.

— Sigur că nu, spuse Walker, cu un zâmbet dezagreabil.

— Care e partea complicată a planului vostru?

— Amăgirea. Vrem să dăm impresia că avem de gând să cădem la înţelegere pentru cazurile Krayoxx. Am mai fost pe drumul ăsta, credemă, aşa că ştim destul de multe despre înţelegerile în cazuri de prejudicii colective. Înţelegem lăcomia avocaţilor şi e cu mult dincolo de orice imaginaţie. De îndată ce cred că urmează să le cadă o pleaşcă de miliarde, devin şi mai înverşunaţi. Cu o înţelegere la orizont, pregătirea pentru un proces de amploare va deveni mai puţin importantă. De ce să se mai deranjeze să se pregătească, dacă urmează să se ajungă la înţelegere? Pe de altă parte, noi – tu – lucrăm cu sârg pentru a ne pregăti de proces. În viziunea noastră, judecătorul Seawright va pocni din bici, iar procesul se va desfăşura repede. La momentul potrivit, negocierile pentru înţelegere se vor prăbuşi, va fi un haos printre avocaţii apărării şi vom avea în faţă o dată a procesului pe care Seawright va refuza să o modifice.

Nadine Karros dădu din cap şi zâmbi, încântată de acest scenariu.

— Sunt convinsă că te-ai gândit deja la un caz, spuse ea.

— O, da. E vorba de un avocat de divorţuri de aici, pe nume Wally Figg, care a deschis prima acţiune judecătorească împotriva Krayoxx în Chicago. Nu e cine ştie ce avocat, lucrează la o firmă de trei oameni, care se ocupă de chestii mărunte, în partea de sud-vest a oraşului. Experienţă la bară aproape zero şi niciun fel de experienţă în zona de prejudicii colective. Acum s-a combinat cu un avocat din Fort Lauderdale, pe nume Jerry Alisandros, un duşman afurisit de ani de zile, al cărui scop în viaţă e să dea în judecată Laboratoarele Varrick cel puţin o dată pe an. Alisandros e o forţă.

— El poate face faţă unui proces?

— El e de la firma Zell & Potter, iar ei au ceva avocaţi pricepuţi, dar rareori ajung la proces. Specialitatea lor e să forţeze companiile să ajungă la înţelegere şi să obţină onorarii uriaşe. În acest moment, nu ştim cine o să vină aici să se ocupe la propriu de proces. S-ar putea să aducă un avocat local.

În stânga lui Walker, Judy Beck îşi drese vocea şi începu, oarecum nervos:

— Alisandros a înaintat deja o moţiune pentru a consolida fiecare caz de Krayoxx într-un LMD, un litigiu multidistrictual, şi…

— Ştim ce înseamnă LMD, o întrerupse brusc Hotchkin.

— Cum era de aşteptat, Alisandros are judecătorul său preferat, în

sudul Floridei, iar moţiunea sa are scopul de a pune bazele unui LMD, de a fi el desemnat pentru a face parte din Comisia de Coordonare a Litigiului, iar apoi de a avea control asupra litigiului. Bineînţeles, el primeşte un onorariu suplimentar pentru că face parte din comisie.

Nick Walker prelua mai departe:

— La început, ne vom opune tuturor încercărilor de a consolida cazurile. Planul nostru este să alegem unul dintre clienţii domnului Figg şi să-l convingem pe judecătorul Seawright să stabilească o dată apropiată pentru proces.

— Şi dacă judecătorul din Florida ordonă consolidarea tuturor cazurilor şi le vrea acolo? întrebă Hotchkin.

— Judecătorul Seawright e un judecător federal, zise Walker. Procesul a fost deschis la tribunalul din care face parte. Dacă el vrea să se judece aici, nimeni, nici măcar Curtea Supremă, nu-i poate ordona altceva.

Nadine Karros se uita peste un rezumat care le fusese oferit tuturor de către cei din echipa Varrick.

— Deci, dacă am înţeles bine, alegem unul dintre clienţii decedaţi ai domnului Figg şi îl convingem pe judecătorul Seawright să extragă cazul din grup. Apoi, presupunând că judecătorul ne face jocul, răspundem mai degrabă cu binişorul la proces, nu recunoaştem nimic, negăm amabil, abordăm lejer situaţia preliminară, pentru că nu dorim să încetinim lucrurile, luăm câteva depoziţii, le punem la dispoziţie orice documente vor şi îi inducem cumva în eroare până când se trezesc şi-şi dau seama că ţin în mână un proces adevărat. Între timp, tu le adormi suspiciunile, oferindu-le o falsă senzaţie de siguranţă şi iluzia potului cel mare.

— Da, spuse Nick Walker. Exact.

Petrecură aproape o oră vorbind despre clienţii decedaţi ai domnului Figg – Chester Marino, Percy Klopeck, Wanda Grand, Frank Schmidt şi încă patru. Îndată ce răspundeau la acţiunea deschisă împotriva Krayoxx, doamna Karros şi echipa ei le vor lua depoziţiile reprezentanţilor legali ai celor opt decedaţi. După ce vor avea ocazia să observe şi să afle lucruri, vor lua hotărârea pe care dintre cazuri să-l trateze izolat şi pentru care să forţeze un proces.

Chestiunea tânărului David Zinc a fost soluţionată rapid. Deşi acesta lucrase timp de cinci ani la Rogan Rothberg, acum nu mai era angajat acolo. Nu exista astfel niciun conflict de interese, pentru că la momentul când el era angajat, firma nu reprezenta Laboratoarele Varrick, iar Zinc nu-i reprezenta pe clienţii decedaţi. Nadine Karros nu-l întâlnise

niciodată; de fapt, un singur asociat de-ai ei îşi putea aminti cine era David Zinc. Zinc lucrase la departamentul financiar internaţional, cu totul altă lume decât cea a litigiilor.

*

Zinc lucra acum în lumea avocaţilor străzii şi era cu atât mai fericit cu cât era mai departe de finanţele internaţionale. În ultima vreme, ceea ce-l frământa era acea menajeră birmană şi nepotul ei intoxicat cu plumb. Avea un nume, un număr de telefon şi o adresă, dar se dovedise dificil să intre în contact cu ea. Toni, prietena lui Helen, îi sugerase femeii că familia ar trebui să se consulte cu un avocat, dar asta o speriase pe biata bunică, aproape să-i dea lacrimile. Era epuizată emoţional, derutată şi, pe moment, de neabordat. Nepotul ei continua să trăiască ajutat de aparate.

David intenţionase să le prezinte cazul celor doi parteneri ai săi, dar apoi se gândi mai bine. Se putea ca Wally să se înfiinţeze la spital şi să sperie de moarte pe cineva. Se putea ca Oscar să insiste să se ocupe de caz şi să dorească un onorariu suplimentar, în eventualitatea unei înţelegeri. După cum aflase David, cei doi parteneri nu-şi împărţeau banii în mod egal şi, după spusele lui Rochelle, se certau pe onorarii. I se ofereau nişte procente avocatului care stabilea primul contact cu clientul şi mai multe celui care se ocupa de dosar şi aşa mai departe. După câte spunea Rochelle, în aproape toate cazurile de accidente de maşină, Oscar şi Wally îşi jucau feste cu privire la împărţirea banilor.

David era la biroul său, redactând un simplu testament pentru un nou client – scriindu-l el însuşi la calculator, pentru că Rochelle ţinuse să-l informeze cu câteva săptămâni înainte că trei avocaţi erau cu mult peste puterile unei secretare – când primi un e-mail de la grefierul tribunalului federal. Deschise e-mailul şi găsi un răspuns la plângerea lor modificată. Ochii îi căzură direct pe avocatul apărării, direct pe numele lui Nadine Karros, de la Rogan Rothberg, şi simţi că-l ia cu leşin.

David nu o întâlnise niciodată, dar cu siguranţă îi cunoştea reputaţia. Era renumită în întreg baroul din Chicago. Ea apărase şi câştigase cele mai mari cazuri. El nu rostise niciodată vreun cuvinţel în sala de judecată, dar iată-le numele scrise unul lângă altul, de parcă ar fi fost egali. Din partea reclamanţilor – Wallis T. Figg, B. Oscar Finley, David E. Zinc, de la firma Finley & Figg, alături de S. Jerry Alisandros, de la firma Zell & Potter. Iar din partea Laboratoarelor Varrick, Nadine Karros şi R. Luther Hotchkin, de la firma Rogan Rothberg. Pe hârtie, David părea că

e în cărţi.

Citi răspunsul cu atenţie. Faptele evidente erau recunoscute; era respinsă întreaga responsabilitate. Per total, era un răspuns direct, aproape benign, la un proces de o sută de milioane de dolari, şi nu era deloc ceea ce anticipaseră ei. După spusele lui Wally, primul răspuns din partea Laboratoarelor Varrick urma să fie o moţiune de respingere, însoţită de o groază de documente, pregătite de minţile luminate care trudeau în departamentul de cercetare al firmei. Moţiunea de respingere ar fi dus la o divergenţă serioasă, dar ei ar fi triumfat, pentru că, după spusele lui Wally, asemenea moţiuni sunt rareori acceptate.

Împreună cu răspunsul, apărarea înainta şi o serie de întrebări de bază, prin care se solicitau informaţii personale despre fiecare dintre cei opt clienţi decedaţi şi despre familiile lor, precum şi numele şi mărturiile specialiştilor citaţi ca martori. Din câte ştia David, încă nu angajaseră niciun expert, deşi se pare că de asta se ocupa Jerry Alisandros. De asemenea, doamna Karros dorea să ia cele opt depoziţii cât mai curând posibil.

Conform grefierului, în e-mail se afla şi o copie scanată a răspunsului şi a celorlalte cereri.

David auzi paşi grei pe scări. Ai lui Wally. Acesta îşi făcu apariţia, răsuflând greoi, şi spuse:

— Ai văzut care sunt cererile lor?

— Acum citeam, îi răspunse David. Par mai degrabă liniştiţi, nu crezi?

— Ce ştii tu despre litigii?

— Ups.

— Scuze. A intervenit ceva. Trebuie să-l sun pe Alisandros şi să rezolv treaba asta.

— E doar un simplu răspuns şi câteva cerinţe preliminare. Nimic pentru care să intrăm în panică.

— Cine e panicat? O ştii pe femeia asta – e de la fosta ta firmă?

— Nu am cunoscut-o, dar se pare că e extraordinară în sala de judecată.

— Da, bine, păi tot aşa e şi Alisandros, dar n-o să ajungem la proces.

Spuse asta cu o doză semnificativă de lipsă de convingere. Ieşi din birou mormăind şi se împiedică pe scări. Trecuse o lună de când deschisese acţiunea judecătorească, iar visurile lui Wally de a da lovitura păleau. Se pare că trebuiau să-şi pună puţin osul la treabă înainte de începerea discuţiilor privind înţelegerea.

Zece minute mai târziu, David primi un e-mail de la Wally, partenerul junior: „Te poţi ocupa tu de acele interogatorii? Eu trebuie să dau o fugă

pe la firmele de pompe funebre“.

Sigur, Wally, cu multă plăcere.

| CAPITOLUL 18 |

Din cauza lipsei de interes, s-a renunţat până la urmă la acuzaţiile minore împotriva lui Trip, deşi curtea i-a cerut să semneze o declaraţie prin care să promită că va sta departe de firma Finley & Figg şi de avocaţii de acolo. Trip se făcu nevăzut, dar nu şi fosta lui iubită.

DeeAnna veni puţin după ora 17, ora ei obişnuită. În ziua respectivă era îmbrăcată ca un cowboy – blugi strâmţi, ciocate şi o bluză roşie şi strâmtă, la care neglijase să-şi încheie primii trei nasturi.

— Wally este? gânguri ea către Rochelle, care n-o putea suferi.

Norul de parfum o ajunse din urmă şi se instală în încăpere, făcându-l pe AC să strănute, apoi să mârâie şi să se retragă şi mai mult sub birou.

— Este, spuse Rochelle cu indiferenţă.

— Mersi, dragă, îi zise DeeAnna, încercând să o enerveze cât mai mult pe Rochelle.

Merse ţanţoş spre biroul lui Wally şi intră fără să bată la uşă. Cu o săptămână în urmă, Rochelle o instruise să ia loc şi să aştepte asemenea tuturor celorlalţi clienţi. Devenise evident totuşi că ea avea mult mai multă trecere decât alţi clienţi, cel puţin în faţa lui Wally.

Odată intrată în birou, DeeAnna se avântă direct în braţele avocatului şi, după un sărut lung, o îmbrăţişare şi obişnuitele pipăieli, Wally îi spuse:

— Arăţi foarte bine, scumpo.

— Doar pentru tine, iubitule.

Wally se asigură că uşa era încuiată, apoi se întoarse pe scaunul său ergonomic de la birou.

— Trebuie să mai dau vreo două telefoane, apoi trecem la treabă, spuse el, salivând.

— Cum spui tu, iubitule, gânguri ea, apoi se aşeză pe un scaun şi luă o revistă mondenă.

Nu citea nimic altceva şi era proastă ca noaptea, dar lui Wally nu-i păsa. Refuza să o judece. Ea avusese patru bărbaţi. El avusese patru neveste. Cine era el să emită judecăţi? În acest moment erau pe cale să-şi dea duhul în pat, iar Wally nu fusese niciodată mai fericit.

Dincolo, Rochelle îşi făcea curat pe birou, nerăbdătoare să plece cât

mai repede, acum că „paraşuta“ era în birou la domnul Figg şi cine ştie ce făceau pe-acolo. Oscar deschise uşa şi ieşi din birou, ţinând în mână nişte acte.

— Unde e Figg? întrebă el, uitându-se la uşa închisă a lui Figg.

— Înăuntru, cu un client, spuse Rochelle. Uşa e încuiată.

— Nu, zău?

— Da. A treia zi la rând.

— Şi continuă să negocieze asupra onorariului lui?

— Habar n-am. Probabil că l-a crescut.

Deşi onorariul era mic – era doar un banal divorţ amiabil –, i se cuvenea şi lui Oscar o parte, dar nu prea ştia cum să-şi ia această parte, când jumătate era plătită în natură. Se uită pentru o clipă la uşa biroului lui Wally, aşteptând parcă să audă sunetul pasiunii, şi, neauzind nimic, se întoarse către Rochelle şi flutură actele.

— Ai citit astea?

— Ce sunt?

— E acordul nostru cu Jerry Alisandros şi Zell & Potter. Se întinde pe opt pagini, multe cu litere mici, deja semnate de partenerul meu junior, evident fără să fie citite în întregime. Mai zice că trebuie să contribuim cu 25 000 de dolari pentru fondul de cheltuieli ale litigiului. Figg nu mi-a pomenit de asta vreodată.

Rochelle ridică din umeri cu nepăsare. Erau treburile avocaţilor, nu ale ei.

Dar Oscar era înfierbântat.

— Mai mult, zice că avem un procent de 40% pentru fiecare caz, din care jumătate merge la Zell & Potter. Dar cu litere mici zice că 6% se plătesc pentru Comisia de Coordonare a Litigiului, un mic bonus pentru marii mahări şi pentru munca depusă, iar aceşti 6% provin din suma finală şi sunt în afara părţilor noastre. Aşa că, după câte mi-am dat seama, pierdem 6% din suma finală, iar nouă ne rămân 34% pe care să-i împărţim cu Alisandros, care o să primească, desigur, şi ditamai procentul de 6%. Dumneata înţelegi ceva, doamnă Gibson?

— Nu.

— Atunci suntem doi. Suntem furaţi pe toate părţile, iar acum trebuie să facem rost de 25 000 de dolari pentru cheltuielile de judecată.

Oscar se înroşise la faţă şi se tot uita la uşa lui Wally, dar Wally se afla în siguranţă înăuntru.

David coborî chiar în mijlocul conversaţiei.

— Ai citit asta? îl întrebă Oscar furios.

— Ce este?

— Contractul nostru cu Zell & Potter.

— M-am uitat peste el, spuse David. E destul de direct.

— A, da? Ai citit partea cu cei 25 000 de dolari în avans pentru cheltuieli?

— Da şi l-am întrebat pe Wally despre asta. Mi-a zis că va trebui probabil să mergem la bancă, să deschidem o linie de credit pe firmă, pe care să-l achităm după ce cădem la înţelegere.

Oscar şi Rochelle se uitară unul la altul. Amândoi se gândeau: „Ce linie de credit?“

Oscar începu să vorbească, apoi făcu brusc stânga-mprejur şi se întoarse la el în birou, trântind uşa în urma sa.

— Ce-a fost asta? întrebă David.

— Noi nu avem o linie de credit, spuse Rochelle. Domnul Finley e îngrijorat că litigiul cu Krayoxx se va întoarce împotriva noastră şi ne va distruge financiar. Asta nu ar fi prima dată când una dintre învârtelile lui Figg ia o întorsătură urâtă, dar ar fi cu siguranţă cea mai mare.

David se uită în jur şi făcu un pas înainte.

— Pot să te întreb ceva confidenţial?

— Nu ştiu, răspunse ea, făcând un pas înapoi cu precauţie.

— Oamenii ăştia joacă acest joc de mult timp. Oscar de peste 30 de ani, Wally de peste 20. N-au niciun ban ascuns pe undeva? Pe la birou nu vezi un ban, aşa că mi-am închipuit că trebuie să-i aibă ascunşi pe undeva.

Rochelle se uită şi ea în jur, apoi spuse:

— Eu nu ştiu unde se duc banii care ies din firmă. Mă îndoiesc că Oscar are vreun ban, pentru că nevastă-sa cheltuieşte tot. Ea se crede superioară şi vrea să şi arate asta. Cât despre Wally, cine ştie? Bănuiesc că e la fel de sărac ca mine. Însă ei sunt proprietarii clădirii, fără ipoteci, fără rate.

David nu se putu abţine să nu-şi ridice privirea-n tavan, uitându-se la crăpăturile din tencuială. „Las-o baltă“, îşi spuse.

— Eram curios, zise el.

Din biroul domnului Figg se auziră hohotele de râs ale unei femei.

— Am plecat, zise David, luându-şi pardesiul.

— Şi eu, spuse Rochelle.

Când Wally şi DeeAnna ieşiră din birou, toată lumea plecase. Ei stinseră repede luminile, încuiară uşa şi se suiră la ea în maşină. Wally era încântat nu numai că avea o puicuţă nouă, dar şi că aceasta era dispusă să conducă. Mai avea şase săptămâni de suspendare şi, fiind

atâtea de făcut în legătură cu Krayoxx, avea nevoie să se poată deplasa. DeeAnna nu scăpase ocazia de a câştiga un comision din recomandări – 500 de dolari bani gheaţă pentru decese şi 200 dacă nu s-a ajuns la deces –, însă ceea ce o încânta cu adevărat era să asculte predicţiile lui Wally despre cum o să-i facă praf pe cei de la Varrick, printr-o înţelegere pe sume uriaşe, care-i va aduce lui un onorariu gras (şi, poate, şi pentru ea câte ceva, deşi încă nu voia să-i dezvăluie asta). De cele mai multe ori, discuţiile lor postludice virau către lumea Krayoxx şi către tot ce însemna asta. Al treilea soţ al ei o dusese în Maui, iar ei îi plăcuse plaja la nebunie. Wally îi promisese deja o vacanţă în paradis.

În acest stadiu al relaţiei lor, Wally i-ar fi promis orice.

— Încotro, dragule? întrebă ea, demarând din faţa biroului.

Era o şoferiţă periculoasă în micuţa ei Mazda decapotabilă, iar Wally ştia că, în caz de accident, şansele lui de supravieţuire erau minime.

— Ia-o mai încet, spuse el, legându-şi centura de siguranţă. Să mergem spre nord, spre Evanston.

— Oamenii ăştia dau vreun semn? întrebă ea.

— O, da. O groază de telefoane.

Şi Wally nu minţea – telefonul său mobil suna neîncetat – întrebări de la oameni care luaseră mica sa broşură „Feriţi-vă de Krayoxx!“ Tipărise 10 000 de bucăţi şi împânzise oraşul cu ele. Le ataşase pe panouri, în sălile de reuniuni ale celor de la Weight Watchers[7], în sediile Asociaţiei Veteranilor de Război, în saloanele de bingo, în sălile de aşteptare ale spitalelor şi în toaletele fast-foodurilor şi restaurantelor – peste tot pe unde mintea pătrunzătoare a lui Wally Figg credea că ar putea fi oameni care se luptă cu colesterolul.

— Şi câte cazuri avem? întrebă ea.

Lui Wally nu-i scăpă acel „avem“ din întrebarea ei. Nu avea de gând să-i spună adevărul.

— Opt cazuri de deces, câteva sute de cazuri în care nu s-a ajuns la deces, însă mai întâi trebuie făcute analize. Nu sunt sigur că fiecare caz în care nu s-a ajuns la deces e cu adevărat un caz. Trebuie să găsesc că inima e afectată, înainte să preiau cazul.

— Şi cum faci asta?

Zburau pe Stevenson, evitând traficul, pe care ea nu părea că-l observă. Wally se chircea la fiecare posibilă coliziune evitată.

— Ia-o mai uşor, DeeAnna, nu ne grăbim nicăieri, îi spuse.

— Tot timpul mă cicăleşti despre cum conduc, zise ea, uitându-se lung la el, cu o privire întristată.

— Fii atentă la drum. Şi mergi mai încet.

Ea ridică piciorul de pe acceleraţie şi se îmbufnă timp de câteva minute.

— Cum ziceam, de unde ştii dacă oamenii ăştia au fost afectaţi?

— O să angajăm un medic care să-i consulte. Krayoxx le slăbeşte valvele inimii şi există anumite analize care ne pot spune dacă un client a fost sau nu afectat de medicament.

— Cât costă analizele astea?

Wally observa o curiozitate tot mai mare cu privire la cifrele litigiului Krayoxx şi era uşor iritat.

— Cam o mie de dolari setul, spuse el, deşi nu avea nici cea mai vagă idee.

Jerry Alisandros îl asigurase că Zell & Potter contractase deja serviciile mai multor medici care consultau potenţialii clienţi. Aceşti medici urmau să fie disponibili pentru Finley & Figg în viitorul apropiat şi, odată începute analizele, numărul de cazuri în care nu s-a ajuns la deces va creşte vertiginos. Alisandros era în avion în fiecare zi, bătând ţara în lung şi-n lat, întâlnindu-se cu avocaţi ca Wally, adunând de peste tot procese, angajând experţi, concepând strategii juridice şi, cel mai important, hărţuindu-i pe cei de la Varrick şi pe avocaţii lor. Wally se simţea mândru să fie şi el un jucător într-un joc cu mize atât de mari.

— Sunt o groază de bani, spuse DeeAnna.

— De ce eşti aşa de preocupată de bani? i-o trânti Wally, uitându-se la cămaşa ei descheiată.

— Scuze, Wally. Ştii că sunt genul care-şi bagă nasul peste tot. Iar chestia asta e atât de mişto şi o să fie atât de ca lumea când Varrick o să înceapă să scrie cecurile alea grase!

— Mai avem mult până acolo. Hai să ne concentrăm pe creşterea numărului de clienţi.

Acasă la familia Finley, Oscar şi nevasta lui, Paula, se uitau la un episod vechi din M*A*S*H, când deodată se treziră luaţi prin surprindere de vocea stridentă şi de chipul agitat al unui avocat pe nume Bosch, deloc străin reclamelor televiziunii prin cablu din Chicago. Ani de zile, Bosch pledase pentru victimele accidentelor de maşină şi de tractare, plus cazuri legate de azbest şi de alte produse, iar acum, evident, Bosch devenise expert în Krayoxx. El tună despre riscurile medicamentului şi spuse lucruri infecte despre Laboratoarele Varrick, iar pe parcursul celor 30 de secunde numărul său de telefon clipi în partea de jos a ecranului.

Oscar se uită foarte curios, dar nu comentă nimic.

Paula zise:

— Oscar, te-ai gândit vreodată să-ţi faci reclamă la televizor? Se pare că trebuie să facă şi firma ta ceva pentru a obţine mai mulţi clienţi.

Această conversaţie nu era ceva nou. 30 de ani la rând, Paula oferise sfaturi necerute despre cum trebuia condus un birou de avocatură, firmă ce nu va aduce niciodată suficiente venituri pentru a o mulţumi pe ea.

— E foarte scump, spuse Oscar. Figg vrea să facem asta. Eu sunt sceptic.

— Cu siguranţă, nu poţi să-l laşi pe Figg să apară la televizor, nu? Asta i-ar pune pe fugă pe toţi potenţialii clienţi. Nu ştiu ce să zic, reclamele par atât de lipsite de profesionalism!

Tipic din partea Paulei. Reclamele TV ar putea aduce clienţi noi, dar în acelaşi timp erau neprofesionale. Era pentru ele sau împotriva lor? Niciuna din variante sau ambele? Oscar nu ştia şi de ani de zile încetase să-i mai pese.

— Dar Figg nu are şi el nişte cazuri de Krayoxx? întrebă ea.

— Da, câteva, mormăi Oscar.

Ea nu ştia că atât Oscar, cât şi David semnaseră pentru proces şi că erau responsabili de acuzare. Nu ştia că firma trebuie să se implice în cheltuielile pentru litigiu. Singura grijă a Paulei era câştigul lunar meschin pe care Oscar îl aducea acasă.

— Păi, eu am stat de vorbă cu medicul meu, iar el mi-a zis că medicamentul e foarte bun. Îmi menţine colesterolul sub 200. Nu renunţ la el.

— Atunci nu renunţa, spuse el.

Dacă într-adevăr Krayoxx îi omora pe oameni, el îşi dorea ca ea să continue să ia dozele zilnice.

— Dar sunt procese peste tot, Oscar. Nu sunt foarte convinsă. Tu eşti?

„Îi e loială medicamentului, dar îşi face griji în privinţa lui.“

— Figg e convins că medicamentul provoacă probleme, spuse Oscar. Multe firme mari de avocatură sunt de acord şi au pornit lupta împotriva celor de la Varrick. Senzaţia tuturor e că Varrick o să vrea să cadă la înţelegere înainte să se ajungă la proces. Riscurile sunt prea mari.

— Şi, dacă se ajunge la înţelegere, ce se întâmplă cu cazurile lui Figg?

— Până acum, toate sunt cazuri de deces. Opt la număr. Dacă se ajunge la înţelegere, atunci o să ne alegem cu nişte onorarii frumuşele.

— Cât de frumuşele?

— Greu de spus.

Oscar îşi făcea deja planuri. Când şi dacă negocierile pentru înţelegere urmau să devină serioase, s-ar muta, ar deschide acţiune de divorţ, iar

apoi ar încerca să o ţină departe de banii obţinuţi de pe urma procesului Krayoxx.

— Dar mă îndoiesc că se va ajunge la înţelegere.

— De ce nu? Bosch zice că s-ar putea să fie o înţelegere pe sume mari.

— Bosch e un idiot şi dovedeşte asta în fiecare zi. Firmele astea mari de medicamente merg, de regulă, de câteva ori la proces, pentru a încerca marea cu degetul. Dacă juriul dă cu ei de pământ, atunci încep să cadă la înţelegere. Dacă ele câştigă, continuă cu procesele până când avocaţii acuzării renunţă. Asta ar putea dura ani de zile.

„Nu-ţi face speranţe, dragă.“

David şi Helen Zinc erau aproape la fel de iubăreţi ca Wally şi DeeAnna. Acum, că David lucra mai puţin şi cu noua energie regăsită, durase mai puţin de o săptămână ca ea să rămână însărcinată. Pentru că David era acasă în fiecare seară la ore normale, recuperau timpul pierdut. Tocmai terminaseră o partidă şi leneveau în pat, uitându-se la televizor, când Bosch apăru pe ecran.

După ce dispăru, Helen zise:

— E o adevărată frenezie.

— O, da. Wally e chiar acum pe-afară, împânzind străzile cu broşuri. Ar fi mai uşor să facem reclamă la televizor, dar nu ne permitem.

— Slavă Domnului! Chiar nu vreau să te văd la televizor, la concurenţă cu cei de teapa lui Benny Bosch.

— Cred că mi-ar sta bine ca avocat la televizor. „Ai fost vătămat?“ „Noi luptăm pentru tine.“ „Companiile de asigurări se tem de noi.“ Ce părere ai?

— Cred că prietenii tăi de la Rogan Rothberg ar muri de râs.

— N-am niciun prieten acolo. Numai amintiri neplăcute.

— Ai plecat de la ei de când, de-o lună?

— De şase săptămâni şi două zile, şi nu mi-am dorit, nici măcar o clipă, să mă întorc.

— Şi cât ai câştigat la noua firmă?

— În total, 620 de dolari.

— Păi, în curând urmează să fim mai mulţi. Te-ai gândit la cât o să câştigi pe viitor, la chestii din astea? Ai renunţat la 300 000 de dolari pe an, OK. Dar nu putem trăi cu 600 de dolari pe lună.

— Te îndoieşti de mine?

— Nu, dar mi-ar prinde bine puţină siguranţă.

— Bine. Îţi promit că o să fac suficienţi bani pentru a fi sănătoşi şi fericiţi. Toţi trei. Sau patru, sau cinci, sau câţi o să fim.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Cu televizorul. O să apar pentru a căuta victime ale Krayoxx, spuse David râzând. Eu şi Bosch. Ce zici?

— Zic că ai înnebunit.

Râseră amândoi, apoi începură să se mângâie pe întuneric.

| CAPITOLUL 19 |

Oficial, şedinţa se numea întâlnire preliminară şi, de regulă, era o scurtă reunire a avocaţilor în faţa judecătorului, pentru a discuta despre etapele iniţiale ale procesului. Nu se înregistra nimic, ci exista doar un grefier care lua informal nişte notiţe. Adesea, şi mai ales în sala lui Harry Seawright, judecătorul nu ţinea la propria prezenţă şi trimitea un magistrat să-i ţină locul.

Însă astăzi judecătorul Seawright era la prezidiu. Ca decan de vârstă al Districtului de Nord al Statului Illinois, el avea o sală de judecată mare, splendidă şi spaţioasă, la etajul 23 al Dirksen Federal Building, de pe Dearborn Street, din centrul oraşului. Sala de judecată avea pereţii întunecaţi, cu lambriuri din lemn de stejar, şi existau destule fotolii groase, din piele, pentru diverşii actori. În partea dreaptă, stânga pentru judecător, era echipa acuzării, formată din Wally Figg şi David Zinc. În partea stângă, dreapta pentru judecător, era echipa formată din vreo 10 avocaţi de la Rogan Rothberg, aflaţi în slujba Laboratoarelor Varrick. Liderul lor era, bineînţeles, Nadine Karros, singura femeie avocat prezentă, ocazie cu care purta un costum Armani bleumarin, cu o fustă imediat deasupra genunchiului, fără dres şi încălţată în pantofi cu platformă, cu toc de 10 cm.

Wally nu-şi putea lua ochii de la pantofii ei, de la fustă, de la tot.

— Poate că ar trebui să venim mai des la tribunalul federal, glumi el cu David, căruia nu-i ardea de glumă.

Pentru a spune adevărul, nici lui Wally nu-i ardea. Pentru amândoi, era prima lor apariţie într-un tribunal federal.

Wally pretindea că se ocupa tot timpul de cazuri la tribunalul federal, dar lui David nu-i venea să creadă. Oscar, partenerul senior, care ar fi trebuit să fie acolo cu ei, pentru a lupta împotriva dublului Goliath reprezentat de Rogan Rothberg şi Varrick, a sunat să anunţe că nu se simte bine.

Oscar nu era singurul care nu se arătase. Marele Jerry Alisandros şi echipa sa de avocaţi de prim rang abia aşteptau să dea buzna în Chicago, pentru o impresionantă manifestare în forţă, dar o audiere de ultim moment, în Boston, devenise mai importantă. Wally îşi ieşise din fire

când primise un telefon de la unul dintre subalternii lui Alisandros.

— E doar o întâlnire preliminară, îi spuse tânărul.

În drum spre tribunal, Wally se arătă sceptic cu privire la Zell & Porter.

Pentru David, momentul era extrem de neplăcut. Se afla pentru prima dată într-o sală de tribunal federal, ştiind că nu avea să scoată un cuvânt, pentru că nu avea nicio idee ce anume să spună, iar adversarii săi erau o echipă de avocaţi bine îmbrăcaţi şi extrem de capabili, de la o firmă căreia şi el îi fusese loial cândva, o firmă care îl angajase, îl formase, îi oferise un salariu de top şi îi promisese o carieră îndelungată, o firmă pe care o lăsase baltă, pe care o respinsese. În favoarea… Finley & Figg? Aproape că-i putea auzi cum chicotesc la adăpostul blocnotesurilor. David, cu pedigree-ul său şi cu diploma sa de la Harvard, le aparţinea celor de acolo, unde taxau pe oră, nu aici, unde băteai străzile în căutare de clienţi şi se taxa în funcţie de reclamant. David nu dorea să fie acolo unde era. Şi nici Wally.

Judecătorul Seawright se instală la locul său şi nu pierdu timpul.

— Unde este domnul Alisandros? mârâi el în direcţia lui Wally şi a lui David.

Wally se ridică în picioare, zâmbi mieros şi spuse:

— E la Boston, domnule.

— Deci nu va fi astăzi aici?

— Nu, onorată instanţă. Urma să vină, dar a fost chemat de urgenţă la Boston.

— Înţeleg. El este un avocat cu reputaţie pentru astfel de cazuri. Data viitoare când ne întrunim, spune-i să fie prezent. O să-l amendez cu 1 000 de dolari dacă lipseşte.

— Da, domnule.

— Iar dumneata eşti domnul Figg?

— Da, onorată instanţă, iar acesta este asociatul meu, David Zinc.

David încercă să zâmbească. Aproape că-i vedea pe fiecare dintre cei de la Rogan Rothberg întinzându-şi gâturile pentru a-l vedea.

— Fii bine-venit în tribunalul federal, spuse judecătorul cu sarcasm. Se uită la apărare şi spuse: Presupun că dumneata eşti doamna Karros.

Ea se ridică şi fiecare privire din sală rămase aţintită asupra ei.

— Da, onorată instanţă, iar acesta este partenerul meu, Luther Hotchkin.

— Cine sunt toţi ceilalţi?

— Ei sunt echipa noastră de apărare, onorată instanţă.

— Chiar e nevoie de toţi aceşti oameni pentru o simplă întâlnire

preliminară?

„Dă cu ei de pământ“, se gândi Wally, continuând să se uite la fusta ei.

— Chiar e nevoie, onorată instanţă. Acesta este un caz mare şi complicat.

— Aşa am auzit şi eu. Puteţi sta jos pentru restul audierii.

Judecătorul Seawright îşi luă notiţele şi îşi potrivi ochelarii de citit.

— Acuma, am vorbit cu doi colegi de-ai mei, din Florida, şi încă nu ştim dacă toate aceste cazuri vor deveni un litigiu multidistrictual. Se pare că avocaţii acuzării au ceva probleme în a se organiza. Se pare că mulţi dintre ei vor să obţină cât mai mult, ceea ce nu mă surprinde. În orice caz, nu avem altceva de făcut decât să trecem la audierea preliminară. Domnule Figg, cine sunt specialiştii dumneavoastră?

Domnul Figg nu avea niciun specialist şi nicio idee când i-ar putea contracta. El se baza pe tot mai dezamăgitorul Jerry Alisandros pentru a găsi specialişti, pentru că aşa promisese că va face. Wally se ridică încet, ştiind că ezitarea nu ar arăta bine.

— Vom şti cine sunt săptămâna viitoare, onorată instanţă. După cum ştiţi, am încheiat un parteneriat cu firma de avocatură Zell & Potter, o firmă bine-cunoscută pentru specialiştii ei în prejudicii colective, şi, cu atâtea lucruri de rezolvat peste tot prin ţară, a fost dificil să reţinem cei mai buni specialişti. Dar suntem cu siguranţă pe calea cea bună.

— Ce drăguţ! Vă rog să luaţi loc. Deci practic aţi deschis acest proces fără să vă fi consultat cu vreun specialist?

— Da, onorată instanţă, dar asta nu e ceva neobişnuit.

Judecătorul Seawright se îndoia că domnul Figg ştia ce e obişnuit şi ce nu, dar se hotărî să nu-l facă pe om de ruşine încă de la început. Luă un pix şi spuse:

— Aveţi 10 zile să vă desemnaţi specialiştii, apoi apărarea va avea permisiunea de a le lua depoziţiile fără întârziere.

— Da, domnule, spuse Wally, aşezându-se la loc pe scaun.

— Mulţumesc. Acum, avem de-a face cu opt cazuri de deces, deci cu opt familii. Pentru început, vreau să le luaţi depoziţiile tuturor reprezentanţilor celor opt. Domnule Figg, când sunt disponibile aceste persoane?

— Mâine, spuse Wally.

Judecătorul se întoarse către Nadine Karros şi zise:

— E suficient de curând?

Ea îi zâmbi şi spuse:

— Preferăm o avizare rezonabilă, onorată instanţă.

— Sunt convins că aveţi o agendă încărcată, doamnă Karros.

— Ca de fiecare dată, domnule.

— Şi mai aveţi şi resurse nelimitate. Eu număr 11 avocaţi care-şi iau notiţe chiar acum şi sunt sigur că mai aveţi câteva sute în firmă. E vorba doar de nişte depoziţii, nimic complicat, aşa că miercurea viitoare veţi lua depoziţiile la patru dintre reclamanţi, iar joi – la ceilalţi patru. Cel mult două ore pentru fiecare reclamant; dacă aveţi nevoie de mai mult timp, reluăm mai târziu. Dacă nu puteţi fi acolo, doamnă Karros, alegeţi pur şi simplu cinci sau şase avocaţi din echipa dumneavoastră şi sunt convins că ei se pot descurca cu depoziţiile.

— Voi fi acolo, onorată instanţă, spuse ea calm.

— Domnule Figg?

— Vom fi acolo.

— O să-i spun grefierului meu să stabilească ora, programul, detaliile şi vă vom trimite un e-mail până mâine. Apoi, îndată ce domnul Figg îşi va desemna specialiştii, vom programa şi depoziţiile acestora.

Doamnă Karros, când vă stabiliţi specialiştii, vă rog să ne puneţi la dispoziţie informaţiile necesare şi vom începe de acolo. Vreau să scăpăm de aceste depoziţii iniţiale în 60 de zile. Întrebări?

Nimeni nu avu întrebări.

El continuă:

— În altă ordine de idei, m-am uitat peste alte trei procese ale acestui acuzat şi ale produselor sale şi, sincer vorbind, nu sunt deloc impresionat de integritatea Laboratoarelor Varrick sau de capacitatea lor de a aborda regulile acestei întâlniri preliminare. Se pare că această companie nu reuşeşte deloc să predea documentele necesare celeilalte părţi. A fost prinsă în timp ce ascundea nişte documente. A fost sancţionată de judecători la nivel local şi federal. A fost făcută de ruşine în faţa juraţilor, fapt pentru care a plătit scump, prin verdicte severe, dar, cu toate acestea, continuă să ascundă documente. De cel puţin trei ori, directorii săi executivi au fost acuzaţi de sperjur. Doamnă Karros, cum mă puteţi asigura că va respecta regulile clientul dumneavoastră?

Ea se uită la judecător, făcu o pauză, apoi spuse:

— Nu eu am fost avocatul Laboratoarelor Varrick în acele cazuri, onorată instanţă, şi nu ştiu ce s-a întâmplat acolo. Nu mă voi lăsa mânjită de procese cu care nu am avut de-a face. Cunosc regulile, iar clienţii mei le vor respecta.

— Rămâne de văzut. Clientul dumneavoastră trebuie avertizat că sunt cu ochii pe el. La prima impresie de încălcare a regulilor, îl voi soma pe CEO să vină în această sală de judecată şi o să iasă cu sânge. Ne-am înţeles, doamnă Karros?

— Da.

— Domnule Figg, încă nu aţi solicitat niciun document. Când o veţi face?

— Lucrăm la asta chiar acum, onorată instanţă, spuse Wally, încercând să pară cât mai convingător. Ar trebui să fim gata în două săptămâni. Alisandros ne-a promis o listă exhaustivă de documente pe care să le solicităm de la Varrick, dar încă nu ne-a parvenit această listă.

— La ordinele dumneavoastră, spuse Seawright. Ăsta e procesul dumitale. Dumneata l-ai deschis, acum haide să-i dăm bătaie.

— Da, domnule, răspunse Wally nervos.

— Altceva? întrebă el.

Cei mai mulţi dintre avocaţi clătinară din cap în semn că nu. Judecătorul păru că se relaxează întru câtva, în timp ce rodea capătul pixului său. Spuse:

— Mă gândesc că acestui caz i s-ar potrivi Regula Locală 83:19. V-aţi gândit la asta, domnule Figg?

Domnul Figg nu se gândise, pentru că domnul Figg nu era la curent cu Regula Locală 83:19. Deschise gura, dar nu-i ieşi nimic. David interveni repede şi spuse primele sale cuvinte într-o sală de judecată:

— Ne-am gândit la asta, onorată instanţă, dar nu am apucat încă să o discutăm cu domnul Alisandros. Vom lua o decizie într-o săptămână.

Seawright se uită la Nadine Karros şi spuse:

— Răspunsul dumneavoastră?

— Onorată instanţă, noi suntem apărarea şi nu suntem niciodată nerăbdători să ajungem la proces.

Candoarea ei îl amuză pe judecător.

Wally îi şopti lui David:

— Ce dracu' e Regula 83:19?

David îi răspunse tot în şoaptă:

— Repede şi bine. Să grăbească acest caz. Cu toată viteza înainte.

— Dar noi nu vrem asta, nu? şuieră Wally.

— Nu, noi vrem o înţelegere şi să le luăm banii.

— Nu e nevoie să înaintaţi o moţiune, domnule Figg, spuse judecătorul. Avem un caz cu statut 83:19. Derulare rapidă, domnule Figg, aşa că haideţi să demarăm lucrurile.

— Da, domnule, reuşi Wally să îngaime.

Judecătorul Seawright bătu cu ciocănelul şi spuse:

— Ne revedem peste 60 de zile şi mă aştept ca domnul Alisandros să fie aici. Şedinţă suspendată.

În timp ce David şi Wally îşi îndesau hârtiile în serviete, sperând să plece cât mai repede de acolo, Nadine Karros veni agale pentru a-i saluta.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Figg, domnule Zinc, rosti ea cu un zâmbet care-i făcu inima agitată a lui Wally să bată şi mai tare.

— Încântat, spuse el.

David îi zâmbi şi el şi îi strânse mâna.

— Se anunţă o bătălie lungă şi nu tocmai frumoasă, spuse ea, cu o grămadă de bani la mijloc. Voi încerca să menţin situaţia la nivel profesional şi să nu vă port ranchiună, pe cât posibil. Sunt convinsă că şi dumneavoastră sunteţi de aceeaşi părere.

— O, da, rosti Wally cu efuziune şi aproape că o invită să bea ceva împreună.

David nu era la fel de uşor de manipulat. Femeia avea un chip drăguţ şi o atitudine caldă, dar sub această faţadă zăcea un adversar fără milă, care abia aştepta să-i vadă înfrânţi în sala de judecată.

— Păi atunci, ne vedem miercurea viitoare, zise ea.

— Poate chiar mai devreme, spuse Wally, într-o jalnică încercare de a fi spiritual.

În timp ce ea se îndepărta, David îl apucă pe Wally de braţ şi îi şopti:

— Hai să plecăm de aici.

| CAPITOLUL 20 |

Acum că Helen era însărcinată şi că în curând, îşi va dedica timpul copilului, cursurile ei de la Northwestern i se păreau mai puţin importante. Renunţase la un curs din cauza greţurilor matinale şi nu mai prea avea chef nici de celelalte. David o împingea delicat de la spate, dar ea dorea să ia o pauză. Avea aproape 34 de ani, era încântată de perspectiva de a deveni mamă şi îşi pierduse repede interesul pentru un doctorat în istoria artei.

Într-o zi rece de martie, luau masa într-o cafenea în apropiere de campus, când se întâmplă să treacă pe acolo Toni Vance, prietena lui Helen de la cursuri. David o mai văzuse doar o dată. Era cu zece ani mai mare şi avea doi copii adolescenţi, iar soţul ei se ocupa de transportul maritim de mărfuri. Tot ea avea acea menajeră birmană, cu nepotul care era în viaţă, dar probabil cu probleme cerebrale. David tot insistase pe lângă Helen să o grăbească pe Toni să aranjeze o întâlnire, dar menajera nu fusese cooperantă. Interesându-se de la distanţă, fără să încalce vreo lege sau intimitatea cuiva, David aflase că băiatul avea cinci ani şi că în ultimele două luni era la terapie intensivă, la spitalul de copii Lakeshore, din partea de nord a oraşului. Îl chema Thuya Khaing şi se născuse la Sacramento, aşa că era cetăţean american. În ceea ce-i priveşte pe părinţii lui, David nu avea cum să le cunoască statutul de imigranţi. Zaw, menajera, se presupunea că deţinea un permis de muncă.

— Cred că Zaw poate sta acum de vorbă cu tine, spuse Toni, sorbind dintr-un espresso.

— Când şi unde? întrebă David.

Ea se uită la ceas.

— Termin următorul curs la două, apoi mă duc acasă. De ce nu treceţi pe la mine?

La 14.30, David şi Helen parcară în spatele unui Jaguar, pe aleea din faţa unei impozante case în stil contemporan, din Oak Park. Indiferent ce făcea domnul Vance cu mărfurile din containere, o făcea bine. Casa avea tot felul de asimetrii, multă sticlă şi marmură, şi nu avea un design precis. Încerca cu disperare să fie unică, ceea ce îi ieşea din plin. Reuşiră în cele din urmă să-şi dea seama unde este uşa de la intrare şi fură

întâmpinaţi de către Toni, care apucase să se schimbe şi nu mai încerca să arate ca o studentă de 20 de ani. Îi conduse într-o cameră foarte luminoasă, cu pereţi de sticlă şi, câteva clipe mai târziu, intră şi Zaw, ducând o tavă cu cafele. Se făcură prezentările.

David nu mai întâlnise niciodată o femeie din Birmania, dar presupuse că avea în jur de 60 de ani. Era micuţă în uniforma ei de menajeră, cu păr scurt şi grizonant, şi cu o faţă ce părea blocată într-un zâmbet permanent.

— Vorbeşte foarte bine engleza, spuse Toni. Zaw, rămâi cu de noi.

Zaw se aşeză cu stângăcie pe un scaun mititel de lângă stăpâna ei.

— De când sunteţi în Statele Unite? o întrebă David.

— De 20 de ani.

— Şi aveţi familia aici?

— Soţul meu e aici, lucrează pentru cei de la Sears. La fel şi fiul meu. Lucrează pentru o exploatare forestieră.

— Şi el este tatăl nepotului care e în spital?

Ea încuviinţă încet din cap. Zâmbetul îi dispăru odată cu menţionarea băieţelului.

— Da.

— Copilul mai are fraţi sau surori?

Ea ridică două degete şi spuse:

— Două surori.

— S-au îmbolnăvit şi ele?

— Nu.

— Bun. Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat când s-a îmbolnăvit băiatul?

Ea se uită la Toni, care îi zise:

— E în regulă, Zaw. Poţi avea încredere în ei. Domnul Zinc vrea să-ţi audă povestea.

Zaw dădu din cap şi începu să vorbească, cu ochii în pământ.

— Obosea tot timpul, dormea mult, apoi durere mare aici.

Ea îşi duse mâna la stomac.

— Plângea atât de tare din cauza durerii. Apoi a început să vomite, vomita în fiecare zi şi slăbise, slăbise foarte mult. L-am dus la doctor. Medicii l-au internat, iar el şi-a pierdut cunoştinţa.

Şi-a dus mâna la cap.

— Ei cred că are probleme cerebrale.

— Şi doctorul a spus că e intoxicaţie cu plumb?

Ea dădu din cap.

— Da.

Nicio ezitare.

David dădu şi el din cap, în timp ce asculta toate astea.

— Nepotul locuieşte cu dumneavoastră?

— Alături. Într-un apartament.

El se uită la Toni şi o întrebă:

— Ştii unde locuieşte?

— La Rogers Park. E un vechi complex de apartamente. Cred că toţi cei de acolo sunt din Birmania.

— Zaw, se poate să văd apartamentul unde locuieşte băiatul?

Ea dădu din cap:

— Da.

— De ce trebuie să vezi apartamentul? întrebă Toni.

— Pentru a găsi sursa de plumb. S-ar putea să fie de la vopseaua de pe pereţi sau de la unele dintre jucăriile sale. Se poate să fie în apă. Trebuie să arunc o privire.

Zaw se ridică fără zgomot şi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi.

Câteva clipe mai târziu, a revenit cu o pungă mică de plastic, din care a scos o pereche de dinţi roz din plastic, care aveau doi colţi mari de vampir.

— Ăştia îi plac, spuse ea. Le speria pe surorile lui, scotea zgomote caraghioase.

David luă jucăria ieftină. Era din plastic rigid şi o parte din vopsea se luase.

— L-aţi văzut jucându-se cu asta?

— Da. De multe ori.

— Când i-a primit?

— Anul trecut, de Halloween, spuse ea, fără să-l pronunţe pe H. Nu ştiu dacă de la ei s-a îmbolnăvit, dar se juca cu ei tot timpul. Roz, verzi, negri, albaştri, multe culori.

— Deci există un set întreg?

— Da.

— Unde sunt ceilalţi?

— Acasă.

Se înserase şi începuse să ningă când David şi Helen găsiră complexul de apartamente. Nişte blocuri de locuinţe în stilul anilor ‘60, din placaj şi carton gudronat, cu câteva cărămizi ca trepte, şi câţiva copăcei din loc în loc. Toate blocurile aveau două etaje, iar unele ferestre aveau storurile trase şi era clar că erau abandonate. Erau şi câteva maşini

parcate, toate mărci japoneze vechi. Nu era greu să presupun că locul fusese condamnat, că urmau să apară buldozerele, dar că rămăsese în picioare numai datorită eforturilor eroice ale imigranţilor.

Zaw îi aştepta la apartamentul 14B şi îi conduse câţiva paşi, până la 14C. Părinţii lui Thuya păreau să aibă în jur de 20 de ani, dar de fapt se apropiau de 40. Arătau obosiţi, cu ochii trişti şi la fel de înspăimântaţi ca orice părinte. Apreciau mult faptul că un avocat adevărat venea la ei acasă, deşi erau îngroziţi de sistemul juridic din care nu înţelegeau nimic. Mama, Lwin, se grăbi să prepare şi să servească un ceai. Tatăl, fiul lui Zaw, pe nume Soe, fiind bărbatul casei, vorbi cel mai mult. Vorbea bine engleza, mult mai bine decât soţia sa.

După cum le spusese Zaw, lucra pentru o companie care se ocupa de tot felul de activităţi arboricole. Soţia sa făcea curăţenie în nişte birouri din centru. Pentru David şi Helen era evident că se vorbise mult despre ei înainte să sosească.

În apartament era puţină mobilă, dar era curat. Singura încercare de decoraţiune era o fotografie mare, înfăţişând-o pe Aung San Suu Kyi, cea mai faimoasă disidentă din Birmania şi câştigătoare, în 1991, a Premiului Nobel pentru Pace. În bucătărie era ceva pe aragaz şi aroma înţepătoare mirosea urât a ceapă. În maşină, cei doi Zinc îşi făgăduiră să nu rămână la cină, în eventualitatea că erau invitaţi. Cele două surori ale lui Thuya nu se vedeau şi nu se auzeau de nicăieri.

Ceaiul gălbui era servit în ceşti micuţe şi, după una, două înghiţituri, Soe spuse:

— De ce aţi dorit să staţi de vorbă cu noi?

David luă şi el prima gură de ceai, sperând să fie şi ultima, şi zise:

— Pentru că, dacă într-adevăr fiul dumneavoastră s-a intoxicat cu plumb, iar dacă plumbul provine de la o jucărie sau de la altceva de aici, din casă, atunci s-ar putea – şi subliniez cuvântul „s-ar putea“ – să aveţi motive să daţi în judecată producătorul obiectului periculos. Aş vrea să cercetez această chestiune, dar nu vă pot promite nimic.

— Adică s-ar putea să obţinem bani?

— E posibil. Acesta e scopul unui proces, al unui caz, dar mai întâi e nevoie să aflăm mai multe.

— Câţi bani?

Aici, bineînţeles, Wally le-ar fi promis marea cu sarea. David îl auzise cum le promitea – sau de fapt le garanta – un milion sau chiar mai bine mai multor clienţi Krayoxx.

— Nu ştiu să vă răspund la asta, spuse David. E prea devreme. Aş vrea să fac nişte cercetări, să văd dacă pot pune lucrurile cap la cap pentru un

caz, şi să iau lucrurile unul câte unul.

Helen îşi privea soţul cu admiraţie. Făcea o treabă excelentă într-un domeniu despre care nu ştia nimic şi în care nu avea experienţă. La Rogan Rothberg nu văzuse niciodată un proces.

— Bine, spuse Soe. Şi acum?

— Două lucruri, zise David. Mai întâi, aş vrea să mă uit la lucrurile lui – jucării, cărţi, patul, orice ar putea fi o sursă de plumb. Apoi, am nevoie să semnaţi nişte documente care să-mi permită că încep să adun fişele lui medicale.

Soe îi făcu un semn cu capul lui Lwin, care căută într-o cutiuţă şi scoase de acolo o pungă de plastic. O deschise şi aşeză la rând pe măsuţa de cafea cinci perechi de dinţi de vampir – albaştri, negri, verzi, violet şi roşii. Zaw îi adăugă şi pe cei roz, din vizita de după-amiază, şi setul deveni complet.

— Ăştia se numesc Dinţii cei Răi, spuse Soe.

David se uită la şirurile de dinţi şi simţi pentru prima dată fiorul de entuziasm în faţa unui mare proces. Îi luă pe cei verzi – plastic rigid, dar mobil, suficient de flexibil pentru a se deschide şi a se închide cu uşurinţă. Îşi putea imagina uşor un frăţior pisălog cu chestiile astea în gură, scoţând tot felul se sunete şi năpustindu-se asupra surorilor sale.

— Fiul vostru se juca cu ei? întrebă David.

Lwin confirmă cu tristeţe, dând din cap.

Soe spuse:

— Îi plăceau, îi ţinea mereu în gură. Într-o seară, a încercat să mănânce cu ei în gură.

— Cine i-a cumpărat? întrebă David.

— Eu, răspunse Soe. I-am cumpărat câteva jucării de Halloween. Nu au costat atât de mult.

— De unde i-ai cumpărat? îl întrebă David, aproape ţinându-şi răsuflarea. Spera la un răspuns de genul Walmart, Kmart, Target, Sears, Macy's – vreun lanţ de magazine plin de bani.

— De la piaţă, spuse Soe.

— De la care piaţă?

— Bazarul acela mare. În apropiere de Logan Square.

Helen spuse:

— Probabil Mighty Mall, iar entuziasmul lui David păli un pic.

Mighty Mall era un talmeş-balmeş de caverne din metal, adăpostind un labirint de tarabe înghesuite, unde puteai găsi aproape orice marfă cu acte în regulă şi multă marfă de pe piaţa neagră. Haine ieftine, obiecte de uz casnic, albume muzicale vechi, articole sportive, CD-uri

contrafăcute, cărţi uzate, făcături de bijuterii, jocuri, jucării, un milion de chestii. Preţurile mici atrăgeau multă lume. Practic, totul se plătea cu bani gheaţă. Bonurile de casă şi înregistrarea vânzărilor nu erau o prioritate.

— Şi au avut un ambalaj? întrebă David.

Pe ambalaj era scris numele producătorului şi, poate, şi al importatorului.

— Da, dar l-am aruncat la gunoi, demult, spuse Soe.

— Nu ambalaj, adăugă Lwin.

Apartamentul avea două dormitoare – unul al părinţilor, celălalt al copiilor. În timp ce femeile au rămas în camera de zi, David l-a urmat pe Soe. Patul lui Thuya era de fapt o mică saltea aşezată pe jos, alături de cele ale surorilor sale. Copiii aveau nişte rafturi mici şi ieftine de cărţi, pline cu cărţi de colorat şi cu tot felul de alte volume. Alături, era o albie de plastic plină cu jucării pentru băieţi.

— Astea sunt ale lui, spuse Soe, arătând spre albie.

— Pot să mă uit la ele? întrebă David.

— Da, vă rog.

David se lăsă în genunchi şi se uită fără grabă la jucării – eroi de plastic, maşini de curse, avioane, un pistol şi cătuşe, amestecul obişnuit de jucării ieftine pentru un băiat de cinci ani. Când se ridică în picioare, spuse:

— O să le cercetez mai târziu. Pentru moment, asiguraţi-vă că nu dispar.

Reveniţi în camera de zi, puseră din nou în pungă Dinţii cei Răi. David le explică faptul că îi va trimite la un specialist în intoxicaţii cu plumb, pentru a-i analiza. Dacă dinţii conţineau într-adevăr un nivel inadecvat de plumb, atunci se vor reîntâlni pentru a vorbi despre proces. I-a avertizat că s-ar putea să fie dificil să afle producătorul jucăriilor şi a încercat să le tempereze entuziasmul la gândul că într-o zi se vor alege cu nişte bani. Cei trei – Zaw, Lwin şi Soe – păreau la fel de nedumeriţi şi de temători la plecarea familiei Zinc cum fuseseră şi la venirea lor. Soe urma să se ducă la spital pentru a rămâne peste noapte cu Thuya.

*

A doua zi dimineaţă, David trimise un colet cu setul de Dinţi Răi la un laborator în Akron. Şeful laboratorului, doctorul Biff Sandroni, era un specialist de seamă în intoxicaţiile cu plumb la copii. De asemenea, mai trimise şi un cec de 2 500 de dolari, nu de la Finley & Figg, ci din contul

personal. David încă nu discutase despre caz cu cei doi şefi ai săi şi avea de gând să evite să o facă până când afla mai multe.

Două zile mai târziu primi un telefon de la Sandroni, care-i spuse că primise coletul şi cecul şi că va mai dura cam o săptămână până va apuca să testeze dinţii. Era foarte interesat, pentru că nu mai văzuse până atunci o jucărie menită să fie ţinută în gură. Practic, fiecare jucărie pe care o analizase el fusese băgată în gură şi roasă de copii, din cine ştie ce motive. Sursele cele mai probabile ale jucăriei erau China, Mexic şi India, dar fără ambalaj era practic imposibil să găsească producătorul şi importatorul.

Lui Sandroni îi plăcea să vorbească mult şi continuă să o facă despre cazurile sale cele mai importante. Era tot timpul chemat ca martor – „îi plăcea la tribunal“ – şi era întru totul responsabil pentru verdicte de câteva milioane de dolari. Îi spuse pe nume lui David şi insistă ca şi acesta să-i spună Biff. În timp ce îl asculta, David încerca să-şi amintească dacă a mai stat vreodată de vorbă cu cineva pe nume Biff. Lăudăroşenia lui l-ar fi pus pe gânduri pe David, dar din căutările sale despre specialiştii în intoxicaţii cu plumb, doctorul Sandroni era un luptător cu referinţe impecabile.

Sâmbătă dimineaţa, la ora şapte, David şi Helen merseră la Mighty Mall şi abia găsiră loc de parcare. Traficul era aglomerat, bazarul era deja plin. Afară era -1 grad şi nici înăuntru nu era mult mai cald. Stătură la o coadă lungă pentru a lua ceva de băut, cumpărară două căni de cacao fierbinte şi începură să hoinărească. Oricât de haotic părea bazarul, avea totuşi o oarecare organizare. Vânzătorii de mâncare erau în partea din faţă, având delicatese precum Pronto Pups, gogoşi şi vată de zahăr. Urma un şir de tarabe cu haine şi încălţăminte ieftine. Un alt spaţiu lung era cu cărţi şi bijuterii, apoi mobilă şi piese auto.

Cumpărătorii, ca şi vânzătorii, erau de toate felurile şi de toate culorile. În afară de engleză şi spaniolă, se mai vorbea în multe alte limbi: asiatice, câteva din Africa şi o voce puternică, probabil din Rusia.

David şi Helen înaintau prin mulţime, oprindu-se din când în când pentru a se uita la ceva ce le trezea interesul. După o oră, timp în care cănile de cacao fierbinte se cam răciseră, găsiră zona cu obiecte de uz casnic, apoi jucăriile. Erau trei tarabe care vindeau mii de obiecte ieftine şi de jucării, dintre care niciuna nu semăna cu setul de Dinţi Răi. Familia Zinc ştia prea bine că Halloweenul trecuse de mult şi că era puţin probabil să mai fi rămas costume şi altele asemenea.

David luă un pachet cu trei dinozauri diferiţi, toţi suficient de mici

pentru a fi băgaţi în gură de un copilaş, dar prea mari pentru a fi înghiţiţi. Toţi trei erau pictaţi în nuanţe de verde. Numai un cercetător ca Sandroni putea răzui vopseaua ca să o testeze pentru plumb, dar, după o lună de căutări epuizante, David se convinse că majoritatea jucăriilor ieftine erau contaminate. Dinozaurii erau comercializaţi de Larkette Industries, din Mobile, Alabama, şi erau fabricaţi în China. Remarcase că firma Larkette fusese dată de mai multe ori în judecată.

În timp ce avea în mână dinozaurii, mintea lui David procesa absurdul întregii situaţii. O jucărie ieftină era fabricată la 10 000 de kilometri distanţă, pe un preţ de nimic, era vopsită cu vopsea cu plumb, importată în Statele Unite, trecea printr-un întreg sistem de distribuţie până când ateriza aici, în bazarul enorm, unde se vindea cu 1,99 dolari şi unde era cumpărată de cei mai săraci clienţi, luată acasă, oferită copilului, care o băga în gură şi care ajungea apoi la spital, cu probleme cerebrale şi afectat pe viaţă. Unde or fi toate acele legi de protecţie a consumatorului, toţi acei inspectori, toţi acei birocraţi?

Ca să nu mai vorbim de toate acele mii de dolari necesare pentru tratamentul copilului şi îngrijirea sa pe viaţă.

— Cumperi? îi strigă micuţa hispanică.

— Nu, mulţumesc, spuse David, revenind la realitate. Aşeză dinozaurii înapoi în grămadă şi se întoarse. Vreo urmă de Dinţii cei Răi? întrebă el, păşind în spatele lui Helen.

— Niciuna.

— Am îngheţat. Hai să plecăm de-aici!

| CAPITOLUL 21 |

Aşa cum fusese stabilit de către grefierul judecătorului Seawright, depoziţiile clienţilor firmei Finley & Figg începură la ora nouă fix, în sala de dans de la hotelul Marriott. Întrucât acuzatul, Laboratoarele Varrick, era cel care plătea totul, era o abundenţă de produse de patiserie, dar şi de cafea, ceai şi sucuri. La unul din capetele unei mese lungi fusese fixată o cameră video, iar la celălalt, un scaun pentru martor.

Iris Klopeck era primul martor. Cu o zi înainte, ea sunase la 911, iar salvarea o luase la spital, unde primise tratament pentru aritmie şi hipertensiune. Era cu nervii întinşi la maximum şi îi spusese lui Wally de mai multe ori că nu putea continua procesul. El îi aminti de mai multe ori că, dacă s-ar putea pune puţin pe picioare, în curând va primi un cec gras, „probabil de un milion de dolari“, iar asta ajută întru câtva. Tot de ajutor era şi doza de Xanax, aşa că atunci când Iris se aşeză pe scaunul martorului şi se uită la legiunea de avocaţi, avea mai degrabă o privire fixă şi era cam pe altă lume. Chiar şi aşa, la început se sperie şi se uită neajutorată la avocatul ei.

— E doar o depoziţie, îi repetase Wally. O să fie mulţi avocaţi acolo, dar în mare parte sunt oameni de treabă.

Nu arătau de treabă. În stânga ei era un şir de tineri în costume negre, serioşi şi încruntaţi. Scriau deja de zor în blocnotesurile lor galbene, deşi ea nu scosese un cuvânt. Cel mai aproape de ea era o femeie atrăgătoare, care îi zâmbi şi o ajută să se aşeze. În dreapta se aflau Wally şi cei doi acoliţi ai săi.

Femeia îi spuse:

— Doamnă Klopeck, numele meu este Nadine Karros şi sunt avocatul principal al Laboratoarelor Varrick. Pe parcursul următoarelor două ore vă vom lua o depoziţie şi aş dori să încercaţi să vă relaxaţi. Vă promit că nu voi încerca să vă întind capcane. Dacă nu înţelegeţi o întrebare, nu răspundeţi. Eu o voi repeta. Sunteţi gata?

— Da, spuse Iris, deşi vedea dublu.

Lângă Iris era un reprezentant al tribunalului care îi spuse:

— Ridicaţi mâna dreaptă.

Iris o ridică şi jură să spună adevărul.

Doamna Karros îi zise:

— Acum, doamnă Klopeck, sunt sigură că avocaţii dumneavoastră v-au informat că depoziţia va fi înregistrată video şi că această înregistrare poate fi folosită la tribunal în cazul în care, dintr-un motiv anume, nu vă puteţi prezenta. Înţelegeţi asta?

— Cred că da.

— Aşa, e foarte bine să vă uitaţi la cameră atunci când vorbiţi.

— Da, o să încerc. Pot face asta.

— Excelent. Doamnă Klopeck, în prezent luaţi vreun medicament?

Iris se uită la camera video de parcă se aştepta ca aceasta să-i spună ce anume să răspundă. Lua zilnic 11 pastile: pentru diabet, tensiune arterială, colesterol, puls neregulat, artrită, pietre la rinichi şi alte câteva afecţiuni, dar cea care o îngrijora era Xanaxul, pentru că îi putea afecta starea mentală. Wally îi sugerase, dacă era întrebată, să sară peste orice fel de discuţie despre Xanax, când, ia te uită, imediat, doamna Karros începuse să facă săpături.

Ea chicoti.

— Bineînţeles, iau o grămadă de medicamente.

A fost nevoie de 15 minute pentru a le pune cap la cap, fără ajutor din partea Xanaxului, şi, doar atunci când Iris ajunse la capătul listei, îşi mai aminti despre încă unul şi rosti:

— Şi înainte luam şi Krayoxx, dar acum nu mai iau. Chestia asta te omoară.

Wally izbucni în râs. Oscar se gândi că e amuzant. David îşi suprimă un chicotit, uitându-se direct la băieţii cu feţele împietrite de la Rogan Rothberg, niciunul dintre ei nepermiţându-şi măcar să surâdă. Dar Nadine zâmbi şi spuse:

— Astea sunt toate, doamnă Klopeck?

— Cred că da, spuse ea, nesigură totuşi.

— Deci nu luaţi nimic care să vă afecteze judecata, memoria sau capacitatea de a da răspunsuri adevărate?

Iris se uită la Wally, care se făcuse mic în spatele blocnotesului său şi, pentru o clipă, deveni evident că era ceva ce nu fusese spus.

— Aşa este.

— Nimic pentru depresie, stres, atacuri de panică, anxietate?

Părea că doamna Karros îi ghiceşte gândurile lui Iris şi ştie că minte.

Iris aproape că se sufocă atunci când rosti:

— În mod normal, nu.

Şi după 10 minute încă se mai luptau cu „în mod normal, nu“, iar Iris

recunoscu în cele din urmă că mai lua câte un Xanax din când în când. Totuşi, când doamna Karros încercă să o prindă cu cât Xanax lua, ea se dovedi suficient de vagă. Se poticni atunci când se referi la medicament ca la „pastila fericirii“, dar merse mai departe. Deşi abia vorbea şi avea ochii pe jumătate închişi, Iris garantă zidului de avocaţi din stânga ei că avea mintea limpede şi era gata să meargă mai departe.

Adresă, date de naştere, membri ai familiei, profesie, educaţie, depoziţia îşi urmă repede cursul plicticos, Nadine şi Iris luând la puricat familia Klopeck, cu accent pe Percy, defunctul. Iris, cu o luciditate din ce în ce mai mare, se înecă de două ori în lacrimi atunci când vorbi despre iubitul ei soţ, decedat de aproape doi ani. Doamna Karros se interesă de sănătatea şi de obiceiurile lui Percy – dacă fuma, consuma alcool, făcea exerciţii fizice sau ţinea vreo dietă – şi, oricât încercă Iris să-l prezinte cât mai bine, îi făcu totuşi un portret cu destul de multă acurateţe. Percy se dovedi a fi un individ gras şi bolnav, care se îndopa cu mâncare nesănătoasă, bea prea multă bere şi foarte rar se dădea jos de pe canapea.

— Dar se lăsase de fumat, adăugă Iris de cel puţin două ori.

După o oră luară o pauză, iar Oscar se scuză, spunând că trebuie să ajungă la tribunal, însă Wally nu-l crezu. Îi forţase mâna partenerului său senior pentru a fi prezent la depoziţii, ca un fel de demonstraţie de forţă în faţa trupelor pe care urma să le trimită Rogan Rothberg, deşi nu exista niciun fel de garanţie că prezenţa lui Oscar Finley va năuci apărarea. Cu toţi oamenii la bord, partea de masă a firmei Finley & Figg avea trei avocaţi, minus unul acum. Trei metri mai încolo, de cealaltă parte a mesei, Wally numără opt persoane.

Şapte avocaţi care stăteau jos şi luau aceleaşi notiţe în timp ce unul vorbea? Ridicol. Dar apoi, în timp ce Iris îi dădea înainte, Wally începu să se gândească la faptul că această demonstraţie de forţă era probabil un lucru bun. Poate că cei de la Varrick erau atât de îngrijoraţi, încât îi instruiseră pe avocaţii de la Rogan Rothberg să nu facă nicio economie. Poate că Finley & Figg îi băgase în corzi şi nu-şi dăduse seama de asta.

Când reluară depoziţia, Nadine o îndemnă pe Iris să vorbească despre istoricul medical al lui Percy, iar Wally se adânci în gândurile sale. Era în continuare deranjat că Jerry Alisandros se sustrăsese din nou. La început, Alisandros avusese planuri mari, să fie prezent împreună cu echipa sa la luarea depoziţiilor, să-şi facă spectaculos intrarea în scenă, să se războiască cu Rogan Rothberg, să nu-i scape din ochi. Dar o altă urgenţă, apărută în ultimul minut, de data asta în Seattle, se dovedi mai importantă.

— Sunt doar nişte depoziţii, îi spuse cu o zi înainte Alisandros la telefon unui Wally agitat. Chestii banale.

Banale, într-adevăr. Iris vorbea despre una dintre herniile lui Percy.

Rolul lui David era limitat. Era prezent. Un avocat adevărat, care să ocupe un spaţiu, dar care nu avea prea multe de făcut în afară de a lua notiţe şi a citi. Se uita peste un studiu al Autorităţii pentru Alimente şi Medicamente despre intoxicaţia cu plumb la copii.

Din când în când, Wally spunea politicos:

— Obiecţie. Concluzie.

Încântătoarea doamnă Karros se oprea şi se asigura că Wally a zis ce avea de zis, apoi spunea:

— Puteţi răspunde, doamnă Klopeck.

Şi atunci Iris îi spunea lui Nadine tot ce dorea să audă.

Fusese respectată limita strictă de două ore, stabilită de judecătorul Seawright. Doamna Karros îi puse ultima întrebare la 10.58, iar apoi îi mulţumi frumos lui Iris că a fost un martor atât de bun. Iris se duse să-şi ia poşeta, acolo unde îşi ţinea Xanaxul. Wally o conduse la uşă şi o asigură că făcuse o treabă minunată.

— Când crezi că o să vrea să negocieze? îi şopti ea.

Wally îşi duse un deget la buze şi o împinse afară.

Următoarea la rând era Millie Marino, văduva lui Chester şi mama vitregă a lui Lyle, cel care moştenise colecţia de cartonaşe de baseball şi care era sursa iniţială de informaţii despre Krayoxx a lui Wally. Millie avea 49 de ani, era atrăgătoare, oarecum în formă, destul de bine îmbrăcată şi aparent nu lua niciun medicament, întru totul diferită de martora anterioară. Venise pentru a i se lua depoziţia, dar în continuare ea nu credea în tot acest proces. Continua să se certe cu Wally cu privire la bunurile soţului ei. Continua să îl ameninţe că se retrage din proces şi că îşi caută alt avocat. Wally se oferise să-i garanteze în scris o înţelegere de un milion de dolari.

Doamna Karros îi puse aceleaşi întrebări. Wally ridică aceleaşi obiecţii. David citea acelaşi studiu şi se gândea: „Mai sunt doar şase după asta“.

După un prânz rapid, avocaţii reveniră pentru depoziţiile lui Adam Grand, asistent managerul de la pizzerie, a cărui mamă murise cu un an în urmă, după ce luase Krayoxx timp de doi ani. (Era aceeaşi pizzerie pe care o frecventa Wally acum, dar numai pentru a lăsa în secret, în toalete, copii ale broşurii sale „Feriţi-vă de Krayoxx!“)

Nadine Karros luă o pauză, iar omul său de încredere, Luther

Hotchkin, preluă depoziţiile. Se pare totuşi că Nadine îi împrumutase întrebările ei, pentru că şi acesta puse aceleaşi întrebări.

Pe parcursul nesuferitei sale cariere la Rogan Rothberg, David auzise multe poveşti despre băieţii de la litigii. Aceştia erau o cu totul altă rasă, nişte neînfricaţi care se jucau cu sume uriaşe de bani, care îşi asumau riscuri imense şi trăiau la limită. În orice firmă mare de avocatură, departamentul de litigii era cel mai colorat şi mai plin de cele mai impresionante personaje, cu cele mai mari orgolii. Cel puţin acesta era mitul urban. Acum, uitându-se din când în când la chipurile solemne ale adversarilor săi, David avea serioase îndoieli cu privire la acest mit. Nimic din tot ce făcuse în cariera sa nu fusese atât de monoton ca depoziţiile. Iar asta era doar a treia pentru el. Aproape că i se făcuse dor de corvoada de a scormoni dosarele financiare ale unor corporaţii obscure din China.

Doamna Karros luase o pauză, dar nu-i scăpa nimic. Această rundă de depoziţii nu era nimic mai mult decât un mic concurs, o mascaradă care să le ofere ei şi clientului ei şansa de a-i cunoaşte şi de a-i examina pe cei opt concurenţi din care să selecteze un câştigător. Ar putea Iris Klopeck să facă faţă rigorilor unui proces de două săptămâni? Probabil că nu. Era sedată în timpul depoziţiei, iar Nadine avea deja doi asociaţi care se ocupau de fişa ei medicală. Pe de altă parte, s-ar putea ca unora dintre juraţi să le fie milă de ea. Millie Marino ar fi un martor impresionant, dar s-ar putea ca moartea soţului ei, Chester, să fie cel mai plauzibil legată de problemele cardiace.

Nadine şi echipa ei o să încheie depoziţiile, o să se uite la ele de mai multe ori şi, încetul cu încetul, le vor elimina pe cele mai bune. Ei şi specialiştii lor vor continua să disece fişele medicale ale celor opt „victime“, iar în cele din urmă vor alege una cu cea mai slabă susţinere. După ce vor fi ales un câştigător, vor da fuga la tribunal cu o moţiune stufoasă, la rece şi bine întemeiată pentru a separa cazurile. Îi vor cere judecătorului Seawright să accepte cazul unic pe care îl doresc ei, să îl judece de urgenţă şi să elimine astfel toate obstacolele între acesta şi un proces cu juraţi.

Câteva minute după ora şase seara, David se grăbi să plece de la Marriott şi aproape că alergă la maşină. Era ameţit şi simţea nevoia să-şi umple plămânii cu aer proaspăt. Plecând din centru, se opri la un Starbucks, la mall, şi îşi luă un espresso dublu. Două magazine mai încolo era un magazin cu haine şi accesorii pentru petreceri şi, întrucât îi intrase în obicei, se duse să arunce o privire. Niciun astfel de magazin

nu scăpa necercetat de el sau de Helen în ultima vreme. Căutau un set de Dinţi Răi, în ambalaj, care să aibă scrise şi numele firmelor. În acest magazin se găseau obişnuitele costume ieftine, cadouri-surpriză, decoraţiuni, podoabe lucioase, jucării, hârtie de împachetat. Aveau şi mai multe seturi de dinţi de vampir, fabricaţi în Mexic şi puşi în vânzare de o companie din Tucson, numită Mirage Novelties.

Mirage îi erau cunoscuţi, ba chiar avea şi un mic dosar despre companie. Firmă privată, cu vânzări anul trecut de 18 milioane de dolari, având majoritatea produselor cam în aceeaşi linie pe care o cerceta David acum. Avea dosare despre zeci de companii specializate în jucării şi accesorii ieftine, iar cercetarea sa se mărea pe zi ce trecea. Ceea ce nu găsise era un alt set de Dinţi Răi.

Plăti trei dolari pentru un set de colţi pe care să-i pună la colecţia sa tot mai mare, apoi merse cu maşina până la Brickyard Mall, unde se întâlni cu Helen la restaurantul libanez. La cină refuză să povestească despre cum îi fusese ziua – acelaşi chin era programat şi pentru a doua zi –, aşa că stătură de vorbă despre cursurile ei şi, deloc surprinzător, despre viitorul membru al familiei.

Spitalul de copii Lakeshore era în apropiere. Găsiră secţia de Terapie Intensivă, iar apoi îl găsiră şi pe Soe într-o sală de aşteptare. Era însoţit şi de alte rude, şi se făcură prezentările, deşi nici David şi nici Helen nu reţinură niciun nume. Birmanii erau vizibil impresionaţi că familia Zinc trecuse pe acolo să-i salute.

În ultima lună, starea lui Thuya se schimbase foarte puţin. A doua zi după vizita pe care le-o făcuse părinţilor lui, David îl contactase pe unul dintre medici. După ce David îi trimise prin e-mail actele semnate de Soe şi de Lwin, doctorul se arătă dispus să vorbească. Perspectivele băiatului erau sumbre. Nivelul de plumb din organismul lui era extrem de toxic, ceea ce îi afectase serios rinichii, ficatul, sistemul nervos şi creierul. Avea şi momente când era conştient. Dacă supravieţuia, era nevoie de luni sau chiar ani de zile pentru a contracara efectele activităţii cerebrale diminuate. În mod normal însă, având atâta plumb în organism, copiii nu supravieţuiau.

David şi Helen îl urmară pe Soe pe culoar, trecură de camera asistentelor şi ajunseră la un geam prin care îl puteau vedea pe Thuya legat de un pat micuţ şi de o impresionantă varietate de tuburi, fire şi monitoare. Era ajutat să respire de un aparat.

— Îl ating o dată pe zi. Şi mă aude, spuse Soe şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

David şi Helen se uitară prin geam, dar nu găsiră nimic de spus.

| CAPITOLUL 22 |

Un alt lucru pe care David învăţase să-l dispreţuiască erau şedinţele interminabile. Şedinţe de evaluare şi reevaluare, şedinţe în care se discuta viitorul firmei, se planifica orice, se ura bun venit noilor avocaţi, se lua la revedere de la cei vechi, pentru a rămâne la curent cu legile, pentru a-i îndruma pe începători, pentru a fi îndrumat de partenerii seniori, pentru a vorbi despre bonusuri sau despre problemele de muncă, o listă nesfârşită cu tot felul de subiecte incredibil de plicticoase.

Gândindu-se la toate astea, David le sugeră fără tragere de inimă celor din noua sa firmă să facă o şedinţă. Lucra de patru luni şi se instalase într-o rutină confortabilă. Era totuşi îngrijorat de lipsa de politeţe şi de comunicare dintre ceilalţi membri ai firmei. Litigiul Krayoxx trena. Visul lui Wally despre un pot rapid pălea, iar veniturile erau la pământ. Oscar era tot mai iritat, dacă era posibil aşa ceva. Stând la bârfă cu Rochelle, David află că partenerii nu se aşezau niciodată la o masă pentru a gândi strategic şi pentru a-şi rosti nemulţumirile.

Oscar pretinse că era foarte ocupat. Wally fu de părere că o astfel de şedinţă era pierdere de vreme. La început, lui Rochelle ideea i se păru oribilă, dar când îşi dădu seama că şi ea urma să fie invitată să participe, se răzgândi. Fiind singurul angajat care nu era avocat, îi surâse ideea de a i se da voie să vorbească în public. Cu timpul, David reuşi să se dea pe lângă partenerul senior şi pe lângă cel junior, şi Finley & Figg îşi programă prima şedinţă a firmei.

Aşteptară să se facă ora cinci, apoi închiseră uşa de la intrare şi nu mai răspunseră la telefoane. După câteva momente mai ciudate, David spuse:

— Oscar, în calitate de partener senior, cred că tu ar trebui să conduci şedinţa.

— Despre ce voiai să vorbim? îi replică Oscar.

— Mă bucur că ai întrebat, spuse David, răsfoind repede prin agendă. Numărul 1: Graficul de onorarii. Numărul 2: Trecerea în revistă a cazurilor. Numărul 3: Dosarele. Numărul 4: Specializarea. Sunt doar nişte sugestii, continuă el. Sincer, nu-mi pasă despre ce vorbim, dar e important ca fiecare dintre noi să reuşească să-şi spună păsul.

— Ai stat prea mult într-o firmă mare, îi zise Oscar.

— Deci ce te deranjează? îl întrebă Wally pe David.

— Nu mă deranjează nimic. Doar că mă gândeam că ne-ar fi mai bine dacă ne-am uniformiza onorariile şi am trece în revistă cazurile fiecăruia. Sistemul de dosare e vechi de 20 de ani şi, ca firmă, nu o să reuşim să facem bani dacă nu ne specializăm.

— Păi, dacă tot veni vorba de bani… spuse Oscar şi luă un blocnotes. De când am deschis procesele astea cu Krayoxx, venitul nostru brut în ultimele trei luni a scăzut. Dedicăm mult prea mult timp acestor cazuri, iar banii noştri se termină. Asta mă deranjează.

Oscar se uita la Wally.

— Vine şi plata, îl asigură Wally.

— Tot repeţi asta.

— O să cădem la înţelegere luna viitoare în cazul accidentului Groomer şi vom obţine în jur de 20 000. Oscar, nu e neobişnuit să trecem printr-o perioadă mai grea. La naiba, faci asta de atâta vreme. Cunoşti suişurile şi coborâşurile. Anul trecut am pierdut bani nouă luni din 12 şi, cu toate astea, tot am avut un profit frumuşel.

Se auzi o bătaie puternică în uşa de la intrare. Wally se ridică în picioare şi spuse:

— O, nu, e DeeAnna. Scuze, băieţi, i-am spus să nu vină.

Alergă la uşă şi o deschise. Ea îşi făcu intrarea – pantaloni negri strâmţi, din piele, tocuri de prostituată şi un pulover mulat din bumbac. Wally spuse:

— Hei, iubi, avem o mică şedinţă. Ce-ai zice să aştepţi la mine în birou?

— Cât de mult? întrebă ea.

— Nu foarte mult.

DeeAnna zâmbi acru la Oscar şi la David în timp ce trecea pe lângă ei cu paşi rari. Wally o conduse în biroul lui şi o închise acolo. Se aşeză la masă, uşor stânjenit.

— Ştiţi ce mă deranjează pe mine? întrebă Rochelle. Ea. Indică din cap către biroul lui Wally. De ce trebuie să vină pe-aici în fiecare după-amiază?

— Obişnuiai să te mai întâlneşti cu clienţi şi după ora cinci, interveni Oscar. Acum te închizi cu ea în birou.

— Nu deranjează pe nimeni, spuse Wally. Şi nu vorbiţi aşa tare.

— Mă deranjează pe mine, zise Rochelle.

Wally ridică palmele în sus, îşi arcui sprâncenele şi se arătă imediat gata de ceartă.

— Uite ce e, lucrurile sunt din ce în ce mai serioase între noi şi nu e

treaba niciunuia dintre voi. Aţi înţeles? Nu am de gând să mai vorbesc despre asta.

Urmă o pauză în care fiecare trase aer în piept, apoi Oscar lansă o nouă rundă:

— Presupun că i-ai spus despre Krayoxx şi despre marea înţelegere care urmează să aibă loc curând, aşa că nu e deloc surprinzător că-şi pierde vremea pe-aici. Zic bine?

— Eu nu vorbesc despre femeile tale, Oscar, ripostă Wally.

Femei? Mai mult de una? Rochelle făcu ochii mari, iar David îşi aduse aminte de toate motivele serioase pentru care detesta şedinţele. Timp de câteva secunde, Oscar se uită la Wally şi nu-i veni să creadă. Şi el, şi Wally păreau uluiţi.

— Să trecem mai departe, interveni David. Vă cer permisiunea de a cerceta structura noastră de onorarii şi de a încerca să vin cu o propunere de grafic care să vizeze uniformizarea. Obiecţii?

Nu se ridică niciuna.

Trecând mai departe, David le oferi câteva foi de hârtie.

— Acesta e un caz peste care am dat întâmplător şi care are potenţial.

— Dinţii cei Răi? spuse Oscar, uitându-se la o fotografie colorată cu întreaga colecţie.

— Da. Clientul e un băieţel de cinci ani, în comă de la intoxicaţia cu plumb. Anul trecut, de Halloween, tatăl lui i-a cumpărat acest set de dinţi de vampir, iar micuţul i-a ţinut în gură ore în şir. Vopseaua de diverse culori conţine foarte mult plumb. Pagina trei e un raport preliminar de la un laborator din Arkon, unde unicul Biff Sandroni a cercetat dinţii. Concluzia sa e în josul paginii – toate cele şase perechi de dinţi de plastic sunt acoperite de plumb. Doctorul Sandroni e specialist în intoxicaţiile cu plumb, iar el spune că acesta e unul dintre cele mai proaste produse pe care le-a întâlnit în ultimii 25 de ani. El crede că dinţii au fost probabil fabricaţi în China şi importaţi de una dintre numeroasele firme de jucării ieftine de aici, din Statele Unite. Fabricile din China au antecedente impresionante în ceea ce priveşte îmbibarea a milioane de produse diferite cu vopsea cu plumb. Agenţia pentru Alimente şi Medicamente şi Protecţia Consumatorului fac scandal şi impun retragerea de pe piaţă, dar e imposibil să le monitorizeze pe toate.

Rochelle, uitându-se la aceleaşi documente ca Oscar şi Wally, spuse:

— Bietul copil! O să-şi revină?

— Doctorii cred că nu. Creierul îi e foarte afectat, la fel sistemul nervos şi multe dintre organe. Dacă va trăi, va fi o privelişte foarte

tristă.

— Cine e producătorul? întrebă Wally.

— Asta e marea întrebare. Nu am reuşit să găsesc un alt set de Dinţi Răi în Chicago, iar eu şi Helen suntem în căutări de vreo lună. Nimic online. Nimic în cataloagele de producător. Până acum, niciun indiciu. E posibil ca produsul să apară doar de Halloween. Cei din familie nu au păstrat ambalajul.

— Trebuie să existe produse asemănătoare, spuse Wally. Vreau să spun, dacă firma face porcării din astea, atunci cu siguranţă mai face şi alte porcării, ca mustăţile false şi altele asemenea.

— Asta e şi teoria mea. Acumulez o frumoasă colecţie de obiecte asemănătoare şi îi cercetez pe producători şi pe importatori.

— Cine a plătit pentru raportul ăsta? întrebă Oscar suspicios.

— Eu. 2 500 de dolari.

Asta duse la o pauză în conversaţie şi toţi patru se uitară la raport. În cele din urmă, Oscar spuse:

— Părinţii au semnat un contract cu firma noastră?

— Nu, au semnat un contract cu mine, ca să pot face rost de fişele medicale şi să pot începe investigaţia. O să semneze şi cu firma dacă le spun. Întrebarea care se pune e simplă: Finley & Figg preia acest caz? Dacă răspunsul este da, atunci va trebui să cheltuim ceva bani.

— Câţi bani? întrebă Oscar.

— Pasul următor este să-l angajăm pe Sandroni ca să meargă acasă la băiat şi la familia lui şi să caute surse de plumb. Acesta poate fi în alte jucării, în vopseaua care se cojeşte de pe pereţi, chiar în apa de la robinet. Eu am fost acolo, iar apartamentul e vechi de cel puţin 50 de ani. E nevoie ca Sandroni să identifice sursa de plumb. El e destul de convins că există o astfel de sursă, dar doreşte să excludă orice altceva.

— Şi cât costă asta? întrebă Oscar.

— 20 000.

Lui Oscar îi pică faţa şi scutură din cap. Wally fluieră şi spulberă hârtiile. Doar Rochelle continua să se arate interesată, însă ea nu avea practic niciun cuvânt de spus când se punea problema de a cheltui bani.

— Fără un acuzat, nu există proces, spuse Oscar. Aruncăm bani investigând toate astea când, de fapt, nu ştii pe cine dai în judecată?

— O să găsesc producătorul, spuse David.

— Minunat, şi când îl găseşti, atunci avem un caz, probabil.

Uşa de la biroul lui Wally scârţâi, apoi se deschise. DeeAnna făcu un pas afară şi spuse:

— Wally, cât mai durează, iubitule?

— Doar câteva minute, spuse Wally. Aproape am terminat.

— Dar m-am săturat să aştept.

— Bine, bine. Vin într-un minut.

Ea trânti uşa de se zgâlţâiră pereţii.

— Am impresia că acum ea conduce şedinţa noastră, observă Rochelle.

— Încetează, îi spuse Wally lui Rochelle, apoi continuă adresându-i-se lui David: Îmi place cazul ăsta, David, chiar îmi place. Dar băgaţi până-n gât în litigiul Krayoxx, nu ne putem lua angajamentul să cheltuim o grămadă de bani pentru un alt caz. Eu zic să-l laşi în aşteptare, poate să continui să cauţi importatorul, iar după ce ne înţelegem cu Krayoxx, ne vom afla în postura de a alege. Familia asta e deja de partea noastră. Micuţul nu pleacă nicăieri. Hai să nu renunţăm la caz şi să-l reluăm la anul.

David nu era în măsură să-i contrazică. Ambii parteneri spuseseră nu. Rochelle ar fi zis da, dacă ar fi avut un cuvânt de spus, dar îşi pierduse interesul.

— De acord, spuse David. Atunci aş vrea să continui eu personal, în timpul meu liber, pe banii mei şi sub protecţia asigurării mele de malpraxis.

— Ai propria asigurare? îl întrebă Oscar.

— Nu, dar o să-mi fac rost de una.

— Şi cum rămâne cu cele 20 000? întrebă Wally. Conform situaţiei financiare de aici, în ultimele patru luni ai obţinut mai puţin de 5 000 de dolari brut.

— E adevărat, dar cu fiecare lună am depăşit-o pe cea anterioară. În plus, am ceva bani la bancă. Sunt dispus să risc şi să-l ajut pe acest băieţel.

— Asta nu are legătură cu ajutarea unui băieţel, ripostă Oscar. Ci cu finanţarea unui proces. Sunt de acord cu Wally. De ce nu îl amâni pentru un an?

— Pentru că nu vreau, răspunse David. Familia asta are nevoie de ajutor acum.

Wally ridică din umeri şi spuse:

— Atunci, dă-i bătaie. Eu nu am obiecţii.

— Şi eu sunt de acord, spuse Oscar. Dar vreau să văd şi o creştere a venitului tău lunar brut.

— O vei vedea.

Uşa lui Wally se deschise din nou, iar DeeAnna ieşi ca o furtună. Traversă încăperea, şuieră printre dinţi cuvântul: „Nenorocitule!“ apoi

deschise larg uşa de la intrare, mârâind: „Să nu mă mai suni!“ în direcţia mesei, şi zgudui din nou zidurile când trânti uşa după ea.

— Are personalitate, observă Wally.

— Câtă clasă! comentă Rochelle încet.

— Nu se poate să ai o relaţie serioasă cu ea, Wally, zise Oscar aproape pledând.

— Ea intră în categoria treburilor mele, nu ale voastre, spuse Wally. A mai rămas ceva pe ordinea de zi? M-am săturat de această şedinţă.

— Din partea mea, nimic, zise David.

— Şedinţă încheiată, anunţă partenerul senior.

| CAPITOLUL 23 |

În cele din urmă, marele Jerry Alisandros îşi făcu intrarea pe scena din Chicago a marelui război împotriva Laboratoarelor Varrick, iar sosirea sa fu impresionantă. În primul rând, a aterizat cu Gulfstreamul său G650, la care Wally continua să viseze. În al doilea rând, a adus cu sine un anturaj care rivaliza cu cel care o înconjura pe Nadine Karros la tribunal. Cu Zell & Potter vârf de atac şi mijlocaş, terenul de joc părea echilibrat. În al treilea rând, el avea iscusinţa, experienţa şi reputaţia naţională pe care nu le avea firma Finley & Figg.

Oscar nu se dusese la înfăţişare pentru că nu era nevoie de el. Wally abia aştepta să ajungă acolo pentru a defila alături de ei. David îi însoţi din curiozitate.

Nadine Karros, echipa ei şi clientul o selectaseră pe Iris Klopeck pe post de cobai, deşi nici avocaţii ei şi nici Iris însăşi nu aveau nici cea mai vagă idee despre această maşinaţie. Varrick depusese o moţiune pentru separarea cazurilor, pentru opt procese diferite, în loc de unul, şi pentru a menţine litigiul în Chicago, în loc de a-l adăuga la miile de alte cazuri ale nou-nouţului litigiu multidistrictual, cu centrul în sudul Floridei. Avocaţii acuzării s-au opus din toate puterile acestei moţiuni. Au fost schimbate notificări stufoase. Atmosfera era foarte încărcată când cele două echipe se strânseră în sala de judecată a onorabilului Seawright.

În timp ce aşteptau, veni un grefier şi îi anunţă că judecătorul va întârzia din pricina unei chestiuni urgente, dar că va sosi în jumătate de oră. David îşi petrecea vremea în apropiere de masa acuzării, stând de vorbă cu un asociat de la Zell & Potter, când veni lângă ei un avocat al apărării pentru un aşa-zis salut. Lui David i se păru întru câtva cunoscut de pe holurile de la Rogan Rothberg, cu toate că încercase din răsputeri să-i uite pe aceşti oameni.

— Numele meu e Taylor Barkley, spuse individul şi-i strânse mâna scurt. Harvard, cu doi ani înaintea ta.

— Încântat, spuse David şi-l prezentă pe Barkley avocatului de la Zell & Potter pe care abia îl cunoscuse.

Timp de câteva minute stătură de vorbă despre Cubs şi despre vreme, iar apoi ajunseră şi la problema pentru care erau acolo. Barkley susţinea

că lucra non-stop de când Rogan se trezise cu procesul Krayoxx pe cap. David trăise genul ăsta de viaţă, supravieţuise şi nu avea nicio dorinţă să mai audă despre asta.

— Cred că o să fie un proces al naibii de greu, spuse David, pentru a nu se instala tăcerea.

Barkley pufăi de parcă ar fi ştiut dinainte.

— Ce proces? spuse el. Cazurile astea nu vor ajunge niciodată în faţa unui juriu. Ştii asta, nu? întrebă el, uitându-se la asociatul de la Zell & Potter.

Barkley continuă, pe jumătate în şoaptă, pentru că locul se umplea de tot felul de avocaţi, care mai de care mai ciudat.

— Pentru o vreme, o să ne apărăm bătăios, o să umplem dosarul cu hârtii, o să obţinem nişte onorarii indecente, apoi o să ne sfătuim clientul să negocieze. O să-ţi dai seama de jocul ăsta, Zinc. Dacă o să-l joci suficient.

— Încerc să-l joc, spuse David, urmărindu-i fiecare cuvinţel.

Şi el, şi asociatul de la Zell & Potter erau amândoi atenţi, asimilând informaţia, dar fără să creadă o iotă.

— Din câte ştiu, spuse Barkley în şoaptă, eşti aproape o legendă acum la Rogan Rothberg. Un tip care a avut curajul de a-şi da demisia, care s-a dus să-şi găsească un job mai simplu şi care are acum în mână o grămadă de cazuri care reprezintă o adevărată mină de aur. În timp ce noi muncim ca sclavii cu ora.

David doar clătină din cap, sperând că individul se va îndepărta.

Aprodul curţii se animă brusc şi le ceru tuturor să se ridice în picioare. Judecătorul Seawright se instală la prezidiu şi le ordonă tuturor să stea jos.

— Bună dimineaţa, spuse el la microfon, în timp ce-şi aranja hârtiile. Avem o grămadă de probleme de care să ne ocupăm în următoarele două ore şi, ca de fiecare dată, apreciez dacă vorbiţi succint. Monitorizez preliminariile şi se pare că lucrurile îşi urmează cursul. Domnule Alisandros, aveţi vreo doleanţă cu privire la preliminarii?

Jerry se ridică mândru pentru că toată lumea era cu ochii pe el. Avea părul lung şi grizonant, dat pe după urechi şi adunat pe lângă gât. Avea pielea frumos bronzată, iar costumul făcut de comandă îi cădea perfect pe trupul zvelt.

— Nu, onorată instanţă, deocamdată nu. Şi sunt încântat să mă găsesc în sala dumneavoastră de judecată.

— Bine aţi venit la Chicago! Doamnă Karros, aveţi vreo plângere legată de preliminarii?

Ea se ridică în picioare. Era îmbrăcată într-o rochie scurtă şi mulată, de culoare gri-deschis, din mătase şi in, şi purta platforme negre. Toţi o sorbiră din ochi. David abia aştepta procesul pentru a urmări defilarea de modă. Lui Wally îi curgeau balele.

— Onorată instanţă, în această dimineaţă am făcut schimb de liste cu specialişti, deci totul este în ordine, spuse ea, cu voce tare şi având o dicţie perfectă.

— Foarte bine, spuse Seawright. Asta ne aduce la cea mai mare problemă a zilei – aceea a locului unde se vor desfăşura procesele. Acuzarea a înaintat o moţiune de a muta toate cazurile la Tribunalul Federal din Miami, pentru a forma un litigiu multidistrictual. Apărarea obiectează şi nu doar că preferă să păstreze toate cazurile în Chicago, dar doreşte şi să le separe, să le trateze pe rând, în procese diferite, începând cu cazul numitului Percy Klopeck, în prezent decedat. Pentru aceste probleme s-au întocmit dosare detaliate şi exhaustive. Le-am citit până la ultimul cuvânt. În acest moment, voi permite ca fiecare parte să vină cu observaţii, începând cu avocaţii acuzării.

Jerry Alisandros îşi luă notiţele şi merse la pupitrul din mijlocul sălii, faţă în faţă cu judecătorul Seawright şi la câteva zeci de centimetri mai jos. Îşi aranjă cu atenţie documentele, îşi drese vocea şi începu cu tipicul său:

— Dacă aşa doreşte onorata instanţă.

Pentru Wally, era cel mai interesant moment al carierei sale. Cine ar fi crezut că el, un terchea-berchea din zona de sud-vest, era prezent la tribunalul federal, urmărindu-i pe marii avocaţi înfruntându-se în nişte cazuri pe care el le găsise şi le deschisese, pentru care el era responsabil, pe care el le crease – aproape că era prea mult pentru el. Reţinându-şi un zâmbet, se simţi şi mai bine când îşi atinse talia şi îşi strecură un deget sub curea. Cu şapte kilograme mai puţin. Nu mai consumase alcool de 195 de zile. Faptul că slăbise şi că avea mintea limpede se datora, fără îndoială, distracţiei de nedescris de care el şi DeeAnna aveau parte în pat. Înghiţea Viagra, conducea un Jaguar decapotabil nou (nou pentru el, dar uşor uzat şi cu ratele neplătite de mai bine de şase luni) şi se simţea cu 20 de ani mai tânăr. În timp ce se plimba prin Chicago în decapotabilă, visa mereu la banii de la Krayoxx şi la minunata viaţă care îl aştepta. El şi DeeAnna vor călători şi vor lenevi pe plaje, iar el va lucra doar când va fi necesar. Se hotărâse deja că se va specializa în procese colective, va lăsa baltă monotonia străzilor, divorţurile ieftine şi şoferii beţi, şi va urmări să câştige bani grei. Era

sigur că se va despărţi de Oscar. Sincer vorbind, după 20 de ani, ar cam fi fost timpul. Deşi ţinea la el ca la un frate, Oscar nu avea ambiţie, nu avea viziune şi nici dorinţa de a-şi creşte afacerea. El şi Oscar vorbiseră deja despre cum să-şi ascundă banii obţinuţi de pe urma Krayoxx, pentru ca nevastă-sa să nu pupe prea mulţi. Oscar va trece printr-un divorţ urât, iar Wally va fi lângă el să-l susţină, dar când se va încheia, cei doi parteneri se vor separa. Era trist, dar inevitabil. Wally urma să aibă succes; Oscar era prea bătrân să se mai schimbe.

*

Jerry Alisandros o porni cu stângul atunci când încercă să susţină că judecătorul Seawright nu putea decât să transfere cazurile la Miami.

— Procesele au fost deschise la Chicago, nu la Miami, îi reaminti judecătorul lui Alisandros. Nu v-a obligat nimeni să le deschideţi aici. Cred că le-aţi fi putut deschide oriunde există Laboratoarele Varrick, respectiv în oricare dintre cele 50 de state, presupun. Nu prea reuşesc să înţeleg de ce un judecător federal din Florida consideră că-i poate ordona unui judecător federal din Illinois să transfere cazurile acolo. Mă puteţi ajuta cu asta, domnule Alisandros?

Domnul Alisandros nu putea. A încercat vitejeşte să sugereze că în ziua de azi, în procesele pentru prejudicii colective, obiceiul este de a stabili un litigiu multidistrictual şi de a avea un judecător unic care să prezideze toate cazurile.

Aşa e obiceiul, dar nu e obligatoriu. Seawright părea iritat că cineva, oricine ar fi el, sugera că era obligat să mute cazurile. Erau ale sale!

David se aşezase în spatele lui Wally, pe un rând de scaune din faţă. Era fermecat de spectacolul din sala de tribunal, de tensiune, de mizele foarte mari, dar era şi îngrijorat pentru că era evident că judecătorul Seawright le era împotrivă. Cu toate acestea, Alisandros îi asigurase că nu era esenţial să câştige aceste moţiuni iniţiale. Dacă Laboratoarele Varrick doreau un proces al unui singur caz din Chicago, şi voiau asta repede, atunci aşa să fie. Niciodată în cariera sa nu se dăduse în lături de la un proces. Să înceapă!

Totuşi, judecătorul părea ostil. De ce era David îngrijorat? Doar nu urma să aibă loc niciun proces! Toţi avocaţii de pe partea sa de culoar credeau în secret, cu tărie, că Laboratoarele Varrick vor dori să negocieze în legătură cu toată beleaua asta cu Krayoxx cu mult înainte de a începe vreun proces. Iar dacă ar fi să i se dea crezare lui Barkley,

din partea opusă, şi avocaţii apărării se gândeau tot la negociere. Era un joc aranjat? Oare chiar aşa stăteau lucrurile în cazul prejudiciilor colective? Se descoperă un medicament care face rău; avocaţii acuzării intră în frenezia strângerii de noi cazuri; sunt deschise acţiuni în justiţie; marile firme de apărare răspund cu o ofertă nelimitată de talente avocăţeşti pe bani mulţi; ambele părţi trag de timp până când producătorul medicamentului se satură să mai scrie cecuri grase pentru avocaţii săi; apoi se ajunge la negociere; avocaţii acuzării se aleg cu onorarii uriaşe, iar clienţii lor cu mult mai puţin decât se aşteptau. Când se aşază praful peste toate, avocaţii de ambele părţi sunt mai bogaţi; compania îşi face bilanţul contabil şi scoate pe piaţă un alt medicament.

Nu e nimic mai mult decât o piesă de teatru?

Când Jerry Alisandros nu mai avu ce să spună decât să se repete, se aşeză la locul lui. Avocaţii îşi ridicară capetele când Nadine Karros se ridică în picioare şi merse la pupitru. Avea câteva notiţe, dar nu le folosi. Întrucât era evident că judecătorul era de acord cu ea, aceasta argumentă pe scurt. Vorbi în fraze lungi şi elocvente, de parcă fuseseră scrise după o reflecţie adâncă. Cuvintele îi erau clare, iar vocea îi răsuna plăcut în sala de tribunal. Nimic nu era în plus – fără poliloghie, fără gesturi suplimentare. Femeia asta era făcută pentru scenă. Din mai multe unghiuri, ea susţinu că nu existau nicăieri cazuri, reguli de procedură sau precedente care să-l oblige pe un judecător federal să-i transfere vreunul din cazurile sale unui alt judecător federal.

După câteva clipe, David se întrebă dacă el va apuca oare să o urmărească pe doamna Karros în acţiune în faţa unui juriu. Oare ea ştia în chiar acest moment că nu avea să existe niciun proces? Sau doar înainta moţiuni, pentru 2 000 de dolari pe oră?

Cu o lună în urmă, Laboratoarele Varrick îşi declarară profiturile trimestriale, care scăzuseră semnificativ. Compania îi surprinse pe analişti, anulând cele cinci milioane de dolari – costurile prevăzute pentru litigiile în desfăşurare, în special Krayoxx. David urmărea toate astea îndeaproape, în publicaţiile şi blogurile financiare. Părerile erau împărţite între cei care credeau că Laboratoarele Varrick se vor grăbi să şteargă urmele dezastrului printr-o înţelegere pe sume uriaşe şi cei care credeau că s-ar putea ca firma să încerce să mai domolească furtuna printr-un litigiu în care nu se vor da înapoi de la nimic. Preţul acţiunilor varia între 35 şi 40 de dolari, deci acţionarii puteau să stea liniştiţi.

De asemenea, el mai studiase şi istoricul de litigii pe prejudicii

colective şi găsi că e surprinzător numărul de dăţi în care acţiunile unei companii acuzate au crescut impresionant când aceasta ajungea la negociere şi scăpa de o serie de procese. În mod normal, se producea o scădere a preţului acţiunilor odată cu primul val de veşti proaste şi de isterie din partea avocaţilor acuzării, dar, odată stabilită linia frontului, şi cifrele deveneau mai stabile, iar Wall Street părea să prefere o bună negociere. Ceea ce detesta Wall Street era o „solvabilitate permeabilă", de tipul celor întâlnite adesea când un caz important era lăsat pe mâna juraţilor, iar rezultatele erau imprevizibile. În ultimii 10 ani, practic în toate marile cazuri de prejudicii colective în care au fost implicate companiile farmaceutice s-a ajuns la înţelegeri de miliarde de dolari.

Pe de-o parte, toate aceste cercetări îi ofereau lui David un sentiment de confort. Pe de alta însă, îl făceau să se îndoiască de faptul că într-adevăr Krayoxx provocase toate acele lucruri îngrozitoare de care era acuzat.

După o dezbatere serioasă şi corectă, judecătorul Seawright hotărî că a auzit suficient. El le mulţumi avocaţilor pentru că s-au pregătit şi le-a promis un răspuns în 10 zile. Nu era nevoie de tot acest timp – el ar fi putut hotărî imediat de la prezidiu. Fără niciun dubiu, el va menţine cazurile la Chicago şi părea că îi surâde ideea unui „proces-spectacol".

Avocaţii acuzării se retraseră la restaurantul Chop House din Chicago, unde domnul Alisandros rezervase sala din spate pentru un prânz privat. Cu tot cu Wally şi David, erau şapte avocaţi şi doi asistenţi (toţi bărbaţi), şi se aşezară cu toţii în jurul unei mese ovale. Jerry comandase de dinainte vinul, iar acesta le-a fost turnat în pahare îndată ce se aşezară. Wally şi David refuzară.

— Un toast, anunţă Jerry în timp ce bătea în paharul său cu vin.

Linişte.

— Propun un toast pentru Mult Prea Onorabilul Harry Seawright şi pentru faimoasa lui strategie rapidă. Capcana a fost întinsă, iar proştii de la Rogan Rothberg cred că suntem orbi. Ei vor proces, bătrânul Harry tot asta vrea şi el, aşa că, pe Dumnezeul meu, să le oferim unul.

Toată lumea sorbi din pahar şi, în câteva clipe, conversaţia alunecă spre picioarele şi posteriorul lui Nadine Karros. Wally, care avea locul din dreapta „tronului" domnului Alisandros, făcu nişte comentarii pe care ceilalţi le găsiră amuzante. În timp ce îşi mâncau salatele, conversaţia ajunse în mod natural la cel de-al doilea subiect preferat – înţelegerea. David, care vorbise cât mai puţin posibil, a fost convins să spună povestea întâlnirii sale cu Taylor Barkley de dinaintea înfăţişării.

Povestea lui fu primită cu mult interes – prea mult, după părerea sa.

Jerry era vedeta şi el vorbi cel mai mult. În mod egal, era entuziasmat de perspectiva unui mare proces, cu un verdict pe măsură, şi, în acelaşi timp, era absolut convins că Laboratoarele Varrick vor fi copleşite şi că vor scoate miliardele pe masă.

Câteva ore mai târziu, David continua să fie confuz, dar se simţea şi reconfortat de prezenţa lui Jerry Alisandros. Omul chiar luptase în războaie, în sala de tribunal şi în afara ei, şi aproape că nu pierduse niciodată. Conform celor de la *Lawyers Weekly*[8], cei 35 de parteneri de la Zell & Potter îşi împărţiseră anul trecut un profit de 1,3 miliarde de dolari. Profit net, după ce achiziţionaseră noile avioane, terenul de golf al firmei şi toate celelalte cheltuieli excesive pe care le permitea fiscul. Conform revistei *Florida Business*[9], venitul net al lui Jerry era undeva în jur de 350 de milioane de dolari.

Deloc neplăcut să practici avocatura în aceste condiţii.

David nu îi arătase aceste cifre şi lui Wally.

| CAPITOLUL 24 |

Timp de aproape 30 de ani, Krik Maxwell reprezentase statul Idaho în Senatul Statelor Unite. În general era bine văzut, ca o persoană fermă, care evita publicitatea şi prefera să lucreze în afara camerelor de luat vederi, şi să-şi facă treaba bine. Era liniştit, modest şi unul dintre cei mai populari membri ai Congresului. Cu toate acestea, moartea lui subită nu a fost mai puţin dramatică.

Maxwell vorbea la tribuna Senatului, cu microfonul în mână, discutând înverşunat cu un coleg din cealaltă parte a sălii, când îşi duse deodată mâna încleştată la piept, microfonul îi căzu şi, cu o expresie de groază pe chip, se prăbuşi înainte peste tribună, în faţa tuturor. A murit pe loc, de infarct, şi totul a fost înregistrat pe camerele oficiale de luat vederi din Senat, dat publicităţii fără autorizare şi vizionat de toată lumea pe Youtube, înainte ca soţia lui să fi putut ajunge la spital.

La două zile după înmormântare, fiul său rebel îi spuse în treacăt unui reporter că senatorul lua Krayoxx şi că familia se gândeşte să dea în judecată Laboratoarele Varrick. Până când ştirea să apuce să fie cunoscută de toată lumea, nu mai exista nicio îndoială că medicamentul îl omorâse pe senator. Maxwell avea doar 62 de ani, era sănătos, dar cu probleme de colesterol moştenite din familie.

Un coleg foarte supărat anunţă crearea unei subcomisii care să analizeze riscurile medicamentului. Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente a fost bombardată cu cereri de retragere a medicamentului. Laboratoarele Varrick, la adăpostul dealurilor din Montville, nu au făcut niciun comentariu. Era încă o zi neagră pentru companie, dar Reuben Massey trecuse prin altele şi mai rele.

Un asemenea proces ar fi fost o ironie din două motive. În primul rând, când era mai tânăr, pe la 30 de ani, la Washington, senatorul Maxwell primise milioane de dolari de la marile companii farmaceutice şi, din punctul de vedere al industriei, voturile senatorului le erau asigurate. În al doilea rând, senatorul era un reformator aprig al proceselor colective, care ani de zile votase pentru adoptarea unor restricţii severe în deschiderea unor astfel de procese. Dar după această tragedie, cei rămaşi pierd din vedere astfel de ironii. Soţia lui angajă un

reputat avocat din Boise, „doar pentru consiliere“.

Krayoxx fiind peste tot pe prima pagină, judecătorul Seawright se hotărî că, la urma urmei, un proces s-ar putea să fie interesant. Până acum, decisese împotriva acuzării. Procesul pe care îl deschisese Wally şi pe care apoi îl modificase urma să fie separat pe părţi, iar primul care, cu toată viteza înainte, urma să treacă prin furiile Regulii Locale 83:19 era Percy Klopeck, decedat.

Când primi informarea cu privire la această decizie, Wally se lăsă cuprins de panică, dar începu să se mai calmeze în urma unei conversaţii lungi şi liniştitoare cu Jerry Alisandros. Jerry îi explică faptul că moartea senatorului Maxwell era un dar picat din cer – pe mai multe planuri, pentru că un reformator înverşunat al proceselor colective fusese redus la tăcere şi pentru că asta nu va face decât să sporească presiunile asupra Laboratoarelor Varrick de a ajunge la negociere. În plus, aşa cum zicea Jerry, el era încântat de şansa de a fi în centrul atenţiei, împotriva încântătoarei doamne Karros, în sala de tribunal, plină până la refuz, din Chicago.

— Ultimul loc unde doresc ei să mă vadă e într-o sală de judecată, continua să repete Jerry.

Chiar în acest moment, echipa sa, care se ocupa de cazul Klopeck, muncea din greu. Firma lui avusese de-a face cu nenumăraţi judecători federali egocentrici, fiecare cu propria versiune specială a cine ştie cărei reguli de grăbire a unui proces.

— Nu Seawright e cel care a inventat regula asta? întrebă Wally cu inocenţă.

— Pentru Dumnezeu, nu. Am auzit de ea de-acum 30 de ani, la New York.

Jerry continuă să-l încurajeze pe Wally să nu renunţe să bată străzile pentru a găsi mai multe cazuri Krayoxx.

— Wally, sunt pe cale să fac din tine un om bogat, repetă el la nesfârşit.

La două săptămâni după moartea senatorului Maxwell, Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente cedă şi ordonă retragerea medicamentului Krayoxx de pe piaţă. Avocaţii acuzării erau în extaz şi, în zeci de oraşe, dădură declaraţii presei, cele mai multe de acelaşi gen: Varrick va trebui să dea socoteală pentru neglijenţa sa grosolană. Ar trebui deschisă o anchetă federală. Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente nu ar fi trebuit să aprobe vreodată acest medicament. Cei

de la Varrick ştiau că medicamentul ridica probleme, dar l-au scos repede pe piaţă şi, în şase ani, a adus companiei venituri brute de peste 30 de miliarde de dolari. Cine ştie ce adevăr e îngropat în cercetările efectuate de Varrick.

Oscar era contrariat de aceste ştiri. Pe de-o parte, era clar că dorea ca medicamentul să genereze cât mai multe ştiri negative, pentru a forţa compania să vină la masa negocierilor. Dar, pe de altă parte, în secret, spera din toată inima ca medicamentul să-şi facă efectul asupra nevestei lui. Retragerea acestuia ar spori presiunea asupra celor de la Varrick, dar ar duce şi la eliminarea medicamentului din dulapul cu pastile al nevesti-sii. De fapt, situaţia ideală pentru Oscar ar fi fost vestea unei negocieri cam în acelaşi timp cu vestea că nevastă-sa a crăpat din cauza medicamentului. Astfel, el ar rămâne cu toţi banii, ar evita un divorţ urât, apoi ar deschide un nou proces în numele iubitei sale soţii dispărute şi i-ar face din nou praf pe cei de la Varrick.

Visa la toate astea închis la el în birou. Liniile telefonice clipeau fără încetare, dar el refuza să răspundă. Cele mai multe apeluri erau de la cazurile în care nu se ajunsese la deces, găsite de Wally, indivizi de urma cărora Wally dăduse cu ajutorul diverselor lui combinaţii. Lasă să se mai îngrijească şi Rochelle, Wally şi tânărul David de telefoane şi de clienţii nebuni. Oscar plănuise ca, pe cât posibil, să rămână în birou şi să se ţină departe de toată nebunia.

Rochelle era gata să demisioneze şi solicită încă o şedinţă a firmei.

— Vezi ce-ai făcut?! mârâi Oscar la David, în timp ce toţi patru se adunau în jurul mesei, într-o după-amiază.

— Ce e pe ordinea de zi? întrebă Wally, deşi toată lumea ştia.

Rochelle îi forţase lui David mâna până la punctul la care acesta se arătă de acord să-i ţină partea. El îşi drese vocea şi trecu direct la subiect:

— Trebuie să ne organizăm cu toate aceste cazuri de Krayoxx. De când a fost retras medicamentul, telefoanele sună ca la nebuni şi sunt oameni pe care fie îi reprezentăm deja, fie doresc să vină la noi.

— Şi nu e grozav? spuse Wally, rânjind satisfăcut, cu gura până la urechi.

— Poate că e, Wally, dar noi nu suntem o firmă de procese colective. Nu suntem echipaţi să ne ocupăm de 400 de cazuri în acelaşi timp. Băieţii tăi de la marea firmă specializată pe procese colective au zeci de asociaţi şi chiar şi mai mulţi asistenţi, o grămadă de oameni care să facă treaba.

— Avem 400 de cazuri? întrebă Oscar, şi nu era clar dacă era mulţumit sau copleşit.

Wally sorbi cu zgomot dintr-un suc şi spuse mândru:

— Avem cele opt cazuri de deces, normal, şi 407 cazuri în care nu s-a ajuns la deces, iar numărătoarea continuă. Şi îmi pare rău că aceste cazuri minore vă dau atâta bătaie de cap, dar când o să vină vremea negocierilor şi când o să trebuiască să-i punem pe toţi pe lista de despăgubiri întocmită de Jerry Alisandros, o să ne dăm seama probabil că fiecare caz în care nu s-a ajuns la deces valorează o nimica toată de 100 000 de dolari sau aşa ceva. Înmulţit cu 407. Vrea cineva din cei de faţă să facă socoteala?

— Nu asta e problema, Wally, interveni David. Cunoaştem cifrele. Ceea ce pierzi din vedere e faptul că s-ar putea ca aceste cazuri să nu fie cazuri. Niciunul dintre aceşti clienţi în viaţă nu a fost evaluat de un medic. Practic, nu ştim dacă medicamentul le-a făcut sau nu rău, nu-i aşa?

— Nu, deocamdată nu, dar nici nu am deschis proces pentru aceşti clienţi, nu-i aşa?

— Nu, dar aceşti oameni cred cu certitudine că sunt clienţi cu drepturi depline şi că urmează să fie despăgubiţi. Le-ai zugrăvit o imagine prea roz.

— Când vor fi consultaţi de un medic? întrebă Oscar.

— În curând, îi răspunse Wally. Jerry e pe cale să angajeze un specialist de aici. Acesta va examina fiecare pacient şi va scrie un raport.

— Şi tu presupui că toată lumea e îndreptăţită să fie despăgubită? întrebă David.

— Eu nu presupun nimic.

— Cât va costa fiecare consultaţie? întrebă Oscar.

— Nu ştim până nu găsim un medic.

— Cine plăteşte pentru consultaţii? întrebă Oscar.

— Grupul de Litigii pentru Krayoxx, GLK, pe scurt.

— Suntem terminaţi?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Ce-i asta? strigă Wally furios. De ce îmi dă toată lumea în cap? La prima şedinţă problema era prietena mea. Acum problema sunt cazurile mele. Încep să nu-mi mai placă şedinţele. Care-i problema voastră, oameni buni?

— Sunt sătulă de toţi aceşti oameni de la telefon, spuse Rochelle. Sună non-stop. Fiecare cu povestea lui. Unii plâng pentru că i-ai speriat de

moarte, Wally. Unii chiar trec pe-aici şi vor să le strâng mâna. Cu toţii cred că au probleme cu inima din cauza ta şi a Autorităţii pentru Alimente şi Medicamente.

— Şi dacă au probleme cu inima, şi dacă problemele lor sunt provocate de Krayoxx, iar noi o să reuşim să obţinem nişte bani pentru ei? Nu pentru asta sunt avocaţii?

— Şi dacă am angaja un asistent pentru câteva luni? sugeră David, mai degrabă brutal, aşteptându-se la ce e mai rău. Întrucât ceilalţi trei nu reacţionară suficient de repede, el continuă: Putem să-l instalăm, pe el sau pe ea, în debaraua de sus şi să-i trimitem acolo toate cazurile de Krayoxx. O să îl ajut, pe el sau pe ea, să-şi instaleze programul juridic, pentru a fi la curent cu fiecare caz. O să supervizez proiectul, dacă vreţi. Toate telefoanele în legătură cu Krayoxx pot fi direcţionate către noul birou. O eliberăm pe Rochelle, iar Wally poate continua ceea ce ştie cel mai bine să facă – să adune cazuri.

— Nu ne aflăm în postura de a angaja pe cineva, spuse Oscar, aşa cum era previzibil. Lichidităţile noastre sunt mult sub nivelul normal, din cauza procesului Krayoxx. Şi, întrucât deocamdată nu ne plătim facturile şi nici măcar nu suntem pe cale să o facem prea curând, aş putea adăuga, nu cred că eşti în postura de a ne recomanda să cheltuim mai mulţi bani.

— Înţeleg, spuse David. Eu doar sugeram o modalitate prin care firma să se organizeze.

„De fapt, eşti chiar norocos că ne-am hotărât să te angajăm pe tine“, îşi spuse Oscar în sinea lui, şi aproape că o spuse şi cu voce tare.

Lui Wally îi plăcu ideea, dar pentru moment nu avea tăria de a se lua de partenerul senior. Rochelle îl admiră pe David pentru curajul său, dar ea nu avea de gând să facă vreun comentariu referitor la o problemă legată de cheltuieli.

— Am o idee şi mai bună, îi spuse Oscar lui David. De ce nu devii tu asistent pe Krayoxx? Eşti deja instalat sus. Te pricepi la programul juridic. Tot timpul comentezi despre cum ar trebui să ne organizăm. Îţi doreşti un nou sistem de arhivare. Judecând după veniturile tale lunare, pare că ai ceva timp liber. Şi uite-aşa mai salvăm nişte bani. Ce zici?

Toate astea erau adevărate, iar David nu voia să dea înapoi.

— Bine, care e partea mea din înţelegere?

Oscar şi Wally se uitară unul la altul, iar ochii li se îngustară în timp ce întrebarea le răsuna în minte. Nu se hotărâseră nici măcar cum vor împărţi banii între ei doi. Se vorbise puţin despre un bonus pentru Rochelle şi David, dar despre împărţirea beneficiilor, niciun cuvânt.

— Va trebui să vorbim despre asta, spuse Wally.

— Da, asta e o chestiune pentru parteneri, adăugă Oscar, de parcă a fi partener în firma lor era acelaşi lucru cu a aparţine unui club exclusivist şi puternic.

— Păi atunci, grăbiţi-vă şi hotărâţi ceva, spuse Rochelle. Eu nu pot să răspund la toate aceste telefoane şi să întocmesc toate dosarele.

Se auzi o bătaie în uşă. DeeAnna revenise.

| CAPITOLUL 25 |

Planul lui Reuben Massey de a rezolva ultima belea legată de medicamente a companiei sale fusese dat peste cap de moartea senatorului Kirk Maxwell, numit acum ironic pe holurile firmei ca Jerk[10] Maxwell. Soţia lui nu deschisese proces, dar fanfaronul ei de avocat îşi savura din plin minutul său de glorie. Era tot timpul gata să dea interviuri, ba chiar s-a dus la câteva emisiuni.

Acţiunile comune ale Laboratoarelor Varrick scăzuseră la 29,5 dolari, cel mai scăzut preţ în ultimii şase ani. Doi analişti de pe Wall Street, doi indivizi pe care Massey îi dispreţuia, recomandaseră vânzarea acţiunilor. Unul scrisese: „După numai şase ani pe piaţă, Krayoxx reprezintă un sfert din veniturile celor de la Varrick. Scos de pe piaţă, previziunile pe termen scurt ale companiei sunt incerte“. Celălalt scrisese: „Cifrele sunt înspăimântătoare. Cu un milion de potenţiali reclamanţi ai Krayoxx, Laboratoarele Varrick vor fi târâte pentru următorii 10 ani în mocirla litigiilor de prejudicii colective“.

Măcar i-a ieşit corect cuvântul „mocirlă“, îşi spuse Massey în timp ce răsfoia ziarele financiare de dimineaţă. Încă nu era ora opt. La Montville cerul era înnorat, starea de spirit din buncărul său era sumbră, dar, în mod ciudat, el era în toane bune. Cel puţin o dată pe săptămână, ba chiar şi de mai multe ori dacă se putea, domnul Massey îşi făcea plăcerea de a „mânca“ pe cineva la micul dejun. Masa de azi urma să fie deosebit de delicioasă.

*

Când era tânăr, Layton Koane lucrase pentru Congresul american de durata a patru mandate, înainte de a fi trimis acasă, în urma unei aventuri care se terminase prost cu o membră a personalului. Căzut în dizgraţie, el nu reuşi să găsească în Tennessee o muncă potrivită pentru el şi, întrucât renunţase la facultate, nu avea nici cine ştie ce talente sau abilităţi. CV-ul lui era jenant de subţire. Divorţat, fără loc de muncă, falit şi având doar 40 de ani, el se lăsase purtat tot spre Capitoliu şi hotărâse să se aventureze pe drumul pavat cu bune intenţii pe care

apucau atâţia politicieni scăpătaţi. Îmbrăţişă deci una dintre vechile tradiţii de la Washington. Deveni om de lobby.

Neîmpovărat de considerente etice, Koane ajunse repede o stea în devenire în jocul favorurilor. El găsea, adulmeca, făcea săpături şi le oferea exact ce-şi doreau clienţilor dispuşi să-i plătească onorarii tot mai mari. El era unul dintre primii oameni de lobby care a înţeles legăturile complexe ale obţinerii de fonduri, acel ciolan care creează dependenţă, după care membrii Congresului tânjesc atât şi pentru care plătesc muncitori neştiutori din fabrici şi uzine. Koane s-a făcut remarcat pentru prima dată în noua sa ocupaţie când a obţinut un onorariu de 100 000 de dolari de la o bine-cunoscută universitate de stat ce avea nevoie de un nou teren de baschet. Dragul guvern a aruncat 10 milioane de dolari pentru proiect, un fond alocat cu litere de-o şchioapă pe o factură de trei mii de pagini, emisă la miezul nopţii. Când o şcoală rivală a auzit toate astea, a izbucnit scandalul. Dar era prea târziu.

Controversa l-a adus pe Koane în cărţi şi clienţii au venit într-un suflet. Unul era un dezvoltator imobiliar din Virginia, care dorea construirea unui stăvilar, ceea ce ar fi dus la crearea unui lac, pentru ca loturile de pământ cu vedere la lac să se vândă la preţuri piperate. Koane l-a taxat pe dezvoltator cu 500 000 de dolari şi l-a instruit să mai scape încă 100 000 de dolari în buzunarul comisiei pentru campanii electorale a congresmanului care reprezenta districtul unde nu era nevoie de stăvilar. După ce toată lumea şi-a primit banii şi a fost de partea sa, Koane s-a dus să lucreze pentru bugetul federal şi a găsit ceva mărunţiş – opt milioane de dolari – dintr-un fond al Corpului de Genişti al Armatei. Stăvilarul a fost construit. Dezvoltatorul a făcut o grămadă de bani. Toată lumea a fost mulţumită, cu excepţia ecologiştilor, a celor care doresc să conserve mediul şi a comunităţilor din aval.

Toate acestea sunt afaceri obişnuite la Washington şi ar fi trecut neobservate dacă nu ar fi fost un reporter insistent din Roanoke. Toată lumea s-a simţit jenată şi cu reputaţia pătată – congresmanul, dezvoltatorul, Koane – dar în lobby nu e loc pentru ruşine, iar publicitatea prinde bine. Afacerea lui Koane a prosperat. După cinci ani, şi-a deschis propria firmă – Koane Group, Specialişti în Afaceri Guvernamentale. După 10 ani, era multimilionar. După 20 de ani, era anual cotat drept unul dintre primii trei cei mai puternici oameni de lobby din Washington. (Mai există vreo altă democraţie care-şi cotează oamenii de lobby?)

Varrick i-a plătit lui Koane Group un onorariu net de un milion de dolari pe an şi chiar mai mult când lucrurile trebuiau rezolvate la

propriu. Pentru toţi aceşti bani, domnul Layton Koane venea într-un suflet când îl chema clientul său.

Ca martori ai băii de sânge, Reuben Massey hotărî să-i cheme pe avocaţii săi în care avea cea mai mare încredere – Nicholas Walker şi Judy Beck. Cei trei erau deja acolo când Koane sosi singur, conform instrucţiunilor lui Massey. Acum Koane avea propriul avion personal, şofer şi îi plăcea să călătorească însoţit, dar nu şi azi.

Lucrurile au demarat cordial, cu schimburi de amabilităţi şi croissante. Koane se îngrăşase şi mai tare, iar costumul său făcut de comandă stătea să plesnească pe el. Era un gri-deschis, lucios, genul de costum pe care-l poartă evangheliştii de la televizor. Cămaşa albă, bine apretată i se umfla la talie. Bărbia triplă era strânsă la guler. Ca de fiecare dată, purta o cravată şi o batistă portocalie în buzunarul de la piept. Oricât de bogat ar fi fost, nu învăţase niciodată să se îmbrace bine.

Massey îl dispreţuia pe Layton Koane şi îl considera un ţărănoi, un prostănac, un nenorocit, un negustor care a fost suficient de norocos de a se fi aflat la locul potrivit, la momentul potrivit. Dar Massey detesta de fapt tot ce ţinea de Washington: guvernul federal, cu reglementările lui stricte; hoardele de angajaţi care le redactau; politicienii care le aprobau; birocraţii care le impuneau. Pentru a supravieţui într-un asemenea loc disfuncţional, se gândi el, trebuia să fii la fel de alunecos ca Layton Koane.

— Suntem făcuţi praf la Washington, spuse Massey, ceea ce era evident.

— Nu doar la Washington, îi răspunse Koane fonfăit. Deţin şi eu 40 000 de acţiuni la voi, îţi aminteşti?

Adevărat, Laboratoarele Varrick plătiseră odată Koane Group în acţiuni.

Massey luă de pe masă nişte însemnări şi îşi puse ochelarii de citit.

— Anul trecut am plătit companiei tale peste trei milioane de dolari.

— Trei milioane două sute, preciză Koane.

— Şi am contribuit, bineînţeles, cu cât de mult posibil şi la campaniile electorale a 88 din cei 100 de membri ai Senatului american, printre care, bineînţeles, regretatul Maxwell, odihnească-se în pace. Le-am dat cât să fie mulţumiţi la peste 300 de membri din Congres. În ambele camere, le-am dat cât să fie mulţumiţi, pentru fondurile de rahat ale ambelor partide, oricât au cerut. Am subvenţionat nu mai puţin de 40 de comisii, presupunând că fac acolo ce le-a fost menit de la Dumnezeu. În plus, 20 dintre directorii noştri executivi, sub îndrumarea ta, au

contribuit şi ei cu bani grei. Iar acum, datorită înţelepciunii Curţii Supreme, putem să turnăm în sistemul electoral sume uriaşe de bani, cărora să nu li se dea de urmă. Peste cinci milioane de dolari numai anul trecut. Dacă pui toate astea cap la cap şi iei în socoteală şi toate felurile de plăţi, declarate şi nedeclarate, pe faţă şi pe sub mână, Laboratoarele Varrick şi directorii săi au pompat anul trecut aproape 40 de milioane de dolari pentru a menţine măreaţa noastră democraţie pe drumul cel bun.

Massey lăsă hârtiile din mână şi să uită la Koane.

— 40 de milioane pentru a cumpăra un singur lucru, Layton, unicul şi singurul produs pe care îl ai de vânzare: Influenţa.

Koane clătină încet din cap.

— Aşa că te rog să ne spui, Layton, cu toată această influenţă pe care am achiziţionat-o, cum dracului se face că Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente îmi scoate Krayoxx de pe piaţă?

— Autoritatea e autoritate, răspunse Koane. E o altă lume, imună la presiunile politice sau cel puţin aşa suntem îndemnaţi să credem.

— Presiunile politice? Totul a fost în regulă până când a murit un politician. Mie mi se pare că tovarăşii lui din Senat au făcut presiuni la greu asupra Autorităţii.

— Sigur că au făcut.

— Şi tu unde erai? Nu ai niciun fost membru din Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente care să stea pe banii tăi?

— Avem pe cineva, dar cuvântul esenţial e „fost“. Nu mai are dreptul de vot.

— Deci mi se pare mie sau ai fost lăsat pe dinafară?

— Poate pentru moment, Reuben. Am pierdut prima bătălie, dar încă mai putem câştiga războiul. Maxwell a murit şi, în secunda doi, a fost uitat. Asta se întâmplă la Washington – uită de tine destul de repede. Deja au pornit campania în Idaho pentru a-l înlocui. Aşteaptă să treacă un pic de timp, şi moartea lui va fi uitată.

— Timp? Pierdem vânzări de 18 milioane de dolari pe zi din cauza Autorităţii pentru Alimente şi Medicamente. De când ai venit de dimineaţă şi ţi-ai parcat maşina, am pierdut 400 000 de dolari. Nu-mi vorbi mie de timp, Layton!

Nicholas Walker şi Judy Beck luau notiţe, bineînţeles. Sau măcar mâzgăleau ceva pe blocnotesurile lor galbene. Niciunul nu-şi ridica privirea, dar amândurora le făcea plăcere această mică sesiune de tragere la răspundere.

— Şi dai vina pe mine, Reuben? întrebă Koane, aproape disperat.

— Da, absolut. Eu nu înţeleg cum funcţionează lucrurile în locul ăla

putred, aşa că te-am angajat pe tine şi ţi-am plătit o avere pentru a-mi îndruma compania prin acest teren minat. Aşa că, da, Layton, când ceva merge prost, dau vina pe tine. Un medicament foarte sigur a fost scos de pe piaţă fără vreun motiv valid. Poţi să-mi explici de ce?

— Nu pot să-ţi explic, dar nu e corect să dai vina pe mine. Noi ne-am ocupat cu prioritate de această chestiune încă de când a fost intentat primul proces. Avem contacte solide peste tot, iar Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente nu a fost prea interesată să retragă medicamentul, indiferent cât de tare făceau scandal avocaţii acuzării. Eram în siguranţă. Şi apoi Maxwell s-a prăbuşit atât de frumos, în faţa camerelor de luat vederi. Asta a schimbat totul.

Urmă o pauză în care toţi patru îşi luară ceştile de cafea.

Koane reuşea de fiecare dată să vină cu câte o bârfă, cu ceva ce se spunea doar în şoaptă şi pe care abia aştepta să-l împărtăşească.

— O sursă de-a mea mi-a zis că familia lui Maxwell nu vrea să deschidă proces. O sursă foarte bună.

— Cine? întrebă Massey.

— Un alt membru al clubului, un alt senator care e foarte apropiat de Maxwell şi de familia lui. M-a sunat ieri. Am ieşit să bem ceva. Sherry Maxwell nu doreşte proces, dar avocatul ei, da. E destul de agil şi îşi dă seama că îi are pe cei de la Varrick la degetul mic. Dacă se deschide procesul, urmează o nouă rundă de veşti proaste pentru companie, şi chiar şi mai multe presiuni asupra Autorităţii pentru Alimente şi Medicamente de a nu lăsa medicamentul pe piaţă. Dar dacă nu se deschide proces, atunci Maxwell va fi uitat curând. Odată scăpat de asta de pe cap, te poţi ocupa de altele.

Massey făcu nişte cercuri în aer cu mâna dreaptă.

— Continuă. Spune tot.

— Cinci milioane de dolari şi nu se deschide proces. O să rezolv eu totul. Va fi o înţelegere confidenţială, fără alte detalii.

— Cinci milioane? Pentru ce? Pentru un medicament care nu face niciun rău?

— Nu. Cinci milioane să scapi de asta de pe cap, îi răspunse Koane. Maxwell a fost senator timp de aproape 30 de ani, şi a fost unul onest, aşa că averea lui nu e cine ştie ce. Familia are nevoie de ceva bani.

— Orice informaţie despre înţelegere va atrage după ea o avalanşă din partea băieţilor cu procesul colectiv, spuse Nicholas Walker. Nu putem ţine asta secret. Sunt prea mulţi reporteri cu ochii pe noi.

— Nick, ştiu cum să manipulez presa. Încheiem acum afacerea, ne strângem mâinile, semnăm actele în spatele uşilor închise şi aşteptăm să

se termine totul. Familia Maxwell şi avocatul lor nu vor face nicio declaraţie, dar o să mă asigur eu că se va auzi că familia a ales să nu deschidă proces. Uite, nu există nicio lege, nici măcar la noi în ţară, care să-i oblige să deschidă proces. Oamenii se feresc tot timpul de procese, din tot felul de motive. Încheiem afacerea, semnăm actele, le promitem banii în doi ani, cu dobândă. Pot să aranjez asta.

Massey se ridică în picioare şi îşi îndreptă spatele. Merse la o fereastră înaltă şi se uită cum negurile se lasă peste pădure. Fără să se întoarcă, întrebă:

— Nick, ce părere ai?

Gândind cu voce tare, Walker spuse:

— Păi, ar fi cu siguranţă bine să înlăturăm problema Maxwell. Layton are dreptate. Tovarăşii lui din senat vor uita de el repede, mai ales dacă nu urmează niciun proces. Cinci milioane par un târg bun, în ordinea lucrurilor.

— Judy?

— De acord, spuse ea fără ezitare. Prioritar e să repunem medicamentul în vânzare. Dacă să-i facem fericiţi pe cei din familia lui Maxwell grăbeşte lucrurile, atunci să-i dăm bătaie.

Massey se întoarse încet la locul lui, îşi trosni degetele, se frecă pe faţă, sorbi din cafea, ca un om frământat de gânduri. Însă nu era deloc indecis.

— Bine, Layton, fă înţelegerea. Scapă de Maxwell. Dar dacă o să ni se arunce vreodată în faţă această înţelegere, relaţia noastră se încheie imediat. Nici acum nu sunt mulţumit de tine şi de firma ta şi caut motive ca să găsesc pe altcineva.

— Nu e nevoie să faci asta, Reuben. O să-l fac pe Maxwell să dispară.

— Super. Acum, cât mai durează până când Krayoxx o să fie din nou pe piaţă? Cât timp şi câţi bani?

Koane se frecă uşor pe frunte şi îşi îndepărtă câteva broboane de sudoare.

— Nu am un răspuns la asta, Reuben. Trebuie să le luăm pe rând şi o să mai treacă ceva timp. Stai să-l ascund pe Maxwell sub preş şi hai să ne întâlnim după aceea.

— Când?

— Peste o lună?

— Minunat. O lună înseamnă pierderi de 540 de milioane de dolari.

— Am făcut calculele, Reuben.

— Sunt convins.

— Ştiu, Reuben, da?

Ochii lui Massey aruncau săgeţi şi îşi ţinea degetul arătător îndreptat în aer în direcţia omului său de lobby.

— Fii atent, Layton, dacă medicamentul ăsta nu revine pe piaţă în viitorul foarte apropiat, vin la Washington să te concediez pe tine şi firma ta, iar apoi o să-mi angajez o echipă de alţi „specialişti în afaceri guvernamentale“ pentru a-mi proteja compania. Pot să aranjez o întâlnire cu vicepreşedintele şi cu purtătorul de cuvânt al Congresului. Pot să ies la un pahar cu vreo 10 senatori. O să-mi iau carnetul de cecuri şi o căruţă de bani, şi, dacă trebuie, o să umplu o maşină cu târfe şi o să le duc la Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente şi o să le „dau drumul“ acolo.

Koane zâmbi forţat, de parcă ar fi auzit ceva amuzant.

— Nu e nevoie de toate astea, Reuben. Doar lasă-mi puţin timp.

— Nu avem puţin timp.

— Calea cea mai rapidă de a readuce Krayoxx pe piaţă e de a dovedi că nu e periculos, spuse Koane cu calm, dorind să abată discuţia de la concedierea lui. Ai vreo idee cum?

— De asta ne ocupăm acum, spuse Nicholas Walker.

Massey se ridică din nou în picioare şi se duse la fereastra lui preferată.

— Întâlnirea s-a încheiat, Layton, mârâi el şi nu se întoarse să-şi ia la revedere.

De îndată ce Koane plecă, Reuben se relaxă şi i se păru că a petrecut o dimineaţă plăcută. Nimic nu se compară cu un sacrificiu uman pentru a îmbunătăţi starea de spirit a unui CEO înverşunat. În timp ce Nick Walker şi Judy Beck îşi verificau e-mailurile pe smartphone, Reuben aşteptă. Când erau din nou atenţi la el, le spuse:

— Presupun că ar trebui să discutăm despre strategia noastră de negociere. Ce termene avem?

— Procesul de la Chicago e în desfăşurare, spuse Walker. Nu s-a stabilit încă data procesului, dar o s-o aflăm curând. Nadine Karros urmăreşte calendarul judecătorului Seawright şi există o breşă la sfârşitul lui octombrie. Cu puţin noroc, ar putea avea loc atunci.

— Asta înseamnă mai puţin de un an de când a fost deschisă acţiunea.

— Da, dar nu am făcut nimic pentru a trage de timp. Nadine organizează o apărare solidă, parcurge toate etapele, dar nu întâmpină cine ştie ce obstacole. Nu sunt moţiuni de respins. Nu se pune problema de decizii finale ale curţii, înainte de proces. Preliminariile merg înainte foarte bine. Se pare că Seawright e curios cu privire la caz şi doreşte un

proces.

— Astăzi suntem în 3 iunie. Şi încă ni se mai intentează procese noi. Dacă începem să punem de pe-acum problema negocierii, putem să o lungim până în octombrie?

Judy Beck răspunse:

— Sigur că da. Pentru Fetazine a fost nevoie de trei ani pentru a cădea la înţelegere şi au fost o jumătate de milion de reclamanţi. Cu Zoltaven a durat şi mai mult. Avocaţii acuzării se gândesc doar la un singur lucru – la cele cinci miliarde de dolari pe care le-am pierdut în ultimul trimestru. Visează la tot atâţia bani pe care să-i punem pe masă.

— O să urmeze o nouă nebunie, spuse Nick.

— Să ne-apucăm de treabă.

| CAPITOLUL 26 |

Wally era în centru, la curtea civilă de la etajul 16 al Centrului Richard J. Daley. Prima de dimineaţă era cauza Strate împotriva lui Strate, unul dintre zecile de divorţuri mărunte, meschine, care îi vor despărţi mereu (să sperăm) pe doi oameni care nu ar fi trebuit să se căsătorească de la bun început. Pentru a descurca lucrurile, îl angajaseră pe Wally, îi achitaseră toţi cei 750 de dolari pentru un divorţ amiabil şi acum, după şase luni, erau la tribunal, de-o parte şi de alta a culoarului, nerăbdători să le vină rândul. Şi Wally aştepta, aştepta şi se uita la procesiunea de soţi speriaţi şi îngrijoraţi, care se aşezau umili pe banchete, se înclinau în faţa judecătorului, vorbeau atunci când le-o spuneau avocaţii lor, evitau contactul vizual între ei şi, după câteva minute sumbre, plecau necăsătoriţi.

Wally era într-un grup de avocaţi, cu toţii aşteptând nerăbdători. Îi ştia cam pe jumătate dintre ei. Pe ceilalţi nu-i mai văzuse până atunci. Într-un oraş cu 20 000 de avocaţi, chipurile se schimbau mereu. Ce cursă de şoareci! Cum veneau pe bandă rulantă!

O soţie plângea în faţa judecătorului. Ea nu voia să divorţeze. Soţul ei voia.

Wally abia aştepta să scape de toate aceste scene. Într-o zi, curând, îşi va petrece timpul într-un birou elegant, aproape de centru, departe de osteneala şi stresul legii străzii, în spatele unui birou generos de marmură, având două secretare arătoase, care să răspundă la telefoane şi care să-i aducă dosarele, şi un asistent sau doi care să facă munca de rutină. Gata cu divorţurile, cu şofatul în stare de ebrietate, cu testamentele, cu proprietăţile ieftine, cu clienţii care nu puteau plăti. O să aleagă doar cazurile de vătămare care îi plăceau şi va face bani grei de pe urma lor.

Ceilalţi avocaţi îl priveau prudent. El ştia asta. Mai pomeneau de Krayoxx din când în când. Curioşi, invidioşi, unii sperând că Wally va da lovitura. Asta îi făcea să aspire în continuare. Alţii însă abia aşteptau să-l vadă la pământ, fiindcă asta ar fi dovedit că doar munca asta jalnică era potrivită pentru ei. Atât şi nimic mai mult.

În buzunarul de la haină telefonul mobil începu să vibreze. Îl luă, se

uită la numele şi la numărul apelantului, apoi se ridică de pe scaun şi se grăbi să iasă din sala de judecată. Imediat ce închise uşile în urma sa, spuse:

— Jerry, sunt la tribunal. Ce e?

— Veşti bune, prietene Wally, îi susură Alisandros. Ieri am jucat golf cu Nicholas Walker. Sună vreun clopoţel?

— Nu, da. Nu ştiu. Cu cine?

— Am jucat pe terenul meu. Eu am tras un 78. Bietul Nick era cu 20 de lovituri în urmă. Mi-e teamă că nu e cine ştie ce jucător de golf. El este şeful departamentului juridic de la Laboratoarele Varrick. Îl ştiu de ani de zile. E regele ticăloşilor, dar e om de cuvânt.

Urmă o pauză pe care Wally trebuia să o umple cumva, dar nu-i venea în minte nimic.

— Jerry, de fapt nu m-ai sunat să mi te lauzi despre jocul tău de golf, nu-i aşa?

— Nu, Wally. Te-am sunat ca să-ţi spun că Varrick vrea să deschidă dialogul pe tema negocierii. Nu e o negociere propriu-zisă, ia aminte, dar doresc să începem nişte discuţii. De obicei aşa se întâmplă. Ei crapă puţin uşa. Noi facem un pas înăuntru. Ei bat puţin step. Noi batem puţin step. Şi înainte să-ţi dai seama, discutăm despre bani. O groază de bani. Mă urmăreşti, Wally?

— O, da.

— Aşa mă gândeam şi eu. Wally, uite, mai avem cale lungă până când cazurile tale să fie în postura de a ajunge la negocieri. Aşa că să trecem la treabă. Eu o să găsesc doctorii care să se ocupe de consultaţii – asta e partea esenţială. Tu trebuie să faci eforturi mai mari pentru a găsi mai multe cazuri. Probabil că ne vom înţelege mai întâi pentru cazurile de deces – câte ai până acum?

— Opt.

— Doar atât? Credeam că sunt mai multe.

— Sunt opt, Jerry, cu unul pe rol, îţi aminteşti? Klopeck.

— Da, da. Cu tipa aia bună ca adversar. Sincer vorbind, aş sta şi m-aş uita la picioarele ei cât e ziua de lungă.

— Mă rog.

— Mă rog, hai să-i dăm bătaie serios. O să te sun mai târziu, pe după-amiază, cu un plan de bătaie. Avem o grămadă de treabă de făcut, Wally, dar lucrurile sunt aranjate.

Wally se reîntoarse în sala de judecată şi îşi reluă aşteptarea. Continua să repete: „Lucrurile sunt aranjate. Lucrurile sunt aranjate“. A început meciul. Petrecerea s-a terminat. Auzise asta de când se ştia, dar ce

însemna oare în contextul unui litigiu atât de serios? Arunca Varrick prosopul oare, cedând atât de repede, pentru a-şi limita pierderile? Wally se gândi că da.

Se uită la avocaţii agitaţi, terminaţi, din jurul lui. Muritori de foame ca şi el, care îşi treceau zilele încercând să stoarcă onorarii dintr-o activitate chinuită şi fără a avea vreun ban pus deoparte. „Bieţii de voi“, se gândi el.

Abia aştepta să-i spună DeeAnnei, dar mai întâi trebuia să stea de vorbă cu Oscar. Dar nu la Finley & Figg, unde nicio discuţie nu rămânea particulară.

Două ore mai târziu, se întâlneau pentru a lua prânzul la un restaurant cu specific italian, nu departe de birou. Oscar avusese o dimineaţă grea, încercând să împace şase oameni în toată firea, care se certau pe averea mamei lor decedate, avere care nu valora, practic, nimic. Simţea nevoia să bea ceva şi comandă o sticlă de vin ieftin. Pe Wally, după 241 de zile în care nu pusese gura pe alcool, nu îl deranja să bea doar apă. La salata Caprese, Wally recapitulă repede conversaţia avută cu Jerry Alisandros şi încheie dramatic cu:

— Acesta e momentul nostru, Oscar! În sfârşit se întâmplă.

Ascultându-l pe Wally şi dând pe gât primul pahar, lui Oscar i se schimbă starea de spirit. Reuşi să zâmbească, iar Wally aproape că putu să vadă cum i se evaporă scepticismul. Scoase un pix, împinse salata mai încolo şi începu să scrie:

— Hai să mai trecem o dată prin cifre, Wally. Un caz de deces chiar valorează două milioane?

Wally se uită în jur pentru a se asigura că nu-i aude nimeni. Chiar aşa era.

— Am făcut o tonă de cercetări, da? M-am uitat peste zeci de înţelegeri în cazurile de prejudicii colective din cauza medicamentelor. Acum sunt prea multe necunoscute pentru a prevedea cât de mult valorează fiecare caz. Trebuie să se stabilească responsabilitatea, cauza morţii, istoricul medical, vârsta decedatului, potenţialul de a realiza venituri, chestii de genul ăsta. Apoi trebuie să aflăm cât de mult au de gând să pună la bătaie cei de la Varrick. Dar cred că minimum un milion de dolari. Noi avem opt cazuri. Onorariul e de 40%. Jumătate pentru Jerry, plus o parte pentru cheltuielile lui, şi atunci avem în faţă un profit net pentru firmă în jur de 1,5 milioane de dolari.

Oscar scria frenetic, deşi mai auzise de sute de ori aceste cifre.

— Sunt cazuri de deces. Ar trebui să valoreze mai mult de un milion

fiecare, spuse el, de parcă s-ar fi ocupat de zeci de astfel de cazuri mari.

— Poate două, spuse Wally. Apoi avem toate acele cazuri în care nu s-a ajuns la deces, până acum 407. Să spunem că numai jumătate trec examenul medical. Pe baza unor cazuri aproximativ asemănătoare – de tipul prejudiciilor de la medicamente –, cred că 100 000 de dolari e o cifră corectă pentru un client a cărui valvă cardiacă a fost uşor afectată. Asta înseamnă 20 de milioane de dolari, Oscar! Partea noastre e undeva în jur de 3,5 milioane de dolari.

Oscar notă ceva, apoi se opri, luă o gură de vin şi spuse:

— Deci ar trebui să vorbim despre cum împărţim banii, nu? Despre asta e vorba, nu?

— Împărţeala e una dintre problemele presante.

— Bine, ce e în neregulă cu jumi-juma? Toate negocierile încep de la o împărţeală în mod egal.

Wally luă o bucată de roşie şi o băgă în gură, mestecând-o cu înverşunare.

— Ce e în neregulă cu jumi-juma e că eu am descoperit Krayoxx, eu am adunat cazurile şi până acum am făcut cam 90% din toată munca. Cele opt cazuri de deces sunt la mine pe birou. David se ocupă de celelalte patru sute. Tu, dacă nu mă înşel, nu ai niciun caz de Krayoxx.

— Doar nu-mi ceri 90%, nu?

— Sigur că nu. Uite care e propunerea mea. Avem o groază de treabă de făcut. Toate aceste cazuri trebuie să treacă pe la un medic, să fie evaluate şi aşa mai departe. Hai să lăsăm deoparte orice altceva – eu, tu şi David – şi să ne apucăm de treabă. Pregătim cazurile şi, în acelaşi timp, căutăm altele noi. Îndată ce se dă vestea negocierii, fiecare avocat din ţară o să o ia razna cu Krayoxx, deci o să fim şi mai ocupaţi. Şi, îndată ce sosesc cecurile, mă gândesc că o împărţeală 60-30-10 e corectă.

Oscar comandase o lasagna specială, iar Wally, ravioli. După ce ospătarul plecă, Oscar spuse:

— Onorariul tău e dublu faţă de al meu? Asta nu s-a mai întâmplat până acum. Nu-mi convine.

— Şi ce-ai vrea?

— Jumi-juma.

— Şi David? I-am promis şi lui o parte când a fost de acord să preia cazurile în care nu s-a ajuns la deces.

— Bine, 50 pentru tine, 40 pentru mine şi 10 pentru David. Rochelle primeşte un bonus frumuşel, dar atât.

Cu atâţia bani în discuţie, era uşor să se arunce cu procente, şi chiar şi

mai uşor să se ajungă la o înţelegere. Avuseseră loc certuri urâte şi pentru un comision de 5 000 de dolari, dar nu era cazul azi. Banii îi calmară şi făcură să dispară orice dorinţă de ceartă. Wally se aplecă uşor înainte, iar Oscar făcu la fel. Îşi strânseră mâna repede şi se aruncară asupra prânzului.

După câteva guri, Wally spuse:

— Ce face soţia?

Oscar se încruntă, făcu o grimasă şi se uită în altă parte. Paula Finley era un subiect tabu, pentru că nimeni din firmă nu o putea suferi, nici măcar Oscar.

Wally insistă:

— Oscar, ştii, ăsta e momentul. Dacă ai vreodată de gând să scapi de ea, fă-o acum.

— Sfaturi matrimoniale de la tine?

— Da, pentru că ştii că am dreptate.

— Presupun că te-ai gândit la asta.

— Da, pentru că tu nu te-ai gândit, şi asta pentru că tu nu ai crezut niciodată în cazurile astea, până acum, probabil.

Oscar îşi mai turnă nişte vin şi spuse:

— Te ascult.

Wally se aplecă din nou înainte, pentru a fi mai aproape, de parcă ar fi făcut schimb de secrete nucleare.

— Depune chiar acum actele de divorţ, imediat. Nu e mare lucru. Eu am făcut-o de patru ori. Mută-te, ia-ţi un apartament, taie orice legătură. O să mă ocup eu în numele tău, iar ea poate să angajeze pe cine o vrea. Redactăm un contract, îl antedatăm cu şase luni, iar eu o să spun că iau 80% din înţelegerea cu Krayoxx, dacă o să fie vreuna, iar tu şi David împărţiţi 20%. Trebuie să-i dai ceva din ce obţinem pe Krayoxx; altfel, avocatul ei o să o ia razna. Dar cei mai mulţi bani pot să rămână într-un fond secret, nu ştiu, vreun an şi ceva, până când se încheie divorţul. Apoi, cândva în viitor, eu şi cu tine reglăm lucrurile.

— Acesta e un transfer fraudulos de bunuri.

— Ştiu. Şi îmi place. Am făcut asta de mii de ori, deşi la o scară mult mai mică. Bănuiesc că şi tu. O treabă destul de deşteaptă, nu crezi?

— Dacă suntem prinşi, putem să ajungem amândoi în puşcărie, pentru sfidarea curţii, fără alte audieri.

— Nu o să fim prinşi. Ea crede că doar eu mă ocup de Krayoxx, nu?

— Da.

— Deci o să meargă. E firma noastră şi noi suntem cei care facem regulile despre cum împărţim banii. E întru totul la discreţia noastră.

— Avocaţii ei n-o să fie proşti, Wally. O să ştie totul despre marea negociere Krayoxx imediat ce o să aibă loc.

— Haide, Oscar, nu e ca şi cum dăm peste un purcoi de bani tot timpul. În ultimii 10 ani, presupun că venitul tău brut a fost în medie cât? 75 000 de dolari?

Oscar ridică din umeri:

— Cam la fel ca al tău. Cam jalnic, nu crezi? 30 de ani în branşă.

— Nu asta e ideea, Oscar. Ideea e că, într-un divorţ, ei o să se uite la ce ai câştigat în trecut.

— Ştiu.

— Dacă banii de pe Krayoxx sunt ai mei, atunci putem susţine, cu dovezi, că venitul tău nu s-a schimbat.

— Ce-o să faci cu banii?

— O să-i ascund la loc sigur până când o să se încheie divorţul. La naiba, Oscar, putem să-i lăsăm acolo şi să ne ducem în Grand Cayman o dată pe an, pentru a-i verifica. Crede-mă, nu au cum să afle vreodată. Dar trebuie să divorţezi acum şi să pleci din casă.

— De ce ţii cu tot dinadinsul să dau divorţ?

— Pentru că o detest pe femeia aia. Pentru că visai la divorţ încă din luna de miere. Pentru că meriţi să fii fericit şi, dacă scapi de nemernica asta şi ascunzi banii, viaţa ta se va schimba spectaculos în bine. Gândeşte-te, Oscar, singur la 62 de ani, cu un cont în bancă.

Oscar nu-şi putu reţine un zâmbet. Goli şi cel de-al treilea pahar. Mai luă câteva guri de mâncare. Era clar că îl frământa ceva, aşa că în cele din urmă întrebă:

— Cum mă despart de ea?

Wally îşi şterse colţurile gurii, îşi îndreptă coloana vertebrală şi adoptă vocea autorităţii:

— Ei bine, sunt mai multe feluri în care să faci asta, iar eu le-am încercat pe toate. Voi aţi vorbit vreodată de despărţire?

— Din câte îmi amintesc eu, nu.

— Presupun că va fi uşor să porneşti o ceartă.

— O, foarte uşor. Ea e tot timpul nemulţumită de ceva, de regulă din cauza banilor, şi ne certăm aproape zilnic.

— Aşa mă gândeam şi eu. Fă aşa, Oscar! Du-te diseară acasă şi aruncă bomba. Spune-i că eşti nefericit şi că vrei să vă despărţiţi. Simplu şi clar. Fără ceartă, fără hăituială, fără negociere. Spune-i că poate să rămână cu casa, maşina, mobila, poate să le aibă pe toate dacă e de acord cu un divorţ amiabil.

— Şi dacă n-o să fie de acord?

— Pleacă oricum. Vii şi stai la mine până când îţi găsim un apartament. Când o să vadă că ieşi pe uşă, o să se enerveze şi o să înceapă să urzească planuri, ea cu atât mai mult. Nu o să dureze prea mult până când o să explodeze. Las-o două zile şi o să fie o viperă.

— E deja o viperă.

— Şi a fost aşa de ani de zile. Noi o să deschidem acţiunea, o să-i trimitem citaţie, iar asta o să o înnebunească definitiv. O să-şi ia un avocat înainte de sfârşitul săptămânii.

— Am dat şi eu acest sfat, n-am crezut niciodată că o să-l pun eu însumi în practică.

— Oscar, uneori e nevoie de curaj ca să pleci. Fă-o acum, cât încă te mai poţi bucura de viaţă.

Oscar îşi turnă şi restul de vin în pahar şi reîncepu să zâmbească. Wally aproape că nu-şi amintea ultima dată când îşi văzuse partenerul atât de mulţumit.

— Eşti în stare să o faci, Oscar?

— Da. De fapt, cred că o să mă duc acasă mai devreme, o să încep să-mi fac bagajul şi o să o termin.

— Excelent. Hai să sărbătorim diseară la cină. Pe banii firmei.

— De acord, dar gagica ta n-o să fie pe-acolo, da?

— O să scap de ea.

Oscar dădu peste cap vinul ca pe un shot de tequila şi spuse:

— Fir’ar să fie, Wally, n-am mai fost aşa de entuziasmat de ani de zile.

| CAPITOLUL 27 |

A fost dificil să-i convingă pe cei din familia Khaing că voiau într-adevăr să-i ajute, dar după câteva săptămâni de mâncat Big Mac, nivelul de încredere a crescut simţitor. În fiecare miercuri, după ce mâncau ceva sănătos la cină, David şi Helen se duceau la acelaşi McDonald's, comandau aceiaşi burgeri şi cartofi prăjiţi, şi mergeau apoi la complexul de apartamente de la Rogers Park, pentru a-i vizita. Zaw, bunica, şi Lu, bunicul, li se alăturau pentru că şi lor le plăcea mâncarea fast-food. În restul săptămânii aveau o alimentaţie ce consta în primul rând în orez şi pui, dar miercurea, familia Khaing mânca asemenea unor americani adevăraţi.

Helen, însărcinată în şapte luni şi arătând ca atare, ezită la început cu privire la aceste vizite săptămânale. Dacă exista plumb în aer, ea avea de protejat un copil nenăscut. Aşa că David a verificat totul. L-a bătut la cap pe doctorul Biff Sandroni până când a lăsat din preţ de la 20 000 de dolari la 5 000 de dolari, urmând ca David să se ocupe de tot ce ţinea de deplasare. David se apucă el însuşi să adune mostre de vopsea de pe pereţi, de apă, de smalţ, ceşti şi farfurioare, veselă, castroane, albumul de fotografii de familie, jucării, pantofi, haine, practic orice cu care familia venea în contact. Luă toate astea, se sui în maşină şi merse în Arkon, la laboratorul lui Sandroni, le lăsă acolo, apoi le luă înapoi şi le readuse familiei. Conform raportului lui Sandroni, existau doar urme de plumb la niveluri acceptabile, şi nimic pentru care cei din familie să-şi facă griji. Helen şi bebeluşul erau în siguranţă în apartament.

Thuya se intoxicase de la Dinţii cei Răi, iar doctorul Sandroni era pregătit să declare asta sub jurământ, la orice tribunal din ţară. David avea în faţă un proces promiţător, însă mai întâi trebuiau să găsească vinovatul. El şi Sandroni aveau o listă de patru companii chinezeşti, despre care se ştia că fac jucării similare pentru importatorii americani, însă nu reuşiseră să identifice producătorul. Şi, după spusele lui Sandroni, exista şi riscul de a nu-l găsi niciodată. Setul de Dinţi Răi se putea foarte bine să fi fost fabricat cu 20 de ani în urmă, apoi ţinut într-un depozit timp de 10 ani, înainte să fie trimis în Statele Unite, unde să fi zăcut încă vreo cinci ani în lanţul de distribuţie. Se poate ca

producătorul şi importatorul să fie încă pe piaţă sau se poate să-şi fi încetat activitatea cu ani în urmă. Chinezii se aflau sub presiunea constantă a controalelor americane pentru a monitoriza cantitatea de plumb din mii de produse, şi adesea era imposibil să se stabilească cine ce făcea în labirintul de făbricuţe ieftine, împrăştiate peste tot prin ţară. Doctorul Sandroni avea o listă nesfârşită de surse şi fusese implicat în sute de procese, dar, după patru luni de căutări, nu găsise nimic. David şi Helen merseseră în fiecare târg şi în fiecare magazin de jucării din oraş şi reuşiseră să strângă o impresionantă colecţie de dinţi falşi şi de colţi de vampir, dar niciunii exact ca Dinţii cei Răi. Căutarea lor nu se încheiase, dar mergea tot mai greu.

Thuya era acum acasă, în viaţă, dar afectat grav. Leziunile cerebrale erau severe. Nu putea să meargă singur, nu putea vorbi coerent, nu se putea hrăni şi nu-şi putea controla funcţiile fiziologice. Nu vedea bine şi abia dacă putea răspunde la comenzi simple. Dacă era întrebat cum îl cheamă, deschidea gura şi scotea un sunet asemănător cu „Tay“. În cea mai mare parte a timpului stătea într-un pat special, cu grilaj, şi era dificil să fie menţinut curat. Îngrijirea copilului era un chin zilnic, în care se implicau toţi cei din familie şi mulţi dintre vecini. Viitorul era incert. După declaraţiile mai degrabă pline de tact ale medicilor, nu era probabil ca starea lui să se îmbunătăţească. Neoficial şi fără să ajungă la urechile familiei, medicii îi spuseseră lui David că mintea şi corpul lui Thuya nu se vor dezvolta normal şi că nu era nimic de făcut. Şi nici nu exista vreun loc special – vreun serviciu social pentru copiii cu leziuni cerebrale.

Thuya era hrănit cu linguriţa, cu o mâncare specială, un amestec de fructe şi legume tocate mărunt, la care se adăugau nutrimentele zilnice de bază. Avea scutece create special pentru astfel de copii. Mâncarea, scutecele şi medicamentele ajungeau la 600 de dolari pe lună, din care David şi Helen puneau jumătate. Familia Khaing nu avea asigurare de sănătate şi, dacă nu ar fi fost generozitatea celor de la spitalul de copii Lakeshore, Thuya nu ar fi beneficiat de o îngrijire atât de bună. Probabil că ar fi murit. Pe scurt, Thuya era acum o povară aproape de neimaginat.

Soe şi Lwin au insistat să stea şi el cu ei la masă. Avea un scaun special, donat tot de spital, şi când era bine aşezat şi legat cu centura şi cu chingile, stătea drept şi aştepta să i se dea de mâncare. În timp ce membrii familiei devorau burgerii şi cartofii prăjiţi, Helen îi dădea încet lui Thuya să mănânce, cu ajutorul unei linguriţe pentru copii. Ea spuse că îi prinde bine puţin exerciţiu. David era aşezat de cealaltă parte, cu

un prosop de hârtie, stând de vorbă cu Soe despre muncă şi despre viaţa în America. Surorile lui Thuya, care aleseră să fie strigate după numele lor americane de Lynn şi Erin, aveau opt şi, respectiv, şase ani. Ele vorbeau puţin în timpul mesei, dar era clar că erau încântate de mâncarea fast-food adevărată. Atunci când vorbeau, o făceau într-o engleză perfectă, fără accent. După câte spunea Lwin, aveau numai 10 la şcoală.

Poate că era din cauza perspectivei întunecate a viitorului nesigur sau din cauza vieţii sărace pe care o duceau imigranţii disperaţi, dar vizitele erau solemne şi liniştite. Din când în când, părinţii, bunicii şi surorile se uitau la Thuya şi le venea să plângă. Îşi aminteau de băieţelul zgomotos şi agitat, mereu cu zâmbetul pe buze şi gata să izbucnească în râs, şi le era greu să accepte adevărul că el nu va mai fi niciodată aşa. Soe se autoînvinuia de a fi cumpărat acei dinţi falşi. Lwin se autoînvinuia că nu fusese mai atentă. Lynn şi Erin se autoînvinuiau că îl încurajaseră pe Thuya să se joace cu dinţii aceia şi să le sperie. Chiar şi Zaw şi Lu se autoînvinuiau; ar fi trebuit să facă ceva, chiar dacă nu ştiau ce.

După cină, David şi Helen îl luau pe Thuya la plimbare pe afară şi, sub ochii tuturor celor din familie, îl aşezau pe scaunul din spate al maşinii. Pentru cazuri de urgenţă, aveau cu ei o gentuţă cu câteva scutece în plus şi cu şerveţele umede.

Merseră 20 de minute până la lac şi parcară în apropiere de Navy Pier. David îl luă de o mână, Helen de cealaltă şi începură o plimbare chinuită, la care aproape că era dureros să te uiţi. Thuya se mişca asemenea unui copil de 10 luni care face primii săi paşi, dar fără să se grăbească şi fără să fie gata să cadă. Merseră încet pe alee, trecând pe lângă tot felul de ambarcaţiuni. Dacă Thuya dorea să se oprească şi să se uite la o ambarcaţiune de 10 metri, se opreau. Dacă voia să se uite la o barcă de pescuit, se opreau şi îi vorbeau despre ea. David şi Helen vorbeau tot timpul, ca doi părinţi mândri de flăcăiaşul lor. Thuya îngâna şi el, un şir incomprehensibil de sunete pe care ei se prefăceau că le înţeleg. Când obosea, îl forţau să continue să meargă. Era important, după spusele specialistului în recuperare de la spital. Muşchii lui nu aveau voie să se atrofieze.

Îl duseseră în parcuri, la bâlciuri, la malluri, la meciuri şi la petreceri stradale. Ieşirile de miercuri erau importante pentru el şi erau singura pauză din toată săptămâna pentru cei din familie. După două ore, se întoarseră.

Trei chipuri noi îi aşteptau. În ultimele luni, David se ocupase de câteva chestiuni juridice minore pentru birmanii care locuiau în

complex. Obişnuitele probleme ale imigranţilor, el devenind tot mai priceput în această specializare tot mai importantă din drept. Aproape că se ocupase de un divorţ, dar cei doi soţi se împăcară. Avea un proces pe rol, legat de cumpărarea unei maşini la mâna a doua. Reputaţia sa era tot mai mare printre imigranţii birmani, iar el nu era convins că asta era întru totul un lucru bun. Avea nevoie de clienţi care puteau plăti.

Cei trei se dădură jos din maşini şi se sprijiniră de ele. Soe îi explică faptul că cei trei lucrau pentru o firmă de asanare. Pentru că nu aveau acte şi patronul ştia asta, îi plătea cu 200 de dolari pe săptămână. Ei munceau 80 de ore pe săptămână. Şi pentru a fi şi mai rău, şeful nu le dăduse un ban de trei săptămâni. Vorbeau prost engleză şi, pentru că lui David nu-i venea să-şi creadă urechilor, îi ceru lui Soe să-i mai povestească încă o dată, pe îndelete. Povestea era aceeaşi ca şi prima dată. 200 de dolari pe săptămână, plata pe loc pentru orele suplimentare, niciun ban în ultimele trei săptămâni. Mai erau şi alţii din Birmania în situaţia asta şi o mulţime din Mexic. Cu toţii ilegal, cu toţii muncind ca nişte robi, cu toţii traşi în piept.

David îşi luă notiţe şi promise că se va interesa.

În drum spre casă, îi povesti lui Helen despre caz.

— Dar un muncitor ilegal are dreptul să dea în judecată un escroc de angajator? întrebă ea.

— Asta e problema. O să aflu mâine.

După prânz, Oscar nu se mai întoarse la birou. Nu ar fi avut niciun rost să se mai întoarcă. Era mult prea preocupat pentru a pierde timpul pe la birou. Era pe jumătate beat şi avea nevoie să se trezească. Făcu plinul la maşină, îşi luă o cafea mare, fără zahăr şi se îndreptă spre sud pe I-57. Curând ieşi din Chicago, trecând pe lângă nişte terenuri virane.

De câte ori nu-şi sfătuise el clienţii să bage divorţ? De mii de ori. Era atât de uşor, având în vedere situaţia. „Uite, în anumite căsnicii vine un moment când unul din soţi simte nevoia să plece. Pentru tine, momentul acela e acum“. Se simţise de fiecare dată atât de înţelept, ba chiar plin de sine când oferise un astfel de sfat. Acum se simţea ca un escroc. Cum putea cineva să ofere un astfel de sfat, pe care nu-l urmase el însuşi?

El şi Paula fuseseră împreună 30 de ani nefericiţi. Unicul loc copil era o fată de 26 de ani, divorţată, pe nume Keely, care semăna tot mai mult cu maică-sa. Nu aflaseră de mult de divorţul lui Keely, în primul rând pentru că ea se bucura să-şi savureze misterul. Avea un job prost plătit, o grămadă de probleme emoţionale închipuite, pentru care avea nevoie de pastile, iar motivul principal pentru care mergea la psihoterapeut

erau cumpărăturile interminabile pe care le făcea împreună cu maică-sa, pe cheltuiala lui Oscar.

— M-am săturat de amândouă, spuse Oscar cu voce tare şi semeţ, în timp ce trecea pe lângă semnul de ieşire din Kankakee. Am 62 de ani, sunt sănătos, cu o speranţă de viaţă de încă 23 de ani, şi am dreptul de a fi fericit. Nu?

Sigur că da.

Dar cum să-i dea vestea? Asta era întrebarea. Ce ar trebui să spună pentru a lansa bomba? Se gândi la clienţii săi de demult, la divorţurile de care se ocupase de-a lungul anilor. La unul din capete, bomba era când nevasta îşi surprindea bărbatul în pat cu altă femeie. Lui Oscar îi veniră în minte trei, poate patru cazuri când aşa se întâmplase. Asta chiar era o bombă, de acord. „Draga mea, vreau să divorţăm, am cunoscut pe altcineva.“ La celălalt capăt al spectrului, se ocupase odată de un divorţ al unui cuplu care nu se certase niciodată, care tocmai sărbătorise 30 de ani de căsătorie şi îşi cumpărase o casă pe malul unui lac, unde să se retragă la pensie. Apoi soţul se întorsese acasă dintr-o călătorie de afaceri, iar casa era goală. Toate hainele soţiei sale şi jumătate din mobilier dispăruseră. Femeia se mutase şi îi spusese că nu îl iubise niciodată. Ea s-a recăsătorit la scurt timp după aceea, iar el s-a sinucis.

Nu era niciodată greu să provoace o ceartă cu Paula; individei îi plăcea să se ciorovăiască şi să facă tărăboi. Poate că ar trebui să mai bea ceva, să se ducă acasă pe jumătate beat, să o lase să se ia de el că băuse, să riposteze reproşându-i interminabilele cumpărături, să continue să arunce gaz pe foc până când vor ajunge să urle amândoi. Apoi ar putea să îşi strângă furios câteva lucruri şi să iasă pe uşă ca o furtună.

Oscar nu avusese niciodată curajul să plece. Ar fi trebuit să-l aibă, de zeci de ori, dar de fiecare dată se furişa pe hol, se ducea în camera de oaspeţi, încuia uşa şi dormea singur.

Apropiindu-se de Champaign, îşi făcu planul. De ce să o ia cu şiretlicuri şi să pornească o ceartă pentru a putea da vina pe ea? El dorea să plece, aşa că trebuia să fie demn şi să recunoască asta.

— Sunt nefericit, Paula; şi am fost nefericit de ani de zile. Sunt sigur că şi tu eşti nefericită; altfel nu te-ai înfuria şi nu ne-am certa tot timpul. Plec. Îţi rămâne casa şi tot ce e în ea. Îmi iau doar hainele. Adio.

Întoarse şi se îndreptă spre nord.

Până la urmă, fusese chiar simplu, iar Paula primi vestea destul de bine. Plânse puţin şi îl cam făcuse în toate felurile, dar când Oscar refuză

să muşte momeala, se încuie în pivniţă şi refuză să mai iasă.

Oscar îşi puse hainele şi câteva obiecte personale în maşină, apoi demară, zâmbind uşurat, tot mai fericit pe măsură ce se îndepărta.

62 de ani, pe cale să fie singur pentru prima dată de când se ştia, pe cale să se îmbogăţească, dacă era să se încreadă în Wally, o făcea acum. De fapt, avea foarte multă încredere în partenerul său junior.

Oscar nu prea ştia unde să se ducă, dar nu avea de gând să se oprească la Wally acasă pentru a rămâne peste noapte. Îi ajungea că-l vede la birou; în plus, gagică-sa era în stare să-şi facă apariţia, iar Oscar nu o putea suferi. Conduse vreo oră, iar apoi se cază la un hotel în apropiere de aeroportul O'Hare. Îşi trase un scaun la fereastră şi urmări de la distanţă decolările şi aterizările. Într-o zi, curând, şi el va zbura de colo-colo – în insule, la Paris, în Noua Zeelandă –, având alături o doamnă drăguţă.

Deja se simţea cu 20 de ani mai tânăr. Era foarte entuziasmat.

| CAPITOLUL 28 |

A doua zi dimineaţă, la 7.30, Rochelle veni la birou cu gândul de a-şi savura iaurtul şi ziarul, avându-l doar pe AC alături, dar AC se juca deja cu altcineva. Domnul Finley era acolo şi era chiar binedispus. Rochelle nu-şi putea aminti când mai ajunsese el înaintea ei.

— Bună dimineaţa, doamnă Gibson, spuse el cu o voce caldă, deschisă, cu chipul ridat şi colţuros debordând de veselie.

— Ce faceţi aici? întrebă ea, bănuitoare.

— Se întâmplă să fiu proprietarul clădirii, spuse Oscar.

— De ce sunteţi aşa de fericit? întrebă ea, lăsându-şi poşeta pe birou.

— Pentru că noaptea trecută am dormit singur, la hotel.

— Poate că ar trebui să o faceţi mai des.

— Şi nu vrei să ştii de ce?

— Ba da, desigur. De ce?

— Pentru că aseară am părăsit-o pe Paula, doamnă Gibson. Mi-am făcut bagajul, i-am spus adio, am plecat şi nu mă mai întorc vreodată.

— Slavă Domnului, spuse ea, făcând ochii mari şi nevenindu-i să creadă. Nu se poate!

— Ba se poate. După 30 de ani nefericiţi, sunt un om liber. De-asta sunt aşa de fericit, doamnă Gibson!

— Păi, mă bucur pentru dumneata. Felicitări!

În cei opt ani şi jumătate de când lucra la Finley & Figg, Rochelle nu o întâlnise niciodată pe Paula Finley în persoană, iar ăsta era un lucru bun. După spusele lui Wally, Paula refuza să pună piciorul în firmă, considerând că era sub demnitatea ei. Se grăbea să le spună altora că soţul ei e avocat, cu implicaţia evidentă a banilor şi a puterii, dar în acelaşi timp se simţea umilită de statutul mărunt al firmei lui. Ea cheltuia fiecare bănuţ câştigat de el şi, dacă nu ar fi existat nişte bani misterioşi, moşteniţi de ea, ar fi rămas faliţi de ani de zile. De cel puţin trei ori îi ceruse lui Oscar să o dea afară pe Rochelle, iar el încercase de două ori să o facă. Şi de două ori se târâse la el în birou, închise uşa şi-şi linse rănile. O singură şi memorabilă dată, doamna Finley sunase şi-l ceru pe soţul ei la telefon. Rochelle o informase politicos că acesta era împreună cu un client.

— Nu-mi pasă, spusese ea. Fă-mi legătura.

Rochelle o refuzase din nou şi o pusese în aşteptare. Când Rochelle ridicase din nou receptorul, Paula înjura de mama focului, în pragul infarctului, şi ameninţa că o să vină ea acolo să aranjeze lucrurile la birou. La care Rochelle îi răspunsese:

— Faci asta pe barba dumitale. Eu trăiesc de pe-o zi pe alta, aşa că nu mă sperii aşa uşor.

Paula Finley nu-şi făcuse apariţia, dar îl ocărâse pe bărbatu-său.

Rochelle făcu un pas în faţă şi îl îmbrăţişă pe Oscar. Niciunul din ei nu-şi putea aminti ultima dată când se atinseseră dintr-un motiv sau altul.

— Vei fi ca nou, spuse ea. Felicitări!

— O să fie un divorţ simplu, zise el.

— Nu îl iei pe Figg, nu?

— Păi, ba da. El nu-mi ia mulţi bani. Şi i-am văzut numele pe un bilet de bingo.

Izbucniră în râs, apoi începură să facă schimb de bârfe.

O oră mai târziu, în timpul celei de-a treia şedinţe a firmei, Oscar repetă vestea pentru David, care păru puţin derutat de entuziasmul pe care se pare că-l genera această veste. Nici urmă de tristeţe. Era clar că Paula Finley îşi făcuse o groază de duşmani. Oscar era aproape în al nouălea cer la gândul că scăpa de ea.

Wally rezumă conversaţia pe care o purtase cu Jerry Alisandros şi dădu veştile, ca şi cum cecurile grase erau deja pe drum. În timp ce Wally îi dădea înainte, lui David îi pică fisa despre divorţ. Scăpa de nevastă acum şi repede, înainte ca bani grei să-i intre în buzunar.

Oricare ar fi fost combinaţia, lui David îi mirosea a belele. Ascundere de bunuri, redirecţionare de fonduri, conturi bancare fictive – aproape că-şi imagina conversaţiile dintre cei doi parteneri. Lui David i se aprinseră beculeţele, urmând să fie atent şi vigilent.

Wally susţinea că firma dăduse lovitura, că trebuie făcută ordine în dosare, găsite cazuri noi, că orice altceva trebuie lăsat deoparte şi aşa mai departe. Alisandros promisese că va face rost de medici, de cardiologi şi de tot felul de chestii logistice, pentru pregătirea clienţilor în vederea negocierii. Fiecare caz valora bani serioşi; fiecare potenţial caz putea să valoreze şi mai mult.

Oscar nu făcea decât să zâmbească. Rochelle îl asculta cu atenţie. Lui David veştile i se păreau bune, dar continua să fie precaut. Atât de multe din cele spuse de Wally erau hiperbole, iar David învăţase să creadă numai jumătate. Chiar şi aşa, jumătate însemna o sumă frumuşică.

Familia Zinc ajunsese să aibă sub 100 000 de dolari în cont şi, deşi David refuza să-şi facă griji, de fapt se gândea la asta din ce în ce mai mult. Îi plătise lui Sandroni 7 500 de dolari pentru un caz care, probabil, nu valora nimic. El şi Helen îşi luară angajamentul să plătească 300 de dolari pe lună pentru a-l ajuta pe Thuya, ceea ce sperau să poată face ani de zile de acum încolo. Nu ezitaseră să o facă, dar realitatea era dificilă. Venitul lunar al lui David creştea lună de lună, dar era puţin probabil că va ajunge vreodată să câştige cât câştiga la Rogan. Nu acesta era criteriul. Cu un copil care urma să vină, se gândi că are nevoie de 125 000 de dolari pe an pentru a trăi confortabil. Poate Krayoxx urma să reechilibreze situaţia, chiar dacă încă nu vorbise despre partea lui cu cei doi parteneri.

Cea de-a treia şedinţă a firmei se încheie brusc când intră pe uşă o femeie cât un tanc, în trening şi şlapi, şi ceru să vorbească despre Krayoxx cu un avocat. Îl lua de doi ani şi simţea la propriu că o lasă inima, aşa că voia să dea compania în judecată pe loc. Oscar şi David se evaporară. Wally îi ură bun venit zâmbind şi îi spuse:

— Păi, în mod clar aţi venit la locul potrivit.

*

Familia senatorului Maxwell angajă un avocat din Boise, pe nume Frazier Gant, cel mai bun avocat dintr-o firmă medie, care se ocupa mai mult de accidentele în urma tractărilor şi de malpraxis medical. Boise nu se afla chiar în circuitul marilor verdicte. Rareori era gratulat cu câte un verdict liberal, atât de obişnuit în Florida, Texas, New York şi California. Idaho nu privea cu ochi buni litigiile colective, iar juraţii erau, în general, conservatori. Însă Gant putea pregăti un caz şi putea obţine un verdict. Era genul de om pe care nu-l puteai trece cu vederea, iar în acest moment avea în mână cel mai important caz de prejudicii din ţară. Un senator decedat, în timp ce vorbea în Senat, iar cauza morţii era aruncată în cârca unei mari companii. Visul oricărui avocat pledant.

Gant insistă să se întâlnească la Washington, şi nu la Boise, deşi Layton Koane era dispus să se întâlnească oriunde. De fapt, Koane ar fi preferat oriunde în altă parte, şi nu la Washington, pentru că asta însemna ca Gant să vină la el la birou. Koane Group închiriase ultimul etaj al unei clădiri noi-nouţe, impunătoare şi strălucitoare, de 10 etaje, de pe K Street, acea întindere de asfalt plină numai de brokeri care deţineau puterea la Washington. Koane îi plătise o avere unui designer din New York, pentru a crea o imagine de bunăstare şi prestigiu în stare

pură. Şi a funcţionat. Clienţii – actuali şi potenţiali – erau impresionaţi de combinaţia de marmură şi sticlă din clipa în care ieşeau din liftul privat. Erau în mijlocul a ceea ce însemna putere şi, mai mult ca sigur, plăteau şi preţul pentru asta.

În cazul lui Gant, lucrurile stăteau altfel. Omul de lobby era cel care dădea banii şi, de aceea, prefera un loc de întâlnire mai modest. Dar Gant insistase şi, la vreo nouă săptămâni după moartea senatorului şi la vreo şapte după ce Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente scosese de pe piaţă Krayoxx, ei făcură cunoştinţă şi se aşezară la o mică masă rotundă de conferinţe din biroul personal al lui Koane. Întrucât nu era interesat să impresioneze un client şi găsea stresantă această sarcină de care trebuia să se achite, Koane nu pierdu timpul.

— Am o sursă care mi-a spus că familia va renunţa la proces pentru cinci milioane, zise el.

Gant se încruntă şi făcu repede o grimasă, de parcă tocmai i-ar fi sângerat hemoroizii.

— Putem negocia, spuse el, o vorbă aruncată, care nu însemna nimic.

Luase avionul de la Boise la Washington, pentru a negocia şi nimic mai mult.

— Dar cred că cinci e limita de jos, continuă el.

— Şi care e limita de sus? întrebă Koane.

— Clientul meu nu prea are bani, spuse Gant cu tristeţe. Aşa cum ştii, senatorul şi-a dedicat viaţa serviciului public şi s-a sacrificat mult. Averea lui e de numai jumătate de milion, dar familia are nevoile ei. În Idaho, Maxwell e un nume cu rezonanţă, iar familia ar vrea să menţină un anumit stil de viaţă.

Una dintre specialităţile lui Koane era şantajul improvizat şi i se părea oarecum amuzant să fie de cealaltă parte. Familia era reprezentată de o văduvă, o femeie simplă şi plăcută, de 60 de ani, ale cărei gusturi nu erau scumpe, o fiică de 42 de ani, măritată cu un medic pediatru din Boise, care avea credite peste tot, o fiică de 35 de ani, profesoară, cu un venit de 41 000 de dolari pe an, şi un fiu de 31 de ani, care era problema. Kirk Maxwell Jr. se lupta cu drogurile şi cu alcoolul de la 15 ani, iar sorţii nu erau de partea sa. Koane îşi făcuse temele şi ştia mai multe despre familie decât Gant.

— De ce nu-mi propui tu o cifră? spuse Koane. Eu am zis cinci, acum e rândul tău.

— Clientul tău pierde cam 20 de milioane pe zi din cauză că produsul Krayoxx nu mai e pe piaţă, spuse Gant făcând pe deşteptul, de parcă ar fi fost o informaţie secretă, pe care o obţinuse el într-un mod inteligent.

— Mai degrabă 18, dar să nu ne încurcăm de mărunţişuri.

— 20 sună bine.

Koane se uită pe deasupra ochelarilor. Îi cam picase faţa. În afacerile sale, nimic nu-l mai mira, iar acum se prefăcea.

— 20 de milioane de dolari? repetă el, de parcă ar fi fost năucit.

Gant scrâşni din dinţi şi dădu din cap în semn că da.

Koane îşi reveni repede şi zise:

— Stai să văd dacă am înţeles bine. Senatorul Maxwell a stat în Washington 30 de ani, timp în care a primit de la marile companii farmaceutice cel puţin trei milioane de dolari, mare parte din ei din buzunarul Laboratoarelor Varrick şi al directorilor de acolo, şi a mai luat cam un milion de dolari de la organizaţii de genul Iniţiativa Naţională pentru Reformarea Proceselor Colective şi de alte grupări care căutau să restricţioneze sever procesele, bla, bla, bla. A mai primit alte patru milioane de pe la medici, spitale, bănci, producători, retaileri, o listă foarte lungă de grupări proguvernamentale hotărâte să pună capac prejudiciilor, să limiteze procesele şi, practic, să trântească uşa tribunalului în nas oricui ridica pretenţii de vătămare sau deces. În privinţa reformei proceselor colective în favoarea marilor companii farmaceutice, regretatul şi iubitul senator deţine un record de voturi. Nu cred că l-ai susţinut vreodată.

— Din când în când, spuse Gant, fără convingere.

— Mă rog, nu am reuşit să găsim niciun fel de contribuţie din partea ta sau a firmei tale pentru niciuna dintre campaniile lui. Recunoaşte, voi eraţi de partea cealaltă.

— Bine, şi de ce contează asta acum?

— Nu contează.

— Şi atunci, de ce discutăm despre asta? El, ca orice alt membru al Senatului, strângea o grămadă de bani. Totul a fost legal, iar banii s-au cheltuit de fiecare dată pentru a fi reales. Sunt sigur că înţelegi acest joc, domnule Koane!

— Îl înţeleg, într-adevăr. Deci cade secerat, iar acum dă vina pe Krayoxx. Eşti la curent cu faptul că încetase să mai ia medicamentul? Ultima sa reţetă e din octombrie anul trecut, cu şapte luni înainte să moară. Autopsia lui a scos la iveală afecţiuni cardiace serioase, congestie, blocaje, nimic din toate astea din cauza Krayoxx. Deschizi proces pentru cazul ăsta şi o să te arzi.

— Nu prea cred, domnule Koane. Nu prea m-ai văzut în sala de judecată.

— Nu.

Dar Koane îşi făcuse temele. Cel mai mare verdict obţinut de Gant era de două milioane de dolari, din care jumătate fusese pus deoparte pentru apel. Declaraţia sa de venituri pe anul anterior arăta un venit brut sub 400 000 de dolari. Mărunţiş, în comparaţie cu milioanele lui Koane. Gant plătea o pensie alimentară de 5 000 de dolari şi 11 000 de dolari lunar pentru un credit ipotecar mare, la o casă din apropierea unui teren de golf, ceea ce îl cocoşa. Fără îndoială, cazul Maxwell era colacul lui de salvare. Koane nu cunoştea exact termenii onorariului lui Gant, dar, conform unei surse din Boise, Gant primea 25% din negociere şi 40% din verdictul juriului.

Gant se aplecă în faţă şi spuse:

— Şi tu, şi eu ştim, amândoi, că acest caz nu e despre responsabilitate şi nici măcar despre prejudicii. Singura problemă reală aici este cât de mult sunt dispuşi cei de la Varrick să plătească pentru a mă împiedica să deschid un proces mare şi răsunător. Pentru că, dacă o fac, atunci presiunile asupra Autorităţii pentru Alimente şi Medicamente continuă, nu-i aşa, domnule Koane?

Koane se scuză şi se duse într-o altă sală. Reuben Massey stătea şi aştepta în biroul lui de la Laboratoarele Varrick. Nicholas Walker era şi el prezent. Vorbeau pe speaker.

— Vor 20 de milioane, spuse Koane, apoi se pregăti pentru atacul ce urma.

Dar Massey primi vestea fără emoţie. El credea în folosirea propriilor produse şi tocmai înghiţise un Plazid, varianta companiei lui pentru pastila zilnică de fericire.

— Uau, Koane, spuse el calm. Faci o treabă al naibii de bună la masa negocierilor, băiete! Începem de la cinci şi ajungem la 20. Ar trebui să acceptăm 20, înainte să se ajungă la 40. Ce dracului se petrece acolo?

— Lăcomie, asta se petrece. Ei ştiu că ne au la mână. Individul a recunoscut de bunăvoie că procesul nu e despre responsabilitate sau despre prejudicii. Nu ne permitem publicitate negativă, deci cât eşti dispus să plăteşti pentru a scăpa de cazul lui Maxwell? E simplu.

— Am crezut că ai o sursă bună, care ţi-a şoptit la ureche suma de cinci milioane de dolari.

— Aşa am crezut şi eu.

— Ăsta nu e litigiu, ăsta e jaf la drumul mare.

— Da, Reuben, mă tem că aşa este.

— Layton, sunt Nick. Ai făcut o contraofertă?

— Nu. Sunt împuternicit să ofer cinci. Până când nu-mi spuneţi voi,

nu ridic ştacheta.

Walker zâmbi în timp ce spuse:

— Acesta e momentul perfect pentru a ne retrage. Individul ăsta, Gant, deja îşi face socotelile, câteva milioane, se gândeşte el. Îi cunosc pe cei de teapa lui şi sunt foarte previzibili. Hai să-l trimitem înapoi în Idaho cu buzunarele goale. Nici n-o să ştie ce-a fost asta, şi nici familia. Koane, spune-i că nu-i poţi oferi mai mult de cinci şi că preşedintele companiei e plecat din ţară. Că va trebui să ne întâlnim şi să discutăm despre toate astea peste câteva zile. Avertizează-l totuşi că, dacă deschide proces, toată negocierea se duce pe apa sâmbetei.

— N-o s-o facă, spuse Koane. Cred că ai dreptate. Cred că se vede deja cu banii în buzunar.

— Îmi place, zise Massey, dar ar fi bine să încheiem cu povestea asta. Oferă-i şapte, Layton, dar atât.

Reîntors în birou, Koane se aşează pe scaun şi spuse:

— Sunt împuternicit să ofer şapte milioane. Nu pot oferi mai mult azi şi nu pot da de preşedintele companiei. Cred că e plecat în Asia şi probabil că e în avion.

— De la şapte la 20 e diferenţă mare, răspunse Gant, încruntându-se.

— Nu o să obţii 20. Am vorbit cu avocatul lui, care face parte şi din consiliul de administraţie.

— Atunci ne vedem la tribunal, spuse Gant, închizându-şi o servietă cam subţire, ce nu-i servise la nimic.

— Asta e o ameninţare cam jalnică, domnule Gant. Niciun juriu din ţară nu o să vă dea şapte milioane pentru un deces cauzat de o boală de inimă care nu are nicio legătură cu medicamentul nostru. Şi, având în vedere cum merg procesele la noi, ai în faţă cam trei ani. Destulă vreme să stai să te gândeşti la cele şapte milioane.

Gant se ridică brusc şi spuse:

— Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Koane! Nu e nevoie să mă conduceţi.

— După ce pleci, domnule Gant, oferta noastră de şapte milioane nu mai stă în picioare. Te întorci acasă fără nimic.

Gant păşi larg şi încet, apoi îşi reluă mersul normal.

— Ne vedem la tribunal, zise el cu buzele strânse şi ieşi pe uşă.

Două ore mai târziu, Gant sună de pe mobil. Se pare că familia Maxwell se răzgândise, îşi venise în fire la recomandarea avocatului lor de încredere şi, bineînţeles, cele şapte milioane erau bine-venite până la

urmă. Layton Koane îi reaminti fiecare chestiune care era în joc, iar Gant fu de acord cu toate.

După ce încheie convorbirea, Koane luă legătura cu Reuben Massey.

— Nici nu cred că a mai vorbit cu cei din familie, spuse Koane. Cred că le-a garantat cele cinci milioane, şi-a spus că nu are nimic de pierdut şi a plusat la 20, iar acum e fericit că se duce acasă cu şapte milioane. O să fie un erou.

— I-ar noi ne-am ferit de un glonţ, primul care nu ne-a atins de ceva vreme încoace, spuse Massey.

| CAPITOLUL 29 |

La tribunalul federal, David deschise un proces, invocând tot felul de încălcări ale dreptului muncii de către dubioasa firmă de asanare pe nume Cicero Pipe. Era vorba despre o fabrică mare de tratare a apei, situată în partea de sud, din care acuzatul deţinea acţiuni în valoare de 60 de milioane. Reclamanţii erau trei muncitori fără acte din Birmania şi doi din New Mexico. Abuzurile îi priveau pe mult mai mulţi muncitori, dar majoritatea refuzară să se alăture în proces. Le era prea frică să iasă în faţă.

Conform cercetărilor lui David, Ministerul Muncii şi Biroul Naţional de Imigrare şi Servicii Vamale ajunseseră cu greu la un acord cu privire la discriminarea în muncă a imigranţilor ilegali. Principiul de bază al accesului neîngrădit la justiţie depăşea (uşor) necesitatea ţării de a reglementa imigraţia. Astfel, un muncitor fără acte, suficient de curajos pentru a lupta împotriva unui angajator profitor, nu urma să fie luat în evidenţă şi cercetat de Biroul de Imigrări, cel puţin nu atâta vreme cât era implicat în conflictul de muncă. David le explică muncitorilor de mai multe ori acest lucru, iar cei trei birmani, la îndemnul lui Soe Khaing, au avut în cele din urmă tăria de a deschide proces. Alţii, din Mexic şi Guatemala, erau prea speriaţi de ideea de a-şi risca fie şi puţinii bani cu care erau plătiţi. Unul dintre muncitorii birmani estimă că erau cel puţin 30 de oameni, toţi fără acte, plătiţi cu 200 de dolari pe săptămână sau chiar mai puţin, pentru 80 de ore de muncă sau chiar mai multe.

Potenţialele prejudicii erau impresionante. Salariul minim pe oră era de 8,25 dolari, iar legea federală cerea să se plătească 12,38 dolari pentru fiecare oră peste cele 40 de ore pe săptămână. Pentru 80 de ore pe săptămână, fiecărui muncitor i se cuveneau 825,20 dolari pe săptămână, deci cu 625,20 de dolari mai mult decât erau plătiţi. Deşi era dificil de stabilit exact, presupunerea lui David era că actuala escrocherie de la Cicero Pipe se desfăşura de cel puţin şapte, opt luni. Legea prevedea ca prejudiciile să fie de două ori mai mari decât salariul neachitat, deci fiecare dintre cei cinci clienţi ai săi avea dreptul la aproximativ 37 500 de dolari. De asemenea, legea permitea judecătorului să-i impună acuzatului găsit vinovat să achite cheltuielile

de judecată şi onorariile avocaţilor.

Oscar cu greu căzu de acord să-i dea voie lui David să deschidă procesul. Wally era de negăsit. Bătea străzile în căutare de oameni graşi.

La trei zile după deschiderea procesului, un apelant anonim îl ameninţă pe David că-i ia gâtul dacă nu renunţa imediat la proces. David reclamă apelul la poliţie. Oscar îl sfătui să-şi cumpere o armă şi să o ţină în servietă. David refuză. A doua zi, într-o scrisoare anonimă era ameninţat cu moartea şi erau numiţi şi partenerii săi – Oscar Finley, Wally Figg, ba chiar şi Rochelle Gibson.

Individul se deplasa iute pe Preston, de parcă s-ar fi grăbit spre casă la acea oră înaintată. Era puţin după două noaptea, iar aerul de vară era încă foarte cald. Bărbat, alb, în jur de 30 de ani, cu ceva infracţiuni la activ şi fără prea multe în cap. Agăţată de umăr avea o geantă sport, iar în ea un bidon de doi litri cu benzină, bine închis. Făcu la dreapta şi sări pe veranda îngustă a firmei de avocatură. Toate luminile erau stinse şi afară, şi înăuntru. Strada era adormită; chiar şi salonul de masaj îşi lăsase obloanele.

Dacă AC ar fi fost treaz, ar fi putut auzi sunetul uşor al clanţei de la intrare atunci când individul o încercă, în speranţa că uşa a fost uitată descuiată. Uşa nu fusese uitată descuiată. AC dormea dus în bucătărie. Oscar însă era treaz şi stătea pe canapea, în pijamale, sub o pătură, gândindu-se cât de fericit era de când se mutase.

Individul se strecură de-a lungul verandei, sări jos şi se grăbi să ajungă la uşa din spate. Planul lui era să pătrundă înăuntru şi să-şi detoneze mica bombă. Doi litri de benzină pe parchetul din lemn, cu draperiile şi cărţile în apropiere, vor pune la pământ casa veche înainte ca echipa de pompieri să ajungă la faţa locului. Încercă uşa – şi aceasta era încuiată –, apoi o deschise cu o şurubelniţă. Uşa sări în lături, iar el pătrunse înăuntru. Întuneric beznă.

Un câine mârâi, apoi se auziră două împuşcături extrem de puternice. Individul urlă şi căzu de pe trepte, peste un strat de flori lăsate în paraginã. Oscar se duse după el. La o primă privire, se pare că rana era deasupra genunchiului drept.

— Nu! Te rog! imploră el.

Cu sânge-rece şi fără să se grăbească, Oscar îl împuşcă şi în celălalt picior.

Două ore mai târziu, Oscar, pe jumătate îmbrăcat de data asta, stătea de vorbă la masă cu doi ofiţeri de poliţie. Toţi trei beau cafea. Individul

era la spital, în operaţie – cu ambele picioare afectate, dar în afara oricărui pericol. Îl chema Justin Bardall şi, când nu se juca cu focul şi nu se alegea cu două împuşcături, conducea un buldozer la Cicero Pipe.

— Idioţi, idioţi, idioţi! continua Oscar să rostească.

În acel moment, în Evanston, doi detectivi băteau la uşa proprietarului de la Cicero Pipe. Pentru acesta, era începutul unei zile lungi.

Oscar povesti că era în divorţ şi în căutarea unui apartament. Când nu se ducea la hotel, dormea pe canapeaua din birou.

— Sunt proprietarul casei ăsteia de 21 de ani, spuse el.

Pe unul din poliţişti îl ştia, iar pe celălalt îl cunoştea din vedere. Niciunul din ei nu avea nici cea mai mică bănuială cu privire la cele două focuri de armă. Era un caz clar ca lumina zilei, de apărare a proprietăţii, deşi Oscar omisese în povestea lui să pomenească despre rănirea nenecesară a celui de-al doilea picior. Pe lângă bidonul de doi litri cu benzină, în geanta sport mai erau şi o bucată de pânză îmbibată cu ceea ce părea a fi kerosen şi mai multe role de bandă adezivă. Era un cocktail Molotov modificat, dar nu pentru a fi aruncat.

Poliţia presupuse că banda adezivă fusese menită să fie folosită pe post de amorsă. Efortul pentru a pune focul era jalnic, dar nu trebuie să fii un geniu pentru a declanşa un incendiu.

În timp ce stăteau de vorbă, un car de televiziune parcă afară, în faţa biroului. Oscar îşi puse cravata şi se lăsă filmat.

Peste câteva ore, în timpul celei de-a patra şedinţe a firmei, lui David nu-i venea să creadă, însă continuă să susţină că nu-şi va lua o armă. Rochelle avea un pistol ieftin în poşetă, deci trei din patru erau înarmaţi. Telefoanele de la reporteri sunau întruna. Povestea lua amploare în fiecare moment.

— Nu uitaţi, le repetă Wally colegilor lui, suntem o firmă-butic, specializată în cazurile de Krayoxx. A reţinut toată lumea?

— Da, da, îngână Oscar. Şi cum rămâne cu încălcarea drepturilor de muncă ale muncitorilor birmani?

— Da, şi în asta.

Şedinţa se încheie când un reporter bătu la uşă.

Curând deveni evident că în acea zi nu se va putea munci la Finley & Figg. David şi Oscar stătură de vorbă cu cei de la *Tribune* şi *Sun-Times*. Informaţiile nu conteneau să apară. Domnul Bardall ieşise din operaţie, arestat în camera de spital, fără a putea vorbi cu altcineva în afară de avocatul lui. Proprietarul de la Cicero Pipe şi doi dintre directorii săi fuseseră arestaţi şi eliberaţi pe cauţiune. Firma-mamă care se ocupa de proiectul de tratare a apei era o companie de încredere din Milwaukee şi

promise să investigheze chestiunea repede şi în detaliu. Fabrica fu închisă. Niciun muncitor fără acte nu mai era prin zonă.

În sfârşit, pe la amiază, David reuşi să plece, informând-o în şoaptă pe Rochelle că trebuia să ajungă undeva la tribunal. Se duse acasă, o luă pe Helen, a cărei burtă creştea pe zi ce trece, şi plecară să mănânce. Îi povesti ultimele întâmplări – ameninţările cu moartea, despre individ şi intenţiile cu care venise, despre Oscar şi despre cum apărase el firma, şi despre interesul tot mai mare din partea presei. O asigură că nu există niciun pericol şi că FBI deţinea controlul.

— Eşti îngrijorat? întrebă ea.

— Deloc, spuse el neconvingător. Doar că s-ar putea să apară ceva prin ziare mâine.

Într-adevăr apăru. Poze mari cu Oscar pe prima pagină şi în *Tribune,* şi în *Sun-Times.* Şi, ca să o spunem pe drept, de câte ori avea parte presa de ştiri în care un avocat bătrân, care doarme pe canapeaua de la birou, împuşcă un intrus care avea de gând să ardă din temelii clădirea, în semn de răzbunare pentru că firma făcuse public un conflict de muncă între nişte muncitori ilegali şi compania care profita de ei şi care, cu ani în urmă, avusese legături cu crima organizată? Oscar era înfăţişat ca un pistolar din partea de sud-vest, şi, în plus, şi unul dintre specialiştii de top din ţară în procesul colectiv deschis împotriva Laboratoarelor Varrick şi a teribilului lor medicament Krayoxx. În *Tribune,* era şi o mică fotografie cu David, precum şi imagini surprinse cu proprietarul de la Cicero Pipe şi aghiotanţii săi, pe când erau aruncaţi după gratii.

Tot alfabetul era prezent – FBI, DOL, ICE, INS, DHS, OFCCP – şi cei mai mulţi dintre ei aveau ceva de declarat reporterilor. Fabrica rămânea închisă şi în ziua următoare, iar firma-mamă făcea scandal. Finley & Figg fu din nou asediată de reporteri, poliţişti, de persoane care sperau să obţină ceva cu Krayoxx şi de mulţi alţii, în afară de gloata obişnuită. Oscar, Wally şi Rochelle îşi ţineau armele aproape. Tânărul David rămase, din fericire, naiv.

Două săptămâni mai târziu, Justin Bardall părăsi spitalul într-un scaun cu rotile. Şi el, şi şeful său fuseseră condamnaţi pentru nenumăratele acuzaţii de către marele juriu federal, iar avocaţii lor deja discutau posibilitatea de a se ajunge la înţelegere. Fibula stângă îi fusese spulberată şi era nevoie de mai multe operaţii, dar medicii se aşteptau ca, în timp, recuperarea lui să fie completă. El le spusese avocaţilor săi, şefului său şi poliţiei că împuşcătura în peroneul stâng nu fusese

necesară; a fost împuşcat după ce fusese deja rănit şi nu mai reprezenta o ameninţare, dar nu găsi niciun fel de înţelegere. Reacţia generală poate fi rezumată de spusele unui detectiv: „Eşti norocos că nu ţi-a spulberat ţeasta!“

| CAPITOLUL 30 |

În sfârşit Jerry Alisandros îşi respectă o promisiune. Era extrem de ocupat cu organizarea negocierilor şi, după spusele asociatului cu care vorbise Wally, Jerry pur şi simplu nu avea timp să discute la telefon cu zecile de avocaţi cu care jongla. Însă, în a treia săptămână din iulie, el trimise până la urmă specialiştii.

Numele firmei nu spunea nimic – Allyance Diagnostic Group sau ADG, aşa cum îi plăcea să se autointituleze. Din câte ştia Wally, ADG era o echipă de tehnicieni medicali, cu sediul în Atlanta, care nu făceau altceva decât să bată ţara în lung şi-n lat pentru a face analize persoanelor care se înghesuiau să profite de pe urma ultimului proces colectiv al lui Jerry. Aşa cum i se spusese, Wally închirie un spaţiu de 600 m^2 într-un mall obscur, un spaţiu care aparţinuse cândva unui magazin de hrană ieftină pentru animale. Angajă o firmă care să construiască nişte ziduri despărţitoare şi uşi şi o firmă de curăţenie. Ferestrele din faţă fură acoperite cu hârtie maronie; nu scria nimic nicăieri. Închirie câteva scaune, nişte mese ieftine şi un birou, şi instală un telefon şi un copiator. Toate facturile le trimise unui asistent de la firma lui Jerry, a cărui unică treabă era să ţină contabilitatea a tot ce avea legătură cu litigiul Krayoxx.

Când spaţiul a fost gata, cei de la ADG se mutară şi se apucară de treabă. Echipa era formată din trei tehnicieni, cu toţii îmbrăcaţi corect, în uniforme albastre de medic. Fiecare dintre ei avea un stetoscop. Arătau atât de oficial, încât la început şi Wally îşi închipui că erau extrem de pricepuţi şi că aveau recomandări serioase. Nu era aşa, dar le trecuseră prin mână mii de potenţiali reclamanţi. Coordonatorul lor era doctorul Borzov, un cardiolog rus, care se umpluse de bani diagnosticând pacienţi/clienţi de-ai lui Jerry Alisandros şi de-ai altor zeci de avocaţi din ţară. Doctorul Borzov rar consulta o persoană obeză care să nu sufere de o afecţiune serioasă şi care să nu poată fi prinsă în procesul colectiv împotriva medicamentului lunii. Nu depunea niciodată mărturie la tribunal – accentul său era prea pronunţat, iar CV-ul său, prea subţire –, însă în sala de consultaţii făcea cât greutatea sa în aur.

David, întrucât era asistent de facto pentru toate cele (acum) 430 de

cazuri Krayoxx în care nu s-a ajuns la deces, şi Wally, care îi adunase, erau amândoi prezenţi când ADG îşi începu activitatea. Conform programărilor, trei clienţi sosiră la opt dimineaţa fiind întâmpinaţi de Wally şi o tehniciană drăguţă, în uniformă şi cu saboţi albi de spital. Completarea formularelor dură 10 minute iar scopul era de a fi siguri că fiecare client luase, într-adevăr, Krayoxx mai mult de şase luni. Primul client fu apoi condus într-un alt cabinet, unde ADG instalase un ecocardiograf şi unde aşteptau alţi doi tehnicieni. Unul explică procedura – „Vă vom face o fotografie digitală a inimii“ –, în timp ce al doilea îl ajuta pe client să se aşeze pe patul de spital oficial, bine întărit, pe care ADG îl plimba peste tot prin ţară, împreună cu ecocardiograful. În timp ce îl consultau pe pacient, doctorul Borzov intră în cabinet şi îl salută pe pacient cu o mişcare uşoară din cap. Stilul său de consultaţie nu era niciodată reconfortant, dar nici el nu avea pacienţi adevăraţi. Era îmbrăcat cu un halat lung şi alb, cu numele scris deasupra buzunarului stâng, şi avea şi el stetoscopul lui pentru a da bine, iar atunci când vorbea, accentul lui transmitea o senzaţie de om care ştie ce vorbeşte. El se uită la ecran, se încruntă pentru că aşa făcea de fiecare dată, iar apoi ieşi din cabinet.

Atacul împotriva medicamentului Krayoxx era alimentat de cercetările ce tindeau să arate că medicamentul slăbea închiderea valvei aortice, ceea ce ducea la insuficienţă mitrală. Ecocardiografia măsura insuficienţa aortică, iar o scădere de 30% era o veste excelentă pentru avocaţi. Doctorul Borzov se uita imediat pe grafice, mereu nerăbdător să găsească o nouă valvă aortică slăbită.

Fiecare consultaţie dura 20 de minute, deci trei consultaţii pe oră, cam 25 pe zi, şase zile pe săptămână. Wally închiriase spaţiul pentru o lună. ADG factura firma Zell & Potter cu 1 000 de dolari pentru fiecare consultaţie, în contul litigiului coordonat de Finley & Figg, iar facturile mergeau direct la Jerry, în Florida.

Înainte de a ajunge aici, ADG şi doctorul Borzov fuseseră în Charleston şi în Buffalo. De la Chicago urmau să plece la Memphis, apoi în Little Rock. O altă unitate ADG se ocupa de Coasta de Vest, având un medic sârb care să interpreteze graficele. O alta făcea bani în Texas. Ţesătura Krayoxx se întindea în 40 de state, implica 75 de avocaţi şi în jur de 80 000 de clienţi.

Pentru a evita haosul de la birou, David se învârtea de colo-colo şi stătea de vorbă cu clienţii săi, pe care nu-i mai văzuse până atunci. În mare, ei erau bucuroşi că se află acolo, deşi îngrijoraţi din pricina bolilor

cardiace induse de medicament şi sperând la o oarecare refacere, cu toţi supraponderali şi extrem de deformaţi, dar suficient de agreabili. Negri, albi, bătrâni, tineri, bărbaţi, femei – obezitatea şi nivelul ridicat de colesterol dădeau tonul. Fiecare client cu care vorbise la început fusese încântat de medicament, de rezultate, iar acum era nerăbdător să găsească un înlocuitor. Încetul cu încetul, David discută şi cu tehnicienii de la ADG şi află câte ceva despre munca lor, deşi erau destul de scumpi la vorbă. Doctorul Borzov abia dacă îi adresă două cuvinte.

După vreo trei zile, David putea să afirme că echipa ADG nu era prea mulţumită de rezultate. Consultaţiile lor de 1 000 de dolari aduceau puţine dovezi de insuficienţă aortică, dar existau câteva potenţiale cazuri.

În cea de-a patra zi, se defectă sistemul de aer condiţionat, iar spaţiul închiriat de Wally se transformă într-o saună. Era în luna august, cu temperaturi peste 32 de grade, iar când proprietarul refuză să mai răspundă la telefon, echipa ADG ameninţă cu plecarea. Wally aduse ventilatoare şi îngheţată şi îi imploră să rămână şi să termine consultaţiile. Ei continuară. Consultaţiile de 20 de minute deveniră de 15, apoi de 10, iar Borzov abia dacă se mai uita pe grafice afară, pe trotuar, în timp ce fuma o ţigară.

Judecătorul Seawright stabili înfăţişarea pe 10 august, ultima dată posibilă din calendarul oricărui judecător, înainte de vacanţa de vară. Nu erau moţiuni în aşteptare, nici conflicte iminente, întreaga procedură preliminară se derulase fără incidente. Până acum, Laboratoarele Varrick puseseră la dispoziţie acuzării documentaţia solicitată, martorii şi specialiştii. Nadine Karros înaintase doar câteva moţiuni benigne, pe care judecătorul le rezolvase repede. De partea reclamantului, avocaţii de la Zell & Potter fuseseră extrem de eficienţi cu solicitările şi documentele lor.

Seawright era la curent cu zvonurile de negociere. Aprozii săi nu ratau ziarele financiare şi nici postărilor bloggerilor serioşi. Laboratoarele Varrick nu dăduseră o declaraţie oficială cu privire la negociere, dar era evident că firma ştia cum să lanseze zvonuri. Preţul acţiunilor sale scăzuse la 24,5 dolari, dar zvonul despre negocierea pe sume uriaşe îl făcuse să urce la 30 de dolari.

După ce ambele echipe de avocaţi se instalară la locurile lor, judecătorul Seawright se aşeză la prezidiu şi le ură tuturor bun venit. Îşi ceru scuze pentru această înfăţişare din luna august – „cea mai dificilă lună din an pentru oamenii ocupaţi“ –, dar el considera cu tărie că

ambele părţi trebuiau să se întâlnească înainte să se împrăştie care încotro. Trecu repede în revistă punctele de pe ordinea de zi a preliminariilor, pentru a se asigura că ambele părţi se purtaseră frumos. Nu existau plângeri.

Jerry Alisandros şi Nadine Karros erau atât de politicoşi unul cu altul, încât era aproape amuzant. Wally stătea în dreapta lui Jerry, de parcă el ar fi fost omul-cheie în disputa de la tribunal. În spatele lui, printre alţi avocaţi de la Zell & Potter, şedeau David şi Oscar. De când cu focurile de armă şi cu publicitatea, Oscar ieşea tot mai mult, bucurându-se de atenţia primită. În plus, zâmbea şi se considera deja burlac.

Schimbând subiectul, judecătorul Seawright spuse:

— Am auzit o mulţime de zvonuri despre o negociere, o înţelegere amplă, globală, aşa cum i se zice acum. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Cum cauza în speţă a evoluat repede, ea se află acum pe agenda mea de lucru. Cu toate acestea, dacă e probabilă o negociere, atunci de ce să ne mai legăm la cap? Puteţi face lumină în această chestiune, doamnă Karros?

Ea se ridică în picioare, toţi ochii fiind aţintiţi asupra ei, şi se îndreptă elegant către pupitru.

— Onorată instanţă, aşa cum probabil ştiţi deja, Laboratoarele Varrick au fost implicate în mai multe procese complicate, iar compania are un mod propriu de abordare a negocierilor care implică mai mulţi reclamanţi. Eu nu am fost autorizată să iniţiez negocierile în cazul Klopeck şi nici să fac declaraţii publice pe tema negocierii. Din punctul meu de vedere, ne pregătim pentru proces.

— Corect. Domnule Alisandros?

Făcură schimb de locuri la pupitru, iar Jerry îi oferi un zâmbet înfloritor.

— La fel, onorată instanţă, ne pregătim de proces în acest caz. Cu toate acestea, trebuie să afirm că eu, în calitate de membru al Comisiei Coordonare a Litigiului, am purtat cu cei de la Varrick câteva discuţii informale şi preliminare, cu privire la o negociere globală. Cred că doamna Karros e la curent cu faptul că au loc aceste discuţii, dar, aşa cum a spus şi dumneaei, nu a fost autorizată să vorbească despre ele. Eu nu-i reprezint pe cei de la Varrick, aşa că nu sunt împovărat cu asemenea constrângeri. Cu toate acestea, compania nu mi-a cerut să păstrez tăcerea cu privire la discuţiile noastre. În plus, onorată instanţă, dacă ajungem la punctul unor negocieri formale, mă îndoiesc că doamna Karros va fi implicată. Ştiu din experienţa proprie că Laboratoarele Varrick se ocupă de negocieri prin avocaţii proprii.

— Anticipaţi aceste negocieri formale? întrebă Seawright.

Urmă o pauză lungă, în care mulţi îşi ţinură răsuflarea. Nadine Karros reuşi să se arate curioasă, deşi avea o imagine clară a întregii situaţii. Aşa cum nu avea nimeni altcineva din sala de judecată. Inima lui Wally bătea să-i spargă pieptul, în timp ce gusta cuvintele „negocieri formale“.

Jerry îşi mută greutatea de pe un picior pe altul de câteva ori, apoi spuse:

— Domnule judecător, nu doresc să fiu citat, aşa că o să mă pun la adăpost spunând că nu sunt sigur.

— Deci nici dumneata, nici doamna Karros nu-mi puteţi da nicio informaţie despre problema negocierilor? întrebă Seawright, oarecum enervat.

Ambii avocaţi dădură din cap. Nadine ştia foarte bine că acest caz nu urma să ajungă la masa negocierilor. Jerry era aproape sigur că va ajunge. Totuşi, niciunul nu-şi putea juca cartea. Şi, de fapt, judecătorul nu avea dreptul să ştie strategiile lor în afara sălii de judecată.

Treaba lui era să arbitreze un proces corect, nu să monitorizeze negocierile.

Jerry se întoarse la locul lui, iar judecătorul Seawright schimbă din nou subiectul.

— Am în vedere data de 17 octombrie, într-o luni, ca primă zi de proces. Anticipez că procesul nu va dura mai mult de două săptămâni.

10 avocaţi se uitară în aceeaşi clipă în agendele lor, încruntându-se.

— Dacă aveţi vreo problemă cu asta, ar trebui să fie serioasă, spuse el. Domnule Alisandros?

Jerry se ridică încet, ţinând în mână o agendă de întâlniri, îmbrăcată în piele.

— Onorată instanţă, asta ar însemna că procesul începe la 10 luni după ce a fost înaintată acţiunea. E cam repede, nu credeţi?

— Într-adevăr, aşa este, domnule Alisandros. Media mea e în jur de 11 luni. Eu nu permit să stagneze cazurile mele. Care e problema dumneavoastră?

— Nicio problemă, domnule judecător, sunt mai degrabă îngrijorat că nu e suficient timp pentru a ne pregăti. Doar atât.

— Prostii! Preliminariile aproape s-au încheiat. Aţi găsit specialiştii dumneavoastră. Acuzatul a găsit specialiştii săi. Ştim cu toţii că ambele părţi debordează de talent în sala de judecată. Până la 17 octombrie mai sunt 68 de zile. Asta ar trebui să fie floare la ureche pentru un avocat cu reputaţia dumneavoastră, domnule Alisandros!

„Ce spectacol, se gândi Wally. Cazul ăsta şi toate celelalte vor ajunge

la negocieri într-o lună.“

— Ce părere are apărarea, doamnă Karros? întrebă Seawright.

— Avem oarecare probleme, onorată instanţă, spuse ea. Dar nu e nimic care să nu poată fi rezolvat.

— Foarte bine. Cazul Klopeck împotriva Laboratoarele Varrick e stabilit atunci pentru proces cu juraţi pe 17 octombrie. Până la dezlănţuirea ostilităţilor, nu vor fi întârzieri şi nici amânări, aşa că nu vă mai deranjaţi să mă întrebaţi. Bătu cu ciocănelul şi spuse: Şedinţă încheiată. Mulţumesc.

| CAPITOLUL 31 |

Veştile despre data procesului ajunseră imediat în presa financiară şi le puteai găsi pe internet. Povestea era întoarsă pe toate părţile, dar în general se spunea că Laboratoarele Varrick se grăbeau ca melcul să ajungă în sala de judecată, unde să răspundă pentru nenumăratele lor păcate. Lui Reuben Massey nu-i păsa cum era spusă povestea şi nici ce anume credea publicul la acel moment. În faţa avocaţilor acuzării era important să reacţioneze de parcă firma sa ar fi zguduită şi înfricoşată. El ştia cum gândesc avocaţii.

La trei zile după audierea din Chicago, Nicholas Walker îl sună pe Jerry Alisandros şi sugeră să aranjeze o întâlnire secretă între firma lor şi cea mai mare firmă de avocaţi care se ocupa de Krayoxx. Scopul întâlnirii ar fi deschiderea deplină către negocieri. Alisandros se arătă încântat de idee şi îi jură solemn să păstreze tăcere deplină. Din experienţa lui de peste 20 de ani cu avocaţii, Nicholas ştia că întâlnirea nu avea să rămână secretă, pentru că unul (sau mai mulţi) dintre avocaţi va da presei un pont.

În ziua următoare, în *Wall Street Journal* apărea o notă cum că Cymbol, principala companie de asigurări a lui Varrick, fusese anunţată că urma să fie activat fondul de rezervă. Citând o sursă anonimă, articolul mergea mai departe, speculând că singurul motiv pentru o asemenea acţiune ar fi negocierea în „tărăşenia cu Krayoxx“. Urmară şi alte scurgeri de informaţii şi curând bloggerii anunţau încă o victorie a consumatorilor.

Deoarece fiecare avocat de valoare avea propriul avion particular, destinaţia nu era o problemă. Având în vedere că în august New Yorkul era gol, Nicholas Walker închirie o sală mare de conferinţe, situată la etajul 40 al unui hotel din centru, pe jumătate gol. Mulţi dintre avocaţi erau plecaţi în concediu, încercând să scape de căldură, dar nu i-a fost refuzată nici măcar o invitaţie de participare. La întâlnire, la opt zile după ce judecătorul Seawright stabilise data primului proces, veniră cei şase membri ai Comisiei de Coordonare a Litigiului, plus alţi 30 de avocaţi, fiecare dintre ei cu mii de cazuri de Krayoxx. Cei nesemnificativi, ca Wally Figg, nici măcar nu ştiau de întâlnire.

Bărbaţi masivi, în costume negre, stăteau de pază în faţa uşii de la intrarea în sala de conferinţe şi permiteau accesul pe baza unei liste. În prima dimineaţă, după un mic dejun rapid, Nicholas Walker le ură tuturor bun venit, de parcă ar fi fost cu toţii reprezentanţii de vânzări ai aceleiaşi companii. Ba chiar spuse şi o glumă şi râseră cu toţii, dar dincolo de aparenţe se simţea tensiunea. Avea să se dea drumul unei avalanşe de bani, iar avocaţii din sală erau luptători experimentaţi, pregătiţi pentru confruntarea corp la corp.

Până acum erau 1 100 de cazuri de deces. Cu alte cuvinte, 1 100 de cazuri în care moştenitorii persoanei decedate pretindeau că medicamentul Krayoxx era cauza decesului. Dovezile medicale nu erau chiar de netăgăduit, deşi probabil că erau suficiente pentru ca juriul să-şi pună un semn de întrebare. Conform planului lor de bătaie, Nicholas Walker şi Judy Beck aproape că nu aduseseră în discuţie problema fundamentală a responsabilităţii. Presupuneau, la fel ca toţi care erau implicaţi de aceeaşi parte a baricadei, că medicamentul era de vină pentru cele 1 100 de decese şi pentru miile de persoane afectate.

După formalităţi, Walker începu prin a spune că Laboratoarele Varrick ar dori să fie stabilită valoarea fiecărui caz de deces. Presupunând că asta se poate face, vor trece apoi la cazurile în care nu s-a ajuns la deces.

Wally era pe malul lacului Michigan, cazat la o pensiune aproape de apă, cu draga lui DeeAnna, care în bikini îţi lua piuitul, şi tocmai termina de mâncat nişte paste, când îi sună telefonul. Se uită la număr, apucă telefonul şi spuse:

— Jerry, prietene, ce mai e nou?

DeeAnna, fără sutien, pe un şezlong din apropiere, deveni şi ea atentă. Ştia că orice telefon de la dragul de Jerry putea aduce veşti bune.

Jerry spuse că tocmai se întorsese în Florida, după ce fusese două zile la New York, la o întâlnire secretă şi aşa mai departe, pentru a da de cap problemelor cu Varrick, o treabă dificilă, doar cazurile de deces, mă înţelegi, dar, oricum, s-au făcut progrese, nu s-a ajuns la o înţelegere, nu s-a bătut nimic în cuie, sigur, nu s-a semnat nimic, dar se pare că fiecare caz de deces va fi undeva în jur de două milioane.

Wally aprobă, zâmbind către DeeAnna, care venise mai aproape.

— Ce veşti bune, Jerry! Aţi făcut o treabă bună. Ne auzim săptămâna viitoare.

— Ce s-a întâmplat? susură ea după ce se încheie convorbirea.

— Mai nimic. Jerry mă ţine la curent. Ăştia de la Varrick au înaintat nişte moţiuni şi Jerry vrea să mă uit peste ele.

— Nicio negociere?

— Nu.

În ultima vreme, ea nu mai vorbea decât despre negociere. Sigur, era vina lui, că nu-şi ţinuse gura, dar femeia era obsedată cu negocierea. Nu era suficient de abilă pentru a se preface că nu-i pasă. Nu. Ea voia amănunte.

Voia bani, iar asta îl puse pe Wally pe gânduri. Se gândea deja la o strategie cum să scape de ea, exact ca Oscar, eroul său. Fă-i vânt femeii înainte să vină banii.

16 milioane de dolari, din care 17% vor ajunge în contul Finley & Figg, un total de 2,7 milioane, din care Wally va lua 50%. Era milionar.

Înotă până la o saltea pneumatică şi se aşeză să plutească pe apă. Închise ochii şi încercă să nu zâmbească. Curând, DeeAnna veni alături de el, făcând pluta pe apă, tot fără sutien, atingându-l din când în când pentru a se asigura că o voia încă. Erau deja de mai multe luni împreună şi, în sfârşit, Wally începuse să se plictisească. I se părea din ce în ce mai greu să facă faţă libidoului ei. În definitiv, el avea 46 de ani, cu zece ani mai mult decât DeeAnna, deşi data ei de naştere era tot timpul alta. Ziua şi luna rămăseseră aceleaşi, dar anul îşi tot continua ascendenţa. Wally era obosit şi avea nevoie de o pauză. În plus, îl îngrijora şi fascinaţia ei pentru banii de pe Krayoxx.

Ar fi fost în interesul lui să scape de ea acum, să provoace o despărţire, cum ştia el cel mai bine să facă, să o scoată din viaţa lui şi să o îndepărteze de bani. Asta nu va fi uşor şi îi va lua ceva timp. O astfel de strategie ar fi bună şi pentru Oscar. Paula Finley angajase un avocat de divorţuri insuportabil, numit Stamm, şi deja se auzeau tobele vestind războiul. În prima lor conversaţie telefonică, Stamm se arătă surprins de cât de puţini bani făcea Oscar la firma lui şi continuă făcând aluzie la faptul că banii ar fi ascunşi. Tatonă lumea întunecată a onorariilor plătite cash, dar nu obţinu nimic de la Wally, care-şi cunoştea prea bine terenul. Stamm pomeni de litigiul Krayoxx, dar rămase cu buza umflată de negările bine exersate ale lui Wally, cum că Oscar nu se implicase în litigiu.

— Ei bine, e ceva la mijloc, spuse Stamm. După 30 de ani de căsnicie, domnul Finley vrea să plece fără nimic altceva în afară de maşina lui şi de haine.

— O, nu, protestă Wally. Asta capătă sens după ce ajungi să o cunoşti cu adevărat pe Paula Finley, clienta dumitale.

Se mai împunseră o vreme, aşa cum o fac avocaţii de divorţuri, apoi hotărâră să mai vorbească şi cu altă ocazie.

Pe cât de tare îşi dorea Wally banii, se hotărî să amâne cu câteva luni încasarea lor propriu-zisă. „Facem actele acum sau în următoarele câteva săptămâni, le ţinem printre alte documente la tribunal, apoi scăpăm de femei.“

Deşi se presupunea că e cea mai proastă lună a anului, luna august se dovedi chiar productivă. Pe 22 august, Helen Zinc născu o fetiţă de 3,6 kg, Emma, şi timp de câteva zile părinţii ei se purtară de parcă ar fi fost primul copil născut vreodată pe lume. Şi mama, şi micuţa erau perfect sănătoase şi, când ajunseră acasă, erau aşteptate de toţi cei patru bunici, plus vreo două duzini de prieteni. David îşi luă o săptămână de concediu şi i se păru imposibil să stea departe de micuţa cameră roz a fetiţei.

A fost chemat la treabă de o judecătoare federală furioasă, una care era clar că nu credea în noţiunea de vacanţă şi despre care se zvonea că lucra 90 de ore pe săptămână. O chema Sally Archer sau Sal cea Năprasnică, după cum fusese poreclită pe bună dreptate. Era tânără şi neliniştită, extrem de inteligentă şi pe cale să-şi bage în pământ toţi subordonaţii. Sal cea Năprasnică dădea sentinţe rapide şi voia ca fiecare proces să se termine a doua zi după ce a fost deschis. Cazul lui David, de încălcare a drepturilor salariale, îi fusese repartizat doamnei Archer, care nu precupeţise niciun cuvânt pentru a-şi face cunoscută părerea proastă pe care o avea despre Cicero Pipe şi despre practicile lor murdare.

Sub presiunea mai multor instituţii guvernamentale, inclusiv a lui Sal cea Năprasnică, firma-mamă şi-a convins subcontractorul, pe Cicero Pipe, să-şi rezolve problemele legate de legislaţia muncii şi pe cele juridice, şi să remedieze neajunsurile de la fabrica de tratare a apei. Acuzaţiile împotriva lui Justin Bardall, presupusul incendiator, şi a celorlalţi din firmă aveau să dureze luni de zile până să li se dea de cap, dar disputa pentru salariul pe oră putea şi trebuia rezolvată repede.

La o lună şi jumătate după deschiderea acţiunii în justiţie, David obţinu o înţelegere la care aproape că nu îndrăznise să spere. Cicero Pipe se arătă dispus să-i plătească fiecăruia dintre cei cinci clienţi o sumă brută de 40 000 de dolari. În plus, compania urma să plătească 30 000 de dolari fiecăruia dintre cei 30 de angajaţi la negru, în mare parte mexicani şi guatemalezi, care fuseseră plătiţi cu 200 de dolari pe săptămână pentru cele 80 de ore prestate.

Datorită notorietăţii cazului, notorietate sporită mult de apărarea viguroasă a propriei firme de către Oscar, urmată de arestarea înstăritului patron de la Cicero Pipe, audierea în faţa lui Sal cea

Năprasnică adună destui reporteri. Judecătoarea Archer începu recapitulând faptele şi se asigură astfel că va fi citată descriind abuzurile de la Cicero Pipe ca „sclavie“. Nu cruţă deloc firma, îi apostrofă pe avocaţii acesteia, care, după părerea lui David, erau de fapt nişte oameni de treabă, şi, în general, ea vorbi de la prezidiu 30 de minute, timp în care reporterii luau notiţe.

— Domnule Zinc, sunteţi mulţumit de această înţelegere? îl întrebă judecătoarea.

Acordul era în scris. Înţelegerea fusese aranjată cu o săptămână mai devreme; singura problemă care mai rămăsese erau onorariile avocaţilor.

— Da, onorată instanţă, spuse David liniştit.

Cei trei avocaţi de la Cicero Pipe îşi ţineau privirile în pământ, temându-se să le ridice.

— Văd că aţi introdus o cerere de stabilire a onorariului pentru avocaţi, observă Sal cea Năprasnică, uitându-se pe nişte acte. 58 de ore. Aş spune că, în lumina a ceea ce aţi realizat şi a sumelor pe care le-aţi obţinut pentru toţi aceşti muncitori, timpul dumitale nu a fost irosit.

— Vă mulţumesc, onorată instanţă, spuse David.

— Care este tariful dumitale pe oră, domnule Zinc?

— Onorată instanţă, anticipam această întrebare, iar adevărul este că nu am de fapt un tarif pe oră. Clienţii mei nu-şi permit să mă plătească pe oră.

Judecătoarea Archer dădu din cap.

— În ultimul an, ai făcut vreo factură cu ora?

— A, da. Până în decembrie anul trecut, am fost asociat senior la Rogan Rothberg.

Judecătoarea începu să râdă la microfon şi spuse:

— O, Doamne! Vorbim despre experţii în plata cu ora. Şi cât făceai atunci, domnule Zinc?

David se mută stânjenit de pe un picior pe altul şi ridică din umeri.

— Doamnă judecător, ultima dată când am lucrat cu plata pe oră, clientul a fost facturat cu 500 de dolari pe oră.

— Atunci atât meriţi.

Sal cea Năprasnică scrise ceva, apoi anunţă:

— Hai să rotunjim la 30 000 de dolari. Vreo obiecţie, domnule Lattimore?

Coordonatorul echipei de avocaţi ai apărării se ridică în picioare, făcu o pauză şi se gândi ce să spună. Nu era bine să obiecteze, căci era clar că judecătoarea ţinea cu tabăra adversă. Oricum clientul său era făcut praf,

deci ce mai contau 30 000 de dolari în plus? Iar dacă Lattimore şi-ar fi exprimat îndoielile cu privire la onorariu, ştia că Sal cea Năprasnică l-ar fi zdrobit cu un brutal: „Bine, domnule Lattimore, atunci care e tariful dumitale pe oră?“

— Ni se pare rezonabil, răspunse Lattimore.

— Bun, vreau ca toate plăţile să se facă în termen de 30 de zile. Şedinţă încheiată.

La ieşirea din tribunal, David petrecu ceva timp cu trei reporteri, răspunzându-le pe îndelete la întrebări. După ce termină, se sui în maşină şi merse acasă la Soe şi Lwin, unde se întâlni şi cu cei trei clienţi ai săi birmani, şi le dădu vestea că vor primi curând cecuri în valoare de 40 000 de dolari. Din traducere, nu reieşise prea clar mesajul, iar Soe îl repetă de mai multe ori pentru a-i convinge. Ei începură să râdă şi crezură că era o glumă, dar David nu schiţă nici un zâmbet. Când îşi dădură seama că e adevărat, doi din cei trei începură să plângă. Al treilea era prea şocat. David încercă să sublinieze faptul că ei câştigaseră aceşti bani cu sudoarea frunţii lor, dar nici această idee nu fu bine tradusă.

David nu se grăbea nicăieri. Fusese departe de fetiţa lui vreo şase ore în total, un record, dar ştia unde să o găsească. Bău un ceai dintr-o ceşcuţă şi mai stătu de vorbă cu clienţii lui, bucurându-se de prima sa mare victorie. Luase un caz pe care mulţi avocaţi l-ar fi refuzat. Clienţii săi avuseseră curajul să iasă din umbra imigrării ilegale şi să înfrunte nedreptatea, iar David reuşise să-i convingă să o facă. Trei omuleţi, aflaţi la mii de kilometri departe de casă, la mâna unei companii influente care profitase de ei, iar între ei şi un nou abuz, nimic altceva decât un avocat tânăr şi o sală de tribunal. Justiţia, cu toate neajunsurile şi ambiguităţile ei, triumfase.

Singur în maşină, mergând spre birou, David fu cuprins de mândrie şi de un sentiment de adâncă împlinire. Spera să aibă multe alte mari victorii pe viitor, dar asta avea să rămână întotdeauna specială. În cei cinci ani în marea firmă, nu se simţise niciodată atât de mândru că e avocat.

Era târziu şi biroul era pustiu. Wally era în vacanţă şi mai suna din când în când pentru a fi pus la curent cu noutăţile despre Krayoxx. Oscar era absent nemotivat de câteva zile şi nici măcar Rochelle nu ştia pe unde umbla. David îşi verifică mesageria telefonică şi e-mailul, se învârti prin biroul lui câteva minute, apoi se plictisi. În timp ce încuia uşa de la intrare, în faţa clădirii opri o maşină de poliţie. Prieteni de-ai lui Oscar, care mai supravegheau din când în când zona. David le făcu semn cu

mâna celor doi poliţişti şi plecă spre casă.

| CAPITOLUL 32 |

Odihnit după un weekend prelungit de Ziua Muncii, Wally îi scrise clientei sale Iris Klopeck:

Dragă Iris,

După cum ştii, s-a stabilit ca procesul nostru să înceapă luna viitoare, mai exact pe 17 octombrie, însă nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta. Cea mai mare parte a lunii trecute mi-am petrecut-o negociind cu avocaţii de la Varrick şi am ajuns la o înţelegere foarte favorabilă. Compania este pe cale să ofere o sumă de aproximativ două milioane de dolari pentru moartea nedreaptă a soţului tău, Percy. Această ofertă nu e oficială, dar aşteptăm să o primim în scris în următoarele 15 zile. Ştiu că asta înseamnă considerabil mai mult decât suma de un milion pe care ţi-am promis-o, dar cu toate acestea am nevoie de aprobarea ta pentru a accepta oferta când va fi lansată. Chiar sunt mândra de mica noastră firmă. Suntem precum David în luptă cu Goliat, iar în momentul de faţă noi suntem câştigători.

Am rugămintea să semnezi formularul ataşat, prin care eşti de acord cu înţelegerea, şi să mi-l trimiţi înapoi prin poştă.

Sincere salutări,
Wallis T. Figg
Avocat şi consilier juridic

Le trimise scrisori asemănătoare şi celorlalţi şapte clienţi pe care îi reprezenta în micul şi dragul lui proces colectiv şi, când încheie, se lăsă pe spate în scaunul ergonomic, îşi puse picioarele pe birou şi începu din nou să se gândească la bani. Fu întrerupt din reverie când Rochelle îi făcu o legătură telefonică, anunţându-l scurt:

— Te caută femeia aia. Te rog să vorbeşti cu ea. Mă scoate din minţi.

— Bine, spuse Wally, uitându-se la telefon.

DeeAnna nu avea de gând să dispară cu una, cu două. Pe drumul de întoarcere de la lacul Michigan, el se luă la ceartă cu ea şi reuşi să ajungă până la nivelul unor jigniri grave. În mijlocul conflictului, îi spuse că totul se terminase şi, timp de două zile liniştite după aceea, nu-şi mai vorbiră. Apoi ea îşi făcu apariţia la el acasă, beată, iar el se înmuie şi îi dădu voie să doarmă pe canapea. Ea se scuză întruna, de ţi se făcea milă şi, din cinci în cinci minute, încerca să-i propună tot felul

de experienţe sexuale. Wally le refuzase. Acum suna la orice oră, ba chiar venise şi la birou de câteva ori. Dar Wally era hotărât. Îi era clar că banii de pe Krayoxx nu ar fi ţinut nici trei luni cu DeeAnna prin preajmă.

El ridică receptorul şi îi spuse un „Bună“ dur. Ea plângea deja.

Acea zi de luni, mohorâtă şi cu vânt, urma să fie multă vreme numită la Zell & Potter Masacrul din Ziua Muncii. Nu părea să fie vreo sărbătoare – ei erau profesionişti, şi nu nişte executanţi, nu că asta ar fi contat. Sărbătorile erau adesea ignorate, la fel şi weekendurile. Firma se deschidea devreme şi, până la ora opt, culoarele vuiau de avocaţi nerăbdători să investigheze diverse medicamente cu probleme sau companiile care le fabricau.

Se întâmpla totuşi ca, din când în când, munca lor de investigare să nu ducă la nimic. O vânătoare care nu ducea nicăieri. Un puţ secat.

Prima lovitură fu încasată la nouă dimineaţa, când doctorul Julian Smitzer, directorul departamentului de documentare medicală, insistă să fie primit de Jerry Alisandros, care chiar nu avea timp, dar nici nu-l putea refuza, mai ales că problema fusese descrisă de secretara sa ca fiind „urgentă“.

Doctorul Smitzer avusese o carieră împlinită ca ilustru cardiolog şi cercetător la clinica Mayo din Rochester, Minnesota, dar cu o soţie depresivă, el se îndreptase către sudul însorit al Floridei. După câteva luni, începuse să se plictisească. Din întâmplare, îl întâlnise pe Jerry Alisandros. O întâlnire a dus la alta şi astfel, în ultimii cinci ani, doctorul Smitzer ajunsese să coordoneze departamentul de documentare medicală al firmei de avocatură, cu un salariu anual de un milion de dolari. Totul decursese natural, pentru că Smitzer îşi petrecuse mare parte a carierei sale scriind despre răul pe care îl făceau marile companii farmaceutice.

Într-o firmă de avocatură plină de avocaţi hiperagresivi, doctorul Smitzer era o personalitate respectată. Nimeni nu-i punea la îndoială cercetările sau alegerile, iar munca lui era cu mult mai valoroasă decât banii cu care era plătit.

— Avem o problemă cu Krayoxx, spuse el după ce luă loc pe un scaun în biroul spaţios al lui Jerry.

După ce trase adânc şi dureros aer în piept, Jerry spuse:

— Te ascult.

— În ultimele şase luni am analizat cercetarea lui McFadden, iar acum sunt de părere că are hibe. Nu există o dovadă statistică de încredere, cum că utilizatorii medicamentului prezintă un risc mai ridicat de

accident vascular sau de atac de cord. Sincer vorbind, McFadden şi-a măsluit rezultatele. Este un doctor şi un cercetător excelent, dar e clar că el e convins că medicamentul reprezintă un pericol, iar apoi şi-a ajustat rezultatele pentru a se potrivi concluziilor lui. Persoanele care iau acest medicament au multe alte probleme – obezitate, diabet, hipertensiune, arterioscleroză, ca să amintesc doar câteva. Mulţi au o stare proastă de sănătate şi e de aşteptat să aibă un nivel ridicat de colesterol. De obicei, aceştia iau câte un pumn de pastile de câteva ori pe zi, Krayoxx fiind doar una dintre ele, iar până în prezent a fost imposibil să se stabilească efectele combinate ale tuturor acestor medicamente. Statistic, s-ar putea – şi subliniez acest cuvânt – să existe un risc uşor crescut de atac de cord sau accident vascular la cei care iau Krayoxx, dar la fel de bine se poate să nu existe. McFadden a studiat 3 000 de subiecţi pe o perioadă de doi ani – un fond prea mic, după părerea mea – şi a găsit un risc cu numai 9% mai mare de accident vascular sau atac de cord.

— Am citit raportul, Julian, de mai multe ori, spuse Jerry, întrerupându-l. Practic, l-am învăţat pe dinafară înainte să ne aruncăm în acest litigiu.

— Te-ai aruncat prea repede. Nu e nimic în neregulă cu acest medicament. Am stat de vorbă cu McFadden pe îndelete. Ştii cât de aspru a fost criticat atunci când a dat publicităţii raportul. A îndurat totul, iar acum dă înapoi.

— Ce?

— Da. McFadden a recunoscut în faţa mea săptămâna trecută că ar fi trebuit să aibă mai mulţi subiecţi. În plus, se gândeşte şi la faptul că nu a studiat efectele combinate ale mai multor medicamente. Are de gând să se sucească şi să încerce să-şi salveze reputaţia.

Jerry se freca la rădăcina nasului, gata să-şi zdrelească pielea.

— Nu, nu, nu, murmura el încontinuu.

Smitzer îi dădu înainte:

— Ba da, ba da, iar studiul lui de reabilitare va apărea curând.

— Când?

— Cam în trei luni. Şi stai, că mai e ceva. Am studiat în profunzime efectul medicamentului asupra valvei aortice. Aşa cum ştii, studiul de la Palo Alto părea să coreleze problemele de închidere a valvei cu uzura cauzată de medicament. Şi asta pare acum îndoielnic, chiar foarte.

— De ce îmi spui toate astea abia acum, Julian?

— Pentru că cercetările au nevoie de timp şi abia acum am aflat câte ceva.

— Ce a spus domnul Bannister?

— Păi, pentru început, a spus că nu are de gând să depună mărturie.

Jerry se frecă la tâmple şi se ridică în picioare, uitându-se la amicul său. Se duse la o fereastră şi se uită afară, în gol. De când doctorul Smitzer era pe statul de plată de la Zell & Potter, fusese exclus de la a depune mărturie pentru vreunul dintre litigiile de la Zell & Potter, fie că era vorba de preliminarii, fie de procese. O parte importantă a muncii sale era să ţină legătura cu o reţea de specialişti care puteau fi citaţi ca martori – gata să depună mărturie pentru onorarii grase. Doctorul Bannister era un astfel de profesionist, cu un CV stufos, dornic să se amestece cu avocaţi foarte buni în marile procese. Faptul că el dădea acum înapoi părea a fi lovitura de graţie.

Ce-a de-a doua lovitură o primi o oră mai târziu, când Jerry era deja în corzi şi plin de sânge. Un partener tânăr, pe nume Carlton, veni cu un raport de sute de pagini şi cu nişte veşti necruţătoare.

— Lucrurile nu merg bine, Jerry.

— Ştiu.

Carlton supraveghea consultaţiile miilor de potenţiali clienţi, iar raportul său era plin de cifre îngrozitoare.

— Nu reuşim să găsim prejudiciul, Jerry! Până acum au avut loc 10 000 de testări, iar rezultatele nu sunt deloc impresionante. Poate că 10% dintre ei au o oarecare pierdere de presiune aortică, dar nimic de care să ne legăm. Constatăm artere îngroşate şi altele asemenea, dar nimic din care să putem face legătura cu medicamentul.

— 10 milioane de dolari aruncaţi pe consultaţii şi nu avem nimic? spuse Jerry cu degetele mari pe tâmple şi cu ochii închişi.

— Cel puţin 10 milioane şi da, nu avem nimic. Nu-mi place să o spun, Jerry, dar se pare că medicamentul e inofensiv. Cred că forăm în teren sterp. Eu zic să ne oprim şi să ne dăm la fund.

— Nu ţi-am cerut sfatul.

— Aşa e, nu mi l-ai cerut.

Carlton ieşi din birou şi închise uşa în urma lui. Jerry o încuie şi se duse să se întindă pe o canapea, uitându-se în tavan. Mai trecuse prin asta – un medicament care nu era chiar aşa de periculos pe cât pretindea el că este. Încă mai exista şansa ca Varrick să fie cu un pas-doi în urmă. Poate că ei încă nu ştiau ce ştia Jerry acum. Cu toate veştile despre negociere, preţul acţiunilor crescuse în mod constant, ajungând vinerea trecută la 34,5 dolari. Poate totuşi compania putea fi păcălită să cadă la înţelegere mai repede. Se mai întâmplase şi cu alte ocazii. O companie cu mulţi bani, dar înconjurată de publicitate negativă vrea ca procesele

şi avocaţii să dispară pur şi simplu.

Pe măsură ce trecea timpul, el reuşi să se relaxeze. Nu-i stătea mintea la toţi cei implicaţi de tipul lui Wally Figg – erau oameni în toată firea care luaseră propria decizie de a deschide proces. Şi nici la toţi clienţii care aşteptau un cec consistent, iar asta curând. Şi nici de salvarea obrazului nu era prea preocupat – era obscen de bogat, iar banii de mult îi îngroşaseră obrazul.

La ceea ce se gândea cu adevărat era următorul medicament, cel de după Krayoxx.

Cea de-a treia lovitură, care l-a pus la podea, veni odată cu teleconferinţa programată pentru ora trei după-amiaza, cu un alt membru al Comisiei de Coordonare a Litigiului. Rodney Berman era un avocat pledant din New Orleans, care făcuse şi pierduse mai multe averi, jucându-se cu juriile. Datorită unui puţ de petrol din Golf, în prezent era în bani şi reuşise să adune şi mai mulţi clienţi decât Zell & Potter.

— Suntem în rahat până în gât, începu el, amabil.

— Am avut o zi grea, Rodney, aşa că dă-i bătaie, fă-o să fie şi mai grea.

— O informaţie de interior, de la o sursă foarte confidenţială şi, aş putea adăuga, şi foarte bine plătită, care a văzut un raport preliminar ce urmează să apară luna viitoare în *New England Journal of Medicine*. Cercetătorii de la Harvard şi de la Cleveland Clinic vor declara că dragul nostru Krayoxx e la fel de sănătos ca germenii de grâu şi că nu provoacă niciun fel de probleme. Nici vorbă de vreun risc crescut de atac de cord sau accident cerebral. Niciun fel de afectare a valvei aortice. Nimic, dar aceşti băieţi au nişte CV-uri care-i fac pe ai noştri să pară nişte vraci. Experţii mei fug mâncând pământul. Avocaţii mei se ascund pe sub birou. Conform unuia dintre oamenii noştri de lobby, Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente are în vedere să repună medicamentul pe piaţă. Varrick face să plouă cu bani peste tot prin Washington. Ce altceva mai doreşti să auzi, Jerry?

— Cred că am auzit destul. O să mă duc să caut un pod de pe care să mă arunc.

— De la mine din birou se vede unul, spuse Rodney, reuşind cumva să râdă. E foarte frumos, de pe un mal pe altul al râului Mississippi, şi care abia mă aşteaptă. Podul Memorial Rodney Berman. O să mă găsească în Golf într-o zi, acoperit de petrol.

Patru ore mai târziu, toţi cei şase membri din Comisia de Coordonare a Litigiului participau la o teleconferinţă organizată de la biroul lui

Jerry. După ce el rezumă veştile proaste ale zilei, Berman îşi prezentă şi varianta lui. Fiecăruia dintre cei şase îi veni rândul şi nu era rost de nicio veste bună, cât de mică. Litigiul se prăbuşea pe toate fronturile, după toate teoriile, de pe o coastă pe alta. Avu loc o dezbatere îndelungată, cu privire la cât de mult ştiau deja cei de la Varrick, iar sentimentul general era acela că ei, avocaţii, erau cu mult înaintea companiei. Dar asta urma să se schimbe în scurt timp.

Căzură de acord să oprească imediat consultaţiile. Jerry se oferi să-l contacteze pe Nicholas Walker, de la Varrick, şi să încerce să grăbească discuţiile despre negociere. Fiecare dintre cei şase fură de acord să cumpere pachete uriaşe de acţiuni Varrick, în încercarea de a le ridica preţul. Până la urmă era o corporaţie publică şi preţul acţiunilor sale însemna totul. Dacă Varrick credea că negocierea va calma lucrurile pe Wall Street, s-ar putea să se hotărască să scape de toată tărăşenia cu Krayoxx, oricât ar fi fost medicamentul de inofensiv.

Teleconferinţa dură două ore şi se încheie într-un ton ceva mai optimist decât începuse. Aveau să continue să facă presiuni pentru următoarele câteva zile, să menţină un chip impenetrabil, ca la poker, să joace mai departe, în speranţa unui miracol, dar sub nicio formă nu aveau de gând să mai cheltuiască bani pentru încurcătura cu Krayoxx pe care ei înşişi o creaseră. Se terminase; îşi vor reduce pierderile şi se vor îndrepta către următoarea bătălie.

Nu se pomeni aproape nimic despre procesul Klopeck de peste o lună şi jumătate.

| CAPITOLUL 33 |

Două zile mai târziu, Jerry Alisandros îi dădu un telefon, aparent banal, lui Nicholas Walker, de la Laboratoarele Varrick. Vorbiră puţin despre vreme şi despre fotbal, apoi Jerry trecu la afaceri.

— O să fiu prin zonă săptămâna viitoare, Nick, şi aş vrea să trec pe la voi pentru o întâlnire, dacă eşti la birou şi ai timp.

— Poate, rosti Walker, precaut.

— Cifrele noastre se rotunjesc frumos şi am făcut progrese, cel puţin cu cazurile de deces. Am stat ore în şir cu Comisia de Coordonare a Litigiului şi suntem pregătiţi să demarăm un acord formal de negociere, prima rundă, desigur. Hai să scăpăm mai întâi de cazurile majore, iar apoi să ne batem capul cu cele mici.

— Ăsta e şi planul nostru, Jerry, spuse Walker, întru totul de acord, iar Jerry respiră în sfârşit uşurat. Reuben Massey mă zoreşte să scap de toate astea. M-a făcut arşice în dimineaţa asta şi aveam de gând să te sun. Massey mi-a dat directive să strâng echipa noastră de avocaţi şi firmele din Florida şi să aranjăm o înţelegere cam în aceleaşi condiţii pe care le-am discutat deja. Propun să ne întâlnim la Fort Lauderdale peste o săptămână, să semnăm înţelegerea, să i-o prezentăm judecătorului şi să ne vedem de treburi mai departe. Cazurile în care nu s-a ajuns la deces o să dureze mai mult, dar măcar să scăpăm de astea de deces. De acord?

„De acord? Habar n-ai tu“, se gândi Jerry.

— O idee foarte bună, Nick! O să pregătesc totul pentru întâlnire.

— Dar insist să fie prezenţi toţi cei şase membri ai Comisiei de Coordonare a Litigiului.

— Pot să aranjez şi asta, nicio problemă.

— Şi se poate aranja ca un magistrat sau cineva de la judecătorie să fie prezent? Nu o să plec de-acolo până când nu se ajunge la o înţelegere în scris şi aprobată de tribunal.

— O idee excelentă, Nick.

Jerry zâmbea ca un idiot.

— Hai să terminăm cu toate astea.

După acest telefon, Jerry se uită la cât sunt cotate acţiunile: 36 de

dolari, şi singurul motiv plauzibil pentru creşterea lor era întorsătura fericită pe care o luase negocierea.

Conversaţia telefonică fusese înregistrată de către o companie specializată în adevăr şi minciună. Era o firmă la care Zell & Porter apela frecvent pentru a înregistra în secret conversaţiile, în încercarea de a determina nivelul de veridicitate al părţii adverse. La 30 de minute după ce Jerry închise, doi specialişti intrară la el în birou, având cu ei nişte grafice şi nişte diagrame. Se instalaseră cu aparatele şi oamenii lor într-o sală mică de conferinţe, la capătul unui culoar. Măsurară stresul din vocile celor doi şi stabiliră cu uşurinţă că ambii bărbaţi minţeau. Minciunile lui Jerry fuseseră planificate, bineînţeles, în încercarea de a-i da lui Walker un impuls.

Analiza stresului din vocea lui Walker scoase la iveală un nivel ridicat de minciună. Când vorbise despre Massey şi despre dorinţa companiei de a scăpa de litigiu, el spunea adevărul. Dar când pomenise despre planurile de a cădea la înţelegere la întâlnirea de săptămâna viitoare, de la Fort Lauderdale, în mod clar minţea.

Jerry lăsă impresia că primise veştile cu inima uşoară. O asemenea probă nu ar fi fost niciodată acceptată la tribunal, pentru că era foarte nesigură. Adesea se întrebase el însuşi de ce se mai lega la cap cu analiza stresului din voce, dar, după ce o folosise ani de zile, ajunsese să creadă în asta. Orice i-ar fi oferit un avantaj, cât de mic, era bine-venit. Oricum, asemenea înregistrări erau total lipsite de etică, iar în anumite state erau chiar ilegale, aşa că era uşor să ascunzi informaţia.

Mare parte din ultimii 15 ani şi-i petrecuse bombardându-i pe cei de la Varrick cu procese. De aceea, învăţase multe despre companie. Întotdeauna documentarea lor era mai bună decât cea a reclamantului. Ei angajau spioni şi investeau mult în spionajul corporatist. Pentru Reuben Massey, scopul scuza mijloacele şi, de regulă, găsea o modalitate de a câştiga războiul, chiar dacă pierduse multe dintre bătălii.

Singur în biroul său, Jerry tastă un mesaj în fişierul său personal: „Krayoxx se evaporă dinaintea ochilor mei. Tocmai am vorbit cu N. Walker, care are de gând să vină aici săptămâna viitoare, pentru a semna o înţelegere. 80% şanse să nu-şi facă apariţia“.

Iris Klopeck le arătă scrisoarea de la Wally câtorva prieteni şi membri ai familiei, iar iminenta plată a celor două milioane de dolari îi crea deja probleme. Clint, fiul ei parazit, care, atunci când îi dădea atenţie, nu făcea altceva decât să bombăne nemulţumit, începu dintr-odată să-şi

arate afecţiunea în toate felurile. Îşi făcuse curăţenie în cameră, spăla vasele, făcea tot felul de comisioane pentru draga lui mamă şi nu-i mai tăcea gura, subiectul lui preferat fiind dorinţa de a avea o maşină nouă. Fratele lui Iris, abia scăpat din puşcărie unde fusese închis a doua oară pentru furt de motociclete, îi zugrăvea casa (fără să-i ceară vreun ban pentru osteneală) şi plasa, pe ici, pe colo, câte o aluzie despre visul lui de-o viaţă de a fi proprietarul unei afaceri cu motociclete second-hand. Ştia de o ofertă pentru o astfel de afacere, cu numai 100 000 de dolari.

— Mai ceva ca de furat, spuse el, la care fiul ei şopti:

— El ar trebui să ştie mai bine.

Bertha, infama soră a lui Percy, le făcuse cunoscut faptul că are dreptul la o parte din bani pentru că era „rudă de sânge“. Iris o dispreţuia, aşa cum o făcuse şi Percy, şi îi reamintise Berthei că nu venise la înmormântarea lui Percy. Bertha pretindea acum că în ziua respectivă era în spital.

— Dovedeşte-o, spuse Iris şi începură să se certe.

*

În ziua în care Adam Grand primi scrisoarea de la Wally, era prins cu treburi la pizzerie, când şeful lui urlă la el fără vreun motiv întemeiat. Adam, asistent manager, ripostă şi urmă o ceartă urâtă. Când ţipetele şi înjurăturile luară sfârşit, nu se ştia dacă Adam demisionase, ori fusese dat afară şi, preţ de câteva minute, cei doi bărbaţi se certară cu privire la natura exactă a plecării lui. Nu că ar mai fi contat – oricum pleca. Şi nici pentru Adam nu mai conta, pentru că era pe cale de a se îmbogăţi.

Millie Marino avu bunul-simţ de a nu arăta scrisoarea nimănui. Ea o citi de mai multe ori înainte să înceapă să înţeleagă cu adevărat sensul cuvintelor, şi simţi o undă de vinovăţie că se îndoise de priceperea lui Wally. În continuare el nu-i inspira încredere şi în continuare era furioasă cu privire la testamentul şi averea ultimului ei soţ, Chester, dar toate acestea începeau acum să pălească în importanţă. Lyle, fiul lui Chester, avea şi el dreptul la o parte şi, din acest motiv, el urmărea cu atenţie litigiul. Dacă ar fi ştiut cât erau de aproape de a-şi atinge scopul, el ar fi putut să devină o pacoste. Aşa că Millie puse bine scrisoarea şi nu suflă o vorbă nimănui.

Pe 9 septembrie, la cinci săptămâni după ce fusese împuşcat în ambele picioare, Justin Bardall îl dădu în judecată pe Oscar, dar şi firma Finley

& Figg. El pretindea că Oscar „abuzase de forţă“ şi, în special, că trăsese intenţionat şi a treia oară în piciorul lui stâng, după ce el fusese deja grav rănit şi nu mai reprezenta o ameninţare. Daunele cerute erau de 5 milioane de dolari pentru prejudiciul creat şi 10 milioane daune punitive, pentru purtarea premeditată a lui Oscar.

Avocatul care se ocupa de caz, Goodloe Stamm, era acelaşi avocat pe care îl angajase şi Paula Finley pentru a se ocupa de divorţul ei. Era clar că la un moment dat Stamm îl căutase pe Bardall şi îl convinsese să deschidă proces, în pofida infracţiunii sale şi a faptului că urma să fie închis pentru tentativa de incendiere.

Divorţul se dovedi a fi mai dificil decât se aşteptară Wally şi Oscar, în special în lumina faptului că Oscar nu dorea, practic, nimic în afară de maşină şi de haine. Stamm tot continua să aducă vorba de banii din negocierea Krayoxx şi adulmecase o conspiraţie pentru a-i ascunde.

Oscar era furios din cauza procesului pentru 15 milioane de dolari şi dădea vina numai pe David pentru asta. Dacă nu ar fi fost cazul cu salariile, deschis împotriva celor de la Cicero Pipe, el şi Bardall nu s-ar fi întâlnit niciodată. Wally reuşi să intermedieze un pact, iar ţipetele încetară. El contactă firma lor de asigurări şi insistă să le pună la dispoziţie un fond de apărare şi de acoperire a daunelor.

Marea negociere fiind atât de aproape, era mult mai uşor să se facă pace, să se zâmbească, ba chiar să se şi glumească pe seama imaginii cu acel individ, Bardall, şchiopătând în sala de tribunal şi încercând să convingă juriul că el, un incendiator incompetent, ar trebui să devină bogat pentru că nu reuşise să dea foc unui birou de avocatură.

| CAPITOLUL 34 |

E-mailul era însoţit de avertismentele obişnuite de confidenţialitate şi protejat de coduri de criptare. Fusese scris de Jerry Alisandros şi trimis la vreo 80 de avocaţi, unul dintre ei fiind Wally Figg. Se spuneau următoarele:

> Vă informez cu regret că întâlnirea de mâine pentru negociere a fost anulată de către Laboratoarele Varrick. De dimineaţă am avut la telefon o lungă discuţie cu Nicholas Walker, şeful departamentului juridic de la Varrick, în timpul căreia am fost anunţat că firma s-a hotărât să-şi amâne temporar negocierile privind o înţelegere. Şi-au schimbat întru câtva strategia, mai ales în lumina faptului că procesul Klopeck e programat să înceapă peste patru săptămâni la Chicago. Cei de la Varrick consideră acum că e mai înţelept să încerce marea cu degetul în acest prim proces, să vadă cum stau lucrurile, să se stabilească responsabilitatea şi să meargă la risc cu un juriu adevărat. Deşi nu este deloc neobişnuit, i-am adresat domnului Walker câteva cuvinte grele, legate de schimbarea de planuri, mai degrabă bruscă, a companiei sale. I-am spus că au negociat cu rea-credinţă şi aşa mai departe, dar nu avem prea mult de câştigat dacă ne certăm cu ei în acest moment. Întrucât nu am ajuns la un acord concret în urma negocierii, nu avem pe ce anume să insistăm. Se pare că toate privirile vor fi aţintite pe procesul din Chicago. Vă voi ţine la curent. JA

Wally scoase e-mailul la imprimantă – o tonă de pagini –, se duse la Oscar în birou şi i-l puse pe masă. Apoi se lăsă să cadă într-un fotoliu şi aproape că începu să plângă.

Oscar îl parcurse lent, ridurile de pe fruntea sa îngroşându-se cu flecare propoziţie. Respira pe gură, greu. Rochelle sună pe interior, având un apel pentru Oscar, dar el nu răspunse. Îi auziră paşii grei îndreptându-se către biroul lui, ciocănitul la uşă şi, pentru că niciunul nu răspunse, ea băgă capul pe uşă şi spuse:

— Domnule Finley, vă caută judecătorul Wilson.

Oscar clătină din cap şi spuse:

— Nu pot vorbi acum. O să-l sun eu înapoi.

Ea închise uşa. După câteva minute, David bătu la uşă, intră, se uită la cei doi parteneri şi înţelese că venea sfârşitul lumii. Oscar îi întinse e-mailul, pe care îl citi stând lângă rafturile cu cărţi.

— Mai e ceva, spuse David.

— Cum adică mai e ceva? întrebă Wally, cu o voce slăbită şi uscată.

— Tocmai m-am uitat pe internet la preliminarii şi am văzut că a fost înaintată o moţiune. Acum mai puţin de 20 de minute. Jerry Alisandros, în numele Zell & Potter, a înaintat o moţiune şi se retrage din cazul Klopeck.

Tot corpul lui Wally se micşoră cu 15 centimetri. Oscar mormăi de parcă ar fi vrut să spună ceva.

David însuşi, palid şi uluit, continuă:

— Am sunat o persoană de contact de la Zell & Potter, un tip pe nume Worley, iar el mi-a spus, neoficial, că ei se retrag de tot. Specialiştii – specialiştii noştri – s-au descurajat şi nu mai doreşte niciunul să depună mărturie. Raportul lui McFadden nu va sta în picioare la tribunal. Cei de la Varrick ştiau asta de ceva vreme şi ne îndrugau verzi şi uscate despre negociere, pentru a ne trage covorul de sub picioare chiar înainte de procesul Klopeck. Worley zice că partenerii de la Zell & Potter sunt în război, dar că Alisandros are ultimul cuvânt. El n-o să vină la Chicago pentru că nu doreşte să aibă la activ o pierdere atât de răsunătoare. Fără specialişti, cazul e fără speranţă. Worley zice că e foarte probabil ca medicamentul să nu fi avut nicio problemă de la bun început.

— Ştiam eu că aceste cazuri sunt o idee proastă, spuse Oscar.

— Ah, taci din gură! şuieră Wally.

David se aşeză pe un scaun din lemn, cât mai departe de cei doi parteneri. Oscar stătea cu ambele coate pe birou, cu capul în mâini, ca într-o menghină, de parcă l-ar fi apucat o migrenă fatală. Wally îşi ţinea ochii închişi şi simţea cum îi zvâcneşte capul. Întrucât păreau incapabili să mai scoată o vorbă, David se simţi obligat să înceapă o discuţie:

— Se poate retrage atât de aproape de ziua procesului? întrebă el, pe deplin conştient că ambii săi parteneri nu ştiau, practic, nimic despre regulile de procedură ale tribunalului federal.

— Asta depinde de judecător, spuse Wally. Şi ce-o să facă atunci cu toate cazurile lor? îl întrebă pe David. Au mii, zeci de mii de cazuri.

— Worley crede că toată lumea o să stea liniştită şi o să vadă ce se întâmplă aici, cu Klopeck. Dacă vom câştiga, atunci presupun că Varrick o să reia discuţiile despre negociere. Dacă pierdem, cred că toate cazurile Krayoxx nu mai au nicio valoare.

Ideea unei victorii părea de-a dreptul îndepărtată. Trecură câteva minute în care nimeni nu rosti niciun cuvânt. Singurele sunete erau respiraţiile grele ale celor trei bărbaţi sideraţi. De departe se auzi sunetul unei ambulanţe ce se apropia pe Beech Street, dar niciunul nu reacţionă.

În cele din urmă, Wally se ridică în picioare sau încercă, cel puţin, şi

spuse:

— Va trebui să solicităm o amânare, pentru a câştiga ceva timp, şi, probabil, va trebui să ne opunem acestei moţiuni de retragere.

Oscar reuşi să-şi ridice capul din mâini. Se uită la Wally, săgetându-l cu privirea.

— Tot ce trebuie să faci e să-l suni pe amicul tău Jerry şi să afli ce dracu' se întâmplă. Nu poate da bir cu fugiţii când procesul e atât de aproape. Spune-i că vom face plângere pe temeiuri etice. Spune-i că o să anunţăm în presă – marelui Jerry Alisandros îi e frică să vină la Chicago. Spune-i orice, Wally, dar el trebuie să vină să se ocupe de acest caz. Dumnezeu ştie că noi nu putem.

— Dacă nu e nimic în neregulă cu medicamentul, de ce te mai gândeşti la proces? întrebă David.

— E un medicament prost, spuse Wally. Şi putem găsi un specialist care să o spună.

— Din nu ştiu ce motiv, mi-e greu să te cred, zise Oscar.

David se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă:

— Propun să mergem, fiecare în biroul lui, să reflectăm asupra situaţiei şi să ne revedem aici peste o oră.

— O idee bună, spuse Wally clătinându-se pe picioare.

Se duse la el în birou, luă telefonul şi începu să-l sune pe Alisandros. Deloc surprinzător, marele om nu era de găsit. Wally începu să-i trimită e-mailuri – mesaje lungi, dure, pline de ameninţări şi invective.

David navigă pe bloguri – financiare, de prejudicii colective, juridice – şi găsi confirmarea că Laboratoarele Varrick contramandaseră discuţiile despre negociere. Preţul acţiunilor acestora era scăzut pentru a treia zi consecutiv.

Până după-amiază, ei înaintară o moţiune de amânare şi una ca răspuns la moţiunea de retragere a lui Jerry. Practic, toată treaba fusese făcută de David, pentru că Wally plecase de la birou, iar Oscar nu era în stare de funcţionare. David o informă pe Rochelle despre dezastru, iar prima ei grijă fu ca nu cumva Wally să se reapuce de băutură. Nu mai băuse de aproape un an, dar ea îi cunoştea şi recidivele lui anterioare.

În ziua următoare, Nadine Karros, mişcându-se neobişnuit de prompt, înaintă un răspuns prin care se opuse cererii. Şi, o mişcare care era uşor de prevăzut, afirmă că pe ea n-o deranjează retragerea celor de la Zell & Potter. Un proces îndelungat împotriva unui profesionist ca Jerry Alisandros ar fi fost o provocare nemaipomenită, dar Nadine era convinsă că se va descurca repede şi bine cu oricare din cei doi, Finley

sau Figg, sau cu amândoi.

În ziua următoare, veni ameţitor de repede un răspuns de la judecătorul Seawright, prin care era respinsă cererea de amânare. Procesul fusese stabilit pentru 17 octombrie şi atunci va începe. El îşi făcuse loc în agendă pentru următoarele două săptămâni şi ar fi fost nedrept faţă de alţi avocaţi să modifice programările. Domnul Figg deschisese procesul („făcând cât mai multă vâlvă“) şi avusese timp berechet pentru a se pregăti. Faceţi cunoştinţă cu stilul rapid al judecătorului Seawright.

Judecătorul avu numai cuvinte grele la adresa lui Jerry Alisandros, dar, în cele din urmă, îi aprobă moţiunea de retragere. Din punct de vedere procedural, o asemenea moţiune era aprobată aproape de fiecare dată. Judecătorul ţinu să observe cum clienta, Iris Klopeck, continua să beneficieze de o reprezentare legală adecvată şi după plecarea domnului Alisandros. Cuvântul „adecvat“ putea fi subiect de dezbatere, dar judecătorul, îşi rezervă dreptul de a nu comenta cu privire la totala lipsă de experienţă în sala de judecată a domnului Finley, a domnului Figg şi a domnului Zinc.

Singura opţiune rămasă era ca Wally să înainteze o moţiune pentru a renunţa la procesul Klopeck, precum şi la celelalte şapte. Averea îi scăpa printre degete şi era în pragul unei căderi nervoase, dar, oricât de dureroasă ar fi fost renunţarea la proces, el nu-şi putea imagina oroarea de a se afla în sala de judecată a lui Seawright, singur, practic, purtând în spinare povara de nesuportat a miilor de victime ale Krayoxx, pentru a continua cu un caz la care chiar şi marii avocaţi pledanţi renunţau acum. Nici vorbă! El, la fel ca toţi ceilalţi care se pare că erau în aceeaşi oală, se lupta să iasă din belea. Oscar era de neclintit: clienţii trebuiau să fie primii care sunt anunţaţi. David era de părere că Wally trebuia să le obţină consimţământul înainte să le închidă cazurile. Fără tragere de inimă, Wally fu de acord cu amândoi, dar nu se simţea în stare să-şi informeze clienţii că urma să renunţe la cazurile lor, la doar câteva zile după ce le trimisese vesela scrisoare în care le promisese, practic, fiecăruia, câte două milioane de dolari.

Deja se gândea ce să mintă. Avea de gând să-i spună lui Iris, iar apoi şi celorlalţi că Varrick reuşise să facă în aşa fel încât să scoată cazurile din tribunalul federal şi că el şi ceilalţi avocaţi aveau în vedere să redeschidă procesele în tribunalele de circumscripţie, dar că asta va lua timp şi aşa mai departe. Wally avea nevoie să tragă de timp, să lase să treacă vreo câteva luni, să se domolească lucrurile, să amâne, să-i aburească, să dea vina pentru amânări pe afurisiţii de la Laboratoarele Varrick. Să lase să

se aşeze praful. Să lase să pălească visul de a obţine repede nişte bani. După vreun an, ar mai pregăti şi alte minciuni şi, cu trecerea timpului, totul va fi dat uitării.

Scrise chiar el moţiunea şi, când o termină, se uită la ea vreme îndelungată pe ecranul calculatorului. În cele din urmă, după ce încuie uşa şi îşi scoase pantofii, Wally apăsă pe Send şi îşi luă la revedere de la averea sa.

Avea nevoie să bea ceva. Avea nevoie să uite. Singur, mai sărac ca niciodată, cu visurile spulberate, cu şi mai multe datorii, Wally clacă în final şi izbucni în plâns.

| CAPITOLUL 35 |

Nu chiar aşa de repede, îşi spuse doamna Karros. Răspunsul său, formulat prompt şi argumentat, la ceea ce Wally credea că e o moţiune de rutină de renunţare la un proces fu impresionant. Ea începu afirmând că clientul său insista pentru proces. Descrise cu lux de amănunte imaginea negativă de care avuseseră parte în presă Laboratoarele Varrick timp de mai bine de un an – de cele mai multe ori creată şi alimentată de avocaţii reclamantului – şi ataşă moţiunii sale un dosar gros de 10 centimetri, cu extrase din presa din toată ţara. În fiecare articol apărea câte un avocat cu gura mare (printre care şi Wally), denigrând Laboratoarele Varrick din cauza medicamentului Krayoxx şi cerând în gura mare milioane de dolari. Iar acum era cumplit de nedrept să li se permită aceloraşi avocaţi să dea bir cu fugiţii, fără să ceară scuze companiei.

De fapt, clientul ei nu dorea scuze; voia dreptate. Solicita un proces corect, în faţa unui juriu. Nu Laboratoarele Varrick porniseră această luptă, dar cu siguranţă aveau de gând să o încheie.

Alături de acest răspuns, ea mai depuse şi o altă moţiune, una cu care cei de la Finley & Figg nu se mai confruntaseră niciodată. Titlul acesteia – Regula nr. 11, Moţiune de Sancţionare – era înspăimântător; ce se spunea acolo era suficient pentru a-l trimite pe Wally înapoi la dezalcoolizare, pe David înapoi la Rogan Rothberg şi pe Oscar la pensie mai devreme şi fără niciun ban. Doamna Karros susţinea, destul de convingător, că, dacă tribunalul îi aproba reclamantului moţiunea de renunţare la caz, atunci acţiunea în justiţie fusese de la început pur neîntemeiată. Faptul că reclamantul dorea acum să renunţe era un semn evident că acest caz nu avea nicio valoare şi că nu ar fi trebuit adus niciodată în justiţie. Dar, cu toate acestea, fusese înaintat cu vreo nouă luni în urmă, iar acuzatul, Laboratoarele Varrick, nu avusese altă alternativă decât să se apere cu toată forţa. Astfel, conform prevederilor sancţionare ale Regulii nr. 11, din Regulamentul Federal de Procedură Civilă, acuzatul avea dreptul să i se ramburseze costurile.

Până în prezent, şi doamna Karros nu lăsase nici o urmă de îndoială că timpul se scurgea în continuare, Laboratoarele Varrick cheltuiseră

aproximativ 18 milioane de dolari pentru a se apăra, din care cel puţin jumătate numai pentru cazul Klopeck. O sumă uriaşă, fără îndoială, dar ea se grăbi să sublinieze că reclamantul ceruse nu mai puţin de 100 de milioane când deschisese procesul. Şi, având în vedere natura litigiilor pentru prejudicii colective, cu toată dezordinea inerentă, era, şi continuă să fie, neapărat necesar ca Laboratoarelor Varrick să li se permită să se apere în acest proces, indiferent cât ar costa. Legea nu îi cere niciunei părţi să aleagă cea mai ieftină firmă de avocatură sau să caute un chilipir. Miza fiind atât de mare, Laboratoarele Varrick optaseră pentru o firmă de avocatură cu o lungă istorie de succese în sala de judecată.

Şi continua aşa pagini la rând, cu detalii despre alte cazuri neîntemeiate, în care judecători federali îi criticaseră sever pe avocaţi lipsiţi de scrupule, care deschiseseră astfel de cazuri, dintre care două chiar aici, în sala sacră a judecătorului Harry L. Seawright.

Regula nr. 11 prevede ca sancţiunile, dacă sunt aprobate de curte, să fie suportate în mod egal de către avocaţi şi client.

„Hei, Iris, ştii ceva, eşti datoare nouă milioane de dolari“, spuse David, ca pentru sine, în speranţa de a găsi ceva amuzant în această altă zi atât de deprimantă. Mai întâi citi totul şi, când termină, îl luase deja cu transpiraţii. Nadine Karros şi mica ei armată de la Rogan Rothberg manevrară totul în mai puţin de 48 de ore, iar David şi-i putea imagina pe tinerii avocaţi stând treji nopţi întregi şi dormind cu capul pe birou.

Wally, după ce citi moţiunea, părăsi în tăcere biroul şi nu mai reveni toată ziua. Oscar, după ce o citi, se trânti pe canapeaua mică din biroul lui, cu uşa încuiată, îşi scoase pantofii şi se întinse, cu un braţ peste frunte. După câteva minute, nu doar că părea că murise, dar chiar se ruga pentru asta.

Bart Shaw era un avocat care îşi câştiga existenţa intentând procese altor avocaţi pentru malpraxis. Acest lucru îl făcuse să fie privit ca un paria de către colegii săi. Avea puţini prieteni avocaţi, dar întotdeauna el văzuse în asta ceva bun. Era deştept, talentat şi agresiv, exact omul potrivit de care cei de la Varrick aveau nevoie pentru o treabă care părea să fie cam dubioasă, dar care era, de fapt, în concordanţă cu regulile deontologice.

După câteva convorbiri telefonice cu Judy Beck, coechipiera lui Nick Walker din departamentul juridic de la Varrick, Shaw fu de acord cu o reprezentare confidenţială. Onorariul său iniţial era de 25 000 de dolari, iar plata pe oră, de 600 de dolari. Orice alte onorarii obţinute din potenţialele cazuri de malpraxis aveau să fie păstrate de Shaw.

Primul telefon i-l dădu lui Iris Klopeck, care, mai având doar o lună până la proces, era într-o stare de relativă stabilitate emoţională. Ea nu dorea să poarte niciun fel de conversaţie cu un alt avocat, un necunoscut, dar recunoscu totuşi că şi-ar fi dorit să nu-l fi întâlnit vreodată nici pe celălalt. După ce femeia îi închise telefonul în nas, Shaw aşteptă o oră şi încercă din nou. După un salut precaut, Shaw se dezlănţui.

— Sunteţi la curent cu faptul că avocatul dumneavoastră încearcă să renunţe la caz? întrebă el. Văzând că ea nu-i răspunde imediat, el continuă: Doamnă Klopeck, numele meu este Bart Shaw. Sunt avocat şi îi reprezint pe cei care sunt înşelaţi de către avocaţii lor. Malpraxis juridic. Asta e tot ce fac, iar avocatul dumneavoastră, Wally Figg, încearcă să se descotorosească de caz. Sunt de părere că l-aţi putea da în judecată. El are o asigurare care să-i acopere cazurile de malpraxis, iar dumneavoastră aţi putea avea dreptul la ceva despăgubiri.

— Am mai auzit asta, rosti ea cu glas stins.

Era jocul lui Shaw, iar el turui fără încetare timp de 10 minute. Îi povesti despre moţiunea de respingere şi despre eforturile lui Wally de a scăpa nu doar de ea, ci de alte şapte cazuri asemănătoare. Când în sfârşit vorbi şi ea, spuse:

— Dar mi-a promis un milion de dolari.

— V-a promis?

— O, da.

— Asta este complet lipsit de etică, dar mă îndoiesc că domnul Figg pune prea mare preţ pe etică.

— E destul de neglijent, observă ea.

— Şi cum v-a promis un milion de dolari, mai exact?

— Chiar aici, stăteam la masa din bucătărie. Îl vedeam pentru prima dată în viaţa mea. Apoi mi-a trimis şi în scris.

— Ce? Aveţi şi în scris?

— Am o scrisoare de la Figg, de acum o săptămână şi ceva. Îmi spunea că urmează să cadă la înţelegere pentru suma de două milioane de dolari, care e cu mult mai mult decât milionul de dolari pe care mi-l promisese. Am scrisoarea chiar aici. Ce s-a întâmplat cu negocierea? Mai spuneţi-mi o dată cum vă numiţi.

Shaw o ţinu de vorbă la telefon timp de o oră şi amândoi erau epuizaţi când conversaţia luă sfârşit. Millie Marino fu următoarea şi, cum nu luase pastile, pricepu mult mai repede decât biata Iris cum stăteau lucrurile. Nu ştia nimic despre prăbuşirea planurilor de negociere sau despre moţiunea de respingere şi nici nu mai vorbise cu Wally de câteva

săptămâni. La fel ca pe Iris, Shaw o convinse să nu-l contacteze pe Wally imediat. Era mai important să o facă Shaw, la momentul potrivit. Millie fu întru totul uluită de situaţie şi de întorsătura evenimentelor şi spuse că avea nevoie de ceva timp pentru a-şi aduna gândurile.

Adam Grand nu avu nevoie de timp. Începu imediat să-l înjure pe Wally. Cum putea acel vierme nenorocit să renunţe la caz fără să-l anunţe? Ultima dată când primise veşti de la el urmau să cadă la înţelegere pentru două milioane de dolari. La naiba, da, Grand era pregătit să-l dea în judecată pe Figg.

— Ce valoare are asigurarea lui de malpraxis? întrebă el.

— Poliţa standard e de cinci milioane de dolari, dar există şi variaţiuni, îi explică Shaw. Vom afla curând.

*

Cea de-a cincea şedinţă a firmei avu loc în seara zilei de joi, fără Rochelle. Ea nu mai putea să suporte alte veşti proaste şi nici nu putea face nimic pentru a-i ajuta să iasă din situaţia execrabilă în care se găseau.

Scrisoarea de la Bart Shaw sosi în acea după-amiază, iar acum zăcea în mijlocul mesei. După ce explicase că era „în discuţii cu şase dintre clienţii implicaţi în litigiul Krayoxx, printre care şi doamna Iris Klopeck“, el continuă afirmând clar că nu fusese angajat de niciunul dintre cei şase. Nu încă. Ei aşteptau să vadă ce urmează să se întâmple cu cazurile lor. Cu toate acestea, el, Shaw, era serios preocupat din cauza eforturilor celor de la Finley & Figg de a scăpa de cazuri, fără notificarea clienţilor. Într-un limbaj formal, dar lucid, le ţinu morală pe o varietate de subiecte: (1) că era de datoria lor deontologică să-şi dea toată silinţa pentru a proteja interesele clienţilor; (2) că era de datoria lor să-i informeze pe clienţi cu privire la desfăşurarea evenimentelor; (3) demersul lipsit de etică de a plăti comisioane clienţilor; (4) garanţia unui rezultat favorabil, pentru a-l convinge pe client să semneze; şi aşa mai departe. Îi avertiză sever că orice abateri viitoare în comportamentul lor faţă de clienţi vor duce la un litigiu dezagreabil.

Oscar şi Wally, care trecuseră cu bine peste numeroase acuzaţii de comportament lipsit de etică, nu erau atât de afectaţi de aceste afirmaţii pe cât erau de îngroziţi de mesajul general al scrisorii; cu alte cuvinte firma urma să fie dată imediat în judecată dacă se renunţa la cazuri. Pe David îl îngrijora fiecare cuvinţel din scrisoarea lui Shaw.

Se aşezară în jurul mesei, toţi trei abătuţi şi recunoscându-se învinşi.

Nimeni nu înjura şi nu ţipa. David ştia că cearta avusese deja loc cât fusese el plecat.

Nu exista nicio cale de scăpare. Dacă se renunţa la procesul Klopeck, doamna Karros urma să-i jupoaie cu solicitarea ei de sancţiuni, iar tătuca Seawright avea să i le aprobe imediat. Firma s-ar trezi cu penalizări de milioane de dolari. Colac peste pupăză, acest rechin de Shaw ar veni şi el cu acuzaţii de malpraxis, şi i-ar târî prin noroi în următorii doi ani.

Dacă îşi retrăgeau moţiunea de renunţare, peste numai 25 de zile începea procesul.

Wally mâzgălea pe un blocnotes, arătând ca şi cum ar fi fost puternic sedat, aşa că Oscar vorbi cel mai mult:

— Deci fie că scăpăm de aceste cazuri şi ne confruntăm cu ruina financiară, fie mergem la tribunalul federal de luni în trei săptămâni, cu un caz pe care niciun avocat în toate minţile nu l-ar susţine în faţa unui juriu, un caz fără temei, fără specialişti, fără fapte de bun-simţ, al unei cliente care în jumătate din timp este nebună, iar în cealaltă jumătate, sedată, o clientă al cărei soţ cântărea 140 de kilograme şi care s-a îndopat până a murit, având ca adversari un adevărat pluton de avocaţi bine plătiţi şi foarte pricepuţi, cu un buget nelimitat şi cu specialişti de la cele mai bune spitale din ţară, un judecător care îi favorizează puternic, un judecător care nu ne place deloc, pentru că e de părere că suntem lipsiţi de experienţă şi incompetenţi, şi, deci, a mai rămas ceva? Ce mi-a scăpat, David?

— Nu avem bani pentru cheltuielile implicate de un litigiu, şopti David, doar pentru a completa cele spuse de Oscar.

— Corect. O treabă al naibii de bună, Wally! Aşa cum aveai obiceiul să ne-o spui tot timpul, aceste procese colective sunt o mină de aur.

— Hai, Oscar, rosti Wally încet. Mai lasă-mă în pace. Îmi asum întreaga responsabilitate. E vina mea. Dă cu biciul în mine, fă ce vrei! Dar dă-mi voie să propun să ne limităm discuţia la ceva ce ar putea fi productiv, da, Oscar?

— Sigur. Care e planul tău? Mai ameţeşte-ne puţin, Wally!

— Nu avem de ales, trebuie să ne luptăm, spuse Wally, cu vocea răguşită, rostind cuvintele încet. Încercăm să adunăm nişte dovezi. Mergem la tribunal şi ne luptăm ca nebunii, iar când vom pierde le putem spune clienţilor noştri şi acestui nemernic de Shaw că am luptat pentru o cauză dreaptă. În orice proces cineva câştigă, altcineva pierde. Sigur, o să ne alegem cu capetele sparte, dar în acest moment, mai bine ies din sala de tribunal cu capul sus decât să fac faţă sancţiunilor şi acuzaţiilor de malpraxis.

— Te-ai confruntat vreodată cu un juriu în tribunalul federal, Wally? îl întrebă Oscar.

— Nu. Tu?

— Nu, admise Oscar şi se uită la David. Tu, David?

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Trei nătărăi bâjbâind în sala de judecată, plus încântătoarea Iris Klopeck, fără nici cea mai vagă idee despre ce urmează să facă mai departe. Ai zis mai devreme să adunăm nişte dovezi. Ai vrea să ne luminezi, Wally?

Wally se uită lung la el, apoi spuse:

— Să încercăm să găsim nişte specialişti, un cardiolog şi, poate, şi un farmacolog. Există o grămadă de specialişti, care ar spune orice în schimbul unui onorariu. Îi plătim, îi aducem ca martori şi sperăm din tot sufletul că vor face faţă.

— Nu au cum să facă faţă, pentru că vor fi nişte fanfaroni încă de la început.

— Aşa e, dar măcar ne dăm silinţa, Oscar! Măcar ne pregătim pentru luptă.

— Şi cât costă aceşti şarlatani?

Wally se uită la David, care spuse:

— Am stat de vorbă cu doctorul Borzov în după-amiaza asta, cel care a fost aici şi ne-a consultat clienţii. S-a întors în Atlanta, acum, că toate consultaţiile au fost sistate brusc. Mi-a spus că ar putea să depună mărturie în cazul Klopeck pentru un onorariu de, ăăă, cred că a zis 75 000 de dolari. Vorbeşte cu accent.

— 75 000? repetă Oscar. Şi nici măcar nu poţi înţelege ce spune?

— E rus şi engleza lui nu e foarte elaborată, ceea ce e posibil să fie în avantajul nostru la proces, pentru că s-ar putea să fie bine ca juriul să fie foarte confuz.

— Scuză-mă, îţi înţeleg logica.

— Păi, îţi dai seama că Nadine Karros o să-l desfiinţeze când îl va interoga. Dacă juriul înţelege cât de praf este el, atunci cazul nostru e afectat. Dar dacă juriul nu e convins, pentru că nu prea înţelege ce spune el, atunci poate, doar poate, că răul nu e la fel de mare.

— Asta te-au învăţat la Harvard?

— Chiar nu-mi amintesc ce m-au învăţat la Harvard.

— Şi atunci cum de-ai devenit expert în practica judiciară?

— Nu sunt expert, dar citesc mult şi mă uit la *Perry Mason* în reluare. Micuţa Emma nu prea doarme bine şi noaptea mă plimb de colo-colo.

— Mă simt deja mult mai bine.

Wally spuse:

— Dacă avem noroc, putem găsi un farmacolog oarecare, pentru vreo 25 000 de dolari. S-ar putea să mai fie câteva cheltuieli în plus, dar nici Rogan nu a pregătit cine ştie ce luptă.

— Şi ştim şi de ce, spuse Oscar. Ei îşi doresc un proces, şi îl doresc repede. Vor să se facă dreptate. Vor un verdict rapid şi clar, pe care să-l împrăştie peste tot în lume. Iar voi, oameni buni, aţi căzut în capcana lor, Wally! Varrick a început să vorbească despre negociere, iar băieţii pricepuţi într-ale litigiilor colective au început să-şi cumpere avioane noi. Te-au ţinut pe lângă ei până când am aflat că primul proces urma să înceapă peste o lună, apoi ne-au tras covorul de sub picioare. Prietenii tăi apropiaţi de la Zell & Potter au şters-o pe uşa din spate şi, iată-ne acum, confruntându-ne cu ruina financiară.

— Am mai purtat conversaţia asta, Oscar, zise Wally ferm.

Urmă o pauză de 30 de secunde, timp în care lucrurile se liniştiră întru câtva. Wally spuse calm:

— Clădirea asta valorează 300 000 de dolari şi nu are datorii. Să mergem la bancă, să o ipotecăm pentru o linie de credit de 200 000 de dolari şi să căutăm specialişti.

— Mă aşteptam la asta, spuse Oscar. De ce ar trebui să mai cheltuim alţi bani, după ce deja am pierdut atâţia bani?

— Haide, Oscar! Tu ştii mai multe despre litigii decât mine, ceea ce nu înseamnă foarte mult, dar…

— Aici ai dreptate.

— Nu e de-ajuns doar să te prezinţi la tribunal, să începi un proces, să alegi un juriu, iar apoi să fugi să te adăposteşti când Nadine trage cu ghiulele. Nici măcar nu o să ne ducem la proces dacă nu găsim câţiva specialişti. Ăsta e malpraxis la propriu.

David încercă să vină în ajutor.

— Pot să pun pariu că individul ăsta, Shaw, va fi în sală, cu ochii pe noi.

— Exact, spuse Wally. Şi dacă nici măcar nu încercăm să încropim un caz, Seawright s-ar putea să-l considere neîntemeiat şi să ne trezim cu sancţiunile pe cap. Oricât de nebuneşte ar suna, să cheltuim acum nişte bani s-ar putea să ne scutească de a cheltui mai mulţi mai târziu.

Oscar respiră şi-şi duse mâinile la ceafă.

— Asta e o nebunie. Curată nebunie!

Wally şi David erau de acord cu el.

Wally îşi retrase moţiunea de renunţare la procese şi, ca măsură de

precauţie, îi trimise şi lui Bart Shaw nişte copii. Nadine Karros îşi retrase răspunsul şi Moţiunea de Sancţionare conform Regulii nr. 11. Când judecătorul Seawright semnă ambele documente, firma-butic Finley & Figg răsuflă uşurată. Pentru moment, cei trei avocaţi nu mai erau în bătaia puştii.

Uitându-se peste situaţia financiară a firmei, banca ezită să acorde împrumutul, chiar şi în acest caz, când clădirea nu avea datorii. Fără ştirea lui Helen, David garantă personal pentru linia de credit, aşa cum făcură şi cei doi parteneri. Având cei 200 000 de dolari, firma reveni în forţă, dar lucrurile nu erau foarte simple, pentru că niciunul dintre cei trei nu ştia ce trebuia făcut.

Judecătorul Seawright şi aprozii săi verificau zilnic dosarul, tot mai îngrijoraţi. Luni, 3 octombrie, toţi avocaţii au fost convocaţi la el în birou – o şedinţă informală, pentru a aduce lucrurile la zi. Judecătorul începu şedinţa declarând fără echivoc că procesul va începe peste două săptămâni şi că nimic nu va schimba asta. Ambele părţi susţinură că sunt pregătite pentru proces.

— V-aţi ales specialiştii? îl întrebă el pe Wally.

— Da, domnule.

— Şi când credeţi că veţi putea împărtăşi curţii şi părţii adverse această informaţie? Termenul pentru asta e depăşit de luni de zile, ştiţi?

— Da, onorată instanţă, dar au intervenit nişte evenimente neaşteptate, spuse Wally frumos, ca un avocat adevărat.

— Cine este cardiologul vostru? ripostă Nadine Karros de cealaltă parte a mesei.

— Doctorul Igor Borzov, îi răspunse Wally tare pe poziţii, de parcă Borzov ar fi fost cunoscut drept cel mai mare specialist cardiolog din lume.

Nadine nu se clinti şi nici nu zâmbi.

— Şi când poate veni pentru a i se lua o depoziţie? vru să ştie judecătorul.

— Oricând, spuse Wally. Nicio problemă.

Adevărul era că Borzov se cam codea să ia o decizie dacă să se arunce sau nu în gura lupului, chiar şi pentru 75 000 de dolari.

— Nu-l vom audia pe doctorul Borzov, anunţă doamna Karros, destul de tranşant.

„Cu alte cuvinte, ştiu că e un şarlatan, nu-mi pasă ce spune în depoziţie, pentru că oricum o să-l fac praf în faţa juriului.“ Ea luă această hotărâre pe loc, fără să fie nevoie să se consulte cu subalternii ei sau să cântărească lucrurile timp de 24 de ore. Răceala ei îţi dădea într-

adevăr fiori.

— Aveţi şi un farmacolog? întrebă ea.

— Avem, minţi Wally, doctorul Herbert Threadgill.

Wally chiar vorbise cu acest tip, dar nu ajunseseră la nicio înţelegere. David avea numele lui de la amicul său, Worley, de la Zell & Potter, care i-l descrise pe Threadgill ca pe „un nebun care ar spune orice pentru un ban“. Dar se dovedi a nu fi atât de uşor. Threadgill cerea 50 000 de dolari drept compensaţie pentru o parte din umilinţa pe care, fără îndoială, urma să o îndure în sala de tribunal.

— Nici de depoziţia lui nu avem nevoie, spuse ea, cu un uşor gest al mâinii care făcea mai mult decât o mie de cuvinte.

„Şi el va fi făcut arşice.“

Când şedinţa luă sfârşit, David insistă ca Oscar şi Wally să-l urmeze într-o sală de judecată de la etajul paisprezece al centrului Dirksen. Conform site-ului tribunalului federal, acolo avea să înceapă un proces important. Era vorba de un caz civil, referitor la moartea unui elev de 17 ani, omorât pe loc de un trailer de tractare care trecuse pe roşu şi-l lovise pe copil în plin. Trailerul aparţinea unei companii din alt stat, de unde jurisdicţia federală.

Deoarece nimeni de la Finley & Figg nu reprezentase un caz la tribunalul federal, David susţinea cu tărie că ar trebui ca măcar să vadă unul.

| CAPITOLUL 36 |

Cu cinci zile înainte de proces, judecătorul Seawright i-a adunat din nou pe avocaţi în sala sa de tribunal, pentru o discuţie finală. Cei trei care au speriat Vestul arătau ca nişte adevăraţi profesionişti, datorită eforturilor lui David. El insistase să se îmbrace cu toţii în costume negre, cu cămăşi albe, cu cravate care să nu iasă în evidenţă şi să se încalţe cu pantofi negri. Pentru Oscar, asta nu fusese o problemă, căci se îmbrăcase dintotdeauna ca un avocat, fie el şi al străzii. Pentru David era a doua natură, căci avea un dulap plin de costume scumpe, de pe când lucra la Rogan Rothberg. Pentru Wally însă fusese aproape o provocare. David găsise un magazin cu preţuri rezonabile şi se dusese cu Wally să-l ajute să-şi aleagă nişte haine potrivite. Wally bodogănise nemulţumit pe parcursul întregului supliciu şi fusese cât pe ce s-o ia la fugă când văzu că are de plătit 1 400 de dolari. Până la urmă a scos cardul şi atât el, cât şi David îşi ţinură răsuflarea când vânzătorul efectuă tranzacţia. Odată achitat totul, plecară de acolo încărcaţi cu sacoşe cu cămăşi, cravate şi o pereche de pantofi negri.

În partea cealaltă a sălii de judecată, Nadine Karros, îmbrăcată într-un costum Prada, era înconjurată de cinci-şase dintre dulăii săi, cu toţii dichisiţi în costume Zegna şi Armani, arătând ca în reclamele din revistele glossy.

Conform obiceiului său, judecătorul Seawright nu le arătă lista posibililor juraţi. Alţi judecători arătau listele cu săptămâni înainte de proces, iar asta inevitabil punea în mişcare de ambele părţi investigaţii frenetice, cu consultanţi plătiţi cu bani grei. Cu cât era cazul mai important, cu atât se cheltuiau mai mulţi bani pentru a săpa în trecutul panelului de juraţi. Judecătorul Seawright detesta aceste manevre ascunse. Cu ani în urmă, într-unul dintre cazurile sale, investigatorii apelaseră la diverse metode de intimidare. Prezumtivii juraţi se plânseseră că erau supravegheaţi, urmăriţi, fotografiaţi, ba chiar abordaţi de necunoscuţi care le vorbeau cu subînţeles şi care ştiau prea multe despre ei.

Judecătorul Seawright ceru să se facă linişte, iar aprodul îi înmână o listă lui Oscar şi una lui Nadine Karros. Lista cuprindea 60 de persoane

şi toate fuseseră analizate de către oamenii judecătorului, pentru a elimina orice jurat care: (1) lua sau luase Krayoxx sau orice alt medicament pentru colesterol; (2) avea un membru al familiei, o rudă sau un prieten care lua sau luase Krayoxx; (3) fusese vreodată reprezentat de vreun avocat cu legături fie şi îndepărtate cu acest caz; (4) fusese vreodată implicat într-un proces legat de vreun medicament sau produs presupus a fi deficient; (5) citise un articol în vreun ziar sau în vreo revistă despre Krayoxx şi despre litigiul în desfăşurare. Pe patru pagini, chestionarul continua să acopere alte domenii care l-ar putea descalifica pe potenţialul jurat.

În următoarele cinci zile, Rogan Rothberg avea să cheltuie 500 000 de dolari pentru a săpa în trecutul juraţilor. Odată început procesul, vor avea răspândiţi prin sală trei consultanţi plătiţi cu bani grei, care să observe juriul şi reacţiile acestuia la mărturii. Consultanta celor de la Finley & Figg îi costase 25 000 de dolari şi fusese acceptată numai după o altă ceartă între parteneri. Ea şi asociaţii ei avea să facă tot ce le va sta în putinţă pentru a verifica trecutul şi profilul psihologic al juraţilor, iar ea va fi observator şi în procesul de selecţie. O chema Consuelo şi îşi dăduse imediat seama că nu mai lucrase niciodată cu nişte avocaţi atât de lipsiţi de experienţă.

După o serie de discuţii aprinse hotărâseră ca Oscar să preia rolul de avocat principal şi să susţină mare parte din atribuţiile din sala de judecată. Wally urma să fie observator, să-şi ofere sfatul de câte ori era nevoie, să ia notiţe şi să facă tot ce trebuia să facă un avocat secund, chiar dacă niciunul din ei nu era sigur ce anume însemna asta. David urma să se ocupe de documentare, o sarcină monumentală, căci acesta era primul proces federal pentru toţi trei, aşa că totul trebuia documentat. Pe parcursul numeroaselor şi anevoioaselor şedinţe de strategie, David aflase că ultimul proces cu juraţi la care participase Oscar fusese cu opt ani în urmă, la tribunalul de jurisdicţie, un caz relativ simplu de accident, de genul cine a condus maşina care a trecut pe roşu, caz pe care îl pierduse. În cazul lui Wally, situaţia era şi mai modestă – un caz de vătămare prin alunecare împotriva Walmart, în care juriul deliberase timp de 15 minute înainte de a decide în favoarea magazinului, şi unul de accident aproape uitat, din Wilmette, caz care, la rândul lui, se încheiase prost.

Când Oscar şi Wally începură să se certe cu privire la strategie, apelară la David, pentru că el era singurul de faţă. Voturile lui fuseseră esenţiale, fapt care-l tulburase mult.

După ce se înmânară listele, judecătorul Seawright le ţinu o predică

severă în legătură cu distanţa care trebuia păstrată faţă de juraţi. Îi anunţă că luni dimineaţa, când vor veni potenţialii juraţi, îi va chestiona dacă fuseseră abordaţi sau nu într-o manieră inadecvată. Aveau senzaţia că-şi băgase cineva nasul în vieţile lor, în trecutul lor? Fuseseră urmăriţi, fotografiaţi? Orice încălcare a regulilor va face din el un judecător foarte nemulţumit.

Trecând mai departe, le spuse:

— Nu au fost înaintate niciun fel de contestaţii privind specialiştii, deci se poate spune că niciuna din părţi nu doreşte să-i conteste pe specialiştii celeilalte, corect?

Nici Oscar, şi nici Wally nu ştiau despre această regulă, care exista de ani de zile. Aceasta permitea fiecărei părţi să conteste admisibilitatea mărturiei specialiştilor celeilalte părţi. E o procedură standard în cazurile federale, urmată în aproximativ jumătate dintre state. David dăduse peste ea cu zece zile în urmă, când urmărise un proces într-o altă sală. După o scurtă cercetare, îşi dădu seama că Nadine Karros le-ar putea exclude specialiştii chiar înainte de începerea procesului. Faptul că ea nu solicitase o audiere în acest sens însemna un singur lucru – voia ca specialiştii lor să vină să depună mărturie, pentru a-i putea admonesta în faţa juriului.

După ce David le explică regula celor doi parteneri ai săi, cei trei luară hotărârea să nu înainteze nicio contestaţie cu privire la specialiştii celor de la Varrick. Motivul lor era la fel de simplu precum cel al lui Nadine, doar că inversat. Specialiştii ei aveau atâta experienţă, atâtea referinţe şi erau atât de calificaţi, încât contestarea lor ar fi fost inutilă.

— Corect, onorată instanţă, răspunse ea.

— Corect, spuse Oscar.

— E neobişnuit, dar, mă rog, nici eu nu vreau muncă în plus.

Judecătorul se uită peste nişte hârtii şi îi şopti ceva unui aprod.

— Văd că nu mai sunt alte moţiuni în aşteptare şi că nu ne-a mai rămas decât să trecem la treabă. Juraţii vor fi aici luni dimineaţă la 8.30 şi vom începe la ora nouă fix. Altceva?

Din partea avocaţilor, nimic.

— Foarte bine. Apreciez că ambele părţi s-au comportat eficient în preliminarii şi mă bucur de neobişnuita lor cooperare. Intenţionez să supervizez un proces corect şi rapid. Şedinţă încheiată.

Echipa de la Finley & Figg îşi strânse repede documentele şi dosarele şi ieşi din sala de tribunal. În drum spre ieşire, David încercă să-şi imagineze cum ar arăta sala peste cinci zile, cu 60 de potenţiali juraţi agitaţi, cu observatori „plantaţi“ de alte firme de avocatură, gata de

măcel, reporteri, analişti financiari, consultanţi-observatori ai juraţilor încercând să se piardă în peisaj, directori corporatişti şi înţepaţi de la Varrick şi spectatorii obişnuiţi dintr-o sală de tribunal. Nodul pe care îl simţea în stomac aproape că îi tăie respiraţia. „Trebuie doar să supravieţuieşti, continua să se îmbărbăteze. Ai doar 32 de ani. N-o să fie ăsta finalul carierei tale.“

Pe coridor propuse să se despartă şi, timp de câteva ore, să urmărească fiecare alt proces, dar Oscar şi Wally nu doreau decât să plece de acolo. Aşa că David făcu ceea ce făcea de două săptămâni încoace; se strecură într-o sală de judecată în care tensiunea plutea în aer şi se aşeză cu trei rânduri în spatele avocaţilor.

Cu cât urmărea mai mult, cu atât devenea mai fascinat de arta unui proces.

| CAPITOLUL 37 |

În procesul *Klopeck împotriva Laboratoarele Varrick,* prima criză s-a datorat incapacităţii reclamantei de a se prezenta la tribunal. Când a fost informat despre asta la el în birou, judecătorul Seawright numai mulţumit nu a fost. Wally a încercat să-i explice că Iris a fost dusă de urgenţă la spital în miez de noapte, acuzând dificultăţi de respiraţie, hiperventilaţie, erupţii cutanate şi încă vreo două afecţiuni.

Cu trei ore înainte, în timp ce avocaţii de la Finley & Figg stăteau în jurul mesei, pentru o rundă frenetică de muncă înainte de ivirea zorilor, Wally primi un telefon pe mobil. Era Bart Shaw, avocatul specializat pe malpraxis, care îi ameninţa că-i dă în judecată dacă nu se ocupau cum trebuie de cazurile de Krayoxx. După câte se părea, Clint, fiul lui Iris, găsise numărul de telefon al avocatului şi îl sunase să-i spună că mama sa era în ambulanţă, în drum spre spital, şi că nu va putea să ajungă la tribunal. Clint sunase avocatul greşit, iar Shaw nu făcea decât să le dea vestea.

— Da, minunat, mulţumim, cretinule! spuse Wally, în timp ce închidea telefonul.

— Când aţi aflat că a fost dusă la spital? întreba acum judecătorul Seawright.

— Acum câteva ore, domnule judecător. Eram la birou şi ne pregăteam, când am primit un telefon de la avocatul ei.

— Avocatul ei? Credeam că dumneata eşti avocatul ei.

Lui David şi lui Oscar le venea să intre sub masă. Wally avea deja creierul făcut praf şi luase două sedative. Se uită în sus spre tavan şi încercă să găsească o cale rapidă de a îndrepta gafa pe care tocmai o făcuse.

— Da, vedeţi, domnule judecător, e mai complicat. Însă ea e la spital. O să merg să o vizitez în pauza de masă.

De partea cealaltă a mesei, Nadine Karros îşi păstra înfăţişarea uşor preocupată. Era la curent cu faptul că Shaw le făcea zile fripte celor de la Finley & Figg. De fapt, ea şi asociaţii ei îl găsiseră pe Shaw şi li-l recomandaseră lui Nicholas Walker şi lui Judy Beck.

— Aşa să faceţi, domnule Figg, spuse Seawright ferm. Şi aş vrea să văd

rezultatele investigaţiilor de la medicii care o tratează. Presupun că, dacă nu poate depune mărturie, va trebui să ne folosim de depoziţia sa.

— Da, domnule.

— Selecţia juriului trebuie să continue aşa cum a fost stabilit. Anticipez că vom avea cei 12 juraţi cel mai târziu până după-amiază, aşa că mâine-dimineaţă vă vine rândul, domnule Figg! La modul ideal, reclamantul dă startul procesului, venind în boxa martorilor şi vorbind despre decedat.

Era, cu siguranţă, amabil din partea judecătorului Seawright să le spună cum să-şi facă treaba, se gândi Wally, dar tonul acestuia era condescendent.

— Voi vorbi cu medicii care o tratează, spuse din nou Wally. Asta e tot ce pot face.

— Altceva?

Toţi avocaţii clătinară din cap, apoi ieşiră din birou. Intrară în sala de judecată, care se umpluse binişor în ultimul sfert de oră. În partea stângă, în spatele avocaţilor acuzării, un aprod îi aranja pe cei 60 de juraţi în băncile lungi şi capitonate. În partea dreaptă, mai multe grupuri de spectatori se plimbau de colo-colo, aşteptau şi şuşoteau. În spate, împreună, erau Millie Marino, Adam Grand şi Agnes Schmidt, celelalte trei victime ale Finley & Figg, prezente din curiozitate şi, probabil, în căutarea unor răspunsuri, având în vedere că răsplata lor de un milion de dolari se evaporase dintr-odată. Erau împreună cu Bart Shaw, vulturul, paria, cel mai josnic nemernic din această profesie. Cu două rânduri mai în faţă stătea Goodloe Stamm, avocatul de divorţuri angajat de Paula Finley. Stamm auzise deja zvonul şi ştia că marii avocaţi pledanţi părăsiseră corabia. Cu toate acestea, era în continuare curios, ba chiar spera să se întâmple o minune, prin care Finley & Figg să scoată ceva bani pentru clienta lui.

Judecătorul Seawright ceru să se facă linişte şi le mulţumi juraţilor că-şi îndeplinesc datoria cetăţenească. Le făcu un rezumat al cazului, apoi îi prezentă pe avocaţi şi personalul sălii de judecată care va lua parte la proces – stenografa, aprozii, funcţionarii. El explică absenţa lui Iris Klopeck şi îl prezentă pe Nicholas Walker, reprezentantul Laboratoarelor Varrick.

După 30 de ani la prezidiu, Harry Seawright ştia câte ceva despre selecţia juraţilor. Elementul cel mai important, după părerea lui cel puţin, era ca avocaţii să aibă cât mai puţine de spus. Avea propria listă cu întrebări, una întocmită în ani de zile, şi le permitea avocaţilor să-i adreseze doar lui întrebările. Însă el era cel care purta discuţia.

Chestionarul cuprinzător de selecţie eficientiză procesul. Fuseseră deja eliminaţi juraţii peste 60 de ani, cu vederea slabă sau suferind de dizabilităţi care le-ar afecta activitatea de jurat, precum şi cei care mai fuseseră juraţi în ultimele 12 luni. Erau cu semnul întrebării cei care pretindeau că ştiu ceva despre caz, despre avocaţi sau despre medicament. În timp ce judecătorul continua cu întrebările, un pilot de avion se ridică şi ceru să fie scutit din cauza programului său. Asta dădu naştere unei predici surprinzător de aspre din partea judecătorului cu privire la îndatoririle cetăţeneşti. Când pilotul se aşeză, muştruluit bine, nimeni altcineva nu mai îndrăzni să spună că era prea ocupat pentru a fi ales jurat. Unei tinere mămici, care avea un copil cu sindrom Down, i se permise să plece.

În ultimele două săptămâni, David stătuse de vorbă cu cel puţin 10 avocaţi care avuseseră procese prezidate de Seawright. Fiecare judecător are ţicnelile sale, mai ales cei federali, pentru că sunt numiţi pe viaţă, iar acţiunile lor sunt rareori puse la îndoială. Toţi îl sfătuiseră pe David să stea cuminte în timpul selecţiei juraţilor.

— Bătrânul o să facă o treabă foarte amănunţită, îl asiguraseră aceştia.

Când rămăseseră doar 50 de persoane, judecătorul Seawright alese 12 nume la întâmplare. Un aprod îi conduse în boxa juriului, unde se aşezară confortabil pe scaune. Fiecare avocat lua notiţe. Consultanţii-observatori stăteau pe marginea scaunelor lor, holbându-se, practic, la primii 12.

Marea dezbatere era despre care e modelul de jurat pentru acest caz. Din partea reclamantului, avocaţii preferau persoanele corpolente, cu obiceiuri la fel de dezordonate precum cele ale lui Klopeck, preferabil indivizi care se luptau cu colesterolul şi cu alte probleme de sănătate generate de stilul de viaţă. De partea cealaltă a micului culoar despărţitor, avocaţii apărării preferau oameni zvelţi, puternici; nu foarte răbdători sau înţelegători faţă de cei obezi şi bolnavi. În prima serie exista acest amestec inevitabil, deşi doar doi păreau a se duce pe la sala de sport. Judecătorul Seawright îl elimină pe juratul numărul 35, pentru că recunoscuse că citise mai multe articole despre medicament. Cu toate acestea, era clar că era o persoană deschisă la minte şi că putea fi corectă. Tatăl numărului 29 era medic, iar ea crescuse într-o familie în care cuvântul „proces“ era un cuvânt murdar. Numărul 16 dăduse cândva în judecată o firmă pentru că nu-i reparase bine acoperişul, iar acest subiect fusese dezbătut până la limita plictiselii. Însă judecătorul îi dădea înainte cu interminabilele lui întrebări. Când termină, îl invită pe avocatul acuzării să-i chestioneze pe potenţialii juraţi, dar numai pe

teme care nu fuseseră deja acoperite.

Oscar merse la pupitru, care fusese îndreptat cu faţa spre boxa juriului. Le zâmbi cald şi le spuse bună dimineaţa.

— Am doar câteva întrebări, zise el blând, de parcă ar mai fi făcut asta de multe ori.

Din acea zi în care David Zinc se poticnise, la propriu, în birourile de la Finley & Figg, Wally spusese de nenumărate ori că Oscar nu era uşor de intimidat. Poate datorită copilăriei sale dificile, perioadei dure ca poliţist pe străzile din Chicago sau îndelungatei sale cariere în care reprezentase tot felul de soţi ciudaţi şi de muncitori vătămaţi, însă, oricum ar fi fost, Oscar Finley era uns cu toate alifiile. Poate că era şi de la Valium, dar atunci când Oscar stătu de vorbă cu cei 12 potenţiali juraţi, el reuşi să-şi ascundă starea de nervozitate şi de teamă Şi să transmită o impresie de calm şi încredere în sine. Puse câteva întrebări inofensive, solicită câteva răspunsuri inconsistente, apoi se aşeză la loc.

Firma făcuse primul mic pas în sala de tribunal fără să provoace dezastru, iar David se relaxă puţin. Îl reconforta faptul că el era al treilea – nu că avea prea multă încredere în cei doi dinaintea lui –, dar măcar ei erau în bătaia puştii, iar el era, cât de cât, ascuns în tranşee. Refuză să se uite la clica de la Rogan Rothberg, iar ei păreau sincer dezinteresaţi de prezenţa lui. Era ziua meciului şi jucătorii erau ei. Ştiau că vor câştiga. David şi partenerii lui treceau prin toate astea, se aleseseră cu un caz pe care nu-l dorea nimeni şi nu visau decât să se încheie.

Nadine Karros li se adresă potenţialilor juraţi şi se prezentă. În boxă erau cinci bărbaţi şi şapte femei. Bărbaţii, cu vârste între 33 şi 63 de ani, o măsurară din cap până în picioare şi fură încântaţi de rezultat. David se concentră pe chipurile femeilor. Teoria lui Helen era că femeile vor avea sentimente amestecate şi complexe faţă de Nadine Karros. În primul rând şi cel mai important, vor fi mândre nu doar că o femeie avea răspundere, dar şi că, aşa cum îşi vor da seama curând, era cea mai bună avocată din sală. La unele dintre ele însă, mândria se va transforma apoi în invidie. Cum se putea ca o femeie să fie atât de frumoasă, de stilată şi, în acelaşi timp, atât de inteligentă şi de realizată într-o lume a bărbaţilor?

Judecând după chipurile femeilor, prima impresie a fost în general bună. Bărbaţii erau întru totul cuceriţi.

Întrebările lui Nadine au fost mai la obiect. Ea a vorbit despre procese, despre cultura litigiilor în societatea noastră şi despre ştirile zilnice, legate de verdicte strigătoare la cer. Îi deranjase asta vreodată pe vreunul dintre juraţi? Pe câţiva, da, iar ea sondă mai departe. Soţul

numărului 9 era în sindicatul electricienilor, un loc de muncă sigur, în general, pentru orice reclamant care ar da în judecată o mare corporaţie, iar Nadine păru că e în mod special interesată de această jurată.

Avocaţii de la Finley & Figg o urmăreau cu atenţie pe Nadine. S-ar putea ca înfăţişarea sa impresionantă să fie singura pată de culoare în acest proces cenuşiu pentru ei, dar chiar şi asta va păli la un moment dat.

După două ore, judecătorul Seawright ordonă o pauză de 30 de minute, pentru ca avocaţii să-şi poată compara notiţele, pentru a se întâlni cu consultanţii lor şi pentru a începe selecţiile. Fiecare parte putea susţine excluderea oricărui jurat dintr-un motiv întemeiat. De exemplu, dacă un jurat susţinea că este părtinitor din cine ştie ce motiv sau dacă fusese vreodată reprezentat de una din cele două firme de avocatură, sau dacă afirma că îi detestă pe cei de la Varrick, atunci juratul respectiv era eliminat dintr-un motiv întemeiat. În afară de asta, fiecare din părţi avea trei opţiuni definitive de contestare, care puteau fi folosite pentru a exclude un jurat cu sau fără motiv.

După 30 de minute, ambele părţi solicitară mai mult timp, iar judecătorul Seawright suspendă procedura până la ora două.

— Presupun că veţi merge să vedeţi ce e cu clienta dumneavoastră, domnule Figg, spuse el.

Wally îl asigură că aşa va face.

Odată ieşiţi din sala de judecată, Oscar şi Wally hotărâră rapid ca David să se ducă să o găsească pe Iris şi să stabilească dacă era capabilă şi dispusă să depună mărturie a doua zi dimineaţă. După câte spunea Rochelle, care îşi petrecuse dimineaţa certându-se la telefon cu funcţionarele de la spitale, Iris fusese dusă la camera de gardă a spitalului Christ Medical Center. La prânz, când David ajunse acolo, află că Iris părăsise spitalul cu o oră în urmă. Se grăbi să ajungă la locuinţa ei, în apropiere de Midway Airport, iar el şi Rochelle sunară la telefon din zece în zece minute. Nu răspunse nimeni.

Aceeaşi monstruoasă pisică portocalie era încolăcită în faţa uşii de la intrare, urmărindu-l cu un ochi adormit pe David cum se apropia precaut pe alee. David îşi aminti de grătarul de pe verandă, de folia de aluminiu care acoperea ferestrele. Făcuse acelaşi drum cu zece luni în urmă, a doua zi după ce evadase de la Rogan Rothberg, urmându-l pe Wally şi întrebându-se dacă nu cumva şi-a pierdut minţile. Şi acum se întreba acelaşi lucru, dar nu prea era timp de autoanaliză. Bătu la uşă şi aşteptă ca pisica fie să se dea la o parte, fie să-l atace.

— Cine e? se auzi o voce de bărbat.

— David Zinc. Avocatul vostru. Tu eşti, Clint?

El era. Clint deschise uşa şi spuse:

— Ce cauţi aici?

— Sunt aici pentru că mama ta nu e la tribunal. Acum alegem juriul, iar judecătorul federal e cam supărat pentru că Iris nu a venit la tribunal în această dimineaţă.

Clint îl pofti înăuntru. Iris stătea întinsă pe canapea, acoperită cu o plapumă pătată şi peticită, cu ochii închişi, ca o balenă eşuată. Pe măsuţa de cafea de lângă ea erau un teanc de reviste de scandal, o cutie goală de pizza, sticle goale de suc dietetic şi trei flacoane cu medicamente.

— Cum se simte? şopti David, deşi îşi cam făcuse o idee.

Clint clătină din cap cu gravitate.

— Deloc bine, spuse el, de parcă Iris trăgea să moară.

David se aşeză pe un scaun murdar, plin de păr portocaliu de pisică. Nu avea timp de pierdut şi, oricum, detesta că se afla acolo.

— Iris, mă auzi? spuse el cu voce tare.

— Da, răspunse ea fără să deschidă ochii.

— Uite, procesul e pe cale să înceapă, iar judecătorul chiar trebuie să ştie dacă ai de gând să vii mâine. Trebuie să depui mărturie şi să vorbeşti în faţa juriului despre Percy. Face parte din atribuţiile tale ca succesor şi purtător de cuvânt din partea familiei, înţelegi?

Ea mormăi şi respiră, scoţând un grohăit dureros, ce venea din adâncul plămânilor.

— Nu am vrut acest proces, spuse ea, abia articulând cuvintele. Ticălosul ăla de Figg a venit aici şi m-a convins să o fac. Mi-a promis un milion de dolari.

Reuşi să deschidă ochiul drept şi încercă să se uite la David.

— Şi tu ai venit cu el, acum îmi amintesc. Eu stăteam aici şi-mi vedeam de treburile mele, iar Figg mi-a promis toţi banii ăia.

Ochiul i se închise. David continuă cu întrebările:

— Ai fost consultată de un medic în dimineaţa asta. Ce ţi-a zis? Care a fost diagnosticul?

— Oricare. În principal, ceva cu nervii. Nu pot veni la tribunal. S-ar putea să-mi fie fatal.

În cele din urmă David îşi dădu seama cum stăteau lucrurile. Cazul lor, dacă mai putea fi numit astfel, ar fi fost şi mai afectat dacă Iris şi-ar fi făcut apariţia în faţa juriului. Regulile de procedură permiteau ca, în eventualitatea în care un martor nu putea depune mărturie dintr-un anumit motiv – deces, boală, închisoare –, depoziţia sa putea fi pregătită

şi prezentată juriului. Oricât de slabă îi era depoziţia, nimic nu putea fi mai rău decât prezenţa ei în carne şi oase.

— Cum îl cheamă pe medic? întrebă David.

— Pe care?

— Nu ştiu, pe oricare. Cel care te-a consultat de dimineaţă la camera de gardă de la spital.

— Nu m-a consultat nimeni de dimineaţă. M-am săturat să aştept, prin urmare, Clint m-a adus înapoi acasă.

— Asta e a cincea oară luna asta, spuse Clint enervat.

— Ba nu, ripostă ea.

— Face asta tot timpul, îi explică el lui David. Se duce până la bucătărie, zice că e obosită şi că nu poate să respire, şi, până să apuci să faci ceva, ea e la telefon, sună la 911. Personal, m-am cam săturat de toate astea. De fiecare dată eu trebuie să o duc cu maşina la spital şi să o aduc înapoi acasă.

— Măi, măi, măi, spuse Iris, deschizând ambii ochi, cu privirea sticloasă, dar furioasă. Erai mult mai amabil când se punea problema să primim toţi acei bani. Nici că puteai fi mai drăguţ. Şi acum, uită-te la el, se ia de biata maică-sa, care e bolnavă.

— Dar nu mai suna la 911, spuse Clint.

— Ai de gând să depui mărturie mâine? întrebă David cu fermitate.

— Nu, nu pot. Nu pot să ies din casă, o să mă sfârşesc.

— Oricum nu ar ajuta la nimic, nu? îl întrebă Clint. Procesul e o cauză pierdută. Avocatul celălalt, Shaw, zice că aţi făcut praf de tot cazul şi că nimeni nu-l mai poate câştiga.

David era gata să riposteze, când îşi dădu seama că omul avea dreptate. Procesul era o cauză pierdută. Din pricina firmei Finley & Figg, familia Klopeck trebuia să meargă acum la tribunalul federal pentru un caz care era fără speranţă, iar el şi partenerii lui nu puteau face altceva decât să continue şi să aştepte cu nerăbdare să se termine totul.

David îşi luă la revedere şi plecă pe cât de repede putu. Clint îl urmă afară şi îi spuse, în timp ce mergeau pe alee:

— Uite, dacă ai nevoie de mine, o să vin eu la tribunal să vorbesc în numele familiei.

Dacă prezenţa lui Iris era ultimul lucru de care avea nevoie cazul lor, nici a lui Clint nu era mai de dorit.

— O să mă gândesc la asta, spuse David, doar pentru a fi amabil.

Juriul va înţelege prea bine cum stau lucrurile cu familia Klopeck fie şi numai din depoziţia înregistrată a lui Iris.

— Avem vreo şansă să obţinem nişte bani? întrebă Clint.

— Ne luptăm pentru asta, Clint. Întotdeauna există o şansă, dar nu există garanţii.

— Ce bine ar fi!

La 4.30 după-amiaza, juriul era selectat, aşezat, îşi depusese jurământul şi urma să fie trimis acasă, cu instrucţiuni de a reveni a doua zi dimineaţă, la ora 8.45. Dintre cei 12, şapte erau femei, cinci bărbaţi, trei negri şi un hispanic, deşi consultanţii erau de părere că rasa nu va avea nicio influenţă. Una dintre femei era uşor obeză. Ceilalţi erau într-o formă destul de bună. Aveau vârste cuprinse între 25 şi 61 de ani, cu toţii terminaseră liceul, iar trei dintre ei făcuseră şi o facultate.

Avocaţii de la Finley & Figg se suiră în SUV-ul lui David şi plecară spre birou. Erau obosiţi, dar ciudat de satisfăcuţi. Se măsuraseră cu puterea Americii corporatiste şi, până acum, nu se prăbuşiseră sub greutatea ei. Sigur, procesul încă nu începuse cu adevărat. Niciunul dintre martori nu depusese încă jurământul. Nu fusese înaintată nicio dovadă. Ce era mai rău urma să vină, dar, pentru moment, făceau încă parte din joc.

David le povesti cu lux de amănunte vizita la Iris şi toţi trei căzură de acord că femeia trebuia ţinută departe de sala de judecată. Prima sarcină pe seara aceea era să obţină o scrisoare de la un medic, scrisoare care să-l mulţumească pe Seawright.

Erau multe de făcut în seara aceea. Cumpărară o pizza şi o luară cu ei la birou.

| CAPITOLUL 38 |

Scurtul moment de respiro din ziua de luni era de mult uitat marţi dimineaţă. Când mica echipă reveni la tribunal, presiunea reveni şi ea. Acum începea cu adevărat procesul, iar tensiunea se simţea în aer. „Trebuie doar să treci acest hop“, îşi repeta David de fiecare dată când i se strângea stomacul.

Judecătorul Seawright îi salută scurt, le ură bun venit juraţilor, apoi începu să explice – sau încercă să explice – absenţa doamnei Iris Klopeck, văduva şi reprezentanta personală a lui Percy Klopeck. La sfârşit spuse:

— În acest moment, fiecare din părţi îşi va prezenta o pledoarie de deschidere. Nimic din cele ce urmează să auziţi nu sunt dovezi, ci mai degrabă ceea ce avocaţii consideră că vor dovedi în timpul procesului. Vă avertizez să priviţi lucrurile cu detaşare. Puteţi începe, domnule Finley, din partea reclamantului.

Oscar se ridică în picioare şi merse la pupitru, având în mână blocnotesul său galben. Îl aşeză pe pupitru, le zâmbi juraţilor, se uită peste notiţe, le zâmbi din nou juraţilor, apoi, în mod bizar, încetă să mai zâmbească. Trecură câteva secunde stânjenitoare, de parcă Oscar îşi pierduse şirul gândurilor şi nu-i venea să spună nimic. Îşi şterse fruntea cu palma şi se aplecă în faţă. Se lovi de pupitru şi ateriză greoi, pe spate, pe podeaua acoperită cu mochetă, gemând şi schimonosindu-se ca de-o suferinţă cumplită. Se produse o mare agitaţie, Wally şi David alergară la el, la fel şi doi aprozi în uniformă şi vreo doi avocaţi de la Rogan Rothberg. Câţiva dintre juraţi se ridicară în picioare, ca şi cum ar fi vrut să-i vină în ajutor în vreun fel. Judecătorul Seawright striga:

— Sunaţi la 911! Sunaţi la 911. Apoi: E vreun doctor pe-aici?

Nimeni nu răspunse afirmativ. Unul dintre aprozi preluă frâiele situaţiei şi nu trecu mult până când deveni clar că nu era un simplu leşin. În haosul creat, cu toţii înghesuiţi asupra lui Oscar, cineva rosti:

— Abia mai respiră.

Se produse o învălmăşeală şi mai mare şi se dădură şi mai multe telefoane la salvare. În câteva minute sosi un paramedic de la tribunal şi îngenunche lângă Oscar.

Wally se ridică în picioare şi se dădu înapoi, până aproape de boxa juriului. Fără să se gândească prea mult, dintr-o încercare stupidă de a face o glumă, se uită la juraţi, arătă spre partenerul prăbuşit şi, în aşa fel încât să se facă auzit de cât mai mulţi, rosti nişte cuvinte ce aveau să fie repetate ani de zile de-acum încolo de avocaţi:

— Ah, minunile Krayoxx!

— Onorată instanţă, vă rog! strigă Nadine Karros.

Unii dintre juraţi se amuzară; alţii nu.

Judecătorul Seawright spuse:

— Domnule Figg, pleacă de lângă juriu!

Wally se îndepărtă repede. El şi David stăteau şi aşteptau de partea cealaltă a sălii.

Juriul a fost scos din sală şi trimis în camera juraţilor.

— Curtea se retrage pentru o oră, anunţă Seawright.

Coborî de la prezidiu şi se opri lângă pupitru. Wally se apropie de el şi-i spuse:

— Îmi pare rău pentru mai devreme, domnule judecător.

O echipă de paramedici sosi cu o targă. Oscar fu aşezat pe targă şi scos din sala de tribunal. Nu părea conştient. Avea puls, dar foarte slab. În timp ce avocaţii şi spectatorii se amestecau unii cu alţii, nesiguri de ce-ar trebui să facă, David îi şopti lui Wally:

— A mai avut probleme cu inima?

Wally clătină din cap.

— Niciodată. A fost tot timpul în formă şi sănătos. Mi se pare că tatăl lui a murit de tânăr. Dar Oscar nu vorbeşte niciodată de familia lui.

Un aprod se apropie şi spuse:

— Domnul judecător vrea ca avocaţii să se prezinte la el în birou.

Temându-se că despre el va fi vorba, Wally se hotărî că nu are nimic de pierdut. Se duse la judecătorul Seawright în birou cu capul sus.

— Domnule judecător, trebuie să ajung la spital.

— Doar o clipă, domnule Figg.

Nadine stătea în picioare şi nu era deloc mulţumită. Cu vocea ei cea mai profesională, spuse:

— Onorată instanţă, bazându-ne exclusiv pe comentariile nepotrivite ale domnului Figg la adresa juraţilor, nu avem de ales decât să înaintăm o moţiune pentru viciu de procedură.

— Domnule Figg? întrebă judecătorul pe un ton care dădea clar de înţeles că mai erau doar câteva minute, poate chiar secunde până să declare viciu de procedură.

Wally stătea tot în picioare şi nu ştia ce să răspundă. David rosti instinctiv:

— Cum a fost prejudiciat juriul? Domnul Finley nu ia acest medicament. Sigur, a fost un comentariu stupid făcut în haosul momentului, dar nu a fost adus niciun prejudiciu.

— Nu pot fi de acord, onorată instanţă, ripostă Nadine. Câtorva dintre juraţi li s-a părut amuzant şi aproape că erau pe punctul de a râde. Să spunem că e doar un comentariu stupid, înseamnă să diminuăm gravitatea declaraţiei. Cu certitudine a fost un comentariu foarte nepotrivit şi care aduce atingere.

Un viciu de procedură însemna o amânare, ceva de care echipa acuzării avea nevoie. La naiba, ar fi vrut să amâne şi zece ani.

— Moţiune admisă, anunţă judecătorul. Declar viciu de procedură. Şi acum?

Wally era palid şi se prăbuşi pe un scaun. David rosti primul lucru care-i veni în minte:

— Domnule judecător, e evident că avem nevoie de mai mult timp. Ce spuneţi de o amânare sau ceva de genul ăsta?

— Doamnă Karros?

— Domnule judecător, aceasta este într-adevăr o situaţie unică. Propun să aşteptăm 24 de ore şi să monitorizăm starea domnului Oscar Finley. Dar cred că e corect să vă readuc la cunoştinţă că domnul Figg a deschis acest proces şi a fost avocat principal până acum câteva zile. Sunt convinsă că s-ar putea ocupa de acest caz la fel de bine ca partenerul său.

— Aveţi dreptate, se arătă de acord judecătorul. Domnule Zinc, cred că cel mai bine ar fi ca dumneavoastră şi domnul Figg să vă grăbiţi la spital şi să vedeţi cum se simte domnul Finley. Ţineţi-mă la curent prin e-mail, la fel şi pe doamna Karros.

— Aşa vom face, domnule judecător.

Oscar suferise un infarct miocardic acut. Era stabil şi va supravieţui, dar analizele preliminare dăduseră la iveală un blocaj serios la trei artere coronariene. David şi Wally petrecură o zi îngrozitoare în sala de aşteptare a spitalului şi, ca să treacă timpul, discutară despre proces, trimiseră e-mailuri judecătorului Seawright, mâncară ceva de la un automat şi se plimbară pe coridoare din plictiseală. Wally era sigur că nici Paula Finley şi nici fiica lor, Keely, nu erau la spital. Oscar se mutase de trei luni şi deja se întâlnea cu altcineva, pe ascuns, desigur. Existau zvonuri că şi Paula îşi găsise pe cineva. În orice caz, căsătoria se

încheiase fericit, deşi mai era mult până la finalul divorţului.

La 4.30 după-amiaza, o asistentă îi conduse în salon la Oscar, pentru o scurtă întrevedere. Nu dormea, era conectat la tuburi şi monitoare, însă respira singur.

— O pledoarie de deschidere nemaipomenită, spuse Wally şi primi în schimb un zâmbet abia schiţat.

Nu aveau de gând să-i pomenească despre viciul de procedură. După câteva eforturi stânjenitoare de a purta o conversaţie, îşi dădură seama că Oscar era prea obosit pentru a sta de vorbă, aşa că îşi luară la revedere şi plecară. În drum spre ieşire, o asistentă îi informă că operaţia era programată a doua zi dimineaţă, la ora şapte.

A doua zi dimineaţă, la şase, David, Wally şi Rochelle stăteau de jur împrejurul patului lui Oscar pentru o rundă finală de încurajări înainte de operaţie. Când asistenta le ceru să iasă din salon, merseră la cantină să ia micul dejun – ouă fierte şi bacon rece.

— Cum rămâne cu procesul? întrebă Rochelle.

David mestecă o bucată de bacon şi, în cele din urmă, spuse:

— Nu ştiu sigur, dar am o bănuială că nu o să ni se îngăduie o amânare prea mare.

Wally amesteca în cafea şi se uita la două asistente tinere.

— Şi se pare că suntem cu toţii promovaţi. Eu voi fi avocat principal, iar tu vei fi secundar.

— Deci lucrurile merg mai departe? întrebă Rochelle.

— O, da, spuse David. Avem foarte puţin control asupra a ceea ce se petrece acum. Varrick trage acum sforile. Compania doreşte un proces, pentru că doreşte răzbunare. O victorie răsunătoare. Titluri în ziare. Dovada că minunatul lor medicament nu e atât de rău până la urmă. Şi cel mai important dintre toate e că judecătorul e de partea lor, fără urmă de îndoială. Mai luă o gură de bacon. Deci ei au datele concrete, banii, specialiştii, talentul avocăţesc şi îl au şi pe judecător.

— Şi noi ce avem? întrebă ea.

Ambii avocaţi se gândiră la asta o vreme, apoi scuturară din cap. „Nimic. Noi nu avem nimic“.

— Probabil că o avem pe Iris, spuse Wally în cele din urmă şi izbucni în râs. Încântătoarea Iris.

— Şi o să depună mărturie în faţa juriului?

— Nu. Unul dintre medicii care a consultat-o a trimis un e-mail spunând că ea e în incapacitatea fizică de a depune mărturie la tribunal, spuse David.

— Slavă Domnului pentru asta, zise Wally.

După o oră de stat degeaba, cei trei ajunseră la un acord unanim că ar fi mai bine să se întoarcă la birou şi să întreprindă ceva productiv. David şi Wally aveau zeci de lucruri de făcut pentru proces. La 11.30 sună o asistentă medicală şi le dădu vestea bună că Oscar ieşise din operaţie şi că se simţea bine. În următoarele 24 de ore nu putea primi vizite, ceea ce era la fel de bine-venit. David trimise un e-mail cu ultimele noutăţi către aprodul judecătorului Seawright, iar un sfert de oră mai târziu li se răspunse că toţi avocaţii trebuiau să fie la judecător în birou la ora două.

— **V**ă rog să-i transmiteţi urările mele de sănătate domnului Finley, zise onorabilul cu indiferenţă, de îndată ce avocaţii luară loc – David şi Wally de-o parte, iar Nadine şi patru dintre trepăduşii ei, de partea cealaltă.

— Mulţumim, domnule judecător, spuse Wally, doar din necesitatea de a da un răspuns.

— Noul plan este după cum urmează, rosti Seawright fără să devieze de la subiect. Au mai rămas 34 de juraţi dintre care putem alege. O să-i convoc din nou vineri dimineaţă, pe 21 octombrie, adică peste trei zile, şi vom selecta un nou juriu. Lunea viitoare, pe 24 octombrie, vom reîncepe procesul. Comentarii sau nelămuriri?

„O, o grămadă, ar fi vrut Wally să spună. De unde să încep?“

Niciuna din partea avocaţilor.

Judecătorul continuă:

— Îmi dau seama că asta nu le lasă prea mult timp avocaţilor acuzării să se regrupeze, dar sunt convins că domnul Figg se va descurca la fel de bine ca domnul Finley. Sincer vorbind, niciunul nu aveţi experienţă la tribunalul federal. Substituirea aceasta nu va prejudicia în niciun fel cazul reclamantului dumneavoastră.

— Suntem pregătiţi pentru proces, spuse Wally tare, dar numai pentru a-i răspunde ceva judecătorului şi pentru a se apăra.

— Bun. Acum, nu voi tolera alte comentarii ridicole din partea dumitale, indiferent dacă juriul este sau nu de faţă.

— Îmi cer scuze, onorată instanţă, spuse Wally cu o prefăcătorie evidentă.

— Scuzele îţi sunt acceptate. Totuşi, stabilesc o amendă de 5 000 de dolari împotriva dumitale şi a firmei pentru comportamentul atât de nesăbuit şi de neprofesional în sala de judecată, şi o să continui astfel dacă veţi depăşi din nou limita.

— E puţin cam exagerat, scăpă Wally.

„Deci hemoragia continua“, se gândi David. 75 000 pentru doctorul

Borzov; 50 000 de dolari pentru doctorul Herbert Threadgill, specialistul lor farmacolog; 15 000 de dolari pentru doctorul Kanya Meade, expertul lor în economie; 25 000 de dolari pentru Consuelo, consultanta în privinţa juriului. Alţi 15 000 de dolari pentru a-i aduce pe toţi aceşti specialişti la Chicago, pentru a-i hrăni, pentru a-i caza la hoteluri drăguţe, deci Iris Klopeck şi răposatul ei bărbat costaseră firma Finley & Figg cel puţin 180 000 de dolari. Acum, graţie gurii mari a lui Wally, mai pierduseră încă 5 000 de dolari.

Cu toate astea în minte, David continua să-şi spună că toţi aceşti bani nu însemnau nimic. Altfel, ar fi fost daţi în judecată pentru malpraxis şi s-ar confrunta cu nişte sancţiuni înspăimântătoare pentru intentarea unui proces atât de neîntemeiat. De fapt, cheltuiau bani grei pentru ca acest caz neîntemeiat să pară mai puţin neîntemeiat.

Asemenea manevre nu fuseseră niciodată pomenite la Harvard, în timpul facultăţii, şi nici nu auzise de o asemenea nebunie pe parcursul celor cinci ani petrecuţi la Rogan Rothberg.

Referitor la sancţiuni, doamna Karros luă cuvântul şi spuse:

— Onorată instanţă, dorim să înaintăm acum o moţiune privind Regula nr. 11. Copiile alunecară pe masă în timp ce ea continuă: Solicităm sancţiuni pe temeiul acţiunilor nesăbuite ale domnului Figg de ieri, din sala de tribunal, care au dus la viciu de procedură şi la o cheltuială nenecesară a clientului nostru. De ce ar trebui Laboratoarele Varrick să plătească pentru comportamentul neprofesional al reclamatului?

Wally ripostă:

— Pentru că Varrick are afaceri în valoare de 48 de miliarde de dolari. Venitul meu net e substanţial mai mic.

Chicoteli, dar nimeni nu râse.

Judecătorul Seawright citi cu atenţia moţiunea şi, când David şi Wally îşi dădură seama de asta, începură şi ei să o citească. După zece minute de tăcere, judecătorul spuse:

— Cum răspundeţi la asta, domnule Figg?

Wally împinse exemplarul său pe masă, de parcă ar fi fost murdar.

— Ştiţi, domnule judecător, nu sunt eu de vină că aceşti indivizi au tarife de milioane de dolari pe oră. Sunt obscen de scumpi, însă asta nu ar trebui să fie problema mea. Dacă Varrick vrea să arunce cu bani, atunci cu siguranţă că are de unde. Dar nu mă amestecaţi pe mine în toate astea!

— Pierdeţi din vedere esenţialul, domnule Figg, îi răspunse Nadine. Noi nu am face o muncă în plus dacă nu aţi fi fost dumneavoastră şi

viciul de procedură pe care l-aţi creat.

— Dar 35 000 de dolari? Să fim serioşi! Chiar credeţi că sunteţi atât de valoroşi, oameni buni?

— Depinde de rezultatul procesului, domnule Figg. Când aţi deschis acest proces aţi cerut cât, 100 de milioane, nu? Nu-mi criticaţi clientul că şi-a luat o apărare solidă şi nişte avocaţi talentaţi.

— Deci daţi-mi voie să văd dacă am înţeles bine. Dacă pe parcursul acestui proces, dumneata şi clientul dumitale faceţi ceva pentru a trage de timp, înţelegeţi, pentru a o lungi cu procesul sau, Doamne fereşte, vreo greşeală sau ceva de genul ăsta, atunci pot şi eu să înaintez o moţiune de sancţionare şi să fac rost de ceva bani? Am dreptate, domnule judecător?

— Nu. Conform Regulii nr. 11, asta ar fi o moţiune neîntemeiată.

— Sigur că ar fi! spuse Wally, râzând baritonal. Ce-mi place când faceţi aşa o echipă!

— Ai grijă, domnule Figg, îl admonestă judecătorul Seawright.

— Potoleşte-te! îi şopti David.

Urmară câteva clipe de tăcere, în care Wally se linişti. În cele din urmă, judecătorul spuse:

— Sunt de acord că s-ar fi putut evita viciul de procedură şi că asta duce la cheltuieli suplimentare. Totuşi, consider că 35 000 de dolari e excesiv. E în regulă să existe o sancţiune, dar nu de această factură. 10 000 de dolari e o sumă mai rezonabilă.

Wally se enervă – încă o lovitură. David se gândi imediat să încerce să grăbească lucrurile pentru ca întâlnirea să se încheie odată. Finley & Figg nu avea de unde să-şi permită mai mult. Aşa că îi strecură judecătorului un motiv jalnic:

— Domnule judecător, trebuie să ne întoarcem la spital.

— Şedinţă încheiată până vineri dimineaţă.

| CAPITOLUL 39 |

Cel de-al doilea juriu era alcătuit din şapte bărbaţi şi cinci femei. Dintre cei 12, jumătate erau albi, trei erau negri, doi asiatici şi un hispanic. Erau uşor mai săraci şi mai corpolenţi ca întreg. Doi dintre bărbaţi erau inconfortabil de obezi. Nadine Karros hotărâse să-şi folosească opţiunile sale definitive de contestare pentru a-i exclude pe cei graşi, şi nu minorităţile, însă fusese copleşită de multitudinea de talii îngroşate. Consuelo era convinsă că acest juriu era mult mai mult pe placul lor decât primul.

Luni dimineaţă, când Wally se ridică şi se îndreptă spre pupitru, David îşi ţinu respiraţia. El era următorul, şi încă un atac de cord l-ar obliga să iasă în faţă împotriva copleşitoarei părţi adverse. El trăgea tare să devină partener junior. Deşi Wally slăbise câteva kilograme făcându-şi de cap cu DeeAnna, era în continuare grăsuţ şi neîngrijit. Din punctul de vedere al atacurilor de cord, el părea un candidat mult mai potrivit decât Oscar.

„Haide, Wally, poţi s-o faci. Fă-i praf şi, te rog, nu te prăbuşi.“

Nu s-a prăbuşit. Ba chiar a făcut o treabă bunicică în creionarea cazului împotriva Laboratoarelor Varrick, al treilea cel mai mare producător de medicamente din lume, o „corporaţie-mamut“, cu sediul în New Jersey, o companie cu un trecut îndelungat şi deplorabil de împroşcare a pieţei cu medicamente nocive.

Obiecţie din partea doamnei Karros. Susţinută de la prezidiu.

Dar Wally era precaut şi din motive întemeiate. Când un cuvânt aruncat te poate costa până la 10 000 de dolari, tatonezi uşor în jurul oricărui lucru de care nu eşti sigur. Se referi de mai multe ori la pastilă nu cu numele de Krayoxx, ci numind-o „acest medicament nociv“. Mai divagă din când în când, dar, în mare, respectă notiţele. Când încheie, după 30 de minute, David începu din nou să respire şi-i şopti:

— Ai făcut treabă bună.

Nadine Karros se grăbi să-şi apere clientul şi produsul acestuia. Ea începu cu o listă lungă, detaliată, dar interesantă, cu toate medicamentele impresionante pe care Laboratoarele Varrick le scoseseră pe piaţă în ultimii 50 de ani, medicamente pe care orice american le

cunoştea şi avea încredere în ele, dar şi unele despre care cei mai mulţi nu auziseră. Medicamente pe care le dăm copiilor noştri. Medicamente pe care le luăm cu încredere în flecare zi. Medicamente sinonime cu sănătatea. Medicamente care prelungesc viaţa, vindecă infecţii, previn boli şi aşa mai departe. De la dureri de gât şi dureri de cap până la epidemii de holeră şi de SIDA, Laboratoarele Varrick au fost zeci de ani în prima linie, iar lumea e un loc mai bun, mai sigur şi mai sănătos datorită lor. Când îşi încheie Primul Act, mulţi din sala de tribunal ar fi băgat mâna în foc pentru Laboratoarele Varrick.

Schimbând subiectul, ea reveni la medicamentul în discuţie, Krayoxx, un medicament atât de eficient, că era prescris de medici – „medicii dumneavoastră“ – în proporţie mai mare decât orice alt medicament pentru colesterol din lume. Ea povesti în amănunt despre cercetările extinse care se efectuaseră pentru crearea Krayoxx. Într-un fel anume, ea făcu testele clinice să sune interesant. Studiu după studiu nu făcură decât să dovedească faptul că medicamentul nu numai că era eficient, dar şi sigur. Clientul ei cheltuise patru miliarde de dolari timp de opt ani pentru cercetarea şi crearea medicamentului Krayoxx şi erau mândri să-şi prezinte minunatul produs.

Discret, David urmărea chipurile juraţilor. Toţi 12 îi sorbeau fiecare cuvânt. Toţi 12 o credeau. Chiar şi el, David, se lăsa convins.

Ea vorbi apoi despre specialiştii pe care-i va chema să depună mărturie. Cercetători şi savanţi eminenţi, de la instituţii precum Mayo Clinic, Cleveland Clinic şi Harvard Medical School. Aceşti oameni petrecuseră ani de zile studiind Krayoxx şi îl cunoşteau mult mai bine decât specialiştii „fără greutate“ pe care îi va aduce reclamantul.

Pentru a concluziona, ea avea încredere că, după ce vor fi prezentate toate dovezile, ei, juraţii, nu vor avea nicio problemă să-şi dea seama şi să creadă că nu era absolut nimic în neregulă cu Krayoxx şi că se vor retrage şi vor ajunge repede la un verdict în favoarea clientului ei, Laboratoarele Varrick.

Când ea se îndepărtă de pupitru, David urmări privirile celor şapte bărbaţi. Toţi cei 14 ochi o urmăreau atent. El se uită la ceas – 58 de minute –, iar timpul parcă zburase.

Câţiva tehnicieni montară două ecrane mari şi, în timp ce ei îşi făceau treaba, judecătorul Seawright le explică juraţilor că aveau să urmărească depoziţia reclamantei, doamna Iris Klopeck, care nu putea fi prezentă din motive de sănătate. Depoziţia ei fusese înregistrată video pe data de 30 martie, într-un hotel din centrul oraşului. Judecătorul îi asigură pe juraţi că acest lucru nu era neobişnuit şi că nu ar trebui să le influenţeze

în niciun fel opinia.

Se stinseră luminile şi deodată pe ecran apăru Iris, imensă, încruntându-se la camera de luat vederi, rigidă, confuză, sedată. Depoziţia fusese serios editată la montaj, pentru a elimina întrebările la care se putea obiecta şi neînţelegerile dintre avocaţi. După ce trecu de toate acele date autobiografice, Iris ajunse la subiectul Percy. Percy în rolul de tată, experienţa lui profesională, obiceiurile lui, decesul lui. Pe ecran apărură şi probe: o fotografie cu Iris şi Percy jucându-se în apă cu micul Clint, ambii părinţi deja morbid de obezi; o altă fotografie cu Percy la grătar, înconjurat de prieteni, cu toţii pregătindu-se să devoreze cârnaţi şi burgeri pe 4 Iulie; o alta cu el stând într-un balansoar cu acea pisică portocalie în braţe – legănatul părând a fi singurul exerciţiu fizic pe care-l făcea. Curând, fotografiile se închegară pentru a forma o imagine despre Percy care era corectă, dar deloc frumoasă: un bărbat foarte corpolent, care mânca prea mult, nu se obosea pentru nimic, un grăsan care murise prea de tânăr, cauza morţii fiind evidentă. Din când în când, Iris devenea emoţională. Alteori, era de-a dreptul incoerentă. Înregistrarea nu făcu prea mult pentru a trezi simpatie. Dar, aşa cum ştiau prea bine avocaţii ei, era o prezentare mult mai bună decât dacă ar fi fost de faţă în persoană. Chiar editată, depoziţia dură 87 de minute şi toată lumea din sală răsuflă uşurată când se încheie.

Când se aprinseră luminile, judecătorul Seawright declară că e timpul pentru a lua prânzul şi că se vor reîntruni la ora două după-amiază. Fără să spună o vorbă, Wally se pierdu în mulţime. El şi David plănuiseră să mănânce un sendviş în clădire şi să discute despre strategie, dar, după un sfert de oră, David renunţă să-l mai aştepte şi plecă să mănânce singur într-o cafenea de la etajul doi al clădirii.

Oscar ieşise din spital şi era acasă la Wally, în convalescenţă. Rochelle verifica de două ori pe zi să vadă cum se simte – nici nevasta, nici fiica lui nu dăduseră niciun semn. David îl sună pentru a-l pune la curent cu debutul procesului şi dădu lucrurilor o turnură pozitivă. Oscar mimă interesul, dar era evident că era mulţumit să fie unde era.

La două după-amiază, curtea se reuni. Urma să înceapă măcelul, iar Wally părea uluitor de în largul său.

— Chemaţi primul martor, spuse judecătorul, iar Wally îşi luă blocnotesul.

— Ăsta o să fie urât, îi şopti el lui David, iar acesta simţi mirosul inconfundabil al berii abia consumate.

Doctorul Igor Borzov fu condus în boxa martorilor, unde aprodul îi

arătă o Biblie, pentru a-l ajuta să depună jurământul. Borzov se uită la Biblie şi începu să scuture din cap. Refuză să o atingă. Judecătorul Seawright îl întrebă care este problema, iar Borzov zise ceva cum că ar fi ateu.

— Fără Biblie, spuse el. Nu cred în asta.

David urmărea toate astea cuprins de oroare. „Haide, impostor ordinar, pentru un onorariu de 75 000 de dolari ai putea măcar să ne faci jocul.“ După o întârziere stânjenitoare, judecătorul Seawright îi spuse aprodului să renunţe la Biblie. Borzov ridică mâna dreaptă şi jură să spună adevărul, dar juriul îşi făcuse deja o părere.

Folosindu-se de notiţele sale atent formulate, Wally îl purtă prin ritualurile de certificare ale unui specialist. Educaţie – Facultatea de Medicină la Moscova. Formare – o rezidenţă în cardiologie la Kiev şi la alte două spitale din Moscova. Experienţă – un scurt schimb de experienţă la un spital comunitar din Fargo, Dakota de Nord, şi practică privată la Toronto şi Nashville. În seara de dinainte, Wally şi David făcură repetiţii cu el ore în şir şi îl imploraseră să vorbească, pe cât posibil, rar şi clar. În spaţiul restrâns al biroului, Borzov reuşise întru câtva să se facă înţeles. Dar acum, în centrul atenţiei, într-o sală de tribunal plină de tensiune, Borzov uitase de rugămintea lor şi îşi rostea răspunsurile ca din mitralieră, cu un accent atât de pronunţat, încât abia dacă mai aducea a engleză. De două ori stenografa curţii ceru o pauză pentru clarificare.

Stenografele de la tribunal sunt geniale în abilitatea lor de a înţelege mormăielile, poticnelile de discurs, accentele, argoul şi vocabularul tehnic. Faptul că ea nu-l putea urmări pe Borzov era devastator. A treia oară când ea îl întrerupse, judecătorul Seawright spuse:

— Nici eu nu înţeleg ce spune. Domnule Figg, aveţi un interpret?

„Mulţumim, domnule judecător.“ Câţiva dintre juraţi se arătară amuzaţi de întrebare.

Wally şi David discutaseră de fapt despre angajarea unui interpret rus, dar acea discuţie făcuse parte dintr-un plan mai amplu de a o lăsa baltă cu Borzov, cu orice alt specialist, cu toţi martorii şi de a nu se mai prezenta pur şi simplu la proces.

După alte câteva întrebări, Wally spuse:

— Îl propunem pe doctorul Igor Borzov ca martor specialist în domeniul cardiologiei.

Judecătorul Seawright se uită la masa apărării şi spuse:

— Doamnă Karros?

Ea se ridică în picioare şi zise, cu un zâmbet viclean pe buze:

— Nu avem obiecţii.

Cu alte cuvinte, o să-l lăsăm să-şi semneze singur condamnarea.

Wally îl întrebă pe doctorul Borzov dacă studiase fişele medicale ale lui Percy Klopeck. Acesta răspunse cu un da clar. Timp de o jumătate de oră, discutară despre nefericitele probleme medicale ale lui Percy, apoi începură procesul anost de admitere a fişelor ca dovezi, ceea ce ar fi durat ore, dacă nu ar fi fost remarcabila cooperare a apărării. Doamna Karros ar fi putut obiecta la multe dintre probe, dar ea dori ca juriul să aibă acces la tot. Până când întreg dosarul, gros de zece centimetri, a fost admis ca probă, câţiva dintre juraţi abia dacă mai reuşeau să-şi ţină ochii deschişi.

Mărturia se îmbunătăţi spectaculos cu ajutorul unei diagrame foarte mărite a inimii umane. Aceasta fu prezentată pe un ecran mare, iar doctorului Borzov i se dădu libertatea de a o descrie pentru juriu. Plimbându-se de colo-colo prin faţa ecranului şi cu ajutorul unui indicator, el făcu o treabă bună în descrierea valvelor, a camerelor şi a arterelor. Când spunea ceva ce nu înţelegea nimeni, Wally repeta îndatoritor pentru a înţelege toată lumea. Wally ştia că aceasta va fi partea uşoară a mărturiei sale, aşa că nu-l grăbi cu nimic. Bunul doctor părea că-şi cunoaşte meseria, dar orice student în anul doi la Medicină ar fi fost la fel de familiarizat cu acest material. Când prezentarea se încheie în cele din urmă, Borzov reveni în boxa martorilor.

Cu două luni înainte să moară în somn, Percy îşi făcuse examenul medical anual, împreună cu un EKG şi o ecocardiografie, ceea ce-i oferi doctorului Borzov ceva despre care să vorbească. Wally îi înmână ecocardiografia, iar cei doi petrecură un sfert de oră vorbind despre ce înseamnă o ecocardiografie. Cea a lui Percy arăta o scădere semnificativă a presiunii sangvine în ventriculul stâng.

În momentul în care martorul şi avocatul păşiră pe terenul minat al jargonului tehnic, medical, David trase aer în piept. Se dovedi a fi un dezastru încă de la început.

Se presupunea că medicamentul Krayoxx afectase valva mitrală în aşa măsură încât deteriorase pomparea fluxului sangvin din inimă. În încercarea de a explica asta, Borzov folosi termenul de „fracţia de ejecţie a ventriculului stâng“. Când i se ceru să lămurească pentru juriu ce anume însemna asta, Borzov spuse:

— Fracţia de ejecţie este practic volumul ventricular cu final-diastolic minus final-sistolic, volumul ventriculului, asta împărţit la volumul total ori o sută egal fracţia de ejecţie.

Un asemenea limbaj era incomprehensibil pentru cei neavizaţi, chiar şi

când era rostit răspicat, într-o engleză corectă. Din gura doctorului Borzov, nu era decât o bolboroseală trist de comică.

Nadine Karros se ridică şi zise:

— Onorată instanţă, vă rog.

Judecătorul Seawright dădu din cap de parcă ar fi fost plesnit şi spuse:

— Domnule Figg, ce Dumnezeu!

Trei dintre juraţi se uitau la David de parcă îi ofensase. Alţi doi abia îşi stăpâneau chicotelile.

Pentru a trage de timp, Wally îi ceru martorului său să vorbească rar, clar şi, dacă se poate, cu cuvinte simple. Se chinuiră mai departe, Borzov dându-şi toată silinţa, Wally repetând practic tot ce spunea el până când se ajungea la o oarecare claritate, dar nu prea multă şi deloc suficientă. Borzov vorbi despre gradele insuficienţei mitrale, despre refularea sângelui în atriul stâng şi despre cât de severă era regurgitarea mitrală.

Cu mult după ce juriul renunţase deja, Wally îi puse o serie de întrebări legate de interpretarea ecocardiografiei şi obţinu următorul răspuns:

— Dacă ventriculul e total simetric şi nu prezintă discrepanţe la nivelul peretelui sau al geometriei, atunci este un elipsoid alungit, definit de capătul plat şi de capătul ascuţit şi de curba uşoară, o fracţie elipsoidă. Prin urmare, ventriculul se contractă în jos, rămânând un elipsoid alungit, iar toate planurile ar fi în mişcare, cu excepţia planului valvei mitrale.

Stenografa ridică mâna şi spuse:

— Îmi pare rău, onorată instanţă, dar nu înţeleg nimic din toate astea.

Judecătorul Seawright stătea cu ochii închişi şi cu capul aplecat de parcă şi el ar fi renunţat şi nu şi-ar fi dorit decât ca Borzov să termine şi să plece de acolo.

— 15 minute pauză, murmură el.

Wally şi David stăteau tăcuţi în micuţa cafenea, având în faţă două ceşti neatinse de cafea. Era luni după-amiaza, ora 16.30, şi amândoi se simţeau de parcă ar fi stat o lună în sala de judecată. Niciunul din ei nu dorea să se mai întoarcă acolo.

Deşi uluit de mărturia uşor discreditabilă a lui Borzov, David se mai gândea şi la faptul că Wally băuse. Nu era beat şi nici nu părea să fi băut, dar, pentru un alcoolic, orice revenire la alcool era tulburătoare. Ar fi vrut să-l ia la întrebări, să vadă dacă se simţea bine, dar locul şi momentul păreau nepotrivite. De ce să aducă în discuţie un subiect atât de neplăcut, în circumstanţe atât de dificile?

Wally, nemişcat, transpus în altă lume, se uita fix la un punct din podea.

— Nu cred că juriul e de partea noastră, spuse David cu dezinvoltură, fără a face vreun efort pentru a fi amuzant.

Dar Wally zâmbi şi spuse:

— Juriul ne urăşte şi nu-i condamn pentru asta. N-o să trecem de moţiunea de hotărâre judecătorească imediată. Îndată ce ne vom încheia cazul, Seawright ne va arunca afară din sala lui de judecată.

— Un final atât de rapid? Nu pot să spun că nu-l înţeleg.

— Un final rapid şi binecuvântat, spuse Wally, continuând să se uite fix în podea.

— Ce ar însemna asta pentru celelalte probleme ale noastre, ca sancţiunile şi malpraxisul?

— Cine ştie? Cred că acel caz de malpraxis nu va mai avea rost. Nu poţi fi dat în judecată doar pentru că ai pierdut un proces. Sancţiunile însă, asta e o altă poveste. Pot să-i văd pe cei de la Varrick gata să ne ia gâtul, susţinând că a fost un caz lipsit de substanţă.

În sfârşit, David sorbi din cafea. Wally spuse:

— Nu pot să-mi iau gândul de la Jerry Alisandros. Mi-ar plăcea să-l înghesui pe o alee şi să-l bat cu o bâtă de baseball până-şi pierde cunoştinţa.

— Ăsta da gând plăcut!

— Trebuie să mergem. Hai să terminăm cu Borzov şi să scăpăm de el.

În următoarea oră, toţi cei din sală trecură prin tortura de a urmări o înregistrare cu ecocardiografia lui Percy, în timp ce doctorul Borzov încerca să descrie ceea ce vedeau pe ecran. Cu luminile stinse, mai mulţi juraţi începură să moţăie. Când înregistrarea luă sfârşit, Borzov reveni în boxa martorilor.

— Cât mai durează, domnule Figg? întrebă judecătorul.

— Cinci minute.

— Te rog!

Chiar şi cazul cel mai superficial necesită oarecare cuvinte magice. Wally dorea să le strecoare repede, cât juriul era adormit şi poate apărarea se pregătea să se ducă acasă.

— Acum, domnule doctor Borzov, bazându-vă pe un anumit grad de certitudine medicală, aveţi o părere cu privire la cauza morţii domnului Percy Klopeck?

— Da, am.

David o urmărea pe Nadine Karros, care, cu un minim efort, ar fi putut

să excludă orice fel de părere profesională a lui Borzov, din nenumărate motive. Părea că nu are interesul să o facă.

— Şi care este această părere?

— Părerea mea, bazată pe un grad rezonabil de certitudine medicală, este că domnul Klopeck a murit din cauza unui infarct miocardic acut, adică atac de cord.

Borzov îşi spuse părerea răspicat, engleza sa fiind mult mai clară.

— Şi aveţi o părere legată de cauza atacului de cord?

— Părerea mea, bazată pe un grad rezonabil de certitudine medicală, este că atacul de cord a fost provocat de o supradimensionare a ventriculului stâng.

— Şi aveţi o părere legată de ce anume a provocat supradimensionarea ventriculului stâng?

— Părerea mea, bazată pe un grad rezonabil de certitudine medicală, este că supradimensionarea a fost provocată de ingestia medicamentului pentru colesterol, pe nume Krayoxx.

Cel puţin patru dintre juraţi clătinau din cap. Alţi doi arătau de parcă ar fi vrut să se ridice în picioare şi să-l ia pe Borzov la înjurături.

La şase după-amiaza, martorul fu în sfârşit liber să plece, iar juriul, trimis acasă.

— Şedinţa se suspendă până mâine-dimineaţă, la ora nouă, anunţă judecătorul Seawright.

În drum spre birou, Wally adormi pe scaunul din dreapta. Blocat în trafic, David îşi verifică telefonul mobil, apoi intră pe internet pentru a verifica preţul acţiunilor. Acţiunile Laboratoarelor Varrick săriseră de la 31,5 dolari la 35 de dolari.

Veştile despre iminenta victorie a companiei se răspândeau repede.

| CAPITOLUL 40 |

În primele două luni de viaţă, micuţa Emma a trebuit totuşi să mai şi doarmă peste noapte. În pat de pe la opt, ea se mai trezea de obicei pe la 11, ca să fie hrănită şi să i se schimbe scutecul. O sesiune ceva mai lungă de ţinut în braţe şi de legănat o dobora de oboseală pe la miezul nopţii, dar pe la trei dimineaţa îi era din nou foame. La început, Helen se ţinu vitejeşte de planul de a o hrăni la sân, dar după şase săptămâni era epuizată şi trecu pe biberon. Nici tatăl Emmei nu apuca să doarmă prea mult şi, de regulă, cei doi părinţi stăteau puţin de vorbă în şoaptă până fetiţa termina de mâncat.

Marţi, pe la 4.30 dimineaţa, David o aşeză uşor pe Emma înapoi în pătuţ, stinse lumina şi ieşi din cameră. Se duse la bucătărie, puse de cafea şi, în timp ce aştepta să se facă, intră pe internet să citească ştirile şi blogurile juridice. Un anumit blog urmărise în mod special litigiul Krayoxx şi procesul Klopeck, iar David fu tentat să nu-l bage în seamă. Dar nu rezistă ispitei.

Titlul spunea: „Lovitură dură în Sala 2314“. Se pare că bloggerul, sub numele de Juratul Plictisit, avea prea mult timp de pierdut sau poate că era unul dintre războinicii de la Rogan Rothberg. El scria:

> Cei care aveţi un simţ morbid al curiozităţii, daţi fuga azi la tribunalul federal Dirksen, Sala 2314, pentru runda a doua a primului şi probabil singurului proces Krayoxx din lume. Pentru cei care nu puteţi ajunge, e ca şi cum v-aţi uita cu încetinitorul la un accident feroviar, adică e foarte amuzant. Ieri, în prima zi de proces, juraţii şi spectatorii s-au delectat cu imaginea înfiorătoare a văduvei Iris Klopeck – o înregistrare video a mărturiei. Se pare că ea nu a reuşit să ajungă la proces din motive medicale, deşi unul dintre spionii mei a văzut-o ieri la cumpărături la magazinul Dominick's, pe Pulaski Road (click aici pentru imagini). Tipa e o femeie cu greutate şi ieri, când i-a apărut chipul pe ecran, a fost şocant. La început ea părea, cum să spun, sedată parcă, dar pe măsură ce depoziţia şi-a urmat cursul, efectul medicamentelor părea să dispară. Ba chiar a reuşit să-şi stoarcă vreo câteva lacrimi când a vorbit despre dragul ei Percy, care a murit la 48 de ani, având 150 de kilograme. Iris vrea ca juriul să-i dea o grămadă de bani şi a făcut tot posibilul să le câştige simpatia. N-a mers. Cei mai mulţi dintre juraţi se gândeau la acelaşi lucru la care mă gândeam şi eu – oameni buni, dacă nu aţi fi atât de graşi, nu aţi avea atâtea probleme de sănătate.
>
> Echipa ei de vis, în prezent fără liderul său, care a suferit propriul atac de cord săptămâna trecută, când s-a aflat pentru prima dată faţă în faţă cu un juriu

adevărat, a făcut până acum o singură mişcare strălucită, şi anume să o ţină pe Iris departe de sala de judecată şi de juriu. Nu ne mai aşteptăm şi la alte mutări de geniu din partea acestor doi nepricepuţi.

Al doilea martor al lor a fost vedeta, un şarlatan rus cu acte în regulă, care, după 15 ani petrecuţi în această ţară, nu a reuşit nici acum să stăpânească elementele de bază ale limbii engleze. Îl cheamă Igor şi, când Igor deschide gura, nu-l ascultă nimeni. Igor putea foarte bine să fie respins de apărare, pe motiv că nu este calificat – lipsurile sale sunt prea multe pentru a fi menţionate –, dar se pare că apărarea a adoptat strategia de a le da avocaţilor acuzării tot spaţiul de care au nevoie pentru a dovedi că nu au niciun caz. Apărarea îl vrea pe Igor în boxa martorilor – pentru că asta îi ajută!

Destul! David îşi închise laptopul şi se duse să-şi toarne cafeaua. Îşi făcu duş şi se îmbrăcă în linişte, o sărută pe Helen, se mai uită o dată la Emma, apoi ieşi pe uşă. Când coti pe Preston, observă că la Finley & Figg era lumina aprinsă. Era 5.45, iar Wally muncea din greu. Bun, se gândi David, poate că partenerul junior descoperise vreo teorie nouă pe care să le-o arunce în faţă lui Nadine Karros şi lui Harry Seawright şi astfel să mai reducă din umilinţă. Dar maşina lui Wally nu se afla în parcarea clădirii. Uşa din spate nu era încuiată, şi nici cea din faţă. AC umbla de colo-colo la primul etaj, agitat. Wally nu era în biroul său. David încuie uşile şi se duse sus, la el în birou, urmat de AC. Pe birou nu avea niciun mesaj, şi nici pe e-mail. Îl sună pe Wally pe mobil şi intră căsuţa vocală. Ciudat, dar e drept că obiceiurile lui Wally variau adesea. Totuşi, nici el, nici Oscar nu lăsaseră vreodată biroul descuiat şi luminile aprinse.

David încercă să se uite peste nişte materiale, dar nu se putea concentra. Avea nervii întinşi la maximum din cauza procesului, iar acum mai avea şi senzaţia sâcâitoare că se întâmplase ceva. Coborî şi se uită prin biroul lui Wally. Coşul de gunoi de lângă comodă era gol. Lui David nu-i plăcea să facă asta, dar deschise câteva sertare, însă nu găsi nimic care să-i trezească interesul. În bucătărie, lângă frigiderul îngust, era un coş de gunoi mare, unde fusese aruncat zaţul de cafea de la filtru, alături de ambalajele de la mâncare, de sticle şi cutii goale. David desfăcu larg sacul de gunoi şi găsi ceea ce-i era teamă că va găsi. Într-o parte, peste o cutie goală de iaurt văzu o sticlă goală de votcă Smirnoff. David o luă de acolo, o clătì la chiuvetă şi o luă cu el sus. Se aşeză la birou şi se uită la ea vreme îndelungată.

Wally băuse câteva beri la prânz, apoi petrecuse o jumătate de noapte la birou, bând votcă, iar la un moment dat se hotărâse să plece. Evident că era beat, pentru că lăsase luminile aprinse şi uşile descuiate.

Se înţeleseseră să se întâlnească la şapte dimineaţa, pentru a continua

să lucreze. Pe la 7.15, David începu să se îngrijoreze. O sună pe Rochelle şi o întrebă dacă ştie ceva de Wally.

— Nu, s-a întâmplat ceva? întrebă ea, de parcă un telefon cu veşti proaste despre Wally ar fi fost ceva neaşteptat.

— Nu, doar că nu dau de el, asta-i tot. Ajungi şi tu pe la opt, da?

— Acum plec de acasă. O să trec să văd ce face Oscar, apoi o să vin la birou.

David ar fi vrut să-l sune pe Oscar, dar nu se putea hotărî să o facă. Omul tocmai suferise o operaţie de triplu bypass cu şase zile în urmă, iar David nu voia să-l supere. Se plimbă de colo-colo, îi dădu de mâncare lui AC şi încercă să-l sune din nou pe Wally pe mobil.

Nimic. Rochelle ajunse la opt fix cu vestea că Oscar se simţea bine şi că nu-l văzuse pe Wally.

— Nu a ajuns aseară acasă.

David scoase sticla goală din buzunarul de la spate al pantalonilor şi spuse:

— Am găsit asta în coşul de gunoi din bucătărie. Wally s-a îmbătat aseară aici şi, când a plecat, a lăsat uşile descuiate şi luminile aprinse.

Rochelle se uită la sticlă şi aproape că-i veni să plângă. Ea îl îngrijise pe Wally şi altă dată, în lupta lui cu băutura, şi îl susţinuse la dezalcoolizare. Îl ţinuse de mână, se rugase pentru el, plânsese pentru el şi sărbătorise cu el, numărând cu bucurie zilele care treceau fără alcool. Un an, două săptămâni şi două zile, iar acum se uitau la o sticlă goală.

— Cred că a fost copleşit de presiune, spuse David.

— Când se prăbuşeşte, se prăbuşeşte ca lumea, David, şi fiecare nouă cădere e mai rea decât cea de dinainte.

David puse sticla pe masă.

— Dar era atât de mândru că nu a mai pus gura pe alcool, zise el. Nu-mi vine să cred.

Ceea ce nu-i venea să creadă era însă faptul că echipa de vis (sau cei trei nătărăi) ajunsese la ultimul om. Şi, deşi partenerii lui nu aveau, din păcate, experienţă în sala de tribunal, erau totuşi nişte veterani rutinaţi în comparaţie cu el.

— Crezi că o să vină la tribunal? întrebă David.

Nu, nu credea asta, dar pe Rochelle n-o lăsa inima să o spună pe faţă.

— Probabil. E timpul să pleci.

Avea mult de mers până în centru. David o sună pe Helen şi îi dădu vestea. Ea se arătă la fel de uluită ca soţul ei şi fu de părere că judecătorul nu avea de ales şi va trebui să le acorde o amânare. Lui

David îi plăcu ideea şi, până când ajunse în parcare, era deja convins că, dacă Wally nu va veni, va avea câştig de cauză pe lângă judecătorul Seawright în acordarea unei amânări. Pe bună dreptate, pierderea a doi avocaţi principali într-un proces era, cu siguranţă, un motiv fie pentru viciu de procedură, fie pentru o amânare.

Wally nu era la tribunal. David se aşeză singur la masa acuzării, în timp ce toţi ceilalţi din echipa apărării se aşezau pe scaunele lor. La 8.50, David se duse la aprod şi-i spuse că trebuia să meargă la judecătorul Seawright şi că era urgent.

— Urmaţi-mă, îi răspunse aprodul.

Când David intră la el în birou, judecătorul Seawright tocmai îşi punea roba. Sărind peste salut, David spuse:

— Domnule judecător, avem o problemă. Domnul Figg este absent nemotivat. Nu e aici şi nici nu cred că o să vină.

Judecătorul se enervă şi continuă să-şi încheie roba tacticos.

— Nu ştii unde e?

— Nu, domnule.

Judecătorul Seawright se uită la aprod şi-i spuse:

— Du-te şi adu-o pe doamna Karros.

După ce veni Nadine, ea şi David se aşezară amândoi la capătul mesei judecătorului. David le spuse tot ce ştia, fără să le ascundă problemele din trecut ale lui Wally cu alcoolul. Ei se arătară înţelegători, însă nu ştiau prea bine ce înseamnă asta pentru proces. David le mărturisi că se simţea întru totul nepregătit pentru a se ocupa de ceea ce mai rămăsese de făcut, dar în acelaşi timp nu-şi putea imagina cum ar putea firma să reia acest proces.

— Să fim sinceri, spuse el, fără reţineri, nu prea avem cine ştie ce caz şi ştiam asta de la început. Am împins lucrurile cât de departe am putut şi am făcut asta doar pentru a evita sancţiunile şi procesele de malpraxis.

— Vrei o amânare?

— Da, cred că e singurul lucru corect, date fiind circumstanţele.

Nadine spuse:

— Clientul meu se va opune oricărei încercări de a amâna lucrurile şi sunt convinsă că va face presiuni serioase pentru încheierea acestui proces.

Judecătorul Seawright interveni:

— Nu sunt sigur că o amânare va avea vreun efect. Dacă domnul Figg s-a reapucat de băut şi bea atât de mult, încât nu reuşeşte să ajungă la tribunal, s-ar putea să dureze o vreme pentru a-l duce din nou la dezalcoolizare şi pentru a-l readuce în stare de funcţionare. Nu înclin

spre o amânare.

David nu putea contrazice această logică.

— Domnule judecător, nu am nici cea mai vagă idee despre ce să fac în sala de judecată. Nu am mai avut niciun proces până acum.

— Nu am remarcat prea multă experienţă nici la domnul Figg. Cu siguranţă, te poţi descurca la acelaşi nivel.

Urmă o pauză lungă, în care flecare reflectă asupra acestei situaţii excepţionale. În cele din urmă, Nadine spuse:

— Am o propunere. Dacă duci procesul până la capăt, îmi voi convinge clientul să renunţe la sancţiunile Regulii nr. 11.

Judecătorul Seawright interveni repede:

— Domnule Zinc, dacă duci procesul până la capăt, îţi garantez că nu vor exista sancţiuni împotriva dumitale sau a clientului dumitale.

— Foarte bine, dar cum rămâne cu acuzaţiile de malpraxis?

Nadine nu spuse nimic, dar judecătorul îi răspunse:

— Mă îndoiesc că vei avea probleme din pricina asta. Eu nu am cunoştinţă despre vreun proces de malpraxis câştigat împotriva unui avocat care pur şi simplu a pierdut.

— Nici eu, adăugă Nadine. În orice proces există un învingător şi un învins.

„Sigur că da, se gândi David, şi probabil că e plăcut să câştigi de fiecare dată.“

— Haideţi să facem aşa, spuse judecătorul. Luăm o pauză azi – îi trimit acasă pe juraţi –, iar dumneata faci tot ce-ţi stă în putere pentru a-l găsi pe domnul Figg. Dacă se întâmplă să apară mâine, vom continua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi nu-l voi pedepsi pentru azi. Dacă nu dai de el sau dacă nu poate să vină, atunci vom relua procesul mâine-dimineaţă la nouă. Vei face tot ce-ţi stă în putinţă, iar eu te voi ajuta cât de mult posibil. Vom încheia acest proces şi asta va fi tot.

— Dar cum rămâne cu apelul? întrebă Nadine. Pierderea a doi avocaţi principali poate fi un temei convingător pentru un nou proces.

David reuşi să zâmbească şi spuse:

— Îţi promit că nu va exista niciun apel, cel puţin nu din partea mea. Acest caz ar putea foarte bine să ducă în faliment mica noastră firmă. Ne-am împrumutat de bani pentru a face faţă litigiului. Nu-mi pot imagina ca partenerii mei să dorească să piardă vremea şi cu un apel. Dacă l-ar câştiga cumva, atunci ar fi obligaţi să revină aici pentru o rejudecare. Iar acesta e ultimul lucru din lume pe care şi-l doresc.

— Bine, deci avem o înţelegere?

— Din punctul meu de vedere, da, răspunse Nadine.

— Domnule Zinc?

David nu avea de ales. Să continue de unul singur scutea firma de ameninţarea sancţiunilor şi probabil şi de procesul de malpraxis. Cealaltă opţiune ar fi fost să solicite o amânare şi, fiindu-i refuzată, să nu accepte să participe la proces.

— Sigur, de acord.

Nu se grăbi să ajungă la birou. Conducând, nu înceta să-şi reamintească faptul că avea doar 32 de ani şi că asta nu-i va ruina cariera de avocat. Cumva, trebuia să supravieţuiască următoarelor trei zile. Peste un an, aproape nu se va mai şti nimic despre toate astea.

De la Wally în continuare niciun semn. David se închise în birou şi îşi petrecu restul zilei citind documente ale altor procese, cufundat în depoziţiile altor cazuri, studiind regulile de procedură şi dovezile şi luptându-se cu senzaţia de vomă.

La cină, fără prea mare tragere de inimă, îi povesti totul lui Helen.

— Câţi avocaţi are partea adversă? întrebă ea.

— Nu ştiu, prea mulţi pentru a le mai ţine socoteala. Cel puţin şase şi încă un rând de asistenţi în spatele lor.

— Iar tu o să fii singur la masa ta?

— Cam aşa ceva.

Ea mestecă nişte paste, apoi spuse:

— Verifică oare cineva referinţele asistenţilor?

— Nu cred. De ce?

— Mă gândeam şi eu. Poate că ar trebui să fiu şi eu asistentă în următoarele zile. Întotdeauna mi-am dorit să urmăresc un proces.

David râse pentru prima oară după multe ore.

— Fii serioasă, Helen! Nu cred că vreau ca tu sau oricine altcineva să fie martor la măcel.

— Ce ar spune judecătorul dacă o să apar cu o servietă şi cu un blocnotes şi o să încep să iau notiţe?

— În acest moment, cred că judecătorul Seawright o s-o lase mult mai moale cu mine.

— Pot să o chem pe soră-mea să stea cu Emma.

David râse din nou, dar ideea câştiga teren. Ce avea de pierdut? Se putea foarte bine să fie primul şi ultimul proces din cariera sa de avocat de litigii, de ce să nu se distreze puţin?

— Îmi surâde ideea, recunoscu el.

— Ziceai că sunt şapte bărbaţi în juriu?

— Da.

— Fustă scurtă sau lungă?
— Nu foarte scurtă.

| CAPITOLUL 41 |

Juratul Plictisit continuă pe blogul său:

> O zi scurtă în procesul Klopeck-Krayoxx, căci echipa de vis a întâmpinat nişte probleme de reunire. Se zvoneşte că avocatul principal, onorabilul Wallis. T. Figg, nu a auzit ceasul deşteptător şi novicele său colaborator a fost trimis după el. Figg nu şi-a făcut apariţia la tribunal la nouă dimineaţa. Judecătorul Seawright a trimis juriul acasă, cu instrucţiuni să revină în această dimineaţă. Telefoanelor repetate la biroul celor de la Finley & Figg le-a răspuns robotul; personalul firmei, dacă aceasta are într-adevăr personal, nu a returnat niciun apel. Mă întreb dacă nu cumva Figg e la vreo paranghelie. O întrebare îndreptăţită, având în vedere că a primit cel puţin două amenzi pentru şofat în stare de ebrietate în ultimii 12 ani, cea din urmă – anul trecut. Din cercetările mele reiese că Figg a fost căsătorit de patru ori. Am reuşit să dau de urma nevestei numărul 2, iar ea şi-a amintit de lupta permanentă a lui Wally cu băutura. Contactată ieri la domiciliu, Iris Klopeck, reclamanta, care pretinde în continuare că este prea bolnavă pentru a se prezenta la tribunal, mi-a răspuns: „Nu sunt surprinsă“ când i-am spus că avocatul ei nu s-a prezentat. Apoi mi-a închis telefonul. Reputatul avocat Bart Shaw, specializat în malpraxis, a fost văzut strecurându-se în sala de tribunal – se zvoneşte că Shaw ar putea pune de un proces împotriva celor de la Finley & Figg pentru că au făcut o treabă de mântuială în litigiul Krayoxx. Până acum, teoretic, cazul Klopeck încă nu a fost ratat. Juriul nu a dat încă verdictul. Rămâneţi pe-aproape.

David se mai uită şi pe alte bloguri în timp ce mânca un baton de cereale la el la birou, aşteptându-l pe Wally, deşi nu credea că acesta va veni. Nimeni nu mai ştia nimic de el – nici Oscar, nici Rochelle, nici DeeAnna, nici vreo doi tovarăşi de-ai lui de la fostul club de poker. Oscar îşi sunase un amic din poliţie pentru o cercetare informală, dar nici el şi nici David nu suspectau vreun asasinat. După câte spunea Rochelle, Wally dispăruse odată o săptămână întreagă fără nicio vorbuliţă, apoi îl sunase pe Oscar dintr-un motel din Green Bay, afumat rău. David auzea numai poveşti despre Wally cel beţiv şi i se păreau neobişnuite, pentru că el îi cunoscuse doar pe Wally cel treaz.

Rochelle ajunse devreme şi urcă la etaj, ceva ce făcea foarte rar. Era îngrijorată în privinţa lui David şi se oferi să-l ajute în orice fel. El îi mulţumi şi începu să-şi strângă dosarele şi să le bage în servietă. Ea îi dădu de mâncare lui AC, îşi luă iaurtul şi, făcându-şi ordine pe birou, se

uită peste e-mailurile primite.

— David! strigă ea.

Era de la Wally, de pe 26 octombrie, la ora 5.10, trimis de pe iPhone: „RG: Hei, sunt viu. Nu suna la poliţie şi nu plăti recompensa. WF.“

— Slavă Domnului exclamă Rochelle. E teafăr.

— Nu zice că e teafăr. Zice doar că e în viaţă. Presupun că ăsta e un lucru bun.

— Ce-o fi vrut să spună prin „recompensă“? se întrebă ea.

— Probabil încerca să fie amuzant. Ha-ha!

David îl sună pe Wally pe mobil de trei ori în drum spre tribunal. Avea căsuţa vocală plină.

Într-o sală plină de bărbaţi serioşi în costume negre, o femeie frumoasă atrage atenţia mult mai mult decât dacă s-ar plimba pur şi simplu pe o stradă aglomerată. Nadine Karros se folosise de aspectul fizic ca de o armă în ascensiunea ei către elita avocaţilor pledanţi din Chicago. Miercuri, ea avu puţină concurenţă.

Noua asistentă de la Finley & Figg sosi la 9.45 şi, aşa cum fusese stabilit, se duse direct la doamna Karros şi se prezentă ca Helen Hancock (numele de fată), una dintre asistentele part-time de la Finley & Figg. Apoi se prezentă şi câtorva dintre avocaţii apărării, făcându-i să se oprească din ceea ce făceau, să se ridice nedumeriţi să-i strângă mâna, să-i zâmbească şi să fie politicoşi. La 1,80 m şi purtând tocuri de zece cm, Helen era cu câţiva centimetri mai înaltă decât Nadine şi se mai uita în jos şi la alţi câţiva. Cu ochii ei căprui şi cu ochelarii de firmă, ca să nu mai pomenim de silueta ei subţire şi de fusta cu o palmă deasupra genunchiului, Helen reuşi să întrerupă, fie şi numai pentru scurtă vreme, ritualurile de dinainte de începerea jocului. Soţul ei, care nu lua seama la nimic din toate astea, îi arătă un scaun din spatele lui şi-i spuse într-o manieră avocăţească:

— Dă-mi dosarele alea. Apoi, coborând tonul, îi şopti: Arăţi spectaculos, dar să nu-mi zâmbeşti.

— Da, şefule, spuse ea deschizând o servietă, una dintre numeroasele aflate în colecţia lui.

— Mulţumesc că ai venit.

Cu o oră în urmă, David îi trimisese de la birou un e-mail judecătorului Seawright şi lui Nadine Karros cu vestea că domnul Figg le dăduse un semn de viaţă, dar că nu va veni la tribunal. Nu ştiau unde se afla şi nici când aveau să-l vadă în carne şi oase. Din câte ştia David, se putea ca Wally să fie tot în Green Bay, într-un motel, beat mort, însă

toate astea le ţinu pentru el.

Doctorul Igor Borzov reveni în boxa martorilor, având aspectul unui lepros gata să fie pus la zid. Judecătorul Seawright zise:

— Puteţi începe interogarea martorului, doamnă Karros.

Ea merse până la pupitru, îmbrăcată din nou de-ţi tăia răsuflarea – o rochie lila tricotată, în care se simţea confortabil şi care era perfectă pentru a-i sublinia posteriorul ferm şi bine proporţionat, şi o curea din piele maro, strânsă pe talie ca pentru a spune: „Da, port mărimea S“. Ea începu prin a-i oferi specialistului un zâmbet încântător, cerându-i să vorbească rar pentru că luni îi fusese greu să-l înţeleagă. Ca răspuns, Borzov mormăi incoerent.

Având atâtea puncte slabe, era imposibil de prevăzut unde va ataca ea mai întâi. David nu reuşise să-l pregătească pe Borzov şi nici nu dorise să mai petreacă vreun minut în plus cu acesta.

— Domnule doctor Borzov, când a fost ultima dată când aţi tratat un pacient? îl întrebă ea.

El trebui să se gândească puţin, dar în cele din urmă spuse:

— Cam acum zece ani.

Asta duse la o serie de întrebări despre ce anume făcuse el mai exact în ultimii zece ani. Nu consultase pacienţi, nici nu predase, nu era implicat în cercetare şi nici nu făcea niciunul dintre lucrurile pe care te-ai aştepta să le facă un doctor. În cele din urmă, când ea excluse practic tot, îl întrebă:

— Este adevărat, domnule doctor Borzov, că în ultimii zece ani aţi lucrat exclusiv pentru diverşi avocaţi?

Borzov se foi puţin. Nu era sigur în privinţa asta.

Nadine era. Ea avea toate datele, culese dintr-o depoziţie de-a doctorului Borzov, dintr-un alt caz, de acum un an. Înarmată cu toate detaliile, ea îl luă de mânuţă şi-l conduse pe calea către distrugere. An după an, parcurse toate procesele, toate analizele, toate medicamentele şi toţi avocaţii, şi, la finalul unei ore, când încheie, era clar pentru toată lumea din sală că Igor Borzov nu era altceva decât un individ aservit avocaţilor de litigii specializaţi pe prejudicii colective.

Pe blocnotesul său, asistenta îi strecură lui David o notiţă: „Unde l-aţi găsit pe individul ăsta?“

David îi scrise înapoi: „Impresionant, nu? Iar onorariul lui e de 75 000 de dolari“.

„Plătiţi de cine?“

„Nu vrei să ştii.“

Evident, a fi luat în colimator îi afectă doctorului Borzov dicţia sau

poate că nici nu dorea să fie înţeles. În orice caz, deveni din ce în ce mai greu de înţeles. Nadine îşi păstră calmul, într-atât încât David chiar ajunse să se îndoiască de faptul că şi l-ar pierde vreodată. Urmărea o maestră şi îşi lua notiţe, nu pentru a-l ajuta să-şi reabiliteze martorul, ci ca tehnici eficiente de interogare.

Juraţii erau indiferenţi. Pierduţi, absenţi, aşteptând deja următorul martor. Nadine sesiză asta şi începu să-şi restrângă lista de probleme. La ora 11, judecătorul Seawright avu nevoie de o pauză pentru a se uşura şi suspendă şedinţa pentru zece minute. Când juriul ieşi din sală, Borzov veni la David şi îl întrebă:

— Cât mai durează?

— N-am idee, îi răspunse David.

Doctorul era transpirat şi respira greu; era ud la subsuori. „Cu atât mai rău, ar fi vrut David să spună. Măcar eşti plătit.“

În timpul pauzei, Nadine Karros şi echipa ei luară decizia tactică de a nu mai parcurge ecocardiografia lui Percy. Cu un Borzov plin de sânge şi în corzi, ecocardiografia i-ar putea permite să-şi recâştige o oarecare stabilitate, având din nou posibilitatea să-i zăpăcească pe juraţi cu jargonul medical. După pauză, după ce Borzov se urni către boxa martorilor, ea continuă să-l interogheze despre educaţia lui, punând accentul foarte mult pe diferenţa dintre facultatea de medicină de aici şi facultatea de medicină din Rusia. Parcurse o listă de cursuri şi seminare obligatorii aici, dar despre care acolo nici nu se pomenise. Ea cunoştea răspunsul la fiecare întrebare pe care o punea, iar Borzov ştia deja asta. El ezita să dea răspunsuri directe, conştient că orice discrepanţă, cât de mică, va fi scormonită, disecată şi întoarsă împotriva lui.

Ea continuă să-i facă praf pregătirea şi reuşi să-l prindă în capcană de câteva ori. Până la prânz, juraţii, cei care încă mai urmăreau masacrul, îşi făcuseră o imagine clară a unui medic în care nu ar avea încredere nici să le prescrie balsam de buze.

De ce nu scrisese nicio lucrare? El pretinse că a scris unele în Rusia, dar a fost obligat să recunoască deschis că nu fuseseră traduse. De ce nu predase niciodată la vreo facultate? Îl plictisea să predea, explică el, deşi era dureros să ţi-l imaginezi pe doctorul Borzov încercând să comunice cu un grup de studenţi.

În timpul prânzului, David şi asistenta lui se grăbiră să plece de acolo şi merseră la un restaurant după colţ. Helen era fascinată de tot ce se întâmpla, dar mai ales uluită de apariţia jalnică a doctorului Igor Borzov.

— Doar ca să nu zici că nu te-am avertizat, spuse ea printre

îmbucături, dacă o să ajungem vreodată la divorţ, eu o angajez pe Nadine.

— A, da? Păi, atunci o să fiu obligat să-l angajez pe Wally Figg, dacă o să-l pot ţine treaz.

— Vai de capul tău!

— Uită de divorţ, iubi, eşti prea drăguţă şi ai mare potenţial de a fi asistent juridic.

Helen deveni serioasă şi spuse:

— Uite, îmi dau seama că ai multe pe cap acum, dar trebuie să te gândeşti la viitor. Nu poţi rămâne la Finley & Figg. Ce se întâmplă dacă Oscar n-o să se mai poată întoarce? Ce se întâmplă dacă Wally nu se poate lăsa de băutură? Şi presupunând că n-o să se întâmple aşa, de ce ţi-ai dori să mai rămâi?

— Nu ştiu. N-am prea avut timp să mă gândesc la asta.

El o ferise de cele două coşmaruri, cel al sancţiunilor Regulii nr. 11 şi cel al posibilelor cazuri de malpraxis, şi se hotărâse să nu-i spună de linia de credit în valoare de 200 000 de dolari pentru care garantase şi el alături de cei doi parteneri. Să plece din firmă în viitorul apropiat nu era foarte probabil.

— Hai să vorbim mai încolo despre asta, propuse el.

— Îmi cer scuze. Doar că eu cred că poţi face mult mai mult, asta-i tot.

— Mulţumesc, draga mea. Ce – nu eşti impresionată de abilităţile mele la tribunal?

— Eşti strălucit, dar mă gândesc că un proces mare s-ar putea să-ţi fie de ajuns.

— Şi apropo, Nadine Karros nu se ocupă de divorţuri.

— Atunci asta e. Presupun că o să rămân în continuare cu tine, oricât ar fi de greu.

La 13.30, Borzov se îndreptă pentru ultima dată, cu pas şovăitor, către boxa martorilor, iar Nadine îşi începu asaltul final. Întrucât el era un cardiolog care nu avea pacienţi, atunci era în regulă să presupunem că nu-l tratase nici pe Percy Klopeck. Adevărat, în plus, domnul Klopeck era deja decedat cu mult înainte ca Borzov să fie angajat ca specialist. Dar, cu siguranţă, el se consultase cu medicii care îl trataseră. Nu, recunoscu Borzov, nu se consultase. Mimând neîncrederea, ea începu să-l preseze în legătură cu această incredibilă scăpare. Răspunsurile lui deveniră mai greoaie, vocea, mai slabă, accentul rusesc mai pronunţat, până când, în cele din urmă, la 14.45, Borzov scoase o batistă din buzunarul de la haină şi începu să o fluture.

Oamenii înţelepţi care scriseseră regulile procedurii judiciare federale nu se gândiseră niciodată la un asemenea spectacol, iar David nu ştia prea bine ce ar trebui să facă. Se ridică în picioare şi spuse:

— Onorată instanţă, cred că martorul nu mai rezistă.

— Domnule doctor Borzov, vă simţiţi bine? întrebă judecătorul.

Răspunsul era evident. Martorul clătină din cap.

— Nu mai am întrebări, onorată instanţă, anunţă doamna Karros şi plecă de la pupitru, cu încă o anihilare impresionantă la activ.

— Mai aveţi alte întrebări, domnule Zinc? zise judecătorul.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut David să-l facă era să reînvie un martor la pământ.

— Nu, domnule, spuse el repede.

— Domnule doctor Borzov, vă puteţi retrage.

Se îndepărtă clătinându-se, ajutat de un aprod, cu 75 000 de dolari mai bogat, dar cu încă un o bilă neagră în CV. Judecătorul Seawright suspendă şedinţa până la 15.30.

Doctorul Herbert Threadgill era un farmacolog cu o reputaţie dubioasă. Şi el, ca şi doctorul Borzov, avea o carieră modestă şi ducea o viaţă uşoară, departe de rigorile medicinei reale, nefăcând altceva decât să depună mărturie pentru avocaţii care aveau nevoie de opiniile sale notoriu de flexibile pentru a se potrivi cu versiunea lor asupra faptelor. Drumurile celor doi martori de profesie se intersectau din când în când, iar ei se cunoşteau destul de bine. Threadgill şovăise dacă să se implice sau nu în cazul Klopeck din trei motive: datele erau jalnice; cazul era slab; şi nu avea niciun chef să dea ochii cu Nadine Karros în sala de judecată. Acceptase până la urmă dintr-un singur motiv – 50 000 de dolari, plus cheltuielile, pentru doar câteva ore de muncă.

În timpul pauzei îl zări pe doctorul Borzov în faţa sălii de judecată şi păli la vederea acestuia.

— Nu face asta, îi spuse Borzov în timp ce se îndrepta clătinându-se spre lifturi.

Threadgill se grăbi la toaletă, îşi dădu cu apă pe faţă şi se hotărî să o şteargă. La naiba cu acest caz! La naiba cu avocaţii, oricum nu erau din cei mari. Fusese plătit integral şi, dacă îl ameninţau că-l dau în judecată, poate le-ar fi dat înapoi o parte din onorariu sau poate nu. Peste o oră va fi în avion. Peste trei ore va sta cu soţia lui în grădină, bând un pahar. Doar nu făcea o crimă. Nu fusese somat în niciun fel. La nevoie, nu mai punea niciodată piciorul în Chicago.

La patru după-amiază, David reveni în biroul judecătorului şi spuse:

— Domnule judecător, se pare că am mai pierdut un martor. Nu pot să dau de doctorul Threadgill şi nu-mi răspunde la telefon.

— Când ai vorbit cu el ultima dată?

— La prânz. Era pregătit sau cel puţin aşa mi-a spus.

— Mai ai vreun martor care să fie aici şi care să nu fi dispărut?

— Da, domnule, economista, dr. Kanya Meade.

— Atunci cheam-o pe ea şi vom vedea dacă oiţa rătăcită îşi va găsi cumva drumul spre casă.

Percy Klopeck lucrase 22 de ani ca dispecer la o casă de expediţii. Era o muncă sedentară, iar Percy nu făcuse nimic pentru a întrerupe monotonia celor opt ore întregi petrecute pe scaun. Nu făcuse parte din sindicat, iar când murise câştiga 44 000 de dolari pe an şi s-ar fi putut aştepta în mod normal să mai lucreze încă 17 ani.

Dr. Kanya Meade era o economistă tânără de la Universitatea din Chicago, care din când în când mai accepta să fie consultant pentru nişte bani în plus – în cazul Klopeck, 15 000 de dolari, pentru care nu urma să plătească impozit. Socoteala era clară: 44 000 de dolari pe an timp de încă 17 ani, plus creşterile anuale anticipate pe baza tendinţelor pieţei, plus o pensie calculată conform unei speranţe de viaţă de încă 15 ani peste vârsta de 65 de ani, în procent de 70% din salariul cel mai mare. În concluzie, dr. Meade depuse mărturie că moartea lui Percy văduvise familia de 1,51 milioane de dolari.

Deoarece murise liniştit în somn, nu existau pretenţii de despăgubiri pentru dureri şi suferinţă.

Interogând martora, doamna Karros combătu cifrele legate de speranţa de viaţă a lui Percy. Întrucât murise la 48 de ani, iar decesele timpurii erau comune printre rudele sale de sânge de sex masculin, era nerealist să se afirme că ar fi trăit până la 80 de ani. Nadine era totuşi atentă să nu lungească prea mult dezbaterea asupra daunelor, căci asta ar fi însemnat să dea credit cifrelor. Familia Klopeck nu avea dreptul la niciun ban, iar ea nu intenţiona să lase impresia că era îngrijorată cu privire la pretinsele despăgubiri.

La 17.20, când dr. Meade îşi încheie mărturia, judecătorul Seawright suspendă şedinţa până a doua zi dimineaţă, la ora nouă.

| CAPITOLUL 42 |

După o zi grea la tribunal, Helen nu avea chef să gătească. Merse să o ia pe Emma de la sora ei, din Evanston, îi mulţumi mult acesteia şi îi promise că o să-i povestească totul în amănunt mai târziu, apoi se repezi la cel mai apropiat restaurant fast-food. Emma, care în vehiculele în mişcare dormea mult mai bine decât în propriul pătuţ, moţăi în linişte în timp ce Helen înainta cu maşina pentru a cumpăra ceva de mâncare. Comandă mai mulţi burgeri şi mai mulţi cartofi prăjiţi decât de obicei, pentru că şi ea, şi David erau lihniţi de foame. Afară ploua, iar zilele de sfârşit de octombrie deveneau din ce în ce mai scurte.

Helen se îndreptă spre locuinţa familiei Khaing, în apropiere de Rogers Park şi, când sosi acolo, văzu că David ajunsese deja. Planul era o cină rapidă, apoi să se ducă acasă şi să meargă devreme la culcare – Emma fiind, desigur, cea care avea un cuvânt de spus în privinţa asta. David nu mai avea alţi martori de prezentat din partea reclamantei şi nici nu ştia prea bine la ce anume să se aştepte din partea lui Nadine Karros. În preliminariile procesului, apărarea prezentase o listă cu 27 de specialişti citaţi ca martori, iar David citise rapoartele fiecăruia dintre ei. Numai Nadine Karros ştia câţi o să cheme la bară şi în ce ordine. David nu prea avea altceva de făcut decât să stea cuminte, să asculte, să obiecteze din când în când, să facă schimb de opinii în scris cu simpatica lui asistentă şi să încerce să lase impresia că ştia exact ce se întâmplă. După spusele unui prieten din facultate, avocat de litigii la o firmă din Washington, existau şanse foarte mari ca apărarea să înainteze o moţiune de hotărâre judecătorească imediată, să-l convingă pe Seawright că acuzarea nu reuşise să schiţeze nici măcar scheletul unui caz normal şi să câştige pe loc, fără să mai cheme vreun martor.

— Mâine s-ar putea termina totul, îi spuse amicul, blocat în traficul din Washington, în timp ce David era în aceeaşi situaţie în Chicago.

De când Thuya ieşise din spital, cu cinci luni în urmă, familia Zinc lipsise doar de câteva ori de la cina fast-food de miercuri seara. Venirea pe lume a Emmei întrerupsese pentru scurt timp lucrurile, dar nu după multă vreme o luară cu ei în aceste vizite. Se stabilise cu siguranţă un ritual. Când Helen se apropie de clădirea cu apartamente împreună cu

micuţa, Lwin şi Zaw, mama şi bunica, ieşiră în fugă pe uşă să vină să o vadă pe Emma. Înăuntru, Lynn şi Erin, cele două surori ale lui Thuya, stăteau una lângă alta pe canapea aşteptând cu nerăbdare să o vadă şi ele pe Emma. Helen o aşeză uşor în poala uneia din fete, iar copilele, mama şi bunica lor stătură de vorbă şi se comportară de parcă nu ar mai fi văzut vreodată un bebeluş. O trecură uşor pe Emma de la una la alta, cu grijă. Asta dură destul de multă vreme, timp în care bărbaţii mureau de foame.

Thuya privea toate astea de pe scaunul lui înalt şi părea amuzat. În fiecare săptămână, David şi Helen sperau să vadă un semn cât de mic de ameliorare a stării lui şi în fiecare săptămână erau dezamăgiţi. Aşa cum prevăzuseră medicii, progresele lui erau puţin probabile. Până la urmă, era afectat permanent.

David se aşeză lângă el, îl mângâie pe cap ca de fiecare dată şi îi întinse un cartof prăjit. El stătu de vorbă cu Soe şi cu Lu, în timp ce femeile erau toate în jurul micuţei Emma. În cele din urmă, veniră şi ele la masă, unde cu toţii se arătară încântaţi că David şi Helen vor mânca împreună cu ei. Cei doi evitau de obicei burgerii şi cartofii prăjiţi, dar nu şi în seara asta. David le spuse că erau cam pe fugă şi că nu vor avea timp să-l plimbe pe Thuya cu maşina în seara aceea.

Pe când devorase jumătate de cheeseburger, lui David îi vibră mobilul în buzunarul de la haină. Îl luă, se uită la el, sări în picioare, apoi îi şopti lui Helen: „E Wally“ şi ieşi în faţa uşii de la intrare.

— Wally, unde eşti?

Cu o voce slabă, muribundă, veni şi răspunsul:

— Sunt beat, David. Atât de beat.

— Aşa ne-am gândit şi noi. Unde eşti?

— Trebuie să mă ajuţi, David. Nu am pe nimeni altcineva. Oscar nu o să vrea să stea de vorbă cu mine.

— Bineînţeles, Wally. Ştii că o să te ajut, dar unde eşti?

— La birou.

— Vin şi eu în 45 de minute.

Wally era pe canapeaua de lângă masă, sforăind, cu AC în apropiere, care se uita la el plin de bănuieli. Era miercuri seara, iar David presupuse, corect, că ultima dată când Wally făcuse un duş era în dimineaţa zilei de luni, când reîncepuse procesul, la şase zile după prăbuşirea dramatică a lui Oscar şi după legendarul viciu de procedură al lui Wally. Nu duş, nu bărbierit, nu alte haine – era îmbrăcat cu acelaşi costum bleumarin şi cu aceeaşi cămaşă albă cu care îl văzuse David

ultima dată. Nu avea cravata. Cămaşa era foarte pătată. Cracul drept de la pantaloni era uşor rupt. Tălpile noilor săi pantofi negri erau pline de noroi. David îl bătu pe umăr şi-l strigă pe nume. Nimic. Avea faţa roşie şi buhăită, dar nu avea vânătăi, tăieturi sau julituri. Poate că nu se încăierase prin baruri. David dorea să afle pe unde umblase, dar renunţă curând. Wally era teafăr. O să fie vreme să-l ia la întrebări mai târziu, una dintre ele fiind: „Cum ai ajuns aici?“ Maşina lui nu se vedea nicăieri, ceea ce era întru câtva o uşurare. Poate că, aşa beat fiind, Wally avusese prezenţa de spirit să nu se suie la volan. Pe de altă parte, era posibil şi ca maşina să-i fi fost accidentată, furată sau revândută.

David îi dădu un pumn în braţ şi îl strigă de la 15 centimetri distanţă. Răsuflarea grea a lui Wally se opri pentru o clipă, apoi se reluă. AC începu să scâncească, aşa că David îi dădu drumul afară să-şi facă nevoile şi prepară nişte cafea. Îi trimise un SMS lui Helen: „Beat criţă, dar în viaţă. Nu ştiu ce urmează mai departe“. O sună pe Rochelle şi-i dădu vestea cea bună. Când îl sună pe Oscar pe mobil, îi intră mesageria vocală.

Wally se trezi la viaţă o oră mai târziu şi bău o cană de cafea.

— Mulţumesc, David, spuse el la nesfârşit. Apoi: Ai sunat-o pe Lisa?

— Lisa fiind?

— Soţia mea. Trebuie să o suni, David. Ticălosul ăla de Oscar n-o să stea de vorbă cu mine.

David se hotărî să intre în joc, pentru a vedea încotro duce discuţia.

— Am sunat-o pe Lisa.

— Da? Şi ce-a zis?

— A zis că aţi divorţat cu ani în urmă.

— Da, e stilul ei.

Wally se uita în pământ, fix, nefiind în stare sau nedorind un contact vizual.

— Dar mi-a spus că încă te mai iubeşte, spuse David, doar de dragul de-a o spune.

Wally începu să plângă, aşa cum plâng beţivii din orice. David se simţi puţin vinovat, dar cu mult mai amuzat.

— Îmi pare rău, spuse Wally, ştergându-se la ochi cu mâneca. Îmi pare atât de rău, David, îţi mulţumesc. Oscar nu vorbeşte cu mine, ştii. Instalat la mine acasă, unde se ascunde de nevastă-sa golindu-mi frigiderul. M-am dus acasă şi uşa era încuiată şi lanţul era pus. Ne-am certat rău, vecinii au chemat poliţia. De-abia am reuşit să scap. Iar acum am fugit de la mine de-acasă, ce fel de treabă e asta?

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Nu ştiu. Acum vreo oră probabil. Nu prea sunt sigur cu orele şi cu zilele în momentul de faţă, nu ştiu exact de ce. Mulţumesc, David.

— N-ai pentru ce. Wally, uite, trebuie să facem un plan. Se pare că nu te poţi duce la tine acasă. Poate vrei să rămâi aici peste noapte şi să te trezeşti din beţie. O să-mi iau şi eu un scaun şi o să-ţi ţin companie. Eu şi AC o să te ajutăm să-ţi revii.

— David, am nevoie de ajutor. Nu doar să mă trezesc din beţie.

— Bine, dar să te trezeşti din beţie va fi un prim pas important.

Wally izbucni brusc în râs. Îşi lăsă capul pe spate şi râse cât de tare era omeneşte posibil. Scutură din cap, ţipă ascuţit, se răsuci, tuşi, îşi pierdu suflul, îşi şterse obrajii şi, când nu mai putu să râdă, se aşeză şi chicoti timp de câteva minute. Când lucrurile reveniră la normal, se uită la David şi începu din nou să râdă.

— Ai vrea să-mi spui şi mie de ce râzi, Wally?

Străduindu-se din greu să nu râdă şi mai tare, spuse:

— M-am gândit la prima dată când ai venit tu aici, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc câte ceva.

— N-am mai văzut niciodată pe cineva mai beat. Toată ziua într-un bar, nu?

— Da.

— Mort de beat, apoi ai luat o rangă şi l-ai ameninţat pe cretinul de Gholston de vizavi, aproape că era să dai în el.

— Aşa mi s-a spus.

— Eu m-am uitat la Oscar, el s-a uitat la mine, şi-am spus: „Are potenţial băiatul!“

Urmă o pauză de parcă ar fi pierdut şirul pentru o clipă.

— Ai vomat de două ori. Şi-acum cine e beat şi cine e treaz?

— O să te facem să-ţi revii, Wally.

Trupul lui Wally nu se mai zguduia, iar el rămase tăcut vreme îndelungată.

— David, îţi pui vreodată întrebarea în ce te-ai băgat? Ai avut totul, firmă mare, salariu bun, o viaţă printre cei mai buni avocaţi.

— Nu am niciun regret, Wally, spuse David.

În mare parte, era o afirmaţie adevărată.

Urmă un alt moment lung de tăcere, iar Wally prinse cu ambele mâini cana de cafea şi rămase uitându-se fix în ea.

— Ce-o să se întâmple cu mine, David? Am 46 de ani, sunt mai sărac ca niciodată, umilit, un beţiv care nu se poate ţine departe de băutură, un avocat al străzii terminat, care a crezut că poate trece de partea celor tari.

— Nu e acum momentul să te gândeşti la viitor, Wally! Ai nevoie de o cură serioasă, pentru a scăpa de tot alcoolul din organism, iar apoi poţi lua decizii.

— Nu vreau să ajung ca Oscar. El e cu 17 ani mai mare ca mine şi în 17 ani nu vreau să mai fiu aici, să fac aceleaşi rahaturi pe care le facem zi de zi, mă-înţelegi, David? Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

— Tu vrei să fii aici peste 17 ani?

— Chiar nu m-am gândit la asta. Eu doar încerc să o scot la capăt cu procesul ăsta.

— Care proces?

Nu părea că glumeşte sau că se preface, aşa că David nu insistă.

— Ai fost la dezalcoolizare acum un an, nu-i aşa, Wally?

Făcu o grimasă chinuindu-se să-şi amintească de ultima cură la dezalcoolizare.

— Ce zi e azi?

— Azi e miercuri, 26 octombrie.

Wally începu să dea din cap.

— Da, anul trecut în octombrie. Am stat 30 de zile, a fost minunat.

— Unde era clinica?

— O, la Harbor House, la nord de Waukegan. Preferata mea. E chiar pe malul lacului, foarte frumos. Cred că ar trebui să-l sunăm pe Patrick.

Începu să-şi caute portofelul.

— Cine e Patrick?

— Supervizorul meu, spuse Wally, întinzându-i o carte de vizită. Harbor House – Locul unde începi o nouă viaţă. Patrick Hale, Team Leader.

— Pe Patrick poţi să-l suni la orice oră. Asta e treaba lui.

David îi lăsă lui Patrick un mesaj în căsuţa vocală, spunându-i că e un prieten al lui Wally Figg şi că era important să stea de vorbă cât de repede posibil. Câteva secunde mai târziu, telefonul lui David începu să vibreze. Era Patrick, exprimându-şi regretul pentru veştile proaste despre Wally, dar gata să-l ajute imediat.

— Nu-l scăpa din ochi, îi spuse Patrick. Te rog, adu-l acum! Ne vedem la clinică într-o oră.

— Hai să mergem, bătrâne, spuse David, luându-l pe Wally de braţ.

Wally se ridică, îşi găsi echilibrul şi ieşiră din clădire braţ la braţ, îndreptându-se către SUV-ul lui David. Pe când goneau spre nord pe autostrada I-94, Wally reîncepu din nou să sforăie.

Cu ajutorul GPS-ului, David găsi Harbor House la o oră după ce plecară de la birou. Era o clinică mică, privată, ascunsă în pădure undeva la nord de Waukegan, Illinois. David nu reuşi să-l trezească pe Wally din somn, aşa că-l lăsă în maşină şi intră în clinică, unde la recepţie îl aştepta Patrick Hale. Patrick trimise doi infirmieri cu o targă pentru a-l aduce pe Wally şi, cinci minute mai târziu, deja îl purtau înăuntru, în continuare inconştient. David îl urmă pe Patrick într-un birou mic, unde actele erau pregătite.

— De câte ori a fost aici? întrebă David în încercarea de a face conversaţie. Pare să cunoască bine locul.

— Mă tem că asta este confidenţial, cel puţin în ceea ce ne priveşte.

Zâmbetul lui cald se evaporă când închise uşa biroului.

— Scuze.

Patrick se uita pe nişte acte dintr-o mapă.

— Avem o mică problemă în ce-l priveşte pe Wally, domnule Zinc, şi nu prea ştiu ce să fac. Vedeţi, acum un an când Wally a plecat de la noi, asigurarea lui acoperea doar 1 000 de dolari pe zi de tratament. Datorită tratamentului nostru excepţional şi a rezultatelor, dotărilor şi personalului, tariful nostru este de 1 500 de dolari pe zi. Wally a plecat datorându-ne aproape 14 000 de dolari. Ne-a făcut câteva plăţi, dar în continuare ne datorează 11 000 de dolari.

— Eu nu sunt responsabil de cheltuielile sale medicale sau de tratamentul lui împotriva alcoolismului. Nu am nicio legătură cu asigurarea lui.

— Păi, în acest caz nu-l vom putea primi.

— Nu reuşiţi să faceţi bani cu un tarif de 1 000 de dolari pe zi?

— Să nu discutăm despre asta, domnule Zinc! Tariful nostru este cât este. Avem 60 de paturi şi niciunul nu e liber.

— Wally are 46 de ani. De ce ar avea nevoie să semneze şi altcineva pentru el?

— În mod normal, nu ar fi nevoie. Dar el nu prea se omoară cu plăţile.

„Iar asta era înainte de Krayoxx, se gândi David. Ar trebui să-i vezi acum lista de datorii.“

— Cât aveţi de gând să-l ţineţi de astă dată? întrebă David.

— Asigurarea sa acoperă 30 de zile.

— Deci 30 de zile, indiferent de ce progrese face pacientul. Totul ţine de compania de asigurări, nu-i aşa?

— Asta e realitatea.

— E nasoală. Ce se întâmplă dacă un pacient are nevoie de mai mult timp? Am un prieten din liceu dependent de cocaină. S-a înhămat la

programul de 30 de zile de vreo câteva ori, dar n-a funcţionat. Până la urmă a fost nevoie de un an întreg sub cheie, într-o clinică, pentru a-l scăpa de dependenţă.

— Cu toţi cunoaştem asemenea poveşti, domnule Zinc.

— Sunt convins.

David ridică mâinile în aer.

— Bine, domnule Hale, cum să facem? Şi eu, şi dumneata ştim că Wally nu va pleca de aici în seara asta, pentru că şi-ar face singur rău.

— Putem face uitate datoriile anterioare, dar va fi nevoie de cineva care să semneze pentru el pentru suma neasigurată din tratamentul actual.

— Adică 500 de dolari pe zi? Niciun ban în plus?

— Corect.

David îşi scoase portofelul, extrase un card şi-l aruncă pe birou.

— Acesta este cardul meu American Express. Acoperă maximum zece zile. O să vin să-l iau peste zece zile şi o să mă gândesc atunci la ce e de făcut.

Patrick notă repede datele cardului şi i-l înapoie lui David.

— Are nevoie de mai mult de zece zile?

— Sigur că are. S-a dovedit că 30 nu sunt de-ajuns.

— Majoritatea alcoolicilor reuşesc după trei sau patru încercări, dacă reuşesc, de fapt, până la urmă.

— Zece zile, domnule Hale. Nu am prea mulţi bani şi se pare că a practica avocatura împreună cu Wally nu e deloc profitabil. Nu ştiu ce faceţi voi aici, dar faceţi mai repede.

Apropiindu-se de intersecţia Tri-State Tollway, pe bord se aprinse o luminiţă roşie. Aproape că nu mai avea benzină. În ultimele trei zile nu verificase deloc cum stătea cu combustibilul.

Benzinăria era aglomerată, mizeră şi avea nevoie de renovare. Într-o parte era restaurant, iar în cealaltă, magazin. David făcu plinul, plăti cu cardul şi intră să cumpere ceva de băut. Era o singură casieră şi o coadă de clienţi care aşteptau, aşa că nu era nicio grabă. Luă o cola dietetică şi o pungă de alune şi tocmai se îndrepta către partea din faţă a magazinului, când se opri împietrit.

Raftul gemea de jucărioare ieftine de Halloween şi de alte fleacuri. În mijloc, la nivelul ochilor, era o pungă din plastic transparent cu o pereche frumos colorată de… Dinţi Răi. Puse mâna pe ea şi se uită imediat la etichetă. Made in China. Importator Gunderson Toys, Louisville, Kentucky. Luă toate cele patru pachete, ca probe, desigur, dar

şi ca să scoată aceste porcării de pe piaţă înainte să se mai îmbolnăvească vreun alt copil. Casiera se uită ciudat la el, marcându-i cumpărăturile. Plăti cash şi se grăbi să se întoarcă la maşină. Plecă de lângă pompele de benzină şi parcă sub un stâlp luminos în apropiere de tiruri.

Folosindu-şi iPhone-ul, intră pe Google şi căută Gunderson Toys. Compania era pe piaţă de 40 de ani şi fusese cândva privată. Cu patru ani în urmă, fusese achiziţionată de Sonesta Games Inc., a treia cea mai mare companie de jucării din America.

Avea un dosar despre Sonesta.

| CAPITOLUL 43 |

Reuben Massey sosi după lăsarea serii, în avionul Laboratoarelor Varrick, un Gulfstream G650. Ateriză pe Midway Airport şi fu imediat întâmpinat de un grup, demarând apoi în maşini negre, Cadillac Escalades. 30 de minute mai târziu, el intra în Trust Tower, lăsându-se purtat către înălţimi până la etajul 101, unde Rogan Rothberg avea un local elegant, cu acces doar pentru partenerii seniori şi clienţii lor cei mai importanţi. Acolo era aşteptat de Nicholas Walker şi de Judy Beck, împreună cu Nadine Karros şi Marvin Macklow, managing partner al firmei de avocatură. Un ospătar îmbrăcat într-un frac alb le aduse nişte cocktailuri în timp ce se făceau prezentările şi toată lumea se făcea comodă. De luni de zile Reuben îşi dorea să o întâlnească pe Nadine Karros şi să o studieze. Nu avea să fie dezamăgit. Ea se arătă fermecătoare, iar după primul cocktail Reuben era întru totul cucerit. Era un afemeiat, tot timpul în căutare de pradă, căci niciodată nu ştiai unde poate să ducă o nouă cunoştinţă. Totuşi, conform săpăturilor, ea avea o căsnicie fericită şi singura ei distracţie era munca. În cele zece luni de când Nick Walker o cunoştea pe Nadine, nu văzuse altceva decât un devotament total faţă de profesia ei.

— N-o să-ţi iasă, îi spuse el şefului, după ce reveniră în biroul de la sediu.

Conform preferinţelor lui Reuben, cina consta în salată de homar cu paste în formă de scoici. El stătea lângă Nadine şi îi sorbea fiecare cuvânt. O lăudă mult pentru felul în care se ocupa de caz şi de proces. Şi el, ca toţi ceilalţi de la masă, abia aştepta un verdict spectaculos.

— Suntem aici să discutăm, zise Nick după ce farfuriile de la desert fuseseră luate şi uşile, închise. Dar mai întâi aş vrea ca Nadine să ne spună ce urmează să facă la tribunal.

Fără nicio ezitare, era rezumă:

— Presupunem că reclamantul nu mai are alţi martori. Dacă mâine-dimineaţă o să vină şi farmacologul, i se va da voie să depună mărturie, dar potrivit surselor noastre, doctorul Threadgill stă încă ascuns la el acasă în Cincinnati. Deci reclamantul ar trebui să-şi încheie expunerea cazului la ora nouă. În acel moment, avem de ales. În primul rând, aşa

cum e evident, trebuie să înaintăm o moţiune de hotărâre judecătorească imediată. Judecătorul Seawright permite să facem asta, fie oral, fie în scris. O să o facem în ambele feluri în acelaşi timp, dacă alegem să mergem pe această variantă. După părerea mea, împărtăşită şi de echipa cu care lucrez, avem o şansă foarte mare ca judecătorul Seawright să ne aprobe imediat moţiunea. Reclamantul nu a reuşit să stabilească nici măcar elementele de bază ale cazului şi toată lumea, inclusiv avocatul acuzării, ştie asta. Judecătorului Seawright nu i-a plăcut cazul ăsta de la bun început şi, sincer vorbind, am impresia că abia aşteaptă să scape de el.

— Ce antecedente mai are el de moţiuni de hotărâre judecătorească imediată, făcute după ce acuzarea îşi prezintă cazul? întrebă Reuben.

— În ultimii 20 de ani, el le-a aprobat în proporţie mai mare decât orice alt judecător federal din Chicago şi din statul Illinois. El nu are deloc răbdare cu cazurile care nu pot aduce nici măcar o minimă dovadă în sprijinul lor.

— Dar eu vreau un verdict, spuse Reuben.

— Atunci renunţăm la hotărârea judecătorească imediată şi începem cu audierea martorilor. Avem o grămadă, aţi plătit pentru ei şi se vor prezenta impecabil. Însă am senzaţia pregnantă că acest juriu e sătul până peste cap.

— Categoric, spuse Nick Walker, care fusese nelipsit din sala de judecată. Bănuiesc că şi-au început deja deliberările, în ciuda admonestărilor din partea judecătorului.

Judy Beck adăugă:

— Consultanţii noştri sunt întru totul de părere că ar trebui să încheiem cazul cât mai repede, cu siguranţă înainte de weekend. Doar verdictul mai lipseşte.

Reuben zâmbi la Nadine şi spuse:

— Deci, doamnă avocat, ce ne sfătuiţi?

— Din punctul meu de vedere, o victorie e o victorie. Moţiunea de hotărâre judecătorească imediată înseamnă să înscriem din prima. Dacă ajungem pe mâna juraţilor, există întotdeauna riscul vreunei întâmplări bizare. Eu aş lua-o pe calea uşoară, dar înţeleg că sunt mai multe la mijloc, nu doar decizia unui judecător.

— Câte cazuri reprezentaţi anual?

— În medie, vreo şase. Nu mă pot pregăti pentru mai multe, indiferent de câţi oameni am.

— Şi nu aţi mai pierdut de câţi ani?

— De 11. 64 de victorii la rând, dar cine le mai ţine socoteala?

Această replică obosită stârni râsete mult mai puternice decât ar fi meritat, însă toată lumea simţea nevoia unei glume.

— Te-ai mai simţit vreodată la fel de încrezătoare cu privire la un proces şi la un juriu? o întrebă Reuben.

Ea luă o gură de vin şi se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Din câte îmi amintesc, nu.

— Dacă alegem să obţinem un verdict, care sunt şansele noastre de victorie?

Ea mai sorbi puţin vin, în timp ce toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

— Un avocat nu ar trebui să facă astfel de predicţii, domnule Massey.

— Dar dumneata nu eşti un avocat obişnuit, doamnă Karros.

— 95%.

— 99%, o corectă Nick Walker râzând.

Reuben luă o gură din paharul său de scotch, al treilea, se linse pe buze şi spuse:

— Vreau un verdict. Vreau ca juriul să delibereze puţin şi să se întoarcă în sala de judecată cu un verdict în favoarea Laboratoarelor Varrick. Pentru mine, un verdict înseamnă repudiere, înseamnă răzbunare, pedeapsă, înseamnă mult mai mult decât o victorie. Vreau ca vestea acestui verdict să se răspândească peste tot în lume. Oamenii noştri de PR şi agenţiile de publicitate sunt gata şi abia aşteaptă să-i dea bătaie. Koane, omul nostru din Washington, mă asigură că un verdict va rupe blocada impusă de Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente şi va întoarce lucrurile în favoarea noastră. Avocaţii noştri din toată ţara sunt convinşi că un verdict i-ar speria pe viitor pe băieţii cu procesele colective şi i-ar pune pe fugă. Vreau un verdict, Nadine! Mi-l poţi obţine?

— Aşa cum spuneam, Reuben, sunt sigură în proporţie de 95%.

— Atunci aşa rămâne. Fără moţiuni. Vreau să-i îngropăm pe aceşti nenorociţi.

| CAPITOLUL 44 |

Joi dimineaţă la ora nouă punct, un aprod ceru să se facă linişte şi cu toţii se ridicară pentru intrarea onoratei instanţe. După ce juraţii îşi ocupară locurile, judecătorul spuse brusc:

— Continuaţi, domnule Zinc.

David se ridică şi spuse:

— Onorată instanţă, acuzarea nu mai are martori.

Judecătorul Seawright nu se arătă deloc surprins.

— Aţi mai pierdut ceva martori pe drum, domnule Zinc?

— Nu, domnule. Doar că nu mai avem alţii.

— Foarte bine. Vreo moţiune, doamnă Karros?

— Nu, onorată instanţă, suntem gata să mergem mai departe.

— Bănuiam eu. Chemaţi primul martor.

La fel bănuia şi David. Îşi permisese să spere că procesul se va încheia brusc în această dimineaţă, dar era clar că Nadine şi clientul ei voiau mai mult. De acum înainte, el nu mai avea prea multe de făcut, decât să asculte şi să urmărească un adevărat avocat pledant.

— Apărarea îl cheamă pe doctorul Jesse Kindorf.

David se uită la juraţi şi văzu mai multe zâmbete. Urmau să cunoască o celebritate.

Jesse Kindorf era chirurg, fost ministru al sănătăţii. Deţinuse această poziţie timp de şase ani şi se dovedise extrem de controversat. Nu trecea zi să nu amendeze companiile de tutun. Ţinea conferinţe de presă, unde vorbea despre conţinutul de calorii şi de grăsimi al celor mai cunoscute produse fast-food. Condamna usturător unele dintre cele mai de încredere corporaţii din America, producătoare de bunuri de consum, vinovate până în măduva oaselor pentru a fi produs şi scos pe piaţă cantităţi masive de alimente procesate industrial. Din când în când în timpul mandatului său, începea câte un război împotriva untului, brânzei, ouălor, cărnii roşii, zahărului, băuturilor răcoritoare şi alcoolului, dar cea mai celebră vânătoare de vrăjitoare se dovedise a fi interzicerea cafelei. Îi plăcea la nebunie să fie în lumina reflectoarelor şi, întrucât arăta şi bine, având o constituţie atletică, dar şi o minte ascuţită, ajunsese cel mai renumit ministru al sănătăţii din istorie. Faptul

că trecuse de partea cealaltă a baricadei şi că acum depunea mărturie în favoarea unei mari corporaţii era pentru juraţi un semnal clar că el credea în acest medicament.

Şi era şi cardiolog în Chicago. Se aşeză în boxa martorilor şi zâmbi larg către juriu, juriul său. Nadine începu procesul anevoios de prezentare a CV-ului pentru a-i dovedi calificarea ca specialist. David se ridică imediat în picioare şi spuse:

— Onorată instanţă, am vrea să se stipuleze că doctorul Kindorf este specialist în domeniul cardiologiei.

Nadine se întoarse către el, zâmbi şi spuse:

— Mulţumesc.

Judecătorul Seawright mormăi:

— Mulţumesc, domnule Zinc.

Punctul central al mărturiei doctorului Kindorf era acela că, în ultimii ani, el prescrisese Krayoxx miilor de pacienţi, fără niciun fel de efecte secundare. Medicamentul era benefic pentru circa 90% dintre pacienţii săi. Medicamentul ducea la o scădere semnificativă a colesterolului. Chiar şi mama sa de 91 de ani ia Krayoxx, adică lua, până să fie scos de pe piaţă de către Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente.

Asistenta scrise ceva pe blocnotesul său şi îi înmână şefului ei: „Mă întreb cu cât îl plătesc“.

David îi răspunse tot în scris, de parcă ar fi discutat o scăpare majoră din mărturia acestuia: „Mult“.

Nadine Karros şi doctorul Kindorf se descurcară fără cusur în această primă rundă. Ea îi ridica mingea la fileu, el puncta. Juriul ar fi vrut să-i aclame.

Apoi judecătorul Seawright întrebă:

— Aveţi întrebări, domnule Zinc?

David se ridică şi răspunse politicos:

— Nu, onorată instanţă.

Pentru a obţine şi simpatia celor de culoare din juriu, Nadine îl chemă pe doctorul Thurston, un gentleman afroamerican, distins, aranjat, cu o barbă grizonantă şi îmbrăcat cu un costum bine croit. Doctoral Thurston era tot din Chicago şi ocupa o poziţie fruntaşă în grupul celor mai buni 35 de cardiologi şi chirurgi cardiovasculari. În timpul său liber, el preda la Facultatea de Medicină a Universităţii din Chicago. Pentru ca lucrurile să meargă mai repede, David nu-i puse la îndoială referinţele. Doctorul Thurston şi cei din grupul său prescriseseră Krayoxx la zeci de mii de pacienţi în ultimii şase ani, obţinând rezultate spectaculoase şi fără efecte secundare. După părerea sa, medicamentul era absolut sigur. Ba

mai mult, el şi colegii săi îl vedeau ca pe un medicament miraculos. I se simţea lipsa şi, da, avea de gând să-l prescrie în continuare când va reapărea pe piaţă. Şi mai spectaculos, doctorul Thurston dezvălui pentru juriu că el însuşi luase Krayoxx timp de patru ani.

Pentru a atrage atenţia doamnei hispanice din juriu, apărarea o chemă pe doctoriţa Roberta Seccero, cardiolog şi cercetător la Mayo Clinic, Rochester, Minnesota. David dădu undă verde referinţelor, iar doctoriţa Seccero, aşa cum nu mai surprindea pe nimeni, ciripi ca o rândunică într-o dimineaţă de primăvară. Pacienţii săi erau în mare parte femei, iar medicamentul era bun la toate, mai puţin la slăbit. Nu exista nicio dovadă statistică referitoare la faptul că aceia care luau Krayoxx erau mai predispuşi să sufere atacuri de cord sau accidente vasculare decât aceia care nu luau medicamentul. Ea şi colegii săi studiaseră problema pe termen lung şi nu exista nicio îndoială. În cei 25 de ani ai săi de experienţă în cardiologie, ea nu întâlnise un medicament mai sigur şi mai eficient.

Curcubeul fu complet când doamna Karros chemă în boxa martorilor un tânăr medic coreean din San Francisco, acesta semănând uimitor cu juratul nr. 19. Doctorul Pang susţinu cu entuziasm medicamentul şi-şi exprimă mâhnirea pentru retragerea lui de pe piaţă. El îl prescrisese sutelor de pacienţi, cu rezultate spectaculoase.

David nu avu întrebări nici pentru doctorul Pang. Nu avea de gând să-i ia la refec pe aceşti medici renumiţi. Ce-ar fi însemnat asta – să se contrazică pe teme medicale cu cei mai buni medici? Nici vorbă! El rămase pe scaun, cu un ochi pe ceasul care se mişca mai degrabă lent.

Fără îndoială că, dacă ar fi fost şi un jurat lituanian, Nadine ar fi scos încă un specialist din pălăria ei magică, unul cu un nume de familie lituanian şi cu recomandări fără pată.

Al cincilea martor era şefa Catedrei de cardiologie de la Facultatea de Medicină Feinberg, de la Northwestern University. Se numea Parkin, iar mărturia sa era oarecum diferită. Ea fusese angajată pentru a face o analiză detaliată a istoricului medical al lui Percy. Femeia îi citise fişele medicale începând cu vârsta de 12 ani, precum şi pe cele ale fraţilor şi ale părinţilor, în măsura în care le găsise. În plus, avea şi declaraţii înregistrate de la prietenii şi colegii de serviciu ai lui Percy, aceia care doriseră să coopereze. La momentul decesului său, Percy lua Prinzide şi Levatol pentru hipertensiune, insulină pentru diabet, Bexnin pentru artrită, Plavix ca anticoagulant, Colestid pentru arterioscleroză şi Krayoxx pentru colesterol. Pastila lui de fericire era Xanax, de care fie îi tapa pe prieteni, fie o fura de la Iris, fie o cumpăra online. După spusele

unui coleg, o folosea zilnic pentru a combate stresul de a trăi cu „acea femeie“. Din când în când mai folosea şi Fedamin, un suprimator de apetit comercializat la liber, care ar fi trebuit să-l facă să mănânce mai puţin, dar care se părea că avea efectul opus. Fumase timp de 20 de ani, dar reuşise să se lase la vârsta de 41 de ani, cu ajutorul Nicotrex, o gumă de mestecat cu nicotină, cunoscută pentru dependenţa puternică pe care o creează. O mesteca fără încetare, consumând cel puţin trei pachete pe zi. Conform unor analize de sânge efectuate cu un an înainte să moară, ficatul lui Percy funcţiona la un nivel mai scăzut decât normal. Îi plăcea ginul şi, conform extraselor de cont citate de doamna Karros, el achiziţionase cu cardul cel puţin trei sticle pe săptămână de la Bilbo Spirits, pe Stanton Avenue, la cinci străzi distanţă de casa lui. Adesea, se simţea rău dimineaţa, se plângea de dureri de cap şi avea la îndemână pe biroul său dezordonat de la serviciu cel puţin două borcănaşe de ibuprofen.

Când doctoriţa Parkin îşi încheie lunga relatare despre obiceiurile şi starea de sănătate ale lui Percy, devenise limpede că era nedrept să se dea vina pentru moartea lui pe un singur medicament. Întrucât nu avusese loc nicio autopsie – Iris fusese prea supărată să se mai poată gândi şi la asta –, nu exista niciun indiciu cum că ar fi murit în urma unui atac de cord. Decesul său se putea să fi fost provocat de atotcuprinzătoarea „insuficienţă respiratorie“.

Wally şi Oscar discutaseră despre exhumarea cadavrului pentru a obţine o perspectivă mai clară despre cauza morţii, dar Iris se opusese cu îndârjire. În plus, exhumarea, autopsia şi reînmormântarea ar fi costat aproape 10 000 de dolari, iar Oscar refuzase categoric să cheltuiască aceşti bani.

După părerea doamnei doctor Parkin, Percy Klopeck murise tânăr pentru că era predispus genetic la un deces timpuriu, stilul său de viaţă grăbindu-i sfârşitul. De asemenea, considera că era imposibil de precizat efectul cumulat al impresionantului număr de medicamente.

„Bietul Percy“, se gândi David. Avusese o viaţă scurtă şi anostă şi murise liniştit în somn, fără nici cea mai vagă idee despre faptul că obiceiurile şi bolile sale vor fi într-o zi disecate atât de amănunţit de nişte străini într-o sală de tribunal.

Mărturia ei a fost devastatoare, iar David nu dorea să reia nici măcar o părticică pentru reinterogare. La 12.30 judecătorul Seawright suspendă şedinţa până la ora 14. David şi Helen plecară grăbiţi de la tribunal şi se duseră să se bucure de un prânz plăcut şi prelungit. David comandă o sticlă de vin alb, iar Helen, care rareori consuma alcool, bău şi ea un

pahar. Ciocniră în cinstea lui Percy, odihnească-se în pace.

După părerea de novice a lui David, Nadine şi apărarea se cam poticniseră cu primul martor de după-amiază. Acesta era doctorul Litchfield, cardiolog şi chirurg cardiovascular de la Cleveland Clinic, instituţie renumită în toată lumea, unde el consulta pacienţi, preda şi cerceta. El avu plicticoasa sarcină de a le explica juraţilor ultima ecocardiografie a lui Percy, aceeaşi înregistrare video care, lăsată pe mâna lui Igor Borzov, îi doborâse de tot. Sesizând că revederea acelui filmuleţ nu va fi bine primită, Nadine grăbi lucrurile, optând pentru o versiune redusă a mărturiei. În concluzie – nu existase regurgitare din valva mitrală. Ventriculul stâng nu era mărit. Dacă într-adevăr pacientul murise de atac de cord, cauza acestuia nu putea fi stabilită.

În concluzie – Borzov era un bufon.

Lui David îi trecu pe dinaintea ochilor o viziune rapidă cu Wally, aşezat liniştit într-un pat confortabil, îmbrăcat în haine de spital sau în pijama, sau în orice altceva îi dăduseră cei de la Harbor House, treaz, sedat, citind ceva sau doar privind lacul Michigan, cu gândul la mii de ani-lumină distanţă de masacrul din Sala 2314. Deşi toate astea se întâmplau din vina lui. În lunile în care făcuse curse prin Chicago, vizitând firme de pompe funebre cu servicii ieftine, lăsând broşuri în sălile de fitness şi în fast-fooduri, el nu se oprise nicio clipă, nici măcar o dată, pentru a citi ceva despre medicamentul Krayoxx şi presupusele sale efecte nocive asupra valvelor inimii. Plin de nerăbdare, el presupusese pur şi simplu că medicamentul nu era bun şi, instigat de băieţi deştepţi ca Jerry Alisandros şi alte vedete ale proceselor colective, se alăturase haitei şi se şi văzuse bogat. Stând acum la dezalcoolizare, oare se gândea la proces, la cazul pe care-l lăsase în seama lui David, în timp ce el şi Oscar zăceau la pat, lingându-şi rănile? Nu, hotărî David, Wally nu-şi făcea griji cu privire la proces. Wally avea probleme mai mari – alcoolul, lipsa banilor, jobul, firma.

Următorul martor era profesor şi cercetător la Harvard, cel care studiase Krayoxx şi scrisese un articol în *New England Journal of Medicine*. David reuşi să surprindă un chicotit uşor atunci când nu puse la îndoială CV-ul profesorului, spunând:

— Onorată instanţă, dacă vine de la Harvard, sunt convins că referinţele sale sunt impresionante. Probabil că este strălucit.

Din fericire, juraţii nu fuseseră informaţi că David absolvise Facultatea de Drept la Harvard; altfel, vorbele sale ar fi avut un efect neplăcut. În general, în Chicago, cei care afirmau că au studiat la Harvard nu prea

erau bine văzuţi.

„O prostie din partea ta“, citi el pe biletul de la asistenta sa.

David nu-i răspunse. Era aproape ora patru după-amiaza şi nu voia decât să plece de-acolo. Profesorul îi dădea înainte cu metodele sale de cercetare. Niciun jurat nu era atent. Cei mai mulţi păreau morţi de plictiseală, profund indiferenţi în faţa acestui futil exerciţiu de responsabilitate civică. Dacă asta făcea ca democraţia să fie puternică, atunci Dumnezeu să ne ajute!

David se întreba dacă juraţii începuseră deja să vorbească despre caz. În fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, judecătorul Seawright le ţinea aceeaşi predică: să nu fie abordaţi de persoane nepotrivite, să nu citească despre caz în ziare sau pe internet şi să se abţină să discute despre caz până când nu erau prezentate toate dovezile. Existau nenumărate studii despre comportamentul juraţilor, despre dinamica luării deciziilor în grup şi aşa mai departe, şi cele mai multe dintre acestea arătaseră că juraţii abia aşteptau să-i poată bârfi pe avocaţi, pe martori, ba chiar şi pe judecător. Aveau tendinţa de a face bisericuţe, de a se împrieteni, de a se separa în clici şi tabere şi de a începe să-şi dea cu părerea prematur. Totuşi, rareori făceau asta ca grup. Cel mai adesea, păstrau secrete discuţiile lor private.

David renunţă să-l mai asculte pe profesorul de la Harvard şi dădu câteva pagini din blocnotesul său. Reluă de unde lăsase o altă treabă de-a lui, concepând un model de scrisoare:

Stimate domnule Cutare,

Reprezint familia lui Thuya Khaing, fiul în vârstă de cinci ani a doi imigranţi din Birmania care locuiesc legal în această ţară.

De pe 20 noiembrie anul trecut până în acest an, pe 19 mai, Thuya a fost internat la spitalul de copii Lakeshore, de aici, din Chicago, pentru că a ingerat o cantitate aproape fatală de plumb. De câteva ori a fost ţinut în viaţă cu ajutorul aparatelor. După spusele medicilor săi, şi am ataşat acestei scrisori un rezumat al declaraţiilor acestora, Thuya suferă acum de probleme cerebrale grave şi iremediabile. Speranţa sa de viaţă este de numai câţiva ani de-acum încolo; există totuşi şansa de a supravieţui până la 20 de ani.

Sursa plumbului înghiţit de Thuya este o jucărie fabricată în China şi importată de divizia dumneavoastră, Gunderson Toys. Este o jucărie de Halloween, numită Dinţii cei Răi. Conform doctorului Biff Sandroni, un toxicolog de care probabil că aţi auzit, dinţii şi colţii falşi sunt acoperiţi cu vopsea de diverse culori, vopsea plină de plumb. Pentru plăcerea lecturii, v-am ataşat o copie a raportului domnului doctor Sandroni.

De asemenea, am mai inclus şi o copie a acţiunii pe care o voi deschide curând în justiţie, împotriva Sonesta Games, aici, la tribunalul federal din Chicago, în viitorul apropiat.

Dacă doriţi să discutăm…

— Aveţi întrebări, domnule Zinc? îl întrerupse judecătorul Seawright.

Din nou, David se ridică imediat în picioare şi spuse:

— Nu, onorată instanţă.

— Foarte bine. Acum este 15.15. Vom lua o pauză până mâine-dimineaţă, la ora nouă, cu aceleaşi instrucţiuni pentru juriu.

Wally era într-un scaun cu rotile, îmbrăcat într-un halat de baie alb, din bumbac, purtând nişte papuci ieftini, din pânză, care abia-i acopereau picioarele grăsuţe. Un infirmier îl aduse în sala de vizite, unde îl aştepta David, aşezat în faţa unei ferestre mari, scrutând întunericul în direcţia lacului Michigan. Infirmierul plecă şi rămaseră singuri.

— De ce eşti într-un scaun cu rotile? întrebă David, aşezându-se pe canapeaua de piele.

— Sunt sedat, îi răspunse Wally abia deschizând gura şi pe un ton scăzut. Îmi dau nişte pastile pentru vreo câteva zile pentru, ăăă, pentru a calma într-un fel lucrurile. Dacă încerc să merg, s-ar putea să cad, să-mi zdrobesc ţeasta sau mai ştiu eu ce.

Trecuseră 24 de ore de la cele trei zile de pomină, iar el încă arăta rău. Avea ochii roşii şi umflaţi, iar pe chip i se citeau tristeţea şi înfrângerea. Avea nevoie de o tunsoare.

— Nu eşti curios să afli câte ceva despre proces, Wally?

Ezită până când reuşi să proceseze informaţia, apoi spuse:

— Da, m-am gândit la asta.

— Te-ai gândit la asta? Al naibii de drăguţ din partea ta! Mâine ar trebui să terminăm şi noi, noi însemnând eu la masa acuzării, neavând pe nimeni în afară de încântătoarea mea soţie, care se preface că e asistenta mea şi care s-a săturat deja să vadă cum bărbatul ei e făcut arşice, şi o adunătură ce pare tot mai mare, de costume negre, la masa adversă, învârtindu-se cu toţii în jurul frumoasei Nadine Karros care, crede-mă, Wally, e şi mai bună decât se spune.

— Şi judecătorul nu va amâna cazul?

— De ce-ar face-o, Wally? Să amâne pentru când şi de ce? Ce-am face mai exact dacă am avea la dispoziţie încă 30 sau 60 de zile? Ne-am duce să angajăm un avocat adevărat pentru a reprezenta cazul? Cum ar suna conversaţia: „Da, domnule, vă promitem 100 000 de dolari şi jumătate din ce ne va reveni nouă dacă vă prezentaţi la tribunal cu o serie de fapte îndoielnice, cu un client deloc agreabil, cu un judecător şi mai dezagreabil, împotriva unei echipe a apărării extrem de talentate, având la dispoziţie bani şi talent nelimitat, şi care reprezintă o corporaţie mare

şi puternică“. Pe cine-ai agăţa cu aşa ceva, Wally?

— Pari supărat, David.

— Nu, Wally, nu e supărare; e doar nevoia de a vorbi retoric, de a înjura, de a scăpa de presiune.

— Atunci, dă-i bătaie.

— Am cerut o amânare şi cred că Seawright mi-ar fi acordat-o, dar la ce bun? Nimeni nu putea spune când te-ai reîntoarce la muncă. Iar Oscar probabil că niciodată. Am căzut de acord să mergem mai departe şi să terminăm.

— Îmi pare rău, David.

— Şi mie. Mă simt ca un idiot, stând acolo, fără un caz solid, fără nici cea mai vagă idee despre ce-ar trebui să fac, fără arme, fără nimic cu care să lupt. E aşa de frustrant!

Wally îşi lăsă bărbia în piept ca şi cum i-ar fi venit să plângă în hohote. În schimb, începu să murmure:

— Îmi pare rău, atât de rău.

— Bine, uite, Wally, şi mie îmi pare rău. N-am venit aici să te iau la rost, da? Am venit să văd ce faci. Îmi fac griji pentru tine, ca şi Rochelle şi Oscar. Eşti bolnav şi vrem să te ajutăm.

Când Wally ridică privirea, ochii lui erau umezi şi, în timp ce vorbea, îi tremurau buzele:

— Nu pot continua aşa, David. Am crezut că am biruit, mă jur. Un an, două săptămâni şi două zile, apoi s-a întâmplat ceva. Eram la tribunal luni dimineaţă şi eram al naibii de agitat, ba chiar îngrozit, şi m-a copleşit brusc dorinţa nebună de a bea ceva. Îmi aduc aminte că mă gândeam, ştii, că două, trei guri vor fi de-ajuns. Bag repede două beri şi mă liniştesc. Alcoolul e aşa înşelător, aşa monstruos! Imediat ce am luat pauza de prânz, am şters-o repede de la tribunal şi am găsit o cafenea micuţă, cu o reclamă la bere în geam. M-am aşezat la o masă, mi-am comandat un sendviş, am băut trei beri şi, uau, aveau un gust atât de bun! Şi chiar mă simţeam mai bine. Întors la tribunal, îmi aduc aminte că mă gândeam, ştii, că pot să fac asta, că pot să beau şi că nu e nicio problemă. Biruisem totul, ştii? Nicio problemă. Şi acum uită-te la mine. Înapoi la dezalcoolizare şi speriat ca dracu’.

— Unde ţi-e maşina, Wally?

Se gândi la asta vreme îndelungată, iar în cele din urmă renunţă.

— Habar nu am. Am atâtea goluri de memorie!

— Nu-ţi face griji. O s-o găsesc eu.

Wally îşi şterse obrajii cu palma, apoi se şterse la nas cu mâneca.

— Îmi pare rău, David. Am crezut că avem o şansă.

— N-am avut nicio şansă, Wally. Nu e nimic în neregulă cu medicamentul. Ne-am alăturat unei nebunii care nu ducea nicăieri şi nu ne-am dat seama de asta decât prea târziu.

— Dar procesul nu s-a terminat, nu?

— Procesul s-a terminat, doar avocaţii mai sunt încă prezenţi. Juriul are mâine ultimul cuvânt.

Timp de câteva minute nu mai spuse nimeni nimic. Ochii lui Wally se limpeziră, dar îi era greu să se uite la David. În cele din urmă, rosti încet:

— Mulţumesc că ai venit, David. Mulţumesc că ai grijă de mine, de Oscar şi de Rochelle. Sper că nu o să ne părăseşti.

— Să nu vorbim despre asta acum. Tu fă-te bine. Săptămâna viitoare vin să te iau, apoi o să mai facem o şedinţă la birou şi o să luăm nişte decizii.

— Îmi place asta. Încă o şedinţă.

| CAPITOLUL 45 |

Emma avu o noapte grea, şi cei doi părinţi încercară să o liniştească, făcând cu rândul câte o oră. La 5.30, când Helen o lăsă din braţe şi se duse să se culce, îşi declară încheiată, slavă Domnului, cariera de asistentă. Îi făcuseră plăcere prânzurile, dar prea puţin în rest şi, în plus, avea un copil bolnav de care să aibă grijă. David reuşi să o liniştească pe Emma cu un biberon şi, în timp ce îi dădea să mănânce, intră pe internet. Joi după-amiază, la închiderea bursei, acţiunile Varrick ajunseseră la 40 de dolari fiecare. Creşterea lor constantă pe parcursul săptămânii era încă o dovadă că procesul Klopeck mergea prost pentru reclamant şi chiar nu era nevoie de alte dovezi în plus. Din obişnuita sa curiozitate morbidă, David se uită pe blogul Juratului Plictisit, care scria:

> În, probabil, cel mai dezechilibrat proces din istoria jurisprudenţei Statelor Unite, lucrurile continuă să meargă din rău în mai rău pentru regretatul şi actualmente mult blamatul Percy Klopeck. În timp ce echipa apărării Laboratoarelor Varrick continuă să-şi dovedească superioritatea în faţa prăpăditului şi grosolan de incompetentului avocat al lui Klopeck, aproape că îţi pare rău de bietul învins. Aproape, dar parcă nu. Întrebarea ce are urgent nevoie de răspuns este: cum a fost posibil ca acest caz de doi bani să ajungă la tribunal, să fie preluat şi să-şi facă drum până în faţa juriului? Vorbim despre o obscenă risipă de timp, de bani şi de talent! Talent din partea apărării. Talent care lipseşte cu prisosinţă de partea cealaltă, unde inocentul David Zinc a adoptat singura strategie posibilă, de a se face invizibil. Nu-l vezi să interogheze un martor. Nu-l vezi să ridice o obiecţie. Nu-l vezi să facă fie şi numai o mutare în ajutorul cazului său. Nu, el stă pur şi simplu acolo ore în şir, prefăcându-se că ia notiţe, făcând schimb de mesaje cu noua sa asistentă, o tipă tare în fustă scurtă, adusă doar ca să-şi arate picioarele şi să distragă atenţia de la faptul că acuzarea nu are niciun fel de argumente şi că avocatul e incompetent. Fără ca juraţii să o ştie, noua asistentă este de fapt Helen Zinc, nevasta idiotului care stă în faţa ei. Această gagicuţă nu e asistentă şi nu are niciun fel de pregătire sau experienţă în sala de judecată, aşa că se potriveşte perfect lângă clovnii de la Finley & Figg. Desigur, prezenţa ei nu este altceva decât un şiretlic inteligent pentru a-i captiva pe juraţii de sex masculin şi pentru a contrabalansa prezenţa copleşitoare a lui Nadine Karros, care probabil că este cel mai eficient avocat pledant pe care l-a urmărit vreodată acest Jurat Plictisit.
>
> Să sperăm că totul se termină astăzi. Şi că judecătorul Seawright va avea curajul să acorde sancţiuni pentru un caz întru totul neîntemeiat.

Fiind sigură că verdictul va fi de partea ei, Nadine Karros se hotărî să împingă lucrurile ceva mai departe. Primul ei martor de vineri dimineaţă era doctorul Mark Ulander, prim-vicepreşedinte al Laboratoarelor Varrick şi director de cercetare. Acţionând ca la carte, ei stabiliră rapid elementele de bază. Ulander avea trei diplome de licenţă şi îşi petrecuse ultimii 22 de ani coordonând puzderia de medicamente create de Laboratoarele Varrick. Krayoxx era realizarea de care era cel mai mândru. Compania cheltuise peste patru miliarde de dolari pentru a-l pune pe piaţă. Cei 30 de oameni de ştiinţă din echipa sa lucraseră opt ani pentru a perfecţiona medicamentul, pentru a se asigura că avea drept efect scăderea colesterolului, fără riscuri asupra sănătăţii şi pentru a obţine aprobarea Autorităţii pentru Alimente şi Medicamente. El detalie procedurile rigide de testare, folosite nu doar pentru Krayoxx, ci pentru toate produsele Laboratoarelor Varrick. Reputaţia companiei depindea de fiecare medicament pe care îl crea, iar reputaţia de excelenţă a celor de la Varrick reieşea din fiecare aspect al cercetării. Sub îndrumarea abilă a lui Nadine, doctorul Ulander zugrăvi o imagine impresionantă a unor eforturi active de a produce medicamentul perfect, Krayoxx.

Neavând nimic de pierdut, David se decise să meargă la risc şi să intre în acţiune. El îşi începu interogarea martorului aşa:

— Domnule doctor Ulander, haideţi să vorbim despre toate acele teste clinice pe care le-aţi menţionat.

Faptul că David era la pupitru păru să-i prindă pe juraţi cu garda jos. Deşi era doar 10.15, ei erau gata să delibereze şi să se ducă acasă.

— Unde se desfăşoară testele clinice? întrebă David.

— Pentru Krayoxx?

— Nu, pentru aspirina de copii. Sigur că pentru Krayoxx.

— Scuze, desigur. Să vedem. Păi, testele clinice s-au desfăşurat pe termen lung, cum spuneam.

— Am înţeles asta, domnule doctor. Întrebarea e una simplă. Unde s-au făcut testele clinice?

— Da, păi testele iniţiale au fost făcute pe un grup de persoane cu un nivel ridicat de colesterol, din Nicaragua şi Mongolia.

— Continuaţi. Şi mai unde?

— Kenya şi Cambodgia.

— Şi Laboratoarele Varrick au cheltuit patru miliarde de dolari în cercetarea Krayoxx pentru a obţine profituri în Mongolia şi Kenya?

— Nu ştiu să vă răspund la asta, domnule Zinc. Eu nu am treabă cu

marketingul.

— Corect. Câte teste clinice s-au desfăşurat aici, în Statele Unite?

— Niciunul.

— Câte dintre medicamentele Laboratoarelor Varrick sunt în prezent în faza de teste clinice?

Nadine Karros se ridică şi spuse:

— Obiecţie, onorată instanţă, pe temeiul relevanţei. Nu alte medicamente sunt în discuţie aici.

Judecătorul Seawright făcu o pauză şi se scărpină în bărbie.

— Se respinge. Hai să vedem unde duc toate astea.

David nu ştia prea bine încotro se îndrepta, dar tocmai ce obţinuse o mică victorie în faţa doamnei Karros. Încurajat, el continuă:

— Puteţi răspunde la întrebare, domnule doctor. Câte medicamente ale Laboratoarelor Varrick sunt în prezent în faza de teste clinice?

— În jur de 20. Le-aş putea numi pe toate, dacă mi se îngăduie puţin timp de gândire.

— 20 sună bine. Haideţi să nu pierdem timpul. Câţi bani vor cheltui anul acesta Laboratoarele Varrick pe testele clinice ale tuturor acestor medicamente aflate în cercetare?

— În jur de două miliarde de dolari.

— Anul trecut, în 2010, ce procent din veniturile brute din vânzări a provenit de pe pieţele străine?

Ridicând din umeri, doctorul Ulander se arătă nedumerit.

— Păi, ar trebui să mă uit pe declaraţiile de venituri.

— Sunteţi vicepreşedintele companiei, nu-i aşa? Şi deţineţi această funcţie de 16 ani, corect?

— Aşa este.

David luă un dosar subţire, dădu o pagină şi spuse:

— Acesta este raportul financiar pe anul trecut, unde se afirmă clar că 82% din veniturile brute din vânzări ale Laboratoarelor Varrick provin din Statele Unite. Aţi văzut acest raport?

— Desigur.

Doamna Karros se ridică şi spuse:

— Obiecţie, onorată instanţă. Nu raportul financiar al clientului meu este în discuţie aici.

— Se respinge. Rapoartele financiare ale clientului dumitale sunt o chestiune publică.

Încă o mică victorie şi, pentru a doua oară, David simţi entuziasmul celor din sala de tribunal.

— 82% sună bine, domnule doctor Ulander?

— Dacă spuneţi dumneavoastră.

— Nu o spun eu, domnule. E scris aici, în raportul public.

— Bine, atunci 82%.

— Vă mulţumesc. Dintre cele 20 de medicamente pe care le testaţi în prezent, câte testări se desfăşoară în Statele Unite?

Martorul scrâşni din dinţi, îşi încleştă maxilarul şi spuse:

— Niciunul.

— Niciunul, repetă David cu dramatism şi se uită la juriu.

Pe câteva dintre chipuri se citea implicarea. David făcu o pauză de câteva clipe, apoi continuă:

— Deci Laboratoarele Varrick îşi datorează 82% din venituri acestei ţări, dar, cu toate acestea, îşi testează medicamentele în ţări precum Nicaragua, Cambodgia şi Mongolia. De ce, domnule doctor Ulander?

— E foarte simplu, domnule Zinc. Reglementările din ţara noastră îngrădesc crearea şi cercetarea de medicamente noi, de dispozitive şi proceduri.

— Minunat. Aşa că daţi vina pe guvern pentru practica dumneavoastră obişnuită de a testa medicamentele pe oameni din locuri îndepărtate?

Doamna Karros era din nou în picioare.

— Obiecţie, onorată instanţă. Aceasta este o interpretare eronată a ceea ce a spus martorul.

— Se respinge. Juriul a auzit ce a spus martorul. Continuaţi, domnule Zinc!

— Vă mulţumesc, onorată instanţă. Puteţi răspunde la întrebare, domnule doctor Ulander.

— Îmi cer scuze, care era întrebarea?

— Aţi mărturisit că motivul pentru care compania îşi desfăşoară testele clinice în alte ţări este că există prea multe reglementări în ţara noastră?

— Da, acesta este motivul.

— Este adevărat că Laboratoarele Varrick îşi testează medicamentele în ţări în curs de dezvoltare pentru că astfel pot evita ameninţarea cu procese dacă lucrurile ies prost?

— Nu, deloc.

— Este adevărat că Laboratoarele Varrick îşi testează medicamentele în ţări în curs de dezvoltare pentru că acolo nu există, practic, niciun fel de reglementare?

— Nu, nu este adevărat.

— Este adevărat că Laboratoarele Varrick îşi testează medicamentele în ţări în curs de dezvoltare pentru că e mai uşor să găsească acolo cobai

umani care au nevoie de bani?

Peste umărul stâng al lui David se produse o mişcare odată cu reacţia întregii cete de avocaţi ai apărării. Doamna Karros se ridică în picioare şi spuse ferm:

— Obiecţie, onorată instanţă!

Judecătorul Seawright se aplecă în faţă, pe coate şi spuse calm:

— Pe ce temei?

Pentru prima dată în întreaga săptămână, Nadine nu-şi găsea cuvintele:

— Păi, în primul rând, obiectez la această linie de întrebări pe temeiul relevanţei. Ce face clientul meu cu alte medicamente nu e relevant pentru cazul de faţă.

— Am respins deja această obiecţie, doamnă Karros.

— Şi mai obiectez şi la folosirea de către domnul avocat a termenului de „cobai umani“.

Cu siguranţă, se putea obiecta la acest termen, dar, în acelaşi timp era un termen folosit de obicei şi părea să se potrivească situaţiei. În timp ce toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, judecătorul Seawright reflectă o vreme la asta. David se uită la juriu şi văzu câteva chipuri amuzate.

— Se respinge. Continuaţi, domnule Zinc.

— Dumneavoastră coordonaţi toate cercetările Laboratoarelor Varrick în 1998?

Doctorul Ulander răspunse:

— Da, aşa cum am spus, acesta a fost rolul meu în ultimii 22 de ani.

— Vă mulţumesc. Reluând, în 1998, Laboratoarele Varrick au efectuat teste clinice pentru un medicament numit Amoxitrol?

Ulander aruncă o privire panicată spre masa apărării, unde câţiva dintre avocaţi aveau ei înşişi o privire panicată. Doamna Karros sări din nou în picioare şi spuse în forţă:

— Obiecţie, onorată instanţă! Nu acel medicament este în discuţie aici. Povestea lui e total irelevantă.

— Domnule Zinc?

— Onorată instanţă, acel medicament are o poveste urâtă şi nu-i condamn pe cei de la Varrick pentru că încearcă să o ţină ascunsă.

— De ce ar trebui să vorbim despre alte medicamente, domnule Zinc?

— Ei bine, domnule judecător, sunt de părere că acest martor a adus în discuţie reputaţia companiei. A vorbit timp de 64 de minute şi, în cea mai mare parte a timpului, a încercat să convingă juriul că Laboratoarele Varrick acordă o importanţă deosebită procedurilor sigure de testare. De ce să nu pot explora acest aspect? Mie mi se pare destul de

relevant şi cred că şi juriului i se va părea interesant.

La care Nadine răspunse rapid:

— Onorată instanţă, acest proces este despre un medicament numit Krayoxx şi nimic altceva. Orice altceva e doar a lua-o pe-ncercate.

— Dar, aşa cum a subliniat corect domnul Zinc, dumneata ai pus în chestiune reputaţia companiei, doamnă Karros. Nu ţi s-a cerut să faci asta, însă poarta e acum deschisă. Obiecţie respinsă. Continuaţi, domnule Zinc.

Poarta era, într-adevăr, deschisă, iar trecutul Laboratoarelor Varrick era în colimator. David nu ştia prea bine cum se întâmplase, însă, cu toate astea, era încântat. Îndoiala de sine îi dispăruse. Teama care îl rodea dispăruse şi ea. Stătea drept, singur-singurel în faţa mai-marilor din branşă, şi câştiga teren. Spectacol au vrut, spectacol să fie!

— Vă întrebasem despre Amoxitrol, domnule doctor Ulander. Cu siguranţă, vă amintiţi de el.

— Îmi amintesc.

Cu un oarecare fler, David făcu un gest larg cu mâna spre juriu şi spuse:

— Atunci povestiţi-i juriului despre acest medicament. Pentru ce a fost creat?

Ulander se afundă câţiva centimetri în scaunul său şi se uită din nou spre masa apărării, pentru ajutor. Plin de resentimente, el începu să vorbească, dar în propoziţii foarte scurte:

— Amoxitrol a fost creat ca pilulă pentru avort.

Pentru a-l ajuta, David îl întrebă:

— O pilulă pentru avort care putea fi luată până la o lună după concepţie, un fel de versiune extinsă a pilulei de a doua zi, corect, domnule doctor?

— Ceva de genul.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Da.

— Pilula dizolva de fapt fetusul, iar resturile erau, în cele din urmă, eliminate alături de alte dejecţii corporale, corect, domnule doctor?

— Într-o formă simplificată, da, asta trebuia să facă acest medicament.

Cu cel puţin şapte catolici în juriu, David nici nu era nevoit să se uite spre ei pentru a vedea cum sunt primite toate astea.

— Dumneavoastră aţi coordonat testele clinice pentru Amoxitrol?

— Da.

— Şi unde au avut loc aceste teste?

— În Africa.

— Unde anume în Africa?

Ulander îşi dădu ochii peste cap şi se schimonosi:

— Nu pot, ăăă, ştiţi, ar trebui să verific unde.

David merse încet până la masa lui, frunzări nişte hârtii şi scoase un dosar. Îl deschise, dădu câteva pagini în timp ce se întorcea la pupitru şi întrebă, ca şi cum ar fi citit din dosar:

— În care trei ţări africane şi-au desfăşurat Laboratoarele Varrick testele clinice pentru Amoxitrol, pilula de avort?

— În Uganda cu siguranţă. Pur şi simplu nu pot…

— Uganda, Botswana şi Somalia, corect? întrebă David.

— Da.

— Câte femei africane au participat la studiu?

— Nu aveţi răspunsul acolo, domnule Zinc?

— 400, corect, domnule doctor?

— Da.

— Şi câţi bani a oferit compania fiecărei femei africane însărcinate pentru a-şi avorta copilul cu ajutorul pilulei?

— Nu aveţi răspunsul acolo, domnule Zinc?

— 50 de dolari pe fetus, e corect, domnule doctor Ulander?

— Cred că da.

— Credeţi, domnule doctor? Am raportul chiar aici.

David ridică în aer o pagină, lăsând ca vorbele sale pline de patos să facă înconjurul sălii. Nadine Karros se ridică din nou în picioare Şi spuse:

— Obiectez, onorată instanţă. Raportul de care se foloseşte domnul Zinc nu este acceptat ca probă. Eu nu l-am văzut.

David i-o trânti:

— O, sunt sigur că l-a văzut, onorată instanţă! Sunt sigur că toţi mai-marii de la Varrick l-au văzut.

— Despre ce raport este vorba, domnule Zinc? întrebă judecătorul.

— Este o anchetă realizată de Organizaţia Mondială a Sănătăţii în 2002. Cercetătorii de acolo au mers pe urmele celor mai mari companii farmaceutice din lume şi modului în care acestea se foloseau de cobai umani din ţările sărace, pentru a testa medicamentele pe care sperau să le pună pe piaţă în ţările bogate.

Judecătorul ridică ambele mâini şi spuse:

— De-ajuns. Nu vă puteţi folosi de raport dacă nu e acceptat ca probă.

— Nu-l propun ca probă, onorată instanţă. Îl folosesc pentru a pune la îndoială acest martor şi buna reputaţie a minunatei sale companii.

Până acum, David nu simţise nicio reţinere în a-şi alege cuvintele. Ce

mai avea de pierdut?

Judecătorul Seawright se încruntă şi îşi scărpină ceva mai mult bărbia, fiind evident că era indecis.

— Doamnă Karros, spuse el.

— Culege date dintr-un raport care nu este acceptat ca probă, un raport pe care juriul nu-l va vedea decât dacă el ar putea cumva să obţină să fie acceptat ca probă, zise ea, continuând să fie coerentă, deşi se vedea că era agitată.

— Uitaţi ce vom face, domnule Zinc. Puteţi folosi raportul doar în scopul de a pune la îndoială, dar informaţia trebuie transmisă într-o manieră exactă, directă şi în niciun fel denaturată pentru a se potrivi scopurilor dumitale. S-a înţeles?

— Desigur, domnule judecător. Doriţi o copie a raportului?

— Mi-ar fi de ajutor.

David merse la masa sa, luă de acolo încă două dosare şi, în timp ce mergea ţanţoş prin sala de judecată, spuse:

— Am o copie în plus pentru cei de la Varrick, deşi sunt sigur că ei au văzut deja dosarul. Şi, probabil, l-au îngropat pe undeva.

— De-ajuns cu comentariile nelalocul lor, domnule Zinc, tună judecătorul.

David spuse:

— Îmi cer scuze.

El îi înmână o copie judecătorului, apoi mai aruncă încă una pe masa apărării, în faţa lui Nadine Karros. Revenit la pupitru, el se uită peste notiţele sale, apoi la Ulander.

— Revenind la Amoxitrol, domnule doctor, când Laboratoarele Varrick au testat medicamentul, compania a ţinut cont de vârsta acestor tinere femei africane însărcinate?

Preţ de câteva clipe, Ulander nu reuşi să scoată niciun cuvânt. În cele din urmă, îngăimă:

— Sunt convins că da.

— Perfect. Şi-atunci cât de tânăr însemna prea tânăr, domnule doctor? Care au fost directivele celor de la Varrick în privinţa vârstei?

— S-a solicitat ca subiecţii să aibă cel puţin 18 ani.

— Dumneavoastră aţi văzut acest raport, domnule doctor?

Ulander se uită din nou disperat la Nadine Karros, care, la fel ca restul echipei sale, se făcuse mică şi evita contactul vizual.

În cele din urmă, el rosti neconvingător:

— Nu.

Juratul numărul 37, un bărbat de culoare, de 51 de ani, scoase un

sunet printre dinţi cu intenţia de a fi auzit şi care suna vag a „ţţţţ“.

— Este adevărat, domnule doctor, că fete însărcinate, având doar 14 ani, au primit Amoxitrol pentru a avorta? Pagina 22, domnule judecător, ultimul paragraf, coloana a doua.

Ulander nu răspunse.

Reuben Massey stătea în primul rând pe partea apărării, alături de Judy Beck. Ca veteran încercat în războaiele proceselor colective, ştia că era important să menţină o aparenţă de calm şi încredere totală. Dar pe dinăuntru era furios şi ar fi vrut să se avânte înainte şi să o strângă de gât pe Nadine Karros. Cum de se întâmplase aşa ceva? Cum de fusese lăsată această portiţă nu doar întredeschisă, ci chiar deschisă larg?

Varrick ar fi putut câştiga cu uşurinţă printr-o moţiune de hotărâre judecătorească imediată, iar acum el ar fi fost înapoi la el la birou, la loc sigur, în sediul central al corporaţiei, savurând victoria şi trăgând sfori pentru repunerea medicamentului Krayoxx pe piaţă. În schimb, stătea aici şi se uita cum iubita lui companie era târâtă în noroi de un avocat novice.

Novicele continuă:

— Apoi, domnule doctor Ulander, Amoxitrol a ajuns vreodată pe piaţă?

— Nu.

— Aţi avut ceva probleme cu el, nu-i aşa?

— Da.

— Care au fost efectele secundare?

— Greţuri, ameţeală, dureri de cap, stare de leşin, dar acestea sunt comune pentru cele mai multe contraceptive de urgenţă.

— Aţi uitat să menţionaţi hemoragia abdominală, nu, domnule doctor? O scăpare, sunt convins.

— A existat şi hemoragie abdominală. De aceea am oprit testările.

— Le-aţi oprit destul de repede, nu-i aşa, domnule doctor? De fapt, testele s-au încheiat cam la trei luni după ce au început, nu-i aşa, domnule doctor?

— Da.

David făcu o pauză retorică; următoarea întrebare era cea mai brutală. În sală era linişte.

— Şi-acum, domnule doctor Ulander, din eşantionul de 400 de femei însărcinate, câte au murit din cauza hemoragiilor abdominale?

Martorul îşi scoase încet ochelarii şi îi aşeză în poală. Se frecă la ochi,

se uită la Reuben Massey, scrâşni din dinţi, se uită la juraţi şi spuse:

— Ne-au fost aduse la cunoştinţă 11 decese.

David îşi lăsă capul într-o parte pentru o clipă, apoi se duse la masă, unde lăsă un teanc de documente pentru a lua un altul. Habar nu avea până unde ar fi putut merge, dar nu avea de gând să renunţe până când nu i se spunea să o facă. Reveni la pupitru, îşi aranjă lucrurile şi spuse:

— Iar acum, domnule doctor, să vorbim despre alte medicamente ale Laboratoarelor Varrick care au şi ajuns pe piaţă.

Doamna Karros se ridică în picioare şi spuse:

— Aceeaşi obiecţie, onorată instanţă.

— Aceeaşi decizie de respingere, doamnă Karros.

— În acest caz, onorată instanţă, putem lua o scurtă pauză?

Era aproape de 11, deci trecuse de 10.30, momentul obişnuit de pauză al judecătorului Seawright. El se uită la David şi întrebă:

— Cât mai durează, domnule Zinc?

David îşi ridică blocnotesul şi spuse:

— Uf, nu ştiu, domnule judecător. Am o listă lungă de medicamente nocive.

— Să mergem la mine în birou şi să discutăm despre asta. 15 minute pauză.

| CAPITOLUL 46 |

Având în juriu trei persoane de culoare, David luă decizia tactică de a petrece mai mult timp în Africa, alături de doctorul Ulander. În timpul pauzei, judecătorul Seawright hotărî să-l lase pe David să exploreze trecutul a numai trei dintre medicamente.

— Vreau ca acest caz să fie încredinţat juriului în această după-amiază, spuse el.

Doamna Karros continuă să obiecteze, vehement uneori, iar judecătorul continuă să-i respingă obiecţiile.

Juraţii fură rechemaţi şi se aşezară la locurile lor. Doctorul Ulander reveni în boxa martorilor. David i se adresă:

— În altă ordine de idei, domnule doctor Ulander, vă amintiţi de un medicament numit Klervex?

— Da.

— A fost produs şi comercializat de compania dumneavoastră?

— Da.

— Când a fost aprobat de către Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente?

— Să vedem… Pe la începutul lui 2005, cred.

— Şi acum este pe piaţă?

— Nu este pe piaţă.

— Când a fost scos de pe piaţă?

— Doi ani mai târziu, în 2007, în iunie, cred.

— Şi compania dumneavoastră a retras de bunăvoie acest medicament sau retragerea sa a fost impusă de către Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente?

— A fost impusă de Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente.

— Şi la momentul retragerii, compania dumneavoastră se confrunta cu câteva mii de procese, corect?

— Aşa este.

— În termeni profani, ce fel de medicament era Klervex?

— Era pentru hipertensiune, pentru pacienţi hipertensivi.

— A existat vreun efect secundar grav?

— Se pare că da, conform avocaţilor de litigii colective.

— Şi cum rămâne cu Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente atunci? Doar nu a retras medicamentul fiindcă erau deranjaţi avocaţii de litigii colective, nu?

David ţinea în mână un alt raport şi îl flutura prin aer, în timp ce vorbea.

— Presupun că nu.

— Nu vă cer să presupuneţi, domnule doctor. Aţi văzut acest raport al Autorităţii? Klervex a provocat migrene severe, ba chiar însoţite de sângerări, la mii de pacienţi, nu-i aşa?

— Conform Autorităţii, da.

— Puneţi la îndoială cercetarea Autorităţii pentru Alimente şi Medicamente?

— Da.

— Tot dumneavoastră aţi coordonat testele clinice pentru Klervex?

— Eu şi cei din subordinea mea coordonăm testarea tuturor medicamentelor create de compania noastră. Credeam că am stabilit deja asta.

— Mii de scuze. Câte testări clinice separate au avut loc pentru Klervex?

— Cel puţin şase.

— Şi unde s-au desfăşurat?

Tirul nu avea să se încheie până când nu se termina interogarea, aşa că Ulander îi dădu înainte:

— Patru în Africa, una în România şi una în Paraguay.

— Câţi subiecţi au fost testaţi cu Klervex în Africa?

— În mare au fost cam 1 000 de pacienţi în fiecare testare.

— Vă amintiţi în ce ţară sau în ce ţări?

— Nu-mi amintesc exact. Camerun, Kenya şi poate că şi Nigeria. Nu mi le pot aminti pe toate patru.

— Aceste patru testări au avut loc simultan?

— În general, da. Pe parcursul unei perioade de un an, între 2002 şi 2003.

— Este adevărat, domnule doctor, că dumneavoastră, mă refer la dumneavoastră personal, aţi ştiut aproape imediat că medicamentul crea probleme serioase?

— Ce înţelegeţi prin „aproape imediat“?

David merse la teancul de dosare de pe masa sa, luă un document şi se adresă curţii:

— Onorată instanţă, aş vrea să se admită ca probă acest memo intern trimis domnului doctor Mark Ulander de numita Darlene Ainsworth,

tehnician la Laboratoarele Varrick, în data de 4 mai 2002.

— Să-l văd, spuse judecătorul.

Nadine se ridică în picioare şi zise:

— Onorată instanţă, obiectăm pe temeiul relevanţei şi al lipsei unei acuzaţii întemeiate.

Judecătorul Seawright se uită pe memoul de două pagini. Se uită la doctorul Ulander şi îl întrebă:

— Aţi primit acest memo, domnule doctor?

— Da.

David se grăbi să completeze:

— Onorată instanţă, acest memo a fost strecurat avocaţilor acuzării din litigiul Klervex de acum doi ani, de către cineva din interior, de la Varrick. Autenticitatea sa a fost stabilită atunci. Domnul doctor Ulander îl cunoaşte foarte bine.

— Destul, domnule Zinc. Este acceptat ca probă.

Domnul Zinc continuă:

— Memoul este din data de 4 mai 2002, corect, domnule doctor Ulander?

— Corect.

— Deci la două luni după ce Laboratoarele Varrick au început testele clinice în Africa, aţi primit acest memo. Uitaţi-vă la pagina a doua, ultimul paragraf. Vreţi, vă rog, să citiţi juriului ce scrie acolo?

Era clar că martorul nu dorea să citească nimic, dar îşi potrivi ochelarii şi începu: „Pacienţii iau Klervex de şase săptămâni, 40 mg, de două ori pe zi. 72 de pacienţi au o tensiune mai scăzută, sistolică şi diastolică. Efectele secundare sunt îngrijorătoare. Pacienţii se plâng de ameţeli, greţuri, stări de vomă şi mulţi, aproximativ 20%, suferă de dureri severe de cap, atât de puternice încât sunt nevoiţi să înceteze administrarea medicamentului. După ce mi-am comparat însemnările cu ale unui alt tehnician medical de aici, din Nairobi, vă recomand cu tărie să suspendaţi toate testările pentru Klervex“.

— Aşadar, domnule doctor Ulander, au fost oare aceste testări suspendate?

— Nu, nu au fost suspendate.

— Aţi mai primit rapoarte asemănătoare de pe teren?

Ulander suspină şi se uită neajutorat la masa apărării.

— Mai am copii şi după alte rapoarte, domnule doctor, poate că vă vor reîmprospăta memoria, se oferi David îndatoritor.

— Da, au mai fost şi alte rapoarte, recunoscu Ulander.

— Iar această doamnă tehnician, Darlene Ainsworth, mai lucrează la

Laboratoarele Varrick?

— Nu cred.

— Da sau nu, domnule doctor?

— Nu, nu mai lucrează.

— Este adevărat, domnule doctor, că a fost concediată la o lună după ce v-a trimis acest memo despre ororile Klervex?

— Nu am concediat-o eu.

— Dar a fost concediată de Laboratoarele Varrick, nu-i aşa?

— Nu ştiu exact cum a plecat. Poate că a demisionat.

David merse din nou la masa lui şi luă un document stufos. Se uită la judecătorul Seawright şi spuse:

— Domnule judecător, aceasta este depoziţia doctorului Ulander în procesul Klervex de acum doi ani. Pot să o folosesc pentru a-i împrospăta memoria?

— Răspundeţi la întrebare, rosti judecătorul nervos către martor. A fost dată afară această angajată la o lună după ce v-a trimis acel memo?

Surprins de admonestarea din partea instanţei, doctorului Ulander îi reveni imediat memoria şi spuse:

— Da, a fost concediată.

— Mulţumesc, zise judecătorul.

Rostind cuvintele, David se uită la juraţi:

— Aşadar, în ciuda acestor avertismente din teren, Laboratoarele Varrick au continuat şi, în 2005, au reuşit să obţină aprobarea Autorităţii pentru Alimente şi Medicamente, nu-i aşa, domnule doctor?

— Medicamentul a fost aprobat în 2005.

— Şi, odată aprobat, Laboratoarele Varrick au scos medicamentul pe piaţa din această ţară, recurgând la o politică agresivă de marketing, corect, domnule doctor?

— Eu nu am niciun amestec în marketing.

— Dar faceţi parte din consiliul de administraţie, nu?

— Da.

— Şi atunci s-au deschis porţile iadului. Acuzând migrene severe şi alte efecte adverse, cel puţin 8 000 de consumatori au deschis proces în 2005, corect, domnule doctor?

— Eu nu am acces la aceste cifre.

— Haideţi să nu ne împotmolim în detalii, domnule doctor. O să încerc să trec mai repede prin toate acestea. Au avut Laboratoarele Varrick procese peste tot în ţară unde au trebuit să-şi apere medicamentul Klervex?

— Nicidecum.

— Întrucât au negociat o înţelegere pentru 25 000 de procese deschise împotriva medicamentului, înţelegere încheiată săptămâna trecută, nu-i aşa, domnule doctor?

Nadine era din nou în picioare.

— Obiecţie, onorată instanţă. Negocierile din alte cazuri nu sunt relevante în cazul de faţă. Cred că domnul Zinc a depăşit limita.

— Asta voi decide eu, doamnă Karros. Dar obiecţia se acceptă. Domnule Zinc, fără discuţii despre alte negocieri.

— Mulţumesc, onorată instanţă. Apoi, domnule doctor Ulander, vă amintiţi de un medicament al Laboratoarelor Varrick numit Ruval?

Ulander suspină din nou şi începu să-şi studieze vârfurile pantofilor. David merse din nou la masă şi căută printre dosare, de unde scoase un alt teanc de memo-uri extrase din gunoiul de sub preşul celor de la Varrick. Pe scurt, el stabili că: (1) Ruval ar fi trebuit să aline migrenele, dar ducea şi la creşterea masivă a tensiunii arteriale; (2) fusese testat pe persoane suferind de migrene din Africa şi India; (3) cei de la Varrick ştiau despre efectele secundare, dar au încercat să îngroape această informaţie; (4) memourile interne compromiţătoare pentru companie au fost descoperite de avocaţi în cadrul litigiului care a urmat; (5) în cele din urmă, Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente a retras medicamentul; (6) Varrick continua să se apere în cadrul diverselor litigii colective, însă niciunul dintre cazuri nu a ajuns la proces.

La unu după-amiaza, David hotărî să se oprească. Îl supusese fără milă pe doctorul Ulander la toate supliciile timp de trei ore, fără vreo ripostă din partea doamnei Karros, şi punctase suficient. Juraţii, la început amuzaţi de informaţiile defăimătoare despre Laboratoarele Varrick, acum păreau gata să meargă la masă, apoi să delibereze şi să se ducă acasă.

— Un prânz scurt, spuse judecătorul. Toată lumea să fie înapoi la ora 14.00.

David găsi un colţişor liber în cafeneaua de la etajul doi al clădirii tribunalului, şi tocmai îşi mânca sendvişul, studiindu-şi notiţele, când simţi că se apropie cineva din spate. Era Taylor Barkley, asociat la Rogan, unul dintre puţinii cu care David făcuse cunoştinţă şi cu care se saluta din cap în sala de tribunal.

— Ai un minut? întrebă el şi se lăsă să alunece pe un scaun.

— Sigur că da.

— Frumoasă examinare. Nadine mai face greşeli, dar de data asta a făcut-o lată.

— Mulţumesc, spuse David mestecând.

Barkley îşi roti ochii de jur împrejur, de parcă ar fi făcut schimb de secrete de viaţă şi de moarte.

— Ai dat peste un blogger care-şi spune Juratul Plictisit?

David aprobă din cap, iar Barkley continuă:

— Băieţii noştri de la IT sunt foarte buni şi au dat de urma individului. E în sala de judecată, la trei rânduri în spatele tău, îmbrăcat cu un pulover bleumarin, cămaşă albă, la vreo 30 de ani, cu început de chelie, ochelari, arată a tocilar. Îl cheamă Aaron Deentz, a lucrat pentru o firmă mijlocie din centru, dar a fost măturat de recesiune. Acum are un blog şi încearcă să facă pe interesantul, fiindcă se pare că nu-şi găseşte de muncă.

— De ce-mi spui toate astea?

— Are dreptul să aibă un blog; sala de judecată e deschisă pentru public. Mare parte din ce scrie el acolo sunt chestii inofensive, dar s-a luat de nevastă-ta. Eu, unul, i-aş da una să mă ţină minte. Şi m-am gândit că te-ar interesa să ştii. Vorbim.

Şi, spunând asta, Barkley se ridică şi dispăru.

La două după-amiaza, Nadine Karros se ridică în picioare şi zise:

— Onorată instanţă, apărarea nu mai are întrebări.

Asta fusese stabilit deja din biroul judecătorului şi nu mai surprinse pe nimeni. Fără să piardă o clipă, judecătorul Seawright spuse:

— Domnule Zinc, vă puteţi începe pledoaria finală.

David nu avea nici cea mai mică dorinţă de a le vorbi juraţilor şi de a le cere să-şi arate compasiunea pentru clienta lui, Iris Klopeck, dar ar fi fost extrem de ciudat ca un avocat care se implicase în proces de la început până la sfârşit să renunţe la pledoaria finală. El merse la pupitru şi începu prin a le mulţumi juraţilor pentru că-şi făceau datoria. Apoi mărturisi că acesta era primul lui proces şi, sincer vorbind, nu-şi planificase să facă altceva în afară de documentare. Cu toate acestea, soarta conspirase şi îl împinse în arenă şi îi părea rău că nu făcuse o treabă mai bună. El le arătă un document şi le explică despre faptul că reprezenta un ordin preliminar, un fel de schiţă a procesului cu care fuseseră de acord ambele părţi cu mult înainte de selecţia juriului. Doar ca titlu informativ, la pagina 35 era o listă cu specialiştii citaţi de apărare. 27! Fiecare dintre ei având cuvântul „doctor“ alături de nume. Din fericire, apărarea nu-i chemase pe toţi 27, însă cu siguranţă îi angajase şi îi plătise. De ce ar avea nevoie un acuzat de atât de mulţi specialişti bine plătiţi? Poate că acuzatul avea ceva de ascuns. „Şi de ce

avea nevoie acuzatul de atâţia avocaţi?“ întrebă David, arătând cu mâna înspre echipa de la Rogan Rothberg. Cele două tabere nu erau echilibrate. Jocul fusese aranjat. Şi numai juriul putea echilibra lucrurile.

Vorbi mai puţin de zece minute şi părăsi bucuros pupitrul. Întorcându-se la masa lui, se uită la spectatori şi stabili un contact vizual cu Aaron Deentz, Juratul Plictisit. David se uită fix la el preţ de câteva secunde, apoi Deentz îşi feri privirea.

Nadine Karros argumentă timp de 30 de minute şi reuşi să deturneze atenţia juraţilor de la acele teste dezagreabile de care vorbise domnul Zinc şi să o readucă asupra medicamentului Krayoxx. Ea apără viguros Laboratoarele Varrick şi le reaminti juraţilor de numeroasele medicamente bine cunoscute şi de încredere pe care compania le dăduse lumii. Printre care şi Krayoxx, un medicament care trecuse cu bine peste această săptămână, căci reclamantul eşuase atât de lamentabil în încercarea de a dovedi că ar fi ceva în neregulă cu el. Da, se poate ca ea şi cei de la Varrick să aibă pe listă 27 de specialişti reputaţi, dar nu despre asta era vorba. Mai important era ca reclamantul, care deschisese acest proces şi avea sarcina de a-şi construi un caz, să aducă dovezi certificate, ceea ce nu reuşise deloc să facă.

David o urmări plin de admiraţie cum se desfăşoară. Era calmă şi talentată, iar experienţa ei în sala de judecată reieşea clar din felul în care se mişca, în care vorbea, din felul în care îşi alegea cuvintele, se uita la juraţi, le zâmbea şi le arăta că are încredere în ei. După chipurile lor, nu exista îndoială că şi ei aveau încredere în ea.

David renunţă la dreptul la replică. Judecătorul Seawright trecu imediat la citirea instrucţiunilor pentru juraţi, partea cea mai plicticoasă a oricărui proces. La 15.30, juriul era condus afară din sală pentru a-şi începe deliberarea. David voia să plece, aşa că îşi duse la maşină cutia cu documente. În timp ce era în lift, întorcându-se din garaj, la etajul 23, îi vibră telefonul mobil. Un mesaj: „Juriul e gata“. Zâmbi şi şopti: „Nu le-a luat prea mult“.

Când se făcu linişte în sală, un aprod deschise uşa pentru juraţi. Juratul principal îi dădu verdictul scris intendentului, care i-l dădu judecătorului Seawright, iar acesta spuse:

— Verdictul pare să fie în ordine.

Înapoiat juratului principal, acesta se ridică şi spuse:

— Noi, juriul, am decis în favoarea acuzatului, Laboratoarele Varrick.

Nimeni din sală nu avu nicio reacţie. Judecătorul Seawright îşi urmă ritualurile post-verdict şi le dădu drumul juraţilor. David nu avea nici

cea mai mică dorinţă de a mai rămâne acolo pentru a trece prin minunatele rahaturi de genul: „Ai făcut o treabă bună“, „Greu de stabilit faptele“, „Mai mult noroc data viitoare“. Îndată ce judecătorul lovi cu ciocănelul şi suspendă şedinţa, David îşi luă servieta încărcată şi se grăbi să iasă din sală, când zări un familiar pulover bleumarin strecurându-se la toaletă. David îl urmă şi, după ce intră, văzu dintr-o privire că nu mai era nimeni altcineva acolo în afară de Aaron Deentz. Se spălă pe mâini, aşteptă, iar când Deentz îşi termină treaba la pisoar, se întoarse şi îl văzu pe David.

— Tu eşti Juratul Plictisit, nu? spuse David, iar Deentz înţepeni, demascat.

— Şi ce? răspunse el ironic.

David ridică braţul şi îi dădu o directă de dreapta care nimeri din plin falca stângă a Juratului Plictisit, prea uimit ca să poată reacţiona. Acesta scoase un sunet gutural. David îi mai dădu una şi cu stânga, direct în nas.

— Asta e pentru gagicuţă, rahatule! spuse David în timp ce Deentz cădea pe jos.

David ieşi de la toaletă şi zări o mulţime adunată la capătul îndepărtat al culoarului. Se îndreptă spre scări şi se grăbi la parter. Traversă strada către garaj şi, abia după ce se sui în maşină şi blocă uşile, trase aer în piept şi spuse: „Ce idiot sunt!“

După un drum ocolit, David ajunse la birou. Era vineri după-amiază, târziu, şi, spre surprinderea lui, Oscar stătea la masă şi bea un suc cu Rochelle. Arăta slăbit şi palid, dar era cu zâmbetul pe buze şi spuse că se simte bine. Medicul îi interzisese să petreacă mai mult de două ore pe zi la birou, dar el spunea că abia aşteaptă să revină la treabă.

David le făcu un rezumat extrem de condensat al procesului. Imită accentul rusesc al doctorului Borzov, iar asta stârni râsul. Oricum toate glumele erau pe seama celor de la Finley & Figg, aşa că de ce să nu râdă de ei înşişi?! Când le descrise eforturile nebuneşti de a-l găsi pe doctorul Threadgill, râseră şi mai tare. Nu le venea să creadă că se implicase şi Helen. Când le descrise chipurile juraţilor la vederea înregistrării cu Iris, Rochelle luă un şerveţel să-şi şteargă lacrimile de râs.

— Şi, în ciuda strălucitei mele performanţe, juriul a deliberat doar 17 minute.

După ce se opriră din râs, vorbiră despre Wally, camaradul lor căzut. Discutară despre facturi, despre linia de credit, despre viitorul sumbru. Oscar sugeră să lase toate astea deoparte până luni dimineaţă.

— O să o scoatem noi la capăt cumva, spuse el.

David şi Rochelle erau uluiţi cât de gentil şi de blând devenise. Poate că atacul de cord şi operaţia îl mai înmuiaseră, reamintindu-i de propria moarte. Vechiul Oscar l-ar fi înjurat pe Figg şi ar fi continuat cu iminenta ruină financiară a firmei, însă noul Oscar părea neobişnuit de optimist în legătură cu situaţia lor.

După o oră de conversaţie plăcută, cea mai plăcută pe care o avusese David până acum la birou, le spuse că ar trebui să plece. Asistenta lui îl aştepta cu masa, dornică să afle veştile despre proces.

| CAPITOLUL 47 |

În weekend, David trebălui pe lângă casă, făcu mici comisioane pentru Helen, o plimbă pe Emma în cărucior prin cartier, spălă şi lustrui ambele maşini, aruncându-şi din când în când ochii pe internet să vadă ştirile despre proces şi despre marea victorie a celor de la Varrick. Apăruse un articolaş în ediţia de sâmbătă a *Sun-Times,* dar nimic în *Tribune.* Publicaţiile online însă consemnau o mulţime de reacţii. Maşinăria de relaţii publice a celor de la Varrick funcţiona la capacitate maximă, iar verdictul fusese descris ca o mare revanşă. CEO-ul Reuben Massey era citat peste tot ridicând în slăvi medicamentul, condamnându-i pe avocaţii de litigii colective, promiţând să-i zdrobească pe „acei vânători de ambulanţe" în orice sală de judecată în care îndrăznesc să-şi facă apariţia, lăudând înţelepciunea juraţilor din Chicago şi susţinând necesitatea unor legi suplimentare care să protejeze corporaţiile inocente de asemenea litigii neîntemeiate. Jerry Alisandros nu era de găsit pentru declaraţii. De fapt, nu existau comentarii de la niciunul dintre avocaţii care dăduseră în judecată Laboratoarele Varrick. „Pentru prima dată în ultima vreme, toţi avocaţii de litigii tac", remarca un reporter.

Duminică după-amiază, pe la două, doctorul Biff Sandroni îi telefonă lui David. Primise mostrele de Dinţi Răi încă de vineri dimineaţă, prin FedEx, cam la aceeaşi oră la care David îl întorcea pe toate părţile pe doctorul Ulander în boxa martorilor. Doctorul Sandroni promisese să analizeze mostrele imediat.

— Sunt toate la fel, David, acoperite cu aceeaşi vopsea cu plumb. Extrem de toxice. Procesul tău va fi floare la ureche. Pe cât se poate de simplu şi cel mai bun caz pe care l-am văzut vreodată.

— Când termini raportul?

— O să ţi-l trimit mâine prin e-mail.

— Mulţumesc, Biff.

— Mult noroc!

O oră mai târziu, David şi Helen o instalară pe Emma în scaunul ei special din maşină şi porniră spre Waukegan. Scopul deplasării era să-l viziteze pe Wally, dar mai era şi avantajul de a o vedea pe micuţă în sfârşit adormită.

După patru zile departe de alcool, Wally arăta odihnit şi era nerăbdător să plece de la Harbor House. David îi făcu un rezumat al procesului şi, nedorind să se repete şi nefiind întru totul într-o dispoziţie amuzantă, omise părţile pe care Oscar şi Rochelle le găsiseră atât de distractive vineri după-amiază. Wally continuă să-şi ceară scuze în mod repetat, până când David îi ceru să înceteze:

— S-a terminat, Wally. Trebuie să depăşim momentul.

Discutară despre modalităţile de a scăpa de clienţii Krayoxx şi de problemele pe care le-ar putea genera. Chiar nu mai conta cât de complicate deveneau lucrurile – decizia lor era finală. Terminaseră cu Krayoxx şi cu Varrick.

— Nu e nevoie să mai rămân aici, spuse Wally.

Erau singuri la capătul culoarului. Helen rămăsese în maşină, cu micuţa care dormea.

— Ce părere are supervizorul tău?

— M-am cam săturat de el. David, uite, am dat-o în bară din cauza presiunii, asta-i tot. Acum mă consider în regulă. Am început deja să număr zilele. O să mă duc din nou la Alcoolicii Anonimi şi o să sper şi o să mă rog să nu mai am vreo recidivă. Ascultă-mă, David! Nu-mi place să fiu beţiv. Ne-am încheiat socotelile şi trebuie să stau departe de alcool.

Cu aparatul de taxat marcând în fiecare zi câte 500 de dolari, şi David îşi dorea ca Wally să iasă de-acolo cât de repede posibil, dar nu era convins că zece zile la dezalcoolizare îi erau suficiente.

— O să stau de vorbă cu supraveghetorul – cum îl cheamă?

— Patrick Hale. De data asta chiar mă ţine din scurt.

— Poate că de asta ai nevoie, Wally.

— Haide, David, scoate-mă de aici! Ne-am săpat singuri groapa, şi de astă dată suntem doar eu şi cu tine. Nu ştiu dacă Oscar ne va fi de prea mare ajutor.

Ceea ce nu se spusese era că Oscar fusese foarte sceptic cu privire la Krayoxx şi la litigiile de prejudicii colective în general. Marea groapă în care se găseau acum fusese săpată de Wallis T. Figg. Mai vorbiră despre Oscar o vreme, despre divorţul lui, despre starea lui de sănătate, despre noua lui prietenă, care, după câte spunea Wally, de fapt nu era chiar aşa de nouă, dar David nu-l iscodi pentru mai multe detalii.

Când se pregătea de plecare, Wally îl rugă din nou:

— Scoate-mă de aici, David. Avem prea multă treabă de făcut.

David îl îmbrăţişă şi plecă din sala de vizite. „Treaba“ la care se tot referea Wally era ceva mai mult decât uriaşa sarcină de a scăpa de cei

patru sute de clienţi nemulţumiţi, de a şterge mizeria lăsată în urma procesului Klopeck, de a se ocupa serios de facturile neplătite şi de a se lupta pentru o clădire împovărată acum cu o ipotecă de 200 000 de dolari. În ultima lună, ceilalţi clienţi ai firmei fuseseră neglijaţi, mulţi dintre ei fiind pe punctul de a-şi angaja alţi avocaţi, iar prospectările zilnice pentru găsirea de noi clienţi se reduseseră foarte mult.

David se gândise să plece, să-şi deschidă propria firmă sau să caute alte firme mai mici. Dacă ar pleca, bineînţeles că ar lua cu el cazul lui Thuya Khaing. Oscar şi Wally n-ar fi aflat vreodată despre asta. Dacă reuşea până la urmă să câştige acest caz, David putea să le scrie celor de la Finley & Figg un cec pentru partea lui de ipotecă pe clădire. Dar gândurile astea erau supărătoare. El fugise de o firmă fără să se mai uite înapoi. Dacă fugea şi de a doua, ar fi avut regrete permanent. În realitate, David ştia că nu poate pleca de la Finley & Figg când ambii parteneri erau bolnavi, iar la uşă bătea un roi de clienţi şi creditori nemulţumiţi.

*

Luni dimineaţă, telefoanele sunau încontinuu. Rochelle răspunse de câteva ori, apoi spuse:

— Sunt toţi clienţi Krayoxx, care întreabă de cazurile lor.

— Scoate telefonul din priză, spuse David, şi larma încetă.

Bătrânul Oscar era din nou pe baricade. Era la el în birou, cu uşa bine închisă, făcându-şi de lucru.

Până la ora nouă, David concepuse o scrisoare care să fie trimisă prin poştă celor peste patru sute de clienţi care doar credeau că au un proces. Suna aşa:

Stimate_____:

Săptămâna trecută s-a încheiat primul proces pe care firma noastră l-a deschis împotriva Laboratoarelor Varrick. Procesul nu s-a desfăşurat aşa cum ne-am fi dorit şi nu a fost o victorie. Juriul a decis în favoarea Laboratoarelor Varrick. Având în vedere dovezile prezentate, este clar că nu e recomandabil să deschidem un alt litigiu împotriva companiei. Din acest motiv, renunţăm să vă mai reprezentăm. Vă puteţi consulta cu un alt avocat.

Ceea ce este important e că Laboratoarele Varrick au venit cu dovezi convingătoare că medicamentul Krayoxx nu afectează valvele cordului şi nici o altă parte a corpului.

Al dumneavoastră,
David Zinc
Avocat şi Consilier în Drept

Când imprimanta lui Rochelle începu să tipărească scrisorile, David urcă la el în birou ca să se pregătească pentru o altă luptă în tribunalul federal, unde, în această dimineaţă de luni, era ultimul loc din lume unde ar fi dorit să se ducă. Avea în mare o idee despre proces pe care voia să-l intenteze celor de la Sonesta Games şi o schiţă la fel de vagă a scrisorii pe care avea de gând să o trimită şefului departamentului juridic al companiei. Le cizelă şi le rafină pe ambele, aşteptând raportul lui Sandroni.

Luni dimineaţă acţiunile Laboratoarelor Varrick avură un preţ de pornire de 42,5 dolari, cea mai ridicată valoare din ultimii doi ani. David se uită pe site-urile şi pe blogurile financiare, şi peste tot găsi speculaţii despre viitorul litigiului Krayoxx. Întrucât David nu mai avea niciun rol în acel viitor, îşi pierdu repede interesul.

Dădu o căutare pe aproape impenetrabilul site din Cook County – Tribunale – Infracţiuni – Mandate & Afidavit şi nu găsi nicio înregistrare a vreunei plângeri de agresiune, înaintată de numitul Aaron Deentz. Sâmbătă, Juratul Plictisit povesti pe blog despre finalul procesului Klopeck, dar nu pomeni nimic despre pumnul primit în toaleta de la etajul 23 al tribunalului.

Oscar avea un prieten care avea un prieten care lucra la departamentul de Mandate & Afidavit, iar acest prieten trebuia să fie atent dacă se înaintează vreo plângere din partea lui Deentz.

— Chiar l-ai pus la pământ? întrebă Oscar cu sinceră admiraţie.

— Da, ce prostie din partea mea!

— Nu-ţi face probleme. E doar o simplă agresiune. Am relaţii.

Când veni raportul lui Sandroni, David îl citi cu atenţie şi, când ajunse la concluzie, aproape nu mai respira: „Nivelul de plumb din vopseaua care acoperă Dinţii cei Răi este extrem de toxic. Orice copil sau adult care foloseşte produsul în maniera exactă pentru care a fost conceput, şi anume pentru a-l introduce în gură, peste dinţii adevăraţi, s-ar confrunta cu un risc crescut de a ingera o cantitate mare de plumb din vopsea“.

Ca măsură de precauţie, doctorul Sandroni mai adăugă: „În cei 30 de ani de când testez produse ca surse de intoxicaţii, în special intoxicaţii cu plumb, nu am văzut niciodată un produs atât de neglijent conceput şi fabricat“.

David făcu o copie a raportului de şase pagini şi o puse într-un dosar, alături de fotografiile cu setul iniţial de Dinţi Răi cu care se jucase Thuya şi de fotografiile cu mostrele pe care le cumpărase David cu o săptămână în urmă. Mai adăugă o copie după acuzaţiile pe baza cărora va fi deschis procesul şi un rezumat medical redactat de medicii lui Thuya. Într-o

scrisoare agreabilă, dar la obiect, adresată domnului Dylan Kott, şeful departamentului juridic de la Sonesta Games, David se oferi să discute chestiunea înainte de a intenta procesul. Cu toate acestea, oferta era valabilă timp de numai două săptămâni. Familia suferise enorm, continua să o facă şi era îndreptăţită să fie alinată de urgenţă.

Când plecă să ia prânzul, luă dosarul şi-l expedie prioritar cu FedEx către Sonesta Games. Nimeni altcineva din firmă nu ştia ce face el. În scrisoare, la persoana de contact, dăduse adresa de-acasă şi numărul de mobil.

Când David se întoarse la birou, Oscar tocmai pleca, iar şoferul lui era o femeie minionă, de etnie neclară. La început, David crezu că e thailandeză, apoi i se păru mai degrabă hispanică. Oricum ar fi fost, era plăcut să stai de vorbă cu ea. Era cu cel puţin 20 de ani mai tânără decât Oscar şi, pe parcursul scurtei conversaţii, David avu impresia clară că cei doi se cunoşteau de ceva vreme. Oscar, care arăta slăbit după o dimineaţă petrecută la birou, se aşeză cu oarecare greutate pe scaunul din dreapta al micuţei Honda şi duşi au fost.

— Cine e doamna? o întrebă David pe Rochelle, închizând uşa.

— Tot acum am cunoscut-o şi eu. Are un nume ciudat, pe care nici eu nu l-am reţinut. Mi-a spus că-l cunoaşte pe Oscar de trei ani.

— E bine cunoscut faptul că Wally e cel care aleargă după fuste. Dar despre Oscar sunt cam surprins. Tu nu?

Rochelle zâmbi şi spuse:

— David, când e vorba de dragoste şi sex, nimic nu mă mai surprinde. Îi întinse un mesaj notat pe un post-it roz. Dacă tot suntem la subiect, poate ai vrea să-l suni pe individul ăsta.

— Cine e?

— Goodloe Stamm. Avocatul de divorţ al Paulei Finley.

— Eu nu ştiu nimic despre divorţuri, Rochelle!

Rochelle se uită intenţionat prin încăpere, spre birouri, şi spuse:

— Sunt plecaţi cu toţii. Mă gândesc că ar fi bine să înveţi repede.

Stamm începu cu un energic:

— Îmi pare rău de verdict, dar nu am fost chiar atât de surprins.

— Nici eu, rosti David concis. Cu ce vă pot fi de folos?

— Păi, în primul şi-n primul rând, cum se simte domnul Finley?

— Oscar e bine, având în vedere că azi se fac două săptămâni de când a suferit un atac de cord. Ba chiar a venit şi la birou de dimineaţă, pentru câteva ore, şi face progrese constante. Presupun că aţi sunat ca să întrebaţi despre litigiul Krayoxx, în speranţa că poate mai există vreo şansă să primim ceva onorarii. Răspunsul, din păcate pentru noi, pentru

clienţii noştri şi pentru doamna Finley, este că nu există nicio perspectivă de a scoate vreun ban din aceste cazuri. Nu o să atacăm în apel verdictul Klopeck. Suntem pe cale să ne anunţăm toţi clienţii Krayoxx că renunţăm la a-i mai reprezenta. Ne-am îndatorat până peste cap pentru a finanţa acest proces, care ne-a costat în jur de 180 000 de dolari, bani gheaţă. Partenerul senior e în convalescenţă, după un atac de cord şi o operaţie de bypass. Partenerul junior şi-a luat câteva zile de concediu. În prezent, firma este condusă de mine şi de o secretară, care, apropo, ştie mai multe despre drept decât ştiu eu. În caz că vă întrebaţi cu privire la bunurile domnului Finley, daţi-mi voie să vă asigur că nu a fost vreodată mai sărac decât acum. Din câte am înţeles, s-a oferit să-i lase clientei dumneavoastră casa, toată mobila, maşina ei şi jumătate din banii din bancă, adică mai puţin de 5 000 de dolari, în schimbul unui divorţ simplu, amiabil. Tot ce vrea e să fie liber, domnule Stamm. Vă recomand ca dumneavoastră şi clienta dumneavoastră să acceptaţi această ofertă până nu se răzgândeşte.

Stamm digeră toate astea şi spuse în cele din urmă:

— Ei bine, vă apreciez sinceritatea.

— Bun. Mai departe. În numele lui Justin Bardall, clientul infractor pe care îl reprezentaţi, aţi deschis un proces împotriva lui Oscar Finley, pentru acel nefericit incident armat. Din dosar reiese clar: clientul dumneavoastră este încarcerat pentru tentativă de incendiere. După cum spuneam, domnul Finley e chiar falit. Compania de asigurări refuză achitarea poliţei pentru că socoteşte acţiunile sale ca fiind intenţionate, şi nu din neglijenţă. Deci, fără poliţă de asigurare şi fără bunuri personale, domnul Finley nu poate fi judecat. Nu puteţi stoarce nimic de la el. Procesul dumneavoastră nu are nicio valoare.

— Dar sediul firmei?

— Ipotecat la greu. Uitaţi, domnule Stamm, nu veţi obţine un verdict favorabil, deoarece clientul dumneavoastră e un infractor condamnat de două ori, surprins în fapt când încerca să comită o infracţiune. Asta nu le va suna deloc bine juraţilor. Dar, dacă aveţi noroc şi obţineţi un verdict favorabil, domnul Finley va declara faliment a doua zi. N-o să obţineţi nimic de la el, mă înţelegeţi?

— Am prins ideea.

— Nu avem nimic şi nu ascundem nimic. Vă rog să staţi de vorbă cu doamna Finley şi cu domnul Bardall şi să le explicaţi toate astea. Mi-ar plăcea să terminăm cu aceste procese cât mai curând.

— Bine, bine. O să văd ce pot face.

| CAPITOLUL 48 |

Trecu o săptămână, iar cei de la Sonesta Games nu dădură niciun semn. David era cu ochii pe calendar şi pe ceas. Se lupta cu dorinţa arzătoare de a visa la o negociere rapidă şi se îngrozea la ideea de a deschide la tribunalul federal un proces împotriva unei mari corporaţii. Acest drum cu meandre tocmai ce fusese străbătut. Uneori se simţea ca bătrânul Wally – pierdut în visuri de a obţine bani nemunciţi.

Firma se întoarse încetul cu încetul la o rutină care semăna întru câtva cu zilele de demult. Rochelle sosea în fiecare dimineaţă la 7.30 şi se bucura de momentele de singurătate cu AC. Apoi venea David, apoi Wally, a cărui maşină fusese ridicată în timpul escapadei lui bahice şi care nu era avariată. Oscar îşi făcea apariţia pe la zece, lăsat în faţă de prietena lui, o doamnă fermecătoare, care reuşise să o impresioneze chiar şi pe Rochelle. În fiecare dimineaţă, la un moment dat, Wally stătea faţă în faţă cu colegii săi şi spunea:

— Ziua 12 fără alcool.

Apoi ziua 13 şi aşa mai departe. Primise felicitări şi încurajări şi era din nou mândru de el. Reuşise să descopere câte o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi aproape în fiecare seară, pe undeva, prin oraş.

Telefoanele continuau să sune – apeluri din partea unor clienţi Krayoxx nemulţumiţi, iar Rochelle le direcţiona pe toate către Wally şi David. Foştii clienţi erau în general calmi, ba chiar demni de milă şi deloc puşi pe scandal. Se aşteptau să primească nişte bani – ce se întâmplase? Avocaţii îşi cereau scuze şi erau înclinaţi să dea vina pe acel misterios „juriu federal“ care hotărâse în favoarea medicamentului.

De asemenea, avocaţii se grăbeau să sublinieze că „se dovedise prin tribunal“ că medicamentul era sigur. Cu alte cuvinte, s-a zis cu procesul, dar inima îţi este mult mai sănătoasă decât credeai.

Conversaţii asemănătoare erau repetate peste tot prin ţară, pe măsură ce zeci de avocaţi cu pretenţii dădeau înapoi. Un avocat din Phoenix înaintă o moţiune de renunţare la procesele clienţilor săi presupus ucişi de Krayoxx. Moţiunea sa primi imediat drept răspuns, din partea lui Nadine Karros, Regula nr. 11. Laboratoarele Varrick solicitau sancţiuni pentru deschiderea atâtor procese neîntemeiate şi puneau la dispoziţie

facturi detaliate şi registre de cheltuieli pentru a dovedi că se cheltuiseră mai mult de opt milioane de dolari pentru apărarea medicamentului. Avocaţii de litigii colective bătând în retragere, deveni evident că Laboratoarele Varrick îşi urmăreau cu insistenţă scopul. Războaiele legate de Regula nr. 11 aveau să se poarte luni de zile.

La zece zile după verdict, Autoritatea pentru Alimente şi Medicamente ridică ordinul de retragere a medicamentului Krayoxx, iar produsul inundă piaţa. Reuben Massey îşi refăcu repede rezervele financiare, iar prioritatea sa numărul unu era să-i ţină în furci pe avocaţii de prejudicii colective pentru felul nedrept în care se purtaseră cu preţiosul lui medicament.

La 11 zile după verdict, Aaron Deentz nu dăduse niciun semn. Juratul Plictisit îşi luase o pauză de la blogul său, fără vreo explicaţie. Legat de acuzaţia de agresiune, David avea două ipoteze. Prima, dacă Deentz depunea plângere, se supunea riscului de a-şi dezvălui identitatea. Asemenea multor bloggeri, îşi savura anonimatul şi libertatea de a spune, practic, orice. Faptul că David ştia cine este el şi că îl strigase pe nume chiar înainte de a-l pocni era probabil neliniştitor. Dacă Deentz depunea plângere, era obligat să se prezinte la tribunal şi să recunoască faptul că el este Juratul Plictisit. Dacă într-adevăr nu avea loc de muncă şi era în căutarea unui job, blogul putea să-i creeze probleme. În ultimii doi ani scrisese lucruri îngrozitoare despre judecători, avocaţi şi firme de avocatură. Pe de altă parte, el fusese cel care încasase doi pumni zdraveni. David nu simţise oase zdrobite, dar cu siguranţă că era vătămat, fie şi numai temporar. Întrucât Deentz era avocat, va insista probabil pentru a-şi obţine mica sa glorie de o zi în tribunal şi pentru a-şi afla răzbunare.

David încă nu-i spusese lui Helen despre asta. Ştia că ea ar reacţiona negativ şi că s-ar îngrijora cu privire la o arestare şi la acuzaţii. Avea de gând să-i spună doar dacă Deentz depunea plângere. Cu alte cuvinte, o să-i spună el la un moment dat, poate. Apoi îi veni o altă idee. Exista un singur Aaron Deentz în cartea de telefon şi, într-o după-amiază, David formă numărul de telefon.

— Cu Aaron Deentz, vă rog, spuse David.

— La telefon. Cine sunteţi?

— David Zinc. Domnule Deentz, v-am sunat să-mi cer scuze pentru acţiunile mele de după verdictul juriului. Eram supărat, furios şi m-am purtat necugetat.

Urmă o pauză, apoi zise:

— Mi-ai spart maxilarul.

Mai întâi David simţi o undă de mândrie masculină în faptul că putea să dea un pumn cu atâta ferocitate, dar toată bravada lui se evaporă la gândul unui proces civil pentru vătămare corporală.

— Din nou, îmi cer scuze şi cu siguranţă nu am avut intenţia să vă rup nimic sau să vă fac vreun rău.

Următorul răspuns al lui Deentz a fost mai edificator:

— Cum mi-aţi aflat identitatea?

Deci se temea să nu fie expus. David bălmăji ceva:

— Am un văr tocilar. I-a luat 24 de ore. Nu ar trebui să postaţi în fiecare zi la aceeaşi oră. Îmi pare rău de maxilar. Mă ofer să vă plătesc cheltuielile medicale.

Făcu această ofertă pentru că se simţea obligat să o facă, dar se înfioră la gândul altor cheltuieli.

— Încercaţi să ajungem la o înţelegere, domnule Zinc?

— Evident. Eu o să vă acopăr cheltuielile medicale, iar dumneavoastră îmi promiteţi că nu veţi depune plângere şi nu veţi solicita despăgubiri.

— Vă faceţi griji în legătură cu o plângere pentru vătămare corporală?

— Nu chiar. Dacă trebuie să mă apăr împotriva acuzaţiei de agresiune, o să mă asigur că judecătorului îi cad sub ochi câteva dintre comentariile dumneavoastră şi nu cred că va fi încântat, judecătorii dispreţuiesc bloguri ca al dumneavoastră. Judecătorul Seawright îl citea în fiecare zi şi era furios. Se gândea că i-ar putea afecta cazul dacă vreunul dintre juraţi ar fi dat peste el. Aprozii săi încercau să afle identitatea Juratului Plictisit.

David îi servea din mers această poveste fantasmagorică, ce avea şi un sâmbure de adevăr.

— Aţi mai spus cuiva? îl întrebă Deentz.

David nu-şi dădea seama dacă era timid, speriat sau doar avea maxilarul rupt.

— Nimănui.

— Nu mai am asigurare de când nu mai am job. Cheltuielile medicale sunt în prezent de 4 600 de dolari. Peste o lună trebuie să-mi scot firele, după asta, nu mai ştiu.

— Eu m-am oferit, spuse David. Sunteţi de acord?

Urmă o pauză îndelungată, apoi:

— Da, aşa cred.

— Mai e ceva, domnule Deentz.

— Bine, ce anume?

— Aţi făcut-o pe nevastă-mea gagicuţă.

— Da, eu, ăăă, n-ar fi trebuit să o fac. Soţia dumneavoastră e foarte atrăgătoare.

— Da, este, şi e şi o femeie foarte deşteaptă.

— Îmi cer scuze.

— Şi eu.

Prima victorie a lui Wally de după litigiu a fost obţinerea înţelegerii în urma divorţului pentru Oscar. Cu prea puţine bunuri la mijloc şi cu ambele părţi dorindu-şi cu disperare libertatea, înţelegerea a fost de fapt foarte simplă, în măsura în care un document juridic poate fi considerat vreodată simplu. Când Oscar şi Wally îşi semnară numele dedesubtul celor ale Paulei Finley şi Goodloe Stamm, Oscar se uită mult timp la semnături şi nu încercă să-şi reţină zâmbetul.

Wally depuse acordul la tribunalul de circumscripţie şi se stabili ca dată de înfăţişare 15 ianuarie.

Oscar insistă să sărbătorească luând o sticlă de şampanie, fără alcool, desigur, iar spre sfârşitul zilei toţi cei din firmă se adunară în jurul mesei pentru o şedinţă neoficială. Pentru că toţi patru ţineau socoteala – 15 zile fără alcool –, se ciocni şi pentru Wally şi pentru noul burlac, Oscar Finley. Era într-o joi, 10 noiembrie, şi, deşi mica firmă se confrunta cu munţi de datorii şi avea doar câţiva clienţi, cei patru păreau hotărâţi să se bucure de moment. Răniţi şi umiliţi, continuau să rămână în picioare şi să dea semne de viaţă.

După ce-şi goli paharul, lui David îi vibră telefonul mobil. Se scuză şi se duse sus, la el în birou.

Dylan Kott se prezentă în calitatea sa de vicepreşedinte şi de director al departamentului juridic de la Sonesta Games, o poziţie pe care o deţinea de ani de zile. Suna de la sediul firmei, din San Jacinto, California. Îi mulţumi lui David pentru scrisoare, pentru tonul în care fusese redactată şi pentru că era rezonabil şi îl asigură că situaţia fusese analizată de mai-marii companiei şi că, sincer vorbind, „erau foarte îngrijoraţi“. Şi el era îngrijorat şi spuse:

— Am vrea să ne întâlnim, domnule Zinc, faţă în faţă.

— Iar scopul întâlnirii ar fi…? întrebă David.

— Să discutăm despre modalităţi de a evita litigiul.

— Şi de a evita publicitatea negativă?

— Cu siguranţă. Noi suntem o companie de jucării, domnule Zinc. Imaginea pe care o avem e foarte importantă pentru noi.

— Când şi unde?

— Avem un centru de distribuţie şi nişte birouri în Des Plaines, aproape de dumneavoastră. Ne putem vedea acolo luni dimineaţă?

— Da, dar numai dacă sunteţi serios cu privire la o negociere. Dacă aveţi de gând să veniţi cu cine ştie ce tactici, atunci n-are rost şi o să-mi încerc norocul în faţa juriului.

— Vă rog, domnule Zinc, e prea devreme să începeţi cu ameninţările. Vă asigur că suntem conştienţi de gravitatea situaţiei. Din păcate, nu este prima dată când ni se întâmplă. Vă pot explica totul luni.

— În regulă.

— Tribunalul a desemnat un reprezentant legal al copilului?

— Da. Pe tatăl lui.

— Se poate să fie ambii părinţi de faţă luni dimineaţă?

— Sunt convins că vor putea veni. De ce?

— Carl La Porte, CEO-ul nostru, ar vrea să-i cunoască şi, în numele companiei, să le ceară scuze.

| CAPITOLUL 49 |

Clădirea era una dintr-un lung şir de depozite moderne ce se întindeau pe hectare întregi şi păreau că nu se mai termină, la vest de Des Plaines şi de suburbiile oraşului Chicago. Datorită GPS-ului, David o găsi fără probleme, iar la ora zece fix, împreună cu Soe şi Lwin Khaing, intrau pe uşa unui complex de birouri din cărămidă roşie, aşezat alături de un depozit imens. Au fost conduşi imediat într-o sală de conferinţe, la capătul unui culoar, unde aveau la dispoziţie cafea, produse de patiserie şi sucuri. Nu doriră nimic din toate astea. David simţea un nod în stomac, iar nervii săi erau întinşi la maximum. Familia Khaing era întru totul copleşită.

Trei bărbaţi bine îmbrăcaţi şi cu alură corporatistă intrară în sală: Dylan Kott, directorul departamentului juridic; Carl LaPorte, CEO şi Wyatt Vitelli, directorul departamentului financiar. Se făcură repede prezentările, apoi Carl LaPorte invită pe toată lumea să ia loc şi făcu tot ce i-a stat în putinţă pentru a reduce atmosfera tensionată. Li se oferiră din nou cafele, sucuri şi produse de patiserie. Mulţumiră, dar refuzară. Curând deveni evident că familia Khaing era prea intimidată pentru a face conversaţie, iar LaPorte, arătându-şi mâhnirea, le spuse celor doi părinţi:

— Să o luăm cu începutul. Ştiu că aveţi un copil bolnav şi că nu sunt prea multe şanse să se facă bine. Şi eu am un nepot de patru ani, singurul meu nepot, şi nu-mi pot imagina prin ce treceţi. În numele companiei mele, Sonesta Games, îmi asum întreaga responsabilitate pentru ceea ce i s-a întâmplat fiului vostru. Nu am făcut noi acel produs, Dinţii cei Răi, dar noi suntem proprietarii unei companii mai mici care îl importă din China. Şi, pentru că este compania noastră, este responsabilitatea noastră. Aveţi întrebări?

Lwin şi Soe clătinară încet din cap.

David privea totul amuzat. În cazul unui proces, aceste comentarii din partea lui Carl LaPorte ar fi bine văzute. Scuzele din partea companiei erau admise ca probă şi atârnau greu în ochii juriului. Faptul că accepta responsabilitatea şi că o făcea fără ezitare era important din două motive: în primul rând, compania dădea dovadă de sinceritate; iar în al

doilea rând, cazul nu va ajunge în tribunal. Prezenţa preşedintelui companiei, a directorului financiar şi a unui avocat din conducere era un semn clar că îşi aduseseră cu ei şi carnetele de cecuri.

LaPorte continuă:

— Orice aş spune, nu vă va aduce înapoi copilul. Tot ce pot face e să vă spun cât de rău îmi pare şi să vă promit că firma noastră va face tot ce-i va sta în putere pentru a vă ajuta.

— Vă mulţumim, spuse Soe, iar Lwin îşi şterse lacrimile.

După o pauză lungă, în timpul căreia LaPorte le privea chipurile plin de compătimire, spuse:

— Domnule Zinc, vă propun ca părinţii să aştepte într-o altă sală în timp ce noi vom discuta despre această chestiune.

— De acord, zise David.

O asistentă îşi făcu apariţia imediat şi îi conduse afară pe soţii Khaing. După ce se închise uşa, LaPorte spuse:

— Câteva propuneri. Haideţi să ne scoatem sacourile şi să încercăm să ne relaxăm. S-ar putea să stăm aici o vreme. Aveţi vreo obiecţie să ne tutuim, domnule Zinc?

— Deloc.

— Bun. Noi suntem o companie din California, iar cultura noastră înclină către informal.

Îşi scoaseră cu toţii sacourile şi îşi slăbiră nodurile la cravată. Carl continuă:

— Cum ai vrea să procedăm, David?

— Tu ai dorit să ne întâlnim.

— Corect, deci probabil că ar fi de folos să-ţi spun câteva lucruri despre noi. În primul rând, sunt sigur că ştii deja că suntem a treia cea mai mare companie de jucării din America, având o cifră de afaceri anul trecut de peste trei miliarde de dolari.

— Imediat după Mattel şi Hasbro, spuse David politicos. V-am citit toate rapoartele anuale şi o mie de alte informaţii. Vă cunosc produsele, istoria, starea financiară, personalul în poziţii-cheie şi strategia corporativă pe termen lung. Ştiu ce companie de asigurări garantează pentru voi, însă, desigur, limitele asigurării nu sunt făcute publice. Mă bucur să fiu aici şi să stăm de vorbă oricât vă face plăcere. Nu am nimic altceva planificat pentru ziua de azi, iar clienţii mei şi-au luat liber de la serviciu. Dar, ca să ajungem undeva, propun să trecem la ce ne interesează.

Carl zâmbi şi se uită la Dylan Kott şi la Wyatt Vitelli.

— Sigur că da, noi suntem cu toţii ocupaţi, spuse Carl. Ţi-ai făcut

temele, David, aşa că spune-ne la ce te-ai gândit.

David scoase Proba nr. 1 şi începu astfel:

— Aceasta este o listă cu verdictele din ultimii zece ani pentru cazuri de afecţiuni cerebrale la copii. Primul pe listă este un verdict de 12 milioane, de anul trecut, din New Jersey, în favoarea unui copil de şase ani, intoxicat cu plumb pentru că a molfăit o figurină din plastic reprezentând un erou de acţiune. Cazul se judecă în apel. Uită-te la numărul 4 – un verdict din Minnesota, de nouă milioane de dolari, care a câştigat şi apelul anul trecut. Tatăl meu lucrează la Curtea Supremă din Minnesota, care este foarte conservatoare când vine vorba de aprobarea unor verdicte mari. El a votat în favoarea acestui apel, ca şi restul curţii. Unanimitate. Un alt caz de intoxicaţie cu plumb – copilul şi jucăria. Numărul 7 este cazul unei fetiţe de nouă ani, care aproape că s-a înecat când i s-a prins piciorul în scurgerea unei piscine noi-nouţe de la un club din Springfield, Illinois. Juriul a deliberat mai puţin de o oră şi i-a oferit familiei nouă milioane de dolari. La pagina doi, uitaţi-vă la numărul 13. Un băiat de zece ani, lovit de o bucată de metal care a zburat de la o secerătoare fără lanţuri de siguranţă. Leziuni cerebrale severe. Cazul s-a judecat la tribunalul federal din Chicago, iar juriul i-a acordat cinci milioane de dolari ca daune propriu-zise şi 20 de milioane de dolari ca daune morale. Daunele morale au fost reduse la cinci milioane în apel. Nu e nevoie să iau fiecare caz la rând şi sunt convins că nimic din toate astea nu sunt o necunoscută pentru voi.

— David, ar trebui să fie evident că am vrea să evităm un proces şi un juriu.

— Înţeleg, însă vreau să subliniez că acest caz este extrem de pe placul unui juriu. După ce juraţii se vor uita timp de trei zile la Thuya Khaing imobilizat în scaunul cu rotile, s-ar putea să vină cu un verdict mai mare decât oricare dintre toate astea. Şi trebuie să ţinem seama de asta în negocierile noastre.

— Am înţeles. Care sunt pretenţiile tale? întrebă Carl.

— Păi, o înţelegere trebuie să cuprindă mai multe tipuri de compensaţii, unele relativ uşor de calculat, altele nu chiar atât de uşor. Să începem cu povara financiară de pe umerii familiei, din cauza îngrijirii copilului. În prezent, ei cheltuiesc în jur de 600 de dolari pe lună pe mâncare, medicamente şi scutece. Nu sunt foarte mulţi bani, dar e cu mult peste posibilităţile lor. Băiatul are nevoie de o asistentă medicală cu jumătate de normă şi de un specialist în recuperare cu normă întreagă, pentru a încerca măcar să-şi repună în funcţiune muşchii şi să-şi reia funcţiile cerebrale.

— Care este speranţa lui de viaţă? întrebă Wyatt Vitelli.

— Nu se ştie. E nesigură. Nu am trecut-o în raportul meu, pentru că unul dintre medici spune un an sau doi, neoficial, iar altul spune că ar putea ajunge la maturitate. Am stat de vorbă cu toţi doctorii şi niciunul dintre ei nu e de părere că ar fi bine să facă un pronostic despre cât ar putea trăi băiatul. În ultimele şase luni, am petrecut destul de mult timp cu el şi am observat o uşoară îmbunătăţire a anumitor funcţii, foarte puţin. Cred că ar trebui să negociem pentru o speranţă de viaţă de încă 20 de ani.

Cei trei bărbaţi aprobară cu toţii din cap.

— E clar că părinţii săi nu câştigă prea mulţi bani. Locuiesc într-un apartament mic şi ieftin şi mai au două fete mai mari. Familia are nevoie de o casă mult mai spaţioasă şi cu o baie dotată anume pentru nevoile speciale ale lui Thuya. Nimic sofisticat – sunt oameni simpli, însă au şi ei visurile lor.

Spunând acestea, David le oferi copii după Proba nr. 2, care au fost repede luate de pe masă pentru a fi cercetate.

David trase aer în piept şi continuă:

— Aceasta este propunerea noastră. Mai întâi sunt daunele la obiect. La numărul 1 sunt trecute cheltuielile pe care le-am menţionat, plus o asistentă medicală cu jumătate de normă, pentru 30 000 de dolari pe an, plus salariul mamei, de 25 000 de dolari, pierdut pentru că ea ar vrea să renunţe la job şi să stea acasă cu băiatul. Am mai adăugat şi costul unei maşini, pentru a-l putea duce şi aduce zi de zi la şi de la recuperare. Am rotunjit totul la 100 000 de dolari pe an, ori 20 de ani, în total două milioane de dolari. În ziua de azi, o rentă e de 1,4 milioane de dolari. Recuperarea este oarecum o necunoscută, pentru că nu ştiu exact cât va dura. În prezent, costă circa 50 000 de dolari pe an. Presupunând 20 de ani, renta vă va costa 700 000 de dolari. Următoarea este problema unei locuinţe noi, într-un cartier plăcut, cu şcoli bune – 500 000 de dolari. Următorul punct pe listă este legat de spitalul de copii Lakeshore. Îngrijirile lor au salvat viaţa băiatului şi au fost gratuite, cel puţin pentru cei din familie, dar consider că trebuie să le fie achitate aceste cheltuieli. Spitalul a ezitat să-mi dea o cifră estimativă, dar iat-o – 600 000 de dolari.

David ajunsese la 3,2 milioane de dolari şi niciunul dintre cei trei directori nu-şi scosese vreun pix din buzunar. Nu se încruntară, nu clătinară din cap: nimic care să indice că-şi pierduse minţile.

— Trecând mai departe, la daunele nonspecifice, am trecut pe listă faptul că micuţul şi-a pierdut bucuria de a trăi, precum şi suferinţa

emoţională a familiei. Ştiu că acestea sunt chestiuni vagi, sunt însă daune compensabile, conform legii valabile în Illinois. Eu propun suma de 1,8 milioane de dolari.

David îşi împreună mâinile şi aşteptă un răspuns. Nimeni nu păru surprins.

— O sumă rotundă de cinci milioane de dolari, spuse Carl LaPorte.

— Cum rămâne cu onorariile avocaţilor? întrebă Dylan Kott.

— Ah, aproape că am uitat despre asta, spuse David, şi toată lumea zâmbi. Onorariul meu nu se scade din ceea ce primeşte familia. Este în plus. Respectiv, 30% peste suma finală, adică 1,5 milioane de dolari.

— O sumă frumuşică, spuse Dylan.

Lui David îi venea să le amintească de milioanele pe care fiecare dintre ei le câştigaseră anul trecut din salariu şi din dividende, dar nu o făcu.

— Mi-ar plăcea să-i păstrez pe toţi, dar nu e cazul.

— Şase milioane şi jumătate de dolari, spuse Carl, lăsând din mână exemplarul său de raport şi întinzându-şi braţele.

— Păreaţi că aveţi intenţia să îndreptaţi situaţia, spuse David. Plus că nu doriţi publicitate negativă, la fel cum nu doriţi să mergeţi la risc cu un juriu care nu va fi de partea voastră.

— Imaginea e foarte importantă pentru noi, spuse Carl. Noi nu poluăm râuri şi nu facem arme ieftine, şi nu refuzăm să plătim asigurări îndreptăţite, şi nici nu tragem pe sfoară guvernul cu tot felul de contracte ilicite. Noi facem jucării pentru copii. E foarte simplu. Dacă ne alegem cu reputaţia că le facem rău copiilor, atunci suntem terminaţi.

— Pot să te întreb unde ai găsit aceste jucării? întrebă Dylan.

David le povesti cum Soe Khaing cumpărase primul set de Dinţi Răi cu un an în urmă şi cum el însuşi căutase prin tot oraşul Chicago, seturi asemănătoare. Carl îi povesti şi despre eforturile companiei de a da de urma jucăriilor, şi recunoscu faptul că Sonesta Games a negociat încă alte două cazuri asemănătoare în ultimii trei ani. Sperau ca toate seturile cu vopsea cu plumb să fi fost scoase de pe piaţă şi distruse, dar nu erau siguri. Erau în război cu mai multe fabrici din China şi îşi mutaseră mare parte din producţie în alte ţări. Achiziţia firmei Gunderson Toys fusese o greşeală costisitoare. Mai urmară şi alte poveşti, ambele părţi simţind nevoia unei pauze pentru a reflecta la propunerea de înţelegere.

După o oră, David îi întrebă dacă doresc să-i lase singuri, pentru a se putea sfătui în voie.

David bău o ceaşcă de cafea împreună cu clienţii săi şi, după un sfert

de oră, aceeaşi asistentă îl rugă să se întoarcă în sala de conferinţe. Ea închise uşa în urma lui, iar David era gata să finalizeze înţelegerea sau să plece.

După ce se aşezară, Carl LaPorte spuse:

— David, eram pregătiţi să scriem un cec de cinci milioane de dolari şi să încheiem această chestiune, dar tu ne ceri mult mai mult de-atât.

— Nu vom accepta cinci milioane, pentru că acest caz valorează de două ori pe-atât. Cifra noastră este 6,5 milioane de dolari, da sau nu. Dacă nu, mâine deschid acţiunea judecătorească.

— Un proces va dura ani de zile. Clienţii tăi îşi permit să aştepte? întrebă Dylan.

— Unii dintre judecătorii noştri federali se folosesc de Regula Locală 83:19, poreclită Repede şi Bine, şi, credeţi-mă, funcţionează. Pot să aduc acest caz în faţa unui juriu într-un an de-acum încolo. Ultimul caz a fost mult mai complicat şi a ajuns la proces în zece luni după ce a fost deschis. Da, clienţii mei pot supravieţui până când juriul va da verdictul.

— Dar nu ai câştigat acel caz, nu-i aşa? întrebă Carl, arcuindu-şi sprâncenele, de parcă ar fi ştiut totul despre cazul Klopeck.

— Nu, nu l-am câştigat, dar am învăţat multe. Nu am avut pe ce să-l întemeiez. De astă dată însă, faptele sunt de partea mea. Când juriul va auzi toată povestea, cele 6,5 milioane de dolari vor părea un chilipir.

— Vă oferim cinci milioane de dolari.

David înghiţi cu greutate, se uită la Carl LaPorte şi spuse:

— Nu mă asculţi, Carl. Sunt 6,5 milioane acum sau cu mult mai mult peste un an.

— Refuzi cinci milioane de dolari pentru aceşti imigranţi birmani săraci?

— Tocmai i-am refuzat şi nu este negociabil. Compania voastră are asigurări serioase. Cele 6,5 milioane de dolari nu sar peste.

— Poate că nu, dar poliţele de asigurare nu sunt ieftine.

— Carl, nu mă tocmesc. Da sau nu?

Carl trase adânc aer în piept şi făcu un schimb de priviri cu Dylan Kott şi cu Wyatt Vitelli. Apoi ridică din umeri, zâmbi, se predă şi întinse mâna:

— Da.

David îi luă mâna şi i-o strânse ferm.

— Cu condiţia ca totul să rămână extrem de confidenţial, spuse Carl.

— Bineînţeles.

Dylan spuse:

— O să le spun celor de la Juridic să pregătească un acord scris.

— Nu e nevoie, spuse David şi se întinse să-şi ia servieta.

Scoase un dosar şi din el patru copii după un document, pe care le dădu celor de faţă.

— Acesta este un acord în urma negocierii şi nu omite nimic. Este destul de la obiect şi include tot felul de referiri la confidenţialitate. Lucrez pentru o firmă mică de avocatură, dar care are nişte probleme foarte complicate. E în interesul meu direct să nu se audă despre asta.

— Ai deja pregătit un acord pentru 6,5 milioane de dolari? întrebă Carl, nevenindu-i să creadă.

— Exact. Niciun bănuţ mai puţin. Atâta valorează acest caz.

Dylan spuse:

— Acest acord trebuie aprobat de tribunal, nu-i aşa?

— Da, am stabilit deja un tutore pentru copil; tatăl său este reprezentantul legal. Tribunalul trebuie să aprobe acordul şi, de-a lungul timpului, va superviza cheltuirea banilor. Mie mi se cere întocmirea unui raport financiar anual şi să mă întâlnesc o dată pe an cu un judecător, dar dosarul poate fi sigilat, pentru asigurarea confidenţialităţii.

Se uitară pe acord, apoi Carl LaPorte îl semnă în numele companiei sale. David semnă şi el, apoi au fost aduşi Soe şi Lwin. David le explică termenii înţelegerii, iar ei semnară sub numele lui. Carl îşi ceru din nou scuze şi le ură tot binele din lume. Erau în stare de şoc, copleşiţi de emoţie şi incapabili să scoată vreun sunet.

Când ieşiră din clădire, Dylan Kott îl întrebă pe David dacă are o clipă pentru a discuta o chestiune. Soţii Khaing plecară şi aşteptară lângă maşina lui David. Dylan îi strecură abil un plic netimbrat şi îi spuse:

— Nu ai primit asta de la mine, da?

David puse plicul în buzunarul interior al hainei şi întrebă:

— Ce este?

— O listă cu alte produse, în mare jucării, cu un trecut în intoxicaţiile cu plumb. Cele mai multe au fost făcute în China, dar şi în Mexic, Vietnam şi Pakistan. Fabricate în altă parte, dar importate la noi de către companii americane.

— Înţeleg. Şi aceste companii sunt cumva competitorii voştri?

— Te-ai prins.

— Mulţumesc.

— Succes!

| CAPITOLUL 50 |

Ultima întâlnire a celor de la Finley & Figg avu loc în acea după-amiază, târziu. La insistenţa lui David, aşteptară până când plecă Rochelle. Oscar era epuizat şi irascibil, un semn bun. Prietena şi şoferiţa lui fusese trimisă la plimbare la trei după-amiaza, iar David promise să-l conducă el acasă pe partenerul senior după şedinţă.

— Înseamnă că e important, spuse Wally când David încuie uşa de la intrare.

— Chiar este, zise el, luând loc la masă. Voi vă mai amintiţi de cazul de intoxicaţie cu plumb de care v-am vorbit acum câteva luni?

Îşi aminteau vag, dar de atunci se întâmplaseră multe.

— Ei bine, spuse David, umflându-se în pene, lucrurile au luat o întorsătură interesantă.

— Povesteşte-ne, îl îndemnă Wally, anticipând deja ceva plăcut.

David le spuse o poveste lungă despre activităţile sale în numele familiei Khaing. Pe măsură ce-şi depăna povestea către încântătorul punct culminant, el aşează pe masă un set de Dinţi Răi.

— De dimineaţă m-am întâlnit cu CEO-ul şi cu alţi directori ai companiei şi am ajuns la o înţelegere.

Oscar şi Wally îi sorbeau deja fiecare cuvânt şi făceau schimb de privirii înfrigurate. Când David spuse: „onorariul avocaţilor este de 1,5 milioane de dolari“ amândoi închiseră ochii şi îşi plecară capetele în piept, ca în rugăciune. David făcu o pauză în timp ce le distribuia fiecăruia copii după un document.

— Asta este o propunere de parteneriat pentru noua firmă de avocatură, Finley, Figg & Zinc.

Oscar şi Wally luară documentul, dar nu se uită niciunul la ce scria în el. Ei se uitau pur şi simplu la David, amândoi cu gurile căscate, amândoi prea uluiţi pentru a scoate vreun cuvânt.

David continuă:

— Un parteneriat egal, o împărţeală la trei a veniturilor, cu un câştig lunar în funcţie de venitul net din fiecare lună. Puteţi să păstraţi sediul pe numele vostru. Poate vreţi să vă uitaţi la al treilea paragraf de pe pagina a doua.

Niciunul din ei nu dădu pagina.

— Spune-ne tu, şopti Oscar.

— Bine. Sunt destul de clar specificate acolo anumite activităţi în care noua firmă nu se va implica. Nu va da mită sau comisioane pentru referinţe poliţiştilor, şoferilor de trailere, personalului de pe salvare sau oricui altcuiva pentru referinţe. Nu va face reclamă pe băncile din staţiile de autobuz, pe cartoane de bingo sau în orice altă publicaţie ieftină. De fapt, orice reclamă va trebui aprobată de către Comisia de Marketing, din care, cel puţin în primul an, voi face parte numai eu. Cu alte cuvinte, oameni buni, de-acum încolo firma nu mai aleargă după ambulanţe.

— Şi unde mai e distracţia? întrebă Wally.

David îi zâmbi politicos, dar vorbi mai departe:

— Am auzit discuţii despre reclame pe panouri şi la televizor; şi asta e interzis. Înainte ca firma să semneze cu un nou client, noi trei trebuie să fim de acord să preluăm cazul. Pe scurt, firma va adera la cele mai înalte standarde de profesionalism. Orice onorariu în bani lichizi va fi trecut în registrele de casă, care vor fi ţinute de-acum încolo de un contabil competent şi certificat. De fapt, domnilor, noua firmă va lucra ca o adevărată firmă de avocatură. Acest acord e valabil timp de un an şi, dacă vreunul din voi nu se conformează, atunci parteneriatul se dizolvă, iar eu o să-mi caut de muncă în altă parte.

— Să revenim la onorariile avocaţilor, spuse Wally. Nu cred că ai încheiat acea parte din discuţie.

— Dacă suntem de acord cu noile reguli ale parteneriatului, atunci sunt de părere să folosim onorariul în urma înţelegerii pentru cazul Khaing ca să plătim banca şi să scăpăm de problemele cauzate de Krayoxx, printre care şi sancţiunile în valoare de 15 000 de dolari, impuse în timpul procesului. Asta înseamnă 200 000. Rochelle primeşte o primă de 100 000. Rămân 1,2 milioane de dolari pentru avocaţi, pe care cred că ar trebui să-i împărţim egal.

Wally îşi închise ochii. Oscar icni, apoi se ridică încet în picioare şi merse spre uşa de la intrare, unde se uită pe fereastră. În cele din urmă, zise:

— David, nu eşti obligat să faci asta.

— De acord, spuse Wally, deşi fără prea mare convingere. Acesta e cazul tău. Noi n-am făcut nimic.

— Înţeleg, spuse David. Dar eu văd lucrurile aşa: nu aş fi găsit niciodată cazul ăsta, dacă nu aş fi fost aici. E foarte simplu. Acum un an, făceam o muncă pe care o uram. Din întâmplare am ajuns aici, v-am

întâlnit pe voi, apoi am avut noroc şi am găsit acest caz.

— Un punct de vedere excelent, zise Wally, iar Oscar se grăbi să se arate de acord.

Oscar reveni înapoi la masă şi se aşeză încet pe scaun. Se uită la Wally şi spuse:

— Şi cum rămâne cu divorţul meu?

— Nicio problemă. Am semnat o înţelegere. Soţia ta nu are dreptul la nimic din onorariile tale de după ce a semnat-o. Divorţul se va încheia în ianuarie.

— Aşa văd şi eu lucrurile, spuse Oscar.

— Şi eu la fel, adăugă David.

Rămaseră tăcuţi vreme îndelungată, apoi AC se ridică de pe pernă şi începu să mârâie uşor. Sunetul îndepărtat al unei sirene de ambulanţă se făcu auzit din ce în ce mai tare. Wally se uită cu nostalgie la fereastra de lângă biroul lui Rochelle.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte, îl avertiză David.

— Scuze. Puterea obişnuinţei, îi răspunse Wally.

Oscar începu să chicotească şi, curând, toţi trei izbucniră în râs.

| EPILOG |

Bart Shaw închise dosarele şi renunţă la ameninţările de malpraxis împotriva celor de la Finley & Figg. El obţinu aproape 80 000 de dolari de la Laboratoarele Varrick pentru eforturile sale încununate de succes de a-i pune pe jar pe cei din firmă şi de a-i forţa să continue procesul în cazul Klopeck. Adam Grand înaintă o plângere pe temeiuri etice la asociaţia avocaţilor din barou, dar se lăsă păgubaş până la urmă. Alţi cinci clienţi, de tipul „cazuri în care nu s-a ajuns la deces“, au făcut la fel, cu acelaşi rezultat. Nadine Karros s-a ţinut de promisiune şi nu a solicitat sancţiuni pentru deschiderea unui proces neîntemeiat, dar Laboratoarele Varrick au pornit în alte tribunale o campanie agresivă de a obţine bani de la firmele reclamante, iar uneori le-a şi mers. Jerry Alisandros a primit o amendă uriaşă de la tribunalul din sudul Floridei când a fost evident că nu avea de gând să continue cu litigiul Krayoxx.

Thuya Khaing a suferit o serie de convulsii violente şi a murit la trei zile după Crăciun, la spitalul de copii Lakeshore. David şi Helen, împreună cu Wally, Oscar şi Rochelle au participat la restrânsa slujbă de înmormântare. De asemenea, au mai participat şi Carl LaPorte şi Dylan Kott, care, au ajutorul lui David, au reuşit să schimbe în linişte câteva cuvinte cu Soe şi Lwin. Carl îşi exprimă din inimă sincere condoleanţe şi, din nou, îşi asumă pe deplin răspunderea în numele companiei sale. În termenii înţelegerii negociate cu David, toate sumele erau pe drept şi urmau să fie plătite aşa cum s-a promis.

Divorţul lui Oscar se încheie la sfârşitul lui ianuarie. Până atunci, el se mutase deja cu noua lui prietenă într-un apartament nou şi nu fusese niciodată mai fericit. Wally nu se mai atinse de băutură, ba chiar se oferi voluntar să-i ajute şi pe alţi avocaţi care se luptau cu dependenţele.

Justin Bardall primi o sentinţă de un an de închisoare pentru tentativa de incendiere a biroului de avocatură. Îşi făcu apariţia la tribunal într-un scaun cu rotile, iar judecătorul îi ceru să ia la cunoştinţă de prezenţa lui Oscar, Wally şi David. Bardall cooperă cu acuzarea pentru o sentinţă mai uşoară. Judecătorul, care îşi petrecuse primii 20 de ani ai carierei sale practicând avocatura pe străzile din zona de sud-vest a oraşului Chicago şi care avea o părere proastă despre escrocii care conspirau să dea foc

birourilor de avocatură, nu a arătat niciun fel de compasiune pentru şefii lui Justin. Proprietarul Cicero Pipe s-a ales cu o sentinţă de cinci ani de închisoare, iar inspectorul său în construcţii, cu una de patru ani.

David reuşi să obţină o respingere a procesului lui Bardall împotriva lui Oscar şi a firmei.

Deloc surprinzător, noul parteneriat nu supravieţui. După operaţia pe cord şi după divorţ, Oscar îşi pierduse din avânt, petrecând la birou tot mai puţine ore. Avea ceva bani la bancă şi primea pensie de la Asigurările Sociale, iar partenera lui făcea bani frumoşi ca maseuză. (De fapt, o cunoscuse în vecini.) După şase luni, conform noii înţelegeri, el începu să facă aluzii despre pensionare. Wally încă mai suferea de pe urma aventurii sale numite Krayoxx şi îşi pierduse zelul de a alerga după cazuri noi. Şi el avea o prietenă nouă, o femeie ceva mai matură, cu un „venit bun“, după cum o descrise el. În plus, era dureros de evident, cel puţin pentru David, că niciunul din parteneri nu avea dorinţa şi nici talentul de a prelua cazuri importante şi de a le aduce în faţa tribunalului, la nevoie. Sincer, nu-şi putea imagina să mai calce vreodată în tribunal alături de cei doi.

Era extrem de vigilent şi observă imediat semnalele de avertizare. Începu să-şi planifice plecarea.

La 11 luni după venirea pe lume a Emmei, Helen născu doi băieţi gemeni. Această ocazie importantă îl determină pe David să facă planuri pentru un viitor nou. În Lincoln Park, nu departe de casă, el îşi închirie un spaţiu de birouri, la etajul patru, cu privelişte spre sud. Putea vedea astfel impresionanţii zgârie-nori din centru, având exact în centru Trust Tower. Privelişte a îl motiva de fiecare dată.

Când totul fu aranjat îi informă pe Oscar şi pe Wally că avea de gând să plece la finalul celor 12 luni, odată cu expirarea înţelegerii. Despărţirea a fost grea şi tristă, dar nu şi neaşteptată. Asta îl impulsionă şi pe Oscar să-şi anunţe pensionarea. Şi Wally păru uşurat. El şi Oscar hotărâră pe loc să vândă clădirea şi să închidă firma. Nici nu apucară bine să-şi strângă mâinile şi să-şi ureze noroc, că Wally plănuise deja să plece în Alaska.

David luă câinele şi o luă şi pe Rochelle, deşi cei doi discutau în secret despre asta de vreo lună. El nu intenţionase iniţial să le-o ia celor doi parteneri, dar acum femeia era liberă de contract. Pe lângă un salariu mai mare şi mai multe beneficii, i se oferise funcţia de office manager, ea mutându-se bucuroasă în noul cartier general al lui David E. Zinc, Avocat.

Noua firmă era specializată în responsabilitate corporativă. Când

David căzu la înţelegere în alte două cazuri de intoxicaţie cu plumb, şi lui, şi lui Rochelle, precum şi personalului lor tot mai extins le deveni clar: munca lor urma să aibă rezultate chiar bunicele.

Mare parte a cazurilor erau la tribunalul federal şi, întrucât afacerea înflorea, avea din ce în ce mai des treabă în centru. Când putea, se oprea pe la Abner's să mai stea de vorbă şi să mănânce şi să bea repede ceva – un sendviş şi o cola dietetică. De două ori bău un Pearl Harbor cu domnişoara Spence, care, deşi mergea pe 97 de ani, continua să dea peste cap trei astfel de amestecuri siropoase. David nu reuşea să dea gata decât unul, iar apoi lua metroul înapoi la birou şi se bucura de un pui de somn pe canapeaua lui cea nouă.

Info

Litigiul este o joacă extraordinar de amuzantă, cu genul acela de strategii juridice, lovituri de teatru şi suspans care au făcut din John Grisham scriitorul preferat al Americii. Cei doi parteneri de la Finley Figg deseori se autointulează o firmă de avocatură de nişă, o „firmă butique“. Butique care te duce cu gândul la şic, selectiv, prosper. Dar nu e nimic din toate acestea. În realitate ei sunt doi avocăţei cu o afacere de doi bani, dornici să dea marea lovitură, dar care lucrează în branşă demult prea mult timp făcând mult prea puţin. Sunt specializaţi, chipurile, în divorţuri rapide şi cazuri de conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, cu un bonus ocazional dacă e vorba şi de coliziune. Schimbarea apare când David Zinc, un avocat tânăr, dar suferind deja de sindromul oboselii cronice, renunţă la cariera sa promiţătoare de la o firmă puternică de avocatură din centru şi li se alătură.

Title Info
Genre: thriller
Author: JOHN GRISHAM
Title: Litigiul
Language: ro
Source Language: en
Translator: Ianina Marinescu

Document Info
Author: bokken
Program used: Fiction Book Designer, FictionBook Editor Release 2.6
Date: 26.01.2013
ID: BK-E819BAA8-765D-48C8-93BF-89F79CC37D6C
Version: 1.0
History: v1.0 bokken, v2.0 ?

Publisher Info
Book name: Litigiul
Publisher: RAO
City: Bucureşti
Year: 2012
ISBN: 978-606-609-301-9

Note

[1] Echipă profesionistă de hochei pe gheaţă, din Chicago. (n.tr.)

[2] A merge împleticit, legănat (engl.). (n.tr.)

[3] Chicago Cubs, echipă de baseball din Liga Naţională.

[4] Armă cu electroşocuri, ce blochează controlul voluntar al musculaturii, creată şi pusă în vânzare de compania Taser International.

[5] Stadion de baseball din Chicago.

[6] Urmăritor de ambulanţe.

[7] Companie internaţională care pune la dispoziţie diverse produse şi servicii de dietă – pentru slăbit şi pentru menţinerea greutăţii.

[8] Publicaţii de afaceri din SUA.

[9] Idem.

[10] Ticălos (engl.). (n.tr.)